

Tiêu Diệt Hoa Đào Của Đế Vương

Contents

Tiêu Diệt Hoa Đào Của Đế Vương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	12
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	31
6. Chương 6	36
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	64
12. Chương 12	70
13. Chương 13	75
14. Chương 14	80
15. Chương 15	85
16. Chương 16	90
17. Chương 17	94
18. Chương 18	99
19. Chương 19	103
20. Chương 20	108
21. Chương 21	114
22. Chương 22	119
23. Chương 23	123
24. Chương 24	129
25. Chương 25	134
26. Chương 26	139
27. Chương 27	144
28. Chương 28	149
29. Chương 29	154
30. Chương 30	159
31. Chương 31	163
32. Chương 32	172
33. Chương 33	176
34. Chương 34	181
35. Chương 35	186
36. Chương 36	191
37. Chương 37	195
38. Chương 38	199
39. Chương 39	204
40. Chương 40	208
41. Chương 41	213

42. Chương 42	217
43. Chương 43	221
44. Chương 44	225
45. Chương 45	229
46. Chương 46	233
47. Chương 47	237
48. Chương 48	243
49. Chương 49	249
50. Chương 50	253
51. Chương 51	258
52. Chương 52	261
53. Chương 53: Phiên Ngoại 1	266
54. Chương 54: Phiên Ngoại 2	270
55. Chương 55: Phiên Ngoại 3	273

Tiêu Diệt Hoa Đào Của Đế Vương

Giới thiệu

Tình trạng: Hoàn (52 chương+ 3pn)Thể loại: xuyên không, hệ thống, cung đấu, nam nữ đều sạch. . . Editor & Beta: A

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-diet-hoa-dao-cua-de-vuong>

1. Chương 1

Một năm trước.

Đó là một mùa xuân trăm hoa đua nở.

Một mái tóc dài đen nhánh mềm mại như sa tanh tản ra ánh sáng rực rỡ dần dần rơi xuống.

Thiếu nữ cười nhẹ hiện ra lúm đồng tiền đang nằm trên giường vui đầu ngủ say.

Hết thấy đều an bình yên tĩnh.

[Đỉnh! Chúc mừng Kí Chủ tham gia vào hệ thống trò chơi - “Tiêu diệt hoa đào của Đế Vương.”]

Đợi chút...Âm thanh gì thế...

A, đúng rồi, nhất định là lại nằm mơ rồi, lần này trò chơi chuyển đổi trận đấu rồi...

“ ... ”

Nửa chén trà nhỏ...

Nửa nén hương...

...

Trên giường, thiếu nữ thoáng “đùng” một phát ngồi dậy, hai mắt còn mang theo cảm giác mông lung hơi có vẻ buồn ngủ: “Hệ thống?”

[Đinh! Bản hệ thống do công ty khoa học kỹ thuật liên bang Lam Tường cung cấp, là hệ thống thiết yếu ở nơi dừng chân của các nhà lữ hành, chúc ngài lần này xuyên không vui sướng nha~...Mặt khác, bởi vì bản thể của Kí Chủ ngài đã bị tổn hại, hồn phách ly tán, cho nên mời Kí Chủ đồng ý chấp hành nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố, nếu như nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, Kí Chủ sẽ ngay lập tức hồn phi phách tán. Kí Chủ, bản hệ thống không có xạo đâu. [sắc mặt người tốt nhĩ].]

Cái gì? Xuyên không? Hệ thống trò chơi?

Người ngoài hành tinh xâm lăng rồi sao!!

Vì vậy sau khi nghe được tiếng nói của hệ thống, không cách nào tiếp tục thôi miên chính mình, Tân Cửu ngoài ý muốn không “bình tĩnh” được nữa rồi.

Nàng đỡ đầu quan sát bốn phía, chỉ thấy lúc này chính bản thân mình đang ở trong một gian phòng được điêu khắc theo phong cách cổ xưa, trên bàn còn bày biện trang sức châu ngọc phi thúy xanh biếc tầng tầng lớp lớp, phát ra ánh sáng lấp lánh, xem ra chính là đồ vật cực kì thượng đẳng. Ngoại trừ có chút không phân biệt được đâu là lò đốt hương, trên cửa hai bên còn treo một cặp kim yển, nếu không có màu sắc vàng ròng, nàng hẳn đã có thể làm giả để đánh tráo.

Trông có vẻ thật sự rất giống như xuyên qua à...

Đợi chút, đợi chút, còn có nhiệm vụ?!

Tân Cửu ngẩn ngơ, xuyên không đã rất đả kích người rồi, lại còn có nhiệm vụ nữa là sao: “...Làm ơn, hãy buông tha.”

[Thật có lỗi, hệ thống đã cùng Kí Chủ kí kết với nhau, trừ phi Kí Chủ hồn phi phách tán, nếu không cả đời không thể hóa giải.]

“Ta không muốn hoàn thành nhiệm vụ gì cả, xin cho ta hồn phi phách tán đi...” Tân Cửu ở trên giường lăn qua lăn lại, yếu ớt nói.

Ghét nhất bị người khác lấy sinh mệnh ra uy hiếp, vốn nàng cũng là người đã từng chết một lần, mới không sợ hệ thống uy hiếp, làm nhiệm vụ một mỗi như vậy, xin để nàng ngựa không ngừng vó* đi chết đi!

*ngựa không ngừng vó: ý là tiếp tục không ngừng. Ở đây chỉ Tân Cửu đã chết một lần nên cứ để nàng chết thêm lần nữa.

[...]

Hệ thống đoán chừng là chưa từng gặp qua người nào không biết mưu cầu như vậy - quả thực đã phá kỷ lục Guinness trong hồ sơ lưu trữ của hệ thống! Có điều...Hệ thống dù sao cũng là hệ thống, đối với tâm lý hot girl như này đã sớm đạt tới trình độ tự tin chưa từng có từ trước tới nay, vì vậy kết cục cuối cùng chỉ có thể dùng một câu để giải thích: “Gừng, vẫn là càng già càng cay.”

”[Đinh! Phổ cập tin tức khoa học: trước khi hồn phi phách tán, linh hồn phải trải qua 9999 đạo lôi kiếp. Kí Chủ, người thực sự muốn chọn cách này sao? Chẳng lẽ người thật sự vì muốn rời xa bản hệ thống mà không tiếc trải qua 9999 đạo lôi kiếp đó sao...[mặt u buồn]]

...

Tuy nàng không sợ chết...

Nhưng bị sét đánh trông có vẻ rất đau...

Tân Cửu nhíu mày: “Nếu không người nói về nhiệm vụ trước đi, ta có chút...lo lắng.”

Lúc này nàng đột nhiên hiểu được vài chuyện...Trên thế giới này đáng sợ nhất không phải là “chết sớm siêu sinh sớm”, mà là thứ trong truyền thuyết “muốn sống không được muốn chết không xong.”

[Đinh! Nhiệm vụ yêu cầu - “Tiêu diệt hoa đào của Đế Vương”: thân là một Đế Vương khí chất vô song, tất nhiên sẽ có siêu cấp khí phách bá vương tỏa ra quanh thân, giống như khi khóa thân chỉ mặc mỗi đồ lót mà thu hút vô số hoa đào, nhuyễn ngọc ôn hương vui vẻ vây quanh [một hàng cò trắng dài ngút trời]. Nhiệm vụ của Kí Chủ chính là giành lấy quyền sở hữu Đế Vương, tiêu diệt hoa đào xung quanh [tiền độ ốc sên bò].

Khóe mắt Tân Cửu giật giật, thế nào lại có dự cảm đặc biệt không tốt?

[Mỗi khi nhiệm vụ được kích hoạt, “kịch bản” sẽ được mở ra, xin Kí Chủ cẩn thận đọc kĩ!]

“Xin hỏi hệ thống, khi nào thì nhiệm vụ sẽ được kích hoạt?”

[Một năm sau. Nhắc nhở một chút: trong thời gian một năm này xin Kí Chủ tự mình tập thích ứng với

hoàn cảnh xung quanh (cần chú ý quy củ ăn, mặc, lễ nghi và cách thức nói chuyện của cổ nhân, một năm sau nếu không đạt tiêu chuẩn người sẽ bị sét đánh).]

“ ... ”

Một năm này, nghe nói đích nữ kiều ngạo ngang ngược của Tĩnh Khang Hầu bệnh nặng một hồi, sau khi tỉnh lại tính tình có thay đổi lớn, trở nên ôn nhu thiện lương, lại thêm thân thể yếu đuối, chịu không được gió, từ đó về sau đều ở trong nhà, đại môn không ra nhị môn không tới.

Đúng là một tiểu thư khuê các có phẩm chất tốt đẹp.

Bởi vậy, khi đích nữ Hầu phủ đến tuổi mười lăm, quan viên đệ tử đến cửa quý phủ cầu thân nối liền không dứt.

Một năm sau.

Đại Khánh vương triều, đô thành Khánh An.

Nay đã vào giữa ba tháng mùa xuân.

Khánh An nằm ở lưng chừng núi xanh một màu liễu, gió mát phát phơ phả vào mặt, ngược lại cực kỳ hấp dẫn người khác.

Ngoài cửa Tĩnh Khang Hầu phủ ngừng lại hai cỗ xe ngựa đỉnh hồng, màn che dao động theo gió tỏa ra hương hoa nhẹ nhàng, nóc kiệu hình tứ giác với bốn góc vểnh cao rủ xuống bốn túi hương với đường thêu tinh xảo, bên trong chứa những đóa hoa dành dành mới nở, mỗi một đóa hoa hương bay vụn vặt, ngay cả trong không khí cũng vì thế mà thêm vài phần hương vị ngọt ngào.

Ngoài cửa, một nữ tử mặc đồ gấm xanh biếc đang lo lắng nhìn vào phía trong cửa cửa lớn Hầu phủ, lại đi vài vòng xung quanh hai cỗ xe ngựa, thật vất vả mới thoáng nhìn thấy một thân ảnh yếu điệu ở bên trong.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta thoáng có chút vặn vẹo, miệng nhin không được giấu cợt nói: “Tam muội ra nhanh thật đấy, mặt trời đã lên cao mới có thể thấy được người thông thả đi tới. Đại điển đăng cơ của Hoàng Thượng, tất cả mệnh phụ thần nữ đều phải tới trình diện, nếu Hầu phủ của chúng ta vì người mà chậm trễ hành trình, bỏ lỡ đại điển, người có mấy cái mạng để bồi thường?”

“Nhị tỷ chớ lo lắng, hôm nay người đến trình diện rất đông, chỗ ký danh ở cửa cung nhất định đã kín người, có lẽ đại điển đăng cơ của Hoàng Thượng sẽ không bắt đầu quá sớm...”

Câu nói trước vừa ngừng, theo sát ngay sau đó chính là một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Cùng lúc đó, từ trong gian nhà gạch đỏ ngói xanh, một thiếu nữ mặc trang phục rực rỡ vòng qua bức tường vôi vàng chạy tới. Trên đầu nàng cài một cây trâm rủ xuống chuỗi ngọc trân châu Đông Hải, nối dài từ viên lớn đến nhỏ cho đến cuối đoạn.

Thiếu nữ này bất quá chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng dung mạo như hoa, tóc đen bóng như vẩy mực, mắt phượng hơi xếch, đôi mắt sáng như ngọc, khóe môi nàng hơi mỉm cười, thần sắc dịu dàng, mặc một bộ váy áo bằng gấm màu xanh da trời, phía trên dùng chỉ bạc kim tuyến thêu nổi mấy đóa mẫu đơn quanh váy, càng làm cho toàn thân toát ra khí chất cao nhã.

Xa phu Tiểu Hỏa Nhi liếc nhìn một cái liền quay đầu đi.

Một tay che ngực.

Không được, trái tim nhỏ bé của hân ta thực sự đang đập loạn nhịp.

Trước đó nghe nói vị Tam tiểu thư Hầu phủ này có sắc đẹp trời ban, cứ nghĩ bất quá chỉ là khoa trương lên để tạo thanh thế cho vị trí đích nữ...Không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy, mới biết tin đồn không phải giả.

Đối với hân mà nói, vị Tam tiểu thư Tân Cửu con vợ cả Hầu phủ này so với vị Nhị tiểu thư thứ xuất Tân Tú Dung kia đâu chỉ đẹp hơn nửa phần?

Tân Tú Dung nhìn thấy Tân Cửu mặc trang phục lộng lẫy ung dung đi tới, ngũ quan xinh đẹp, vốn bản thân đang đứng chờ ở cửa liền phải ghen một bụng tức giận, trong lòng lại càng bức mình không thôi.

Chẳng biết tại sao, gần một năm nay khắp nơi trên người vị Tam muội này lại có thay đổi thật lớn, vốn là một kẻ ngây thơ ngu xuẩn nhưng dường như đã khác, mà ngay cả đối với chuyện trang điểm không có chút ham mê trước kia cũng trở nên yêu thích. Chuyện này đối với nàng ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Dù sao bây giờ phụ thân cũng không có ý lập vợ cả khác, Tân Cửu vẫn là đích nữ. Đích nữ, luôn cao hơn nàng ta một bậc, mà danh phận đích nữ cũng trở thành một loại uy hiếp.

Tân Tú Dung mím môi, nhìn thứ tự hai cỗ xe ngựa một trước một sau, trong mắt hiện lên một chút không cam lòng.

Tân Cửu nheo mắt lại cười khế, nàng biết suy nghĩ ở trong lòng Tân Tú Dung, nay Tân Tú Dung biểu hiện như vậy, nàng nhìn thấy cũng chỉ cho là chuyện cười. Tân Cửu phát ống tay áo, lập tức một cỗ quý khí quanh thân được thể hiện rõ ràng, nàng hơi nhướng lông mày nói: “Đi thôi? Nhị tỷ vừa rồi còn gấp đến độ lo lắng, bây giờ sao lại đứng ngốc ra thế?”

“Tam muội sau này phải nhớ mới được, không phải chuyện gì cũng đều may mắn như người nghĩ...”

Tân Tú Dung đang chuẩn bị dùng cái danh Nhị tỷ để nói nàng hai câu, đã thấy Tân Cửu ra vẻ mắt điếc tai ngơ chui vào xe ngựa. Nàng ta nhú mày nén giận dậm chân, cũng nhanh chui vào xe ngựa phía sau.

Tân Cửu đến cũng không muộn.

Trong lòng nàng hiểu rõ, tính toán thời gian cũng chuẩn, chắc chắn sẽ không đến trễ đại điển đăng cơ của Hoàng Thượng. Tân Tú Dung làm như vậy cũng chỉ là không kiên nhẫn chờ ở ngoài cửa được nữa, nên mới tìm cớ để đâm chọt mà thôi, căn bản không cần để ý.

Hướng hồ Tân Cửu cũng là đích nữ Hầu phủ, tất nhiên không chấp nhận được việc Tân Tú Dung giáo huấn nàng, nếu không phải nàng muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, tâm tư không đặt ở chuyện trạch đấu, nếu không chỉ sợ đã sớm dọn dẹp Tân Tú Dung và Lâm di nương sạch sẽ rồi.

Hai người này ở trong Hầu phủ lúc nào cũng muốn hô mưa gọi gió, trên dưới trong Hầu phủ ai mà chẳng biết.

Nếu như các nàng ta không nhớ rõ được vị trí của mình...Nghĩ đến vị phụ thân đại nhân Tĩnh Khang Hầu cũng không quản lý chuyện ở hậu viện, có lẽ vì vậy mà bọn họ mới phóng túng như thế.

Xe ngựa lắc lư trên đường, Tân Cửu xoa xoa mi tâm, đã ở nơi này đợi một năm, cũng không biết khi nào có thể kích hoạt nhiệm vụ.

Bằng không cái hệ thống trâu bò kia phải nhanh trực tiếp bị thoái hóa thành thiết bị hướng dẫn thôi...

[Đinh! Mục đích đầu tiên ở phía trước - Hoàng Cung.]

Xe ngựa dừng trước cửa cung, Tân Cửu cùng Tân Tú Dung còn có một đám mệnh phụ thần nữ đi theo một nhóm tiểu thái giám đi qua cửa cung đến trước một tòa cung điện rộng lớn xa hoa, cũng chính là nơi tiến hành đại điển đăng cơ.

Đám người lúc mới đầu đều rộn ràng nhốn nháo một lúc, cũng may mọi người đều xuất thân là phu nhân tiểu thư, cũng không tùy ý nói năng lung tung mà biến hoàng cung thành một cái chợ, vì thế không qua bao lâu liền yên tĩnh lại. Tân Cửu thở phào nhẹ nhõm, hơi nhú mày, đều nói ba người đàn bà là một cái chợ, nay một đám nữ nhân này kêu lên quả thực như tiến vào cái chuồng vịt, ồn ào không chịu nổi.

“Thỉnh các vị phu nhân đi trước.”

Văn công công của Lễ Nghi tư nhỏ giọng hô một câu.

Các phu nhân có phẩm cấp trong triều đều đi về phía trước, lưu lại thần nữ từng người được chia thành hai nhóm.

Tân Cửu vốn là đích nữ phủ Tĩnh Khang Hầu nên tất nhiên đứng ở hàng đầu, mà Tân Tú Dung đang đứng ở bên cạnh nàng liền bị ngăn lại.

“Ai, đây là Tân phủ Nhị tiểu thư đi? Vị trí của ngài ở bên kia.” Tiểu thái giám cầm phát trần trên tay, bước về phía trước cản lại, chỉ sang đội ngũ thứ nữ đứng một bên.

Trên mặt Tân Tú Dung hiện vẻ lúng túng.

Đích nữ có thể đứng ngay ở bên ngoài cung điện rộng lớn xa hoa này, mà vị trí thứ nữ lại ở cách xa một chút.

Tân Tú Dung tất nhiên là không muốn cùng đám thứ nữ đứng chung một chỗ.

Nàng ta nhú mày, bước về phía Tân Cửu: “Tam muội, người ngày thường ở Hầu phủ chưa bao giờ ra khỏi cửa, cũng không qua lại với ai, hay là Nhị tỷ ở lại với người?”

Ở bên nàng? Cũng chỉ là không muốn đứng cùng với nhóm thứ nữ mà thôi.

Tân Cửu cười như không cười liếc nhìn nàng ta một cái: “Trong cung cũng có quy củ rõ ràng, muội cũng không tiện nhận lời, thân phận khác biệt tất nhiên không thể đứng chung một chỗ, có phải thế không, Văn công công?”

“Tam tiểu thư nói có lý.” Văn công công khiêm tốn cười cười. “Nhị tiểu thư, quy củ là do bề trên định ra, nếu có nghi vấn gì tiểu thư có thể phản ánh với họ, chớ làm người dưới như chúng ta khó xử.”

Hắn vung phát trần sang một bên tay áo, thầm nghĩ vị Tam tiểu thư này tuy không nổi danh, không luận đến dáng mạo hay tư thái thì cũng có thủ đoạn, vậy mà có thể so sánh với đại bộ phận quý nữ khác. Nghĩ đến Hoàng Thượng sau khi đăng cơ sẽ tuyển tú, vị tiểu thư này...nhất định có thể trúng tuyển.

Không thể không nói, ngày sau còn phải dựa vào nàng một vài phần.

Văn công công nghĩ như vậy, trong lòng cũng cao hứng, khi ở trên đường đi tới cung điện đều là nhắm mắt theo đuôi Tân Cửu, trong lời nói còn tiết lộ không ít cung đình bí sự.

Đảo mắt liền tới cung điện Đại Hoa.

Dựa theo quy củ, công công dẫn đường không thể đứng cùng một chỗ với thân nữ, Tân Cửu thấy Văn công công phải đi, vội vàng vái chào: “Đa tạ công công chỉ điểm.”

Văn công công tận tâm giúp nàng như vậy ước chừng là cảm thấy trong tương lai nàng có khả năng được

tiến cung, dùng sắc đẹp để chiếm lấy sủng ái, mà nàng vì nhiệm vụ nên tất nhiên cũng muốn tiến cung...Ăn nhịp với nhau như thế, loại hành động tự dựa vào nhau mà tiến lên, nàng sao có thể không vươn cho càn ô liu?

Thấy hai đầu lông mày nàng quý khí mười phần, Văn công công trong lòng đã quyết định, trên mặt lại càng vui vẻ.

Một tiểu thái giám đi tới nhìn thấy, liền vuốt mông ngựa nói: “Văn công công, hôm nay sao lại vui vẻ vậy?”

“Hôm nay là đại điển đăng cơ của Hoàng Thượng, chúng ta tất nhiên là vì Hoàng Thượng mà vui vẻ, vì Đại Khánh mà vui mừng.” Văn công công nghiêm mặt, bày vẻ chính nghĩa nói.

“Ai ai, công công nói rất đúng.”

Tiểu thái giám vẽ mặt ngượng ngùng, ngài nói lời đường hoàng như này, ai có thể tin a.

Đích nữ của quan viên đứng ở hai bên bậc thang.

Mặt trời chậm rãi lên cao.

Ánh nắng chiếu sáng lên chín mươi chín bậc thang từ trên cao, sắc vàng rơi trên mặt đất như những hạt ngân tinh, hạ xuống từng bậc thang tạo cảm giác như thoáng ở trong mộng, xung quanh phản chiếu ánh sáng, lấp lánh như sao.

Trên Đại Hoa điện, Ngự công công tay cầm phát trần, nâng cầm hương ra bên ngoài hô lớn: “Truyền các khanh hành lễ.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Đám người đồng nghịt đồng loạt quỳ xuống.

Trên cung điện, mười ba khối ngói lưu ly màu vàng ghép thành mỗ điều hâu sáng loáng được gắn trên nóc, bên dưới là mười tám cây cột trụ đúc từ vàng được chia làm hai bên.

Mặt sàn làm từ đá cẩm thạch thượng đẳng có thể soi thấy bóng người, ở trên mặt đất bày thành một bức Bát Bảo đồ án*. Phía trên đặt ghế long ý được chạm khắc thành hình một con rồng vàng với bộ râu vểnh dài, trong móng vuốt còn nắm một viên Minh Châu, tỏa ra ánh sáng trong suốt. Nhưng thứ chói mắt nhất trong cung điện này không phải là những thứ có giá trị xa xỉ kia, mà chính là người đang ngồi ngay ngắn

trên ghế rồng.

*Bát Bảo Đồ Ấn: chú giải ở cuối chương.

Người này đầu đội kim quan, mặt không biểu cảm ngồi ở đó, vẻ ngoài tà mị nghiêm trang, thực ra là vì bộ long bào màu đen hắc mặc ở trên người mà dễ dàng thể hiện quý khí tao nhã của hắc. Đứng trên vạn người, hắc nâng cánh tay lưỡi biêng khoát lên tay vịn, một đôi mắt đen thâm trầm như hồ nước sâu thẳm, hai đầu lông mày giãn ra dài tới tóc mai lộ vẻ sắc bén. Lúc này hắc đang nhìn thấy tất cả quần thần đều quỳ xuống, dập đầu xuống đất hô to vạn tuế mà không có người nào không chịu khuất phục.

Xuyên qua chuỗi ngọc trên mũ miện, ánh mắt hắc chợt lóe khi đảo qua chúng quần thần, lập tức nhếch môi cười: “Các khanh bình thân.”

Dưới chín mươi chín bậc thang.

Tân Cửu lẳng lặng đứng trong đám người quan viên mệnh phụ.

Nàng gương mặt nhìn về phía trong điện.

Thì ra đây chính là Hoàng Đế trêu hoa ghẹo nguyệt nha...

Tuy rằng cách quá xa không thấy rõ khuôn mặt, nhưng xem dáng người hắc quả thật có thể so với người mẫu nam. Nghĩ đến người này không hổ là Boss, quả thực đẹp trai, lạnh lùng, ngông cuồng, bá đạo, gì đó đều đầy đủ hết.

Chờ thật vất vả, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy chính chủ...Vạt áo nàng theo gió lay động, tư thái nhanh nhẹn, tay áo bay bay, đợi tới khi muốn sắp biến thành tiên thì rốt cuộc cũng nghe được tiếng nói của hệ thống vang lên bên tai:

[Đinh! Kí Chủ nhìn thấy mục tiêu, mở ra nhiệm vụ thứ nhất: tiêu diệt “Hoa Anh Túc” của Đế Vương (nhiệm vụ lần này sắp mở ra một kịch bản đầy kịch tính, xin đọc cẩn thận, chú ý trăm ngàn lần đừng để Hoàng Đế bị nàng ta hấp dẫn nhé). Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: không biết.]

Kịch bản?

Sao lại có thể không xem kịch bản tẩy sạch Boss chứ?

Tân Cửu lạnh lùng cười, không chút do dự nhấn cái nút trong suốt xuất hiện trước mặt.

Màn hình lên tiếng trả lời rồi xuất hiện một hàng văn tự...

Mà khuôn mặt tươi cười của nàng cũng dần cứng lại...

Giới thiệu tóm tắt kịch bản:

Nàng, Âm Quy là một vũ nữ vô cùng xinh đẹp, nhưng vì cuộc gặp gỡ trong một chiều bên hồ Nguyệt Nha mà đánh mất trái tim mình.

Hắn, là Vĩnh Hi Đế Sở Dịch, giết cha trảm huynh, tim như sắt đá, vì nhớ tới mẫu thân mất sớm mà trong lòng nảy sinh tình cảm khi biết thân thế của nàng.

Nàng, có thân thể đầy đau khổ, tâm tư tính toán cẩn thận, vất vả mưu sinh, nhưng không ngờ lại yêu phải người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ.

Hắn, có sức chiến đấu mạnh mẽ, đã nhìn thấy nhiều phụ nữ nhưng không có cảm giác gì, nay trong lòng hắn lại lướt qua chút cảm tình đối với một người phụ nữ, liệu có khả năng khiến cho trái tim lạnh như băng của hắn tan chảy hay không?

Sau đó, người vũ nữ đành hèn mọn tiến vào hậu cung làm phi.

Một đoạn tình yêu tuyệt vời như này đúng là có một không hai ở trên đời: “Muốn ở bên nhau nhưng không thể mới là cô đơn nhất...Không còn sự dục dăng mà chỉ có sự ly biệt...Im lặng dùng sức ôm lấy nhau trước một giây trái tim tan nát...Dùng nhịp đập của trái tim để tiễn biệt người đi...”

...

...

*Bát Bảo đồ án: là một hình thức trang trí nội thất thuộc phong tục dân tộc Hán, lưu hành chủ yếu tại khu vực Giang Nam. Bát Bảo bao gồm:

- Hòa Hợp: là khuôn mặt của một vị tiên đồng, một tay cầm hoa sen, một tay cầm hộp lục giác, tượng trưng cho sự hòa hảo. Dân gian thường gọi là thần hôn nhân, trong các hôn lễ thường treo hình vị thần này.
- Cá Ngọc: cũng được gọi là Song Ngư. Xuất hiện từ thời Đá Mới với vân Song Ngư được vẽ trên bình, lọ, v.v. Song Ngư tượng trưng cho mùa thu hoạch, hưng thịnh, và may mắn.
- Phách: hoặc là cái đánh nhịp được làm từ gỗ cây Đàn Hương, được dùng trong dàn nhạc tăng thêm tiết tấu. Tượng trưng cho sự sinh hoạt có quy luật, bình an vô sự.

- Ngọc Bàn: là một nhạc cụ bằng đá ở cổ đại. Ngụ ý cho nam nữ già trẻ gắn bó bình an, cả nhà muôn đời hòa thuận.
- Long Môn: tương truyền từ sự tích Đại Vũ chống lũ đào Long Môn, kéo dài qua hai bên bờ sông. Ở đây ý chỉ là cá chép vượt Long Môn, cá nhảy qua biển thành rồng. Ngụ ý cho sự cổ vũ, ý chí tiến thủ, sự chúc phúc, và thuận lợi.
- Linh Chi: là một loại thảo dược, cổ nhân cho rằng thần dược, tiên dược, cũng được gọi là Thụy Chi (nghĩa là Linh Chi May Mắn). Ngụ ý sự trường thọ, an khang, truy cầu, và chúc phúc.
- Tùng: thường được gọi là Kiêu Mộc, có tính chống lạnh và sống lâu, được tôn là “Bách Mộc Chi Trường” (tức gỗ thọ trăm tuổi). Biểu tượng cho sự trường thọ, cũng là thần thủ hộ trong các cung điện.
- Hạc: trong truyền thuyết các tiên nhân thường cưỡi hạc trên trời, cũng đại biểu cho sự trường thọ, con người thường nói “Tùng Hạc duyên niên” (tức tuổi thọ như Tùng như Hạc). Hạc là đại biểu cho sự cao nhã và thuần khiết.”

2. Chương 2

“...Có phải ngươi lấy nhầm kịch bản rồi không?” Cái gì mà lộn xộn thế này!

Suy nghĩ của Tân Cửu hoàn toàn rối loạn.

Thể loại “ngược luyến tình thâm” này là như thế nào đây!

Hai người họ thật vất vả mới có thể đến với nhau, nàng tùy tiện đi phá đám thực sự được chứ?!

[Thân! Không cần kinh ngạc thế, đây là câu chuyện có thật của Đại Khánh vương triều. Đường nhiên, xin đừng quên xem câu chuyện tiếp theo...]

Câu chuyện bắt đầu...

Trên màn hình hệ thống xuất hiện cảnh tàn sát khốc liệt*, một bóng người màu trắng đang múa kiếm, chém trái chém phải, cúi người, xoáy chân,...Tiếp theo là một tốp bóng người màu trắng khác cùng hắn múa kiếm, những bóng người này dần dần trở nên rõ ràng, chính là một đám đàn ông đẹp trai với những cánh tay trần rắn chắc, ở trên chiến trường gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật...Đột nhiên máu tươi phun trào trước mắt, trên màn hình mọi người lập tức hóa đá, bị gió xói mòn, rồi hóa thành cát bụi, cuối cùng trải qua ngàn năm trở thành một đội tượng binh mã*.

*cảnh tàn sát khốc liệt: nguyên văn là đạo quang kiểm ảnh

* đội tượng binh mã: hoặc đội quân đất nung gồm tượng người và ngựa bằng đất nung được làm để chôn theo người chết, đặc biệt là vua chúa. Có thể tham khảo đội quân đất nung của Tần Thủy Hoàng.

Ngay lúc Tân Cửu đang kích động đến mức khí huyết sôi trào, trên màn hình đột nhiên “đình” một tiếng xuất hiện mười chữ to - lịch sử vương triều Đại Khánh bản điện ảnh 3D.

Nội dung trong phim trực tiếp chạy đến đoạn: “Chuyện xưa về cuộc diễm ngộ giữa Vĩnh Hi Đế và Hoa Anh Túc.”

Câu chuyện này...Nói như thế nào đây.

Nói ngắn gọn là thể loại ngược luyến tình thâm, nội dung lại là ngôn tình cầu huyết, có thể nói hai thể loại này hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Tân Cửu đứng ở dưới bậc thang duy trì tư thế đứng cao quý, bất động thanh sắc xem phim, đợi đến khi bộ phim kết thúc mới phục hồi lại tinh thần, phát hiện đại điển đăng cơ cũng đã chấm dứt.

Hoàng Đế đã sớm không thấy bóng người.

Một lát sau, quan gia tiểu thư ghép đôi tập trung lại với nhau.

“Các vị tiểu thư, mời các vị vào Nghi Hòa cung nghỉ ngơi, khi tiệc tối bắt đầu sẽ có người đến thông báo cho các vị.”

Chỉ có đích nữ của quan viên Tam phẩm trở lên mới có thể ở lại tham gia tiệc tối, quý củ này mọi người đều biết, thái giám Kính Sự phòng theo thứ tự ghi tên mọi người lưu vào sổ, sau đó đám người Tân Cửu được dẫn vào Nghi Hòa cung.

Nghi Hòa cung chính là nơi ở cho tú nữ trong thời gian tuyển tú, hàng năm đều được sửa chữa lại, cho nên thoạt nhìn so với phủ đệ bên ngoài hoàng cung tinh xảo hơn nhiều.

[Đình! Thịnh Kí Chủ ngăn cản lần gặp mặt đầu tiên giữa Hoàng Đế và Hoa Anh Túc!]

Vừa tiến vào phòng đóng cửa lại, Tân Cửu chợt dừng động tác.

Vốn định sẽ hành động vào buổi tối, không nghĩ tối vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng nói của hệ thống.

Ngăn cản lần gặp mặt đầu tiên?

Tân Cửu dạo một vòng ở trong phòng, rót cho mình một chén trà, nhân tiện sắp xếp lại suy nghĩ.

Lúc này ở trong phim, người được gọi là “Hoa Anh Túc” chính là Âm Quy - người múa chính trong bữa tiệc tối đêm nay. Mặc dù nàng ta té bị thương ở chân nhưng vẫn có thể múa cực kỳ xinh đẹp trên bữa tiệc, khiến cho Vĩnh Hi Đế cảm thấy hứng thú. Sau đó, khi vô tình gặp nhau ở bên hồ Nguyệt Nha và biết được hoàn cảnh đau thương của nàng ta, Vĩnh Hi Đế lại nghĩ đến bản thân mình cũng từng trải qua hoàn cảnh không được cha mẹ yêu thương, vì vậy không kềm được mà động lòng thương xót, ngày thứ hai liền phong nàng ta làm Anh Phi.

Hệ thống lại muốn mình ngăn cản lần gặp mặt đầu tiên của hai người...Vậy nhất định là lúc Âm Quy ở rừng hoa đào té bị thương chân. Lúc ấy Vĩnh Hi Đế đã ở đó, cũng nhìn thấy nàng ta té ngã, chỉ có điều không bị nàng ta phát hiện mà thôi.

Hạ quyết tâm, Tân Cửu chỉnh trang lại quần áo một chút rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

“Tân tỷ tỷ, có muốn đến ngồi chơi một chút không?” Con gái của Lý Thượng Thư ở bên cách vách cười nhạt vẫy tay với nàng giữa lúc nàng ta đang cùng với vài người ngồi chung nói chuyện phiếm.

Tân Cửu khoát tay cự tuyệt, nàng đối với những người này cũng không quen thân, huống chi bây giờ nàng còn có chuyện quan trọng phải làm: “Vừa rồi nhiều người quá, làm ta chán chết rồi, các người cứ tiếp tục, một mình ta đi dạo một chút.”

“Aiz.” Nhóm thiếu nữ lại bắt đầu náo nhiệt.

Tân Cửu theo hành lang dài của Nghi Hòa cung đi ra ngoài, thật sự phát hiện ở bên ngoài là một vùng rừng đào rộng lớn, những đóa hoa nở rộ rực rỡ bốn phía, cho dù chỉ là nụ hoa cũng hiện ra hình ảnh kiều diễm ướt át.

Cũng giống như khi nhìn thấy cá sê nghĩ đến cá nường, lúc Tân Cửu ngắm hoa đào thì không cảm thấy cảnh sắc tươi đẹp bao nhiêu, mà lại nghĩ đến: hoa đào nở đẹp như vậy...nếu làm thành rượu như người ta nói chắc chắn uống rất ngon.

Đương nhiên nếu có thể làm thành bánh hoa đào* cũng không tệ. Cắt bánh thành từng khối nhỏ đều đặn, tìm một nơi yên tĩnh thoải mái mà ngồi, lại có thêm một ly trà hoa sớ* vừa mới sao, ngày ngày trôi qua như thế thật sự không còn gì tốt đẹp bằng.

*Bánh hoa đào: nguyên văn là hoa đào cao.

*Hoa Sớ: thuộc giống chè, có mùi hương giống hoa Trà, mọc nhiều ở Bình Liêu, Hà Giang...Hạt cây hoa Sớ còn được dùng để ép lấy dầu dùng trong chế biến thức ăn.

“Xì, không nghĩ tới tiểu thư không những có ngôn từ khôi hài, mà đối với thức ăn cũng có nghiên cứu như thế.” Không biết đã đi vào rừng đào từ lúc nào, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền tới một tiếng cười.

Tân Cửu giật mình, vừa rồi vậy mà lại nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Nàng đỏ mặt lên, liền lui ra phía sau vài bước, lúc này mới nhìn rõ trên chạc cây nở rộ những đóa hoa đào rực rỡ có một mỹ nhân đang ngồi, nàng ta có đuôi mắt dài quyến rũ, môi đỏ như thoa son, gương mặt vô cùng đoan trang.

Tân Cửu khẽ giật mình, đúng là không uống công đến đây, tiểu mỹ nhân này không phải chính là Âm Quy sao!

Nàng ho nhẹ một tiếng, giả vờ nghi hoặc hỏi: “Người là ai? Sao lại ngồi ở trên cây?”

Nơi này là thuộc phạm vi của Nghi Hòa cung, một vũ nữ như Âm Quy đến đây đã là phạm quy.

Âm Quy chắc hẳn cũng biết điều này, nàng ta cắn môi nói: “Vị tiểu thư này, ta là người múa chính của nhạc phường trong cung, tới đây chỉ là để hái chút hoa đào, sau khi hái xong chắc chắn sẽ rời khỏi đây ngay...A...”

Có lẽ là do khẩn trương, nàng ta bước hụt một chân, cái giỏ trên tay cùng với cả thân người đều rơi từ trên cây xuống. Tân Cửu hoảng sợ, đầu óc phản ứng nhanh nhẹn tiến lên phía trước để tiếp lấy nàng ta. Âm Quy lớn tuổi hơn Tân Cửu một chút, tất nhiên trọng lượng cũng nặng hơn, nên trực tiếp đè nàng ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, hoa đào rơi xuống mặt đất bay tán loạn xung quanh.

Hai người ở dưới cây đào lăn đi hai vòng mới ngừng lại, tay áo phải của Tân Cửu bị kéo tụt khỏi vai, lộ ra da thịt trắng như tuyết, nàng cắn răng, chống thân mình ngồi dậy, nhanh chóng lấy tay chỉnh lại quần áo.

Nếu ở rừng hoa đào gặp được Âm Quy, như vậy khẳng định chỗ này còn có sự hiện diện của Vĩnh Hi đế, nếu bị người khác nhìn thấy cảnh này nàng cũng có chút khó chịu!

[Đinh! Thành công dời đi lực chú ý của Hoàng Đế, ban thưởng kỹ năng: tay áo Lưu Vân phi* (không phải võ công, mà là vũ công) - em gái à, rõ ràng người đã bị thương lại còn tỏ ra kiên cường, thật là làm cho người ta sinh tâm thương tiếc đấy.]

*Tay áo Lưu Vân phi: là loại trang phục xưa của Trung Quốc có ống tay dài rũ xuống dùng để biểu diễn trong những tuồng kịch cổ.”

Tân Cửu ngẩn ngơ.

...Hình như nàng chưa làm cái gì mà?

Ngoại trừ không cẩn thận mà bị ngã...

[Đinh! Thành công mở ra tư liệu nhân vật]

[Tư liệu]:

1 - Điểm mị lực: 10 (điểm mị lực ban đầu)

2 - Độ hảo cảm của Đế Vương: 0 (độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu sẽ được tăng sau mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ)

3 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 0/10 (chưa thành công tiêu diệt đóa hoa đào nào)

4 - Kỹ năng:

Điềm Dạm Đáng Yêu (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng)

Cao Quý Lãnh Diễm (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng)

Tay áo Lưu Vân phi (hệ thống ban thưởng kỹ năng múa, thời gian làm lạnh là một ngày)

5 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 10% (chưa hoàn thành công tác thống kê)

6 - Chỉ số hoàn thành tất cả nhiệm vụ:... (chưa hoàn thành công tác thống kê)

“Ai nha...”

Vừa định đứng lên, Âm Quy đột nhiên khụy chân ngã xuống đất lần nữa, thấp giọng nức nở đè lại chân mình.

Tân Cửu vỗ vỗ mấy cánh hoa đào trên người xuống, cánh tay bị cành cây khô trên mặt đất cửa qua bị thương hơi có chút đau, nàng quay đầu nhìn về phía Âm Quy, khẽ chau mày: “Người làm sao vậy?”

“Làm sao bây giờ...” Âm Quy mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Xong rồi, lần này nhất định xong rồi...Chân của ta bị trật rồi làm sao bây giờ?”

Chân bị trật rồi?

Tân Cửu giương mắt nhìn lại, quả nhiên thấy mắt cá chân của nàng ta sưng to. Nàng vốn cho rằng vô tình cứu được Âm Quy, Âm Quy nhất định sẽ không bị thương, nhưng nghĩ đến kịch bản đầy kịch tính mạnh mẽ kia, cho dù mình có ở bên dưới mặt đất tiếp được thì nàng ta vẫn bị trật chân như cũ...

Thật là phiền phức!

“Người ở chỗ nào, để ta đỡ người trở về nghỉ ngơi cho tốt.” Đến cùng thì Tân Cửu vẫn cảm thấy chính mình là một cô nương lương thiện, nếu cứ để Âm Quy như vậy mà nhảy trở về, nàng cũng không đành lòng.

“Không, không được...” Âm Quy một mực lắc đầu.

Tân Cửu thở dài một hơi, cô nương này sao lại cố chấp như thế, nếu nàng ta thực sự mang theo thương tích đi múa rồi khiến cho Hoàng Đế “động lòng trắc ẩn”, chỉ sợ nhiệm vụ của mình không thể hoàn thành được...

“Ta tên Tân Cửu, là Tam tiểu thư của phủ Tĩnh Khang Hầu, người không cần sợ ta là người xấu.”

“Không, không phải, ta không thể nghỉ ngơi...Tiệc tối còn cần ta múa chính, nếu ta có vấn đề gì, mama nhất định sẽ dùng roi giáo huấn chúng ta...Nếu chỉ mình ta bị đánh thì không có sao, chỉ là ta không thể khiến người khác bị phạt theo ta.” Âm Quy nói xong liền vịn thân cây đứng lên, chỉ là chỗ bị thương thực sự rất đau, nhưng nàng ta vẫn cắn môi cố gắng chống người đứng dậy mặc dù cơ thể vẫn run rẩy như cũ.

“Tình trạng này của người sao có thể đi múa chính...” Tân Cửu đang muốn khuyên bảo, đột nhiên linh quang xuất hiện, nhớ tới phần thưởng của hệ thống...

Nếu như...

“Vậy phải làm thế nào...Chỉ có ta chống đỡ thì mọi người mới không bị phạt.” Âm Quy nhăn đôi mày thanh tú, càng nghĩ càng khổ sở, ánh mắt nàng lướt qua, đột nhiên thấy vết máu trên cánh tay của Tân Cửu, hoảng sợ kêu một tiếng: “Người bị thương!”

Tân Cửu nâng cánh tay lên một chút: “Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì. Nhưng mà...chuyện người không thể múa chính, có lẽ ta có thể giúp người. Ta có thể giả trang thành người, hơn nữa còn có thể múa hoàn chỉnh, những người khác chỉ cần ở xung quanh tùy ý phối hợp là được, nhất định sẽ không lộ ra sơ hở gì.”

“...Cái gì?” Âm Quy che miệng, có chút khó tin.

Vũ nữ địa vị thấp hèn, chưa bao giờ có người nguyện ý thay vũ nữ lên sân khấu hiển vũ.

Huống chi là một tiểu thư của phủ Tĩnh Khang Hầu.

Nếu như nhớ không lầm thì những người có thể ở lại tham gia tiệc tối đều là đích nữ của quan viên từ Tam phẩm trở lên, cũng nói lên rằng vị đích nữ của phủ Tĩnh Khang Hầu ở trước mắt đây có thân phận cực kỳ tôn quý.

“Thật, thật sự có thể sao...Cảm, cảm tạ đại ân của tiểu thư!”

Âm Quy nói xong liền quỳ xuống.

Tân Cửu nâng nàng đứng dậy: “Ta cũng không phải giúp ngươi, chỉ là không thuận mắt với cách làm việc của nhạc phường mà thôi, ngươi không cần cảm tạ ta. Còn nữa...dù sao phụ thân của ta cũng có mặt ở đây, không thể để ông ấy nhận ra ta, khi tiệc tối bắt đầu ngươi nhớ tìm cho ta một cái khăn che mặt...Còn lại tất cả cứ giao cho ta là được.”

“Được, tiểu thư, ta nhất định chuẩn bị thật tốt.” Âm Quy lau nước mắt trên mặt, không nhịn được cười ra tiếng, nụ cười này làm cho hai hàm răng trắng đều lộ ra gần như có thể phản quang.

Tân Cửu mím môi, cũng nhìn nàng ta mỉm cười.

Hy vọng nàng làm vậy là đúng.

Tuy rằng, Âm Quy vốn được phong làm Anh phi, nhưng về sau như thế nào cũng không ai biết, nghĩ đến hoàn cảnh trong hậu cung cũng không thích hợp với cô nương này.

Cung đình tranh đấu so với cung đấu trong phim truyền hình đương nhiên càng khiến cho người ta sợ hãi hơn.

Một người đơn thuần như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành bàn đạp để người khác giẫm lên.

Cũng giống với lý thuyết về việc vây thành vây, người bên trong thì dốc sức xông ra, người bên ngoài lại liều mạng lao vào.

Nay Âm Quy có thể thoát khỏi cung cũng có thể nói là được một lần trọng sinh.

3. Chương 3

Hai cô gái chậm rãi đi về phía nhạc phường.

Trong rừng hoa đào ngập cánh hoa rơi, một đôi giày bằng gấm được thêu hoa văn bằng tơ vàng và mũi giày được khảm ngọc thạch khêu giẽm lên mặt đất phủ kín cánh hoa nhưng không phát ra chút tiếng động nào.

“Chuyện này...Hoàng Thượng.”

Ngụy Đức Hải lau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Không nghĩ tới, cùng Hoàng Thượng ra ngoài đi dạo còn có thể chứng kiến một chuyện như vậy...Đó chính là tội khi quân! Hai người này cũng dám ở một nơi nhiều người lui tới như rừng hoa đào mà bàn luận.

Hôm nay lại thật đúng lúc, tất cả đều bị Hoàng Thượng nghe thấy không thiếu một chữ.

Ngụy Đức Hải nhìn người trước mắt đang chấp tay sau lưng dõi theo hai bóng người dần khuất, trên môi còn vẽ ra một độ cong đầy hứng thú:“Ngụy Đức Hải, việc này ngươi không cần quan tâm. Trẫm ngược lại muốn nhìn xem, vị Hầu phủ Tam tiểu thư này nếu đã có can đảm dám mạo hiểm việc khi quân để đi giúp một vũ nữ không quen biết...thì có năng lực múa như thế nào.”

“Vâng.” Ngụy Đức Hải cúi đầu. Đập vào mắt hắn là thảm cỏ xanh mượt, phía trên được phủ một tầng cánh hoa đào nhỏ, hợp với nhau càng tăng thêm vẻ tươi đẹp.

Trong lòng hắn không khỏi suy tư.

Nghe giọng điệu này của Hoàng Thượng, có vẻ như...tâm tình cũng không tệ lắm?

”

Bên trong Long Hoa điện là cảnh tượng ăn uống linh đình.

Đèn rồng năm góc ở bốn phía vách tường ánh lên bóng người chằng chịt, sáng tối lập lòe muôn màu muôn vẻ, xung quanh còn có những tia ngân tinh màu bạc rải rác, giống như những đốm sao trong đêm tối, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Trương Ngự Sử giơ cao chén rượu xu nịnh trái phải, người này ngày thường coi như có quy củ, nhưng lại là một người yêu rượu, chỉ mình hắn uống cũng không sao, nhưng sau khi say lại thích lôi kéo người khác uống cùng. Lúc này suy nghĩ của hắn cũng không rõ ràng, chỉ lo kéo người khác uống rượu, ngay cả kẻ thù ngày ngày đấu đá với nhau trên triều đình hắn cũng không buông tha.

Hôm nay là ngày Tân Hoàng tổ chức đại điển đăng cơ, tất nhiên cũng không có người đi ngăn cản hắn. Trương Ngự Sử càng thêm tùy ý, quay sang bên cạnh thấy một bóng người, hắn chăm chú nhìn lên – ồ, đây không phải là Tĩnh Khang Hầu sao?

“Hầu gia sao lại ngồi một mình ở chỗ này? Đến...đến uống rượu...” Trương Ngự Sử giờ cao cái chén đi về phía Tĩnh Khang Hầu: “Hôm nay là ngày lành của Hoàng Thượng, Hầu gia nên nhập hội, nhập...hội.”

“Đến, ta kính Hầu gia một ly.”

“Trương đại nhân, đến đây một chút! A, đại nhân...Người đâu, không phải vừa mới ở đây sao...” Đối diện có người kêu lên.

Trương Ngự Sử khẽ giật mình, giương mắt nhìn cái chén trong tay mình trống không, vội vàng vẫy tay về phía đối diện: “Hức, tới đây tới đây, Hầu gia ngài cứ uống trước, ta qua bên kia xem thử.”

“Trương đại nhân cứ đi đi, bản Hầu thích yên tĩnh, ngồi một mình cũng được.”

Lúc này Hoàng Thượng còn chưa tới, các quan viên cũng không câu nệ, vài ba người tụ tập một chỗ thành nhóm, cùng nhau uống đến hăng say.

Trương Ngự Sử vừa đi về phía đối diện, đám người liền âm ỹ như thủy triều dâng, nhất thời lại náo nhiệt hẳn lên.

Tĩnh Khang Hầu thận trọng cầm chén rượu hoa lê, ngón trỏ ở vách chén gõ nhẹ một cái, phát ra tiếng vang nhỏ. Hai mắt hắn híp lại dường như đang suy nghĩ, hơi nghiêng đầu nhìn lần nữa về chỗ tập trung của các phu nhân và tiểu thư.

Đợi đến khi quay đầu lại, nhìn hình ảnh thu nhỏ của mình phản chiếu trong chén rượu, hắn không khỏi nhú mày.

...Kỳ lạ.

Nha đầu Cửu nhi kia đi đâu rồi?

Từ một năm trước, sau khi bệnh nặng một trận, tính tình của nàng liền trở nên cực kì yên tĩnh, lúc này chắc hẳn sẽ không tùy ý đi lung tung, cho nên... hiện tại nàng nên im lặng ngồi trong nhóm người này mới đúng, nhưng tại sao bốn phía xung quanh lại không thấy bóng người?

Cửa gỗ đàn khắc hoa của Long Hoa điện được người từ bên ngoài đẩy ra, một nhóm cung nhân nâng đèn cung đình đi tới, đèn cung đình này có chút quy cách, phía trên vẽ bức tranh hạc trắng mây xanh, nét bút tự nhiên tao nhã, đếm ra không thừa không thiếu, vừa đúng ba mươi sáu chiếc đèn.

Trong hàng ngũ, cung nữ đi đầu, tiểu thái giám theo sát phía sau.

Lúc này, một tiểu thái giám dưới trướng Ngụy công công theo đoàn người đi tới, khủy tay hần khoác phất trần, mặc dù là một trong những tùy tùng thân cận nhất với Hoàng Thượng, nhưng thái độ lại không có chút kiêu ngạo nào mà chỉ khiêm tốn gật đầu với mọi người ở đây, lễ độ nói: “Hoàng Thượng có chỉ, các vị đại nhân cứ tự nhiên đổi ẩm thưởng nhạc trước, Hoàng Thượng sẽ đến trễ một chút.”

“Chúng thần tuân chỉ.”

“Tiếp theo, các vị đại nhân có thể trước thưởng thức ca múa hôm nay, thỉnh cung nữ nhạc phường trình diện.”

Ngoài cửa có người cùng lúc hô lên: “Thỉnh cung nữ nhạc phường trình diện~~~~”

Bên ngoài Long Hoa điện, một nhóm vũ nữ mặc y phục hồng nhạt xếp thành hàng dài đi vào trong điện, thần sắc của các nàng hoặc nhẹ nhàng hoặc ngượng ngùng, má phấn hồng hào, thân hình uyển chuyển, tà áo tung bay, lập tức khiến cho toàn bộ cung điện trở nên tĩnh lặng.

Trong điện không còn nghe tiếng chén chạm vào nhau, một vài vũ nữ khẽ cười ngậm nga rồi bất chợt vung tay áo mềm mại như nước lên không trung, từng ống tay áo mỏng manh như phóng lên khói lửa, đột ngột bùng lên rồi tàn lụi trong thoáng chốc, gấp nhau lại tản ra, thay đổi luân phiên. Bỗng, không biết là ai tung cánh hoa đào vào giữa không trung, từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống đất, toàn bộ sân khấu trong phút chốc được bao phủ trong ngàn vạn cánh hoa du dương trên không.

Lúc này, một thân ảnh như hoa vung cao tay áo xuất hiện.

Trong thoáng chốc, mọi người như thấy được cảnh chú cá chép trong bức tranh thủy mặc của Chư Tử* đang linh hoạt tung tăng bơi lội.

*Chư Tử: hoặc Bách Gia Chư Tử, chỉ những người cùng tư tưởng học thuật trong thời kỳ trước Tần. Trong đó Chư Tử chỉ những tư tưởng học thuật của những học giả nổi tiếng tiêu biểu như Lão Tử, Khổng Tử, Mạnh Tử, Tuân Tử, Mặc Tử, Trang Tử. Bách Gia chỉ những trường phái học thuật như Đạo Gia, Nho Gia, Mặc Gia, Pháp Gia, Danh Gia, Âm Dương Gia. Có thể tham khảo thêm chi tiết ở [link](#) và [link](#).

Những cánh hoa đào vốn đã ủ mật vào lòng người đang mê say, nay không khí theo những lần xoay tròn của thân ảnh đang múa kia mà càng tản ra hương thơm nồng đậm tinh khiết. Tay áo bằng gấm mềm mại như nước theo điệu hát của những vũ nữ xung quanh mà càng múa càng nhanh, vờ lên không trung những đường cong hình trăng non đầy hấp dẫn. Giữa đài, thân ảnh vận áo tơ trắng, múa một điệu khuynh thành.

Cô gái dùng lụa mỏng che mặt, chỉ chừa lại một đôi mắt trong vắt, sáng như sao. Chân nàng trật tự nhảy múa, càng không ngừng vung tay áo hồng nhạt lên không trung như đang nổi lên khói lửa, tỏa ra bốn phía.

Tay áo Lưu Vân phi, ý nghĩa như tên, điệu múa Thủy Tụ* linh động như mây bay, kết hợp với tay áo màu trắng tựa như đang chứng kiến ngàn năm lịch sử tươi sáng được vẽ ra trước mắt. Cũng như dùng thân thể xoay tròn cực nhanh để khắc họa nên lịch sử mà thể hiện được cảm giác sâu sắc, hơn nữa là sự cảm động

vượt qua ngàn năm.

“*Điệu múa Thủy Y Tụ: hoặc là điệu múa tay áo, là điệu múa truyền thống của Trung Quốc, người múa thường mặc trang phục có ống tay áo rất dài, có thể lên tới 10 mét”

Trong bữa tiệc, cả người Tịch Gian lão học sĩ chấn động, lã chã rơi lệ sau khi quan sát điệu múa hoàn tất, cuối cùng không khỏi buông chén rượu xuống, vỗ tay than tiếc: “Người tốt, hát hay, múa giỏi.” Hắn rơi lệ thực sự cũng không phải là vì điệu múa này, chỉ là những tâm sự đã tích dưới đáy lòng quanh năm được gọi lên, trong lúc nhất thời khó kìm lòng nổi mà thôi. Ở đây cũng đều là những người thức thời nên tất nhiên không có ai đi vạch trần.

Điệu múa hoàn thành, tất cả vũ nữ cũng đã rút lui, nhưng mọi người vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Ấn đường Tĩnh Khang Hầu hơi nhíu lại, vì sao cảm thấy đôi mắt của vũ nữ múa chính kia...lại có chút giống Cửu nhi nhỉ?

Đôi mắt của Cửu nhi rất giống với đôi mắt của mẫu thân đã mất của nàng.

Chỉ có điều...Cửu nhi sao có thể múa ở đây? Xem tư thái của vũ nữ múa chính hôm nay, nghĩ đến có lẽ cũng đã trải qua hơn mười năm khổ luyện mới có được, nếu không sao có thể múa được xinh đẹp tuyệt vời như vậy?

Tĩnh Khang Hầu suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu.

Có lẽ là do hắn suy nghĩ nhiều rồi...

“Như vậy mà đã cho là múa tốt, cũng chỉ như ánh nến trong đêm tối mà thôi.” Người đứng ngoài Long Hoa điện hừ lạnh một tiếng, mọi người xung quanh hắn đều cúi thấp thân thể, ngay cả tiếng hít thở cũng không dám phát ra.

Người này mặc huyền bào, phong thái nghiêm nghị, hai đầu mày chứa đầy sự lạnh lùng, đúng là Vĩnh Hi Đế Sở Dịch.

Ngụy Đức Hải nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng, lần này hắn thực sự nghe không hiểu rồi...Lời này của Hoàng Thượng rốt cuộc là khen hay là giận? Hắn ở phía sau phải tỏ thái độ như thế nào đây?

Hắn nhìn trộm Hoàng Thượng, chỉ thấy sự lạnh lùng trên mặt dần biến mất, thay vào đó là nụ cười như có như không.

Ngụy Đức Hải cảm thấy phát lạnh.

Hoàng Thượng càng ngày càng âm tình bất định rồi.

Thôi, hần cứ tiếp tục trầm mặc vậy...

“Bãi giá, đến tiệc tối.”

Vĩnh Hi Đế với vẻ mặt không biểu cảm đứng bên ngoài Long Hoa điện phân phó.

“Vâng.” Khóe mắt Ngụy Đức Hải hơi giật, vội vàng chạy lên phía trước, hướng về cửa điện hô: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Qua nửa tuần rượu.

Lễ bộ Thượng thư Kỳ Triệt Bạch hướng về phía trước chấp tay thi lễ. “Hoàng Thượng, vi thần không phải ở nơi này có ý khuyên ngăn, có điều lời của vi thần là đề cập về vấn đề hậu cung, cho nên lúc này vi thần muốn nhanh chóng bẩm tấu.”

Ngồi phía trên, Vĩnh Hi Đế khẽ giương mắt: “Chuẩn.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Kỳ Triệt Bạch cúi thấp người nói: “Thần biết được hậu cung của Hoàng Thượng vắng vẻ, cũng không có cung phi nào, tuy lúc này là thời gian để tang Tiên Đế, nhưng hậu cung không người thật sự quá mức không hợp cấp bậc lễ nghĩa, không bằng Hoàng Thượng tiến hành một kỳ tuyển tú trong phạm vi nhỏ, để hậu cung không đến mức trống vắng.”

“Trẫm đã biết, việc này do người cùng Kính Sự phòng bắt tay xử lý là được.” Đôi mắt Vĩnh Hi Đế hiện lên ánh sáng lạnh, để tang Tiên Đế, ba năm giữ đạo hiếu?

Hần càng muốn vào lúc này để cả trong lẫn ngoài hoàng cung ngập trong không khí vui mừng, nếu lão già Tiên Đế chưa để cho hần chơi đã liền “không cẩn thận” mà chết, hần cũng nên quậy đến khi Hoàng Lăng bất an mới không làm bản thân thất vọng.

“Vâng”

Đế Vương cùng thần tử một hỏi một đáp, trông thật hài hòa.

Tịch Gian Học sĩ nhất thời không nói gì, lão giật giật môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tuy rằng đại bất kính nhưng thật sự mà nói, vị Tân Hoàng này...để lên được ngôi vị Hoàng Đế đã giẫm lên thi thể của phụ thân và huynh trưởng.

Việc này không sai được.

Ban đầu Tiên Hoàng quyết định truyền ngôi cho Đại Hoàng Tử, đương kim Hoàng Thượng lúc bấy giờ chỉ là một Vương gia được ban đất phong, sau đó Tiên Đế và Đại Hoàng Tử lại chết bất đắc kỳ tử, việc truyền ngôi chỉ còn một mình Nhị Hoàng Tử có đủ tư cách. Hiểu rõ việc này, lại có cân nhắc qua, ai cũng có thể hiểu được vài phần, huống chi là những đại thần đã luyện thành tinh trong triều.

Tuy trong lòng biết rõ, nhưng cũng không có ai dám truyền ra lời gì.

Quan hệ của Tiên Đế cùng Tân Hoàng từ lâu đã là thù hận cha con, nay Tiên Đế đã chết, Tân Hoàng lên ngôi, việc gì nên nói hay không nên nói, trong lòng mọi người đều có cân nhắc qua.

Tĩnh Khang Hầu lắc đầu, một mình uống rượu.

Thân là thần tử, tất nhiên vì dân chúng mà dốc sức, chuyện Hoàng đế cùng Tiên Đế hợp nhau hay không đối với hắn mà nói đều không quan hệ.

Chính là kỳ tuyển tú lần này...Chỉ mong Cửu nhi đừng để bị tuyển chọn thì tốt.

Lúc này vẫn chưa đến thời điểm vô tình gặp gỡ lần thứ hai, Tân Cửu đứng bên hồ Nguyệt Nha bị gió đêm thổi cho lạnh run...Đột nhiên nghe thấy tiếng nói nhắc nhở của hệ thống:

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 60%. Ban thưởng kim tệ: 100. Thưởng điểm mị lực: +10]

[Tư liệu]

1 – Điểm mị lực: 20

2 – Độ hảo cảm của Đế Vương: 0 (nhân vật mục tiêu không có tình cảm gì với người)

3 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 0/10 (chưa thành công tiêu diệt đóa hoa đào nào)

4 – Kỹ năng:

Điền Đạm Đáng Yêu: (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng)

Cao Quý Lãnh Diễm: (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng)

Tay áo Lưu Vân phi (hệ thống thưởng kỹ năng múa, đã sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày)

5 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 60%

6 – Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ:... (chưa có công tác thống kê)

7 –Kim tệ: 100

Tân Cửu nhìn màn hình hệ thống có chút tức giận, không đúng, chuyện gì xảy ra? Hệ thống có phải là xảy ra vấn đề rồi không!?

“Này! Độ hảo cảm sao vẫn là 0?” Nếu dựa theo kịch bản giống như Âm Quy đi múa, hiện tại độ hảo cảm của Hoàng đế tệ lắm cũng phải là ba mươi bốn mươi chứ?

[...Ha ha, không biết a (nhìn trái nhìn phải) (huyết gió, huyết sáo, chột dạ).]

“ ... ”

4. Chương 4

Vĩnh Hi Đế vội đến vội đi, không chờ tiệc tối chấm dứt mà chỉ cùng các đại thần đối ẩm vài chén liền rời khỏi. Bởi vì yến hội này sẽ kéo dài đến sáng ngày thứ hai, nên tuy rằng nhân vật chính vắng mặt, tiệc tối vẫn cứ tiếp tục.

Bên ngoài Long Hoa điện, bầu trời điểm vài ngôi sao, xung quanh côn trùng kêu vang.

Vĩnh Hi Đế nghe những âm thanh mời rượu lại dần dần vang lên từ phía sau, ngửa đầu hít sâu một hơi, có chút nghỉ hoặc.

Lúc bước vào nội điện, hắn chỉ cho rằng điệu múa kia là có dụng tâm khác, nhưng mới vừa rồi khi hắn rời đi, đến chính giữa tấm thảm đỏ được trải trên đất, một vệt máu đỏ sậm lại trùng hợp ánh vào đáy mắt hắn.

Vệt máu này làm cho hắn cảm thấy nghi ngờ...Đường như có gì đó không đúng.

Nếu thật là vì muốn gợi lên hứng thú của hắn với điệu múa đó, vì sao lúc trước lại vì cứu một vũ nữ mà tổn thương cánh tay mình? Điệu múa Thủy Tụ phải dùng tới sức mạnh của cả hai tay, với cánh tay bị thương mà vẫn kiên cường múa chính, vậy có nghĩa mỗi lần xoay người hay vung tay áo đều sẽ chạm đến vết thương...Nàng hắn không phải là không biết.

Phân tích lại, chính hắn cũng hiểu được bản thân có chút chuyện bé xé ra to. Chẳng qua, đối với việc sinh tồn tại một nơi như hoàng cung này, cũng đừng trách hắn đa nghi, nếu như trước kia hắn dám lơ lửng nửa bước, chờ đợi hắn sẽ là gió tanh mưa máu.

Vĩnh Hi Đế khẽ nhếch khóe môi, thầm nghĩ nữ nhân kia có thể cố nén đau đớn mà vẫn múa không có chút sai sót, chỉ nhìn điểm này...cũng là người khá bướng bỉnh đấy.

”

Dựa theo quy củ trong cung, vừa qua giờ Tý, những nơi cần tắt đèn thì sẽ tắt đèn, cần thắp đèn sẽ thắp đèn, hằng năm hằng tháng đều như thế. Bởi vậy, hôm nay vừa mới đến giờ, trong hoàng cung ngoại trừ Hoàng Thượng đang mở tiệc chiêu đãi các đại thần trong Long Hoa điện, còn lại tất cả những cung điện lớn nhỏ khác đều không hèn mà tắt đèn.

Cũng may dù ánh trăng phản trên mặt hồ Nguyệt Nha không được sáng cho lắm, nhưng bên bờ hồ cũng đã có mấy ngọn đèn nhỏ.

Tân Cửu ngồi co ro trên hòn đá bên bờ hồ, hơi lạnh mùa xuân khiến cho nàng có chút mệt mỏi. Lúc này nàng đã thay lại quần áo cũ của mình, hai tay ôm đầu gối, im lặng nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trên mặt hồ mà “nghĩ mình lại xót cho thân*.”

*Nghĩ mình lại xót cho thân: nguyên văn là “cố ảnh tự liên”.

Quả thực là chờ đợi đến mức tâm tình lao lực quá độ.

Nàng có chút không hiểu.

Rõ ràng là theo yêu cầu trong kịch bản, rõ ràng chính là cảnh đó, nhưng đến tận khi kết thúc Hoàng Thượng vẫn không xuất hiện!

Xung quanh không có ai, lại lạnh đến khó chịu, Tân Cửu không khỏi giương mắt đánh giá “nơi tâm sự” của Vĩnh Hi Đế và Âm Quy trong phim. Nơi này ba mặt là núi giả vây quanh một hồ nước, trên mặt hồ cũng không trồng hoa sen hay thủy tiên gì để trang trí này nọ, có thể thấy cảnh vật ở đây cũng không thể nói là hiếm lạ, nhưng dường như lại không cảm thấy không phù hợp chỗ nào.

Có lẽ thắng ở chỗ là tạo ra không gian có cảm giác trong lành? Hoặc là bởi vì vắng vẻ không người, cho nên cảnh vật mới có vẻ yên tĩnh như thế? Tân Cửu chỉ tùy tiện suy nghĩ một chút mà cảm thấy xấu hổ,

trong lòng nàng biết người như nàng tuyệt đối không có được trình độ thưởng thức cái đẹp, sở dĩ cảm thấy tốt...cũng chỉ vì chỗ này trông có vẻ thoải mái thôi.

Ngắm cảnh ở một nơi dễ chịu như này, cho dù có gió lạnh thổi tới, vẫn dễ khiến người khác sinh ra cảm giác buồn ngủ.

Vừa mệt vừa buồn ngủ, hay là...trước cứ dựa vào tảng đá ngủ một lát để thư giãn tinh thần, sau đó lại tiếp tục? Tân Cửu thanh tú ngáp một cái, nghiêng người nằm lên hòn đá đặt trên thảm cỏ sát bên bờ hồ Nguyệt Nha, bên tai thường truyền đến âm thanh mặt hồ gợn sóng hoà lẫn với những tiếng kêu của côn trùng, nhưng những điều này cũng không đủ để đánh thức nàng, ngược lại còn khiến nàng càng thêm buồn ngủ.

Sau nửa canh giờ, nơi này vẫn như cũ không có gì xảy ra, nhưng kì lạ là hệ thống lại hiện thân:

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu đối với người +1]

“Tránh ra...” Người nào đó vô cùng buồn ngủ nhũn mảy, một tay lười biếng vẫy ở bên tai, ý định đuổi âm thanh đang vang lên trong đầu ra xa.

Đối với Âm Quy mà nói, hôm nay là ngày lễ Tân Đế đăng cơ, cũng là một ngày nàng bị vận xui quẩn thân, may thay là nàng gặp được quý nhân tương trợ. Lúc chân bị trật, nàng đang giữ chức vụ quan trọng của nhạc phường là người múa chính. Nếu không phải có vị tiểu thư của Tĩnh Khang Hầu phủ kia thay nàng lên sân khấu, chỉ sợ nàng cùng với bọn tỷ muội hôm nay khó thoát khỏi bị trách phạt.

Phần ân tình này nàng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Trên đài lộ thiên của nhạc phường được ánh trăng chiếu sáng, Âm Quy ngồi trên bậc thang cao nhất, nhìn xuống hồ Nguyệt Nha được ánh trăng chiếu xuyên qua mặt nước trong suốt, có chút sững sốt. Lúc trước, khi tâm tình nàng không tốt hoặc có đại cung nữ nào bị phạt cũng đều thích đến bờ hồ Nguyệt Nha này, mỗi lần đều là đứng cả buổi chiều.

Hai tay nàng tạo thành hình chữ thập, thành kính nhắm mắt.

“Ta nghe như thế này. Khi Phật còn sống tại nơi bề khổ, theo lời mẹ dạy, trong thế giới thập phương vô lượng*, cũng chính là nơi tụ hội của tất cả các chư Phật, và đại Bồ Tát Ma Ha Tát...Nguyên mẫu thân ở nơi cực lạc được ngủ yên, nguyện phụ thân còn ở trên đời được an khang, bản thân rời nhà gắng gượng làm nô lệ đã hơn mười năm, sống tạm bợ nơi hậu thế, hôm nay được quý nhân tương trợ, nhất định không dám quên.”

”*thập phương vô lượng: hiểu nghĩa là trong thế giới mười phương không có điểm tận cùng.

Âm Quy niệm xong kinh Phật, lại ngơ ngác nhìn về phía mặt hồ, đột nhiên nói: “Nghe nói Hầu gia phu nhân rất giỏi múa...Nhưng Tân tiểu thư mất mẹ từ nhỏ, không biết tất cả kỹ năng múa của nàng rốt cuộc đã luyện được như thế nào. Điệu múa Thủy Tụ rất hao phí thể lực, đẹp thì đẹp thật, nhưng nếu có thể luyện tập thành thạo cũng là muôn vàn khó khăn...Tân tiểu thư tuy nhỏ tuổi, nhưng so với Âm Quy thì kiên cường hơn nhiều.”

Đoàn người Vĩnh Hi Đế vừa đi đến chỗ hành lang gấp khúc bên cạnh đài lộ thiên, ngẫu nhiên nghe thấy lời nói này, mặc dù thần sắc lạnh lùng nhưng cũng không khỏi khẽ giật mình. Còn nhỏ mất mẹ, cho nên quyết định muốn kế thừa nguyện vọng của mẫu thân sao? Cho nên...nàng mới có thể nhảy được một điệu múa khuynh thành như vậy?

Làm một người con, có lẽ nên như thế.

Vĩnh Hi Đế vận một bộ trang phục màu đen như muốn dung hòa với bóng đêm, một đoạn tóc đen như mực khoát lên trên vai hấn, đôi lông mày cùng với một đôi mắt đen thâm trầm, càng làm nổi bật màu da trắng bệch của hấn.

Sau hồi lâu, hấn không nhìn về phía đài lộ thiên nữa mà trực tiếp đưa mắt nhìn sang hồ Nguyệt Nha bị hàng cây dựa bên tảng đá lớn che khuất, tai mắt hấn tinh tường nên tất nhiên so với người khác thấy được xa hơn – bên trên hòn đá kia rõ ràng có một vị cô nương đang ngủ say, mà lại chính là vị tiểu thư phủ Tĩnh Khang Hầu kia. Hấn không khỏi hừ mũi nhẹ một tiếng, nhưng giọng nói lại có chút hòa hoãn: “Ngược lại là một người có hiếu đấy.”

Ngụy Đức Hải cũng nhanh chóng phối hợp nói: “Hoàng Thượng thánh minh chỉ đạo thiên hạ được lưu truyền rộng rãi, không nghĩ tới một vũ nữ nhỏ bé cũng có thể nhận thức được thánh ý, thật là hiếm thấy...”

Hiển nhiên lần này Ngụy Đức Hải đã hiểu sai thánh ý rồi, lời nói từ miệng Hoàng Đế là về một người hoàn toàn khác.

Vĩnh Hi Đế chấp tay sau lưng, nghiêng người liếc hấn một cái, một luồng khí lạnh thấu xương từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu Ngụy Đức Hải khiến hấn phải nuốt những câu nói kế tiếp trở lại cổ họng.

“Nô...nô tài lắm miệng...”

Vĩnh Hi Đế lấy từ trong tay áo một lọ thuốc đầy bằng nút đỏ được chế tác tinh xảo, ngón tay trắng bệch khẽ miết một vòng quanh miệng lọ, chưa nhìn đã tùy ý ném sang một bên.

“Ảnh Ngũ.”

“Có thuốc hạ.” Một vệt bóng đen từ phía sau đột ngột xuất hiện, dùng một tay tiếp được lọ thuốc mà chủ tử nhà mình ném đi như ném rác. Người này che mặt bằng vải đen, đi mà không nghe thấy tiếng bước chân, hiển nhiên là cao thủ có nội công thâm hậu, khinh công siêu tuyệt.

Tuy Ngụy Đức Hải nhìn thấy nhưng lại không có phản ứng gì quá lớn. Ngày thường hắn đi theo vạn tuế gia, tất nhiên là không thể không thấy những ám vệ đi theo bảo hộ Hoàng Thượng. Ngụy Đức Hải im lặng đứng phía sau Vĩnh Hi Đế, lúc ám vệ xuất hiện liền lập tức cúi đầu thấp xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Không nên xem thì không thể xem, những lão nhân trong nội cung đã từng dạy hắn đạo lý này.

“Cầm lọ thuốc này với nữ nhân ở đối diện ném lên xe ngựa của Tĩnh Khang Hầu cho trẫm, nếu có người hỏi cũng đừng nhiều lời.”

“Vâng.”

“Đợi một chút.” Sở Dịch gọi hắn lại, từ từ nhắm mắt như đang suy nghĩ, bàn tay chắp sau lưng chậm rãi vờ về chuôi Phạt châu trên cổ tay, hắn nhíu mày, một lát sau mới mở mắt ra nói: “Đổi người, để Linh Yêu đi.”

“Vâng.” Sau lưng liền truyền đến một giọng nữ.

”

Tân Cửu không nghĩ tới ngồi đợi bên hồ Nguyệt Nha không thấy được Hoàng Đế, mà lại thấy một bầu trời đầy sao.

Trước mặt thối tới từng cơn gió lạnh ào ào như muốn làm lông tơ cả người nàng dựng đứng.

Mà hiện tại nàng đang nằm sấp trên lưng của một hắc y nhân, người này có khinh công rất cao, chạy như bay với tốc độ cực nhanh trên mái hiên của đại nội hoàng cung, thính thoảng mũi chân chỉ cần chạm nhẹ một cái là cơ thể liền nhẹ nhàng bay lên thật xa. Tân Cửu nhìn hồi lâu, xem thế cũng đủ rồi. Có võ công thật tốt, chỉ cần mặc vào một bộ hắc y, là có thể giống như con dơi bay loạn khắp nơi rồi.

”[Đình! Lộ tuyến khởi hành ở trước mặt, mục tiêu dự tính ở phía trước – Ngộ Môn.]

Ngộ Môn, cửa chính của hoàng cung, không có gì kỳ lạ quý hiếm. Trên đời còn một từ ngữ chuyên môn đó là “Ngộ Môn trăm thủ”...Cũng có nghĩa là nàng đang đi tới nơi nào đó đầy sát ý ở phía trước.

“Vị...anh hùng này.” Tân Cửu giống như bạch tuột bắt lấy bờ vai của hắc y nhân, thầm nghĩ hắc y nhân này nhất định là tới hoàng cung để làm việc gì trái phép, nàng cẩn thận từng li từng tí tìm từ: “Người...tôi đây trộm quốc khố à?” Kỳ thật với bộ trang phục này càng giống như đến ám sát Hoàng Đế thì đúng hơn.

Cơ thể của “anh hùng” hắc y nhân hơi dừng lại, suýt nữa là đạp hụt một bước vào không trung.

“Câm miệng!” Thanh âm khàn khàn nhưng lại không khó để nhận ra là giọng nữ.

Hóa ra là một nữ nhân...Tân Cửu bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là nữ tặc, chẳng lẽ là hoa đào của Vĩnh Hi Đế? Tân Cửu tự biên tự diễn ở trong đầu một hồi vài câu chuyện tình giữa nữ tặc và Hoàng Đế.

[Dinh!... Người suy nghĩ nhiều quá! (quả thực muốn đập đầu vào tường).]

“Nữ hiệp người đừng sợ, ta sẽ không nói lung tung đâu, thực ra mục tiêu của chúng ta giống nhau!” Tân Cửu xoa xoa nắm tay. Đối với chuyện bất cóc...phương pháp tốt nhất chính là trước tiên đem đối thủ trở thành đồng bọn!

Khóe mắt Linh Yêu khẽ giật. Chủ tử giao người này cho nàng...Quả nhiên đều là cùng một hạng người hung ác, tùy tiện nói câu nào cũng mang theo cạm bẫy, vài ba câu liền chụp lên đầu nàng cái danh “đạo tặc”.

Thấy hắc y nhân một lúc lâu không nói lời nào, Tân Cửu trầm mặc: “Nữ hiệp...Người muốn đưa ta tới chỗ nào?”

Linh Yêu quay đầu liếc nàng một cái: “Đưa người xuất cung.”

Trong lòng Tân Cửu ảm áp, xem ra nhân phẩm của nữ tặc này cũng không tệ lắm...Có lẽ thấy nàng ngủ bên hồ Nguyệt Nha, nên nghĩ là nàng lạc đường? Tân Cửu cười cười, trong lòng cũng không trách nàng: “Đa tạ nữ hiệp, thật ra ta không có lạc đường, người đưa ta trở lại chỗ cũ đi.”

Lỡ như nàng vừa đi thì Hoàng Đế tới, vậy tất cả không phải là thất bại trong gang tấc sao?

Lúc này nàng hiển nhiên không biết Hoàng Đế luôn không đi đường bình thường đã sớm gặp được Âm Quy ở lộ đài rồi, chỉ là Hoàng Đế cũng không động tâm gì với vị hoa đào này, hoặc có động tâm với ai hay không thì lại càng khó nói...

Linh Yêu mặt lạnh nói: “Câm miệng.”

Tân Cửu: “...” Rõ ràng là vệt chết mà còn mạnh miệng, nữ tặc này nhất định là không muốn thừa nhận bản thân đang làm chuyện xấu! Chỉ sợ nàng thật sự không trở về được...Còn có thể sống tốt sao!

Lúc này Vĩnh Hi Đế đã trở lại tẩm cung, nhớ tới câu nói hôm nay nghe được ở rừng đào “Chính là không quen nhìn cách làm của nhạc phường mà thôi”, nhạc phường, xác thực cần phải cai quản. Hắn cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm, thần nhiên nói: “Cách chức Đại cung nữ của nhạc phường, để người múa dẫn đầu trên yến hội hôm nay thay vào.”

“Vâng.”

Ngụy Đức Hải ghi nhớ trong lòng, cúi người rời khỏi đại điện. Nếu việc thay thế người múa dẫn đầu đã được Hoàng Thượng ngầm đồng ý giấu diếm đi...Như vậy vị Đại cung nữ sắp được tấn phong tất nhiên là

Âm Quy, mà không phải là Tam tiểu thư Hầu phủ.

Trong Ngự Lung Điện, đôi mắt sắc bén của Vĩnh Hi Đế khẽ đảo, nâng bút viết tên của Tĩnh Khang Hầu lên tập tấu chương được mở ra trên bàn.

Tĩnh Khang Hầu, không có con trai để nối nghiệp, thứ trưởng nữ* nay đã gả cho Dư An Tri phủ Triệu Văn, chỉ còn lại thứ thứ nữ và đích trưởng nữ. Nếu là một người cha yêu con, ngược lại càng dễ khống chế hơn.

*thứ trưởng nữ: là chỉ Đại tiểu thư Hầu phủ. Trong Hầu phủ, Tĩnh Khang Hầu có ba người con gái. Tân Cửu đứng vị trí thứ ba là em út, là con vợ cả dòng chính nên được gọi là đích trưởng nữ. Còn Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư Tân Tú Dung (con của Lâm di nương) đều do thiếp thất sinh nên được gọi là thứ trưởng nữ và thứ thứ nữ.

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 100%, thành công loại bỏ Hoa Anh Túc. Ban thưởng kim tệ: 100. Thưởng điểm mị lực: +10. Ban thưởng cho kỹ năng: Quý Hoa Bảo Điển (không phải võ công, mà là kỹ năng thêm).]

Cơ thể Tân Cửu chấn động, nhân phẩm, nhất định là vì nhân phẩm!

“Nữ hiệp, để ta hát cho người nghe bài ”Sông lớn chảy về Đông” nhé!”

Linh Yêu: “...”

5. Chương 5

Thời điểm Tân Cửu cùng Tân Trọng Lê trở lại Hầu phủ đã là gần sáng.

Dọc theo đường đi, Tân Hầu gia ở trong xe ngựa giảng giải đạo lý cho nàng một hồi, đại ý thân là nữ tử không nên đi lung tung, nhất là trong hoàng cung thì càng phải tuân thủ quy củ. Bằng không một khi phạm lỗi sẽ bị người khác lợi dụng, cho dù là tiểu thư Hầu phủ cũng khó thoát khỏi bị trừng phạt.

Tân Cửu không yên lòng đáp ứng, cầm trong tay một lọ thuốc trị thương có vẻ vô cùng trân quý mà nội tâm đầy bất ổn. Nàng rối rắm như vậy là vì câu nói mà Linh Yêu lưu lại trước khi đi. Đưa bình thuốc trị thương thôi cũng không sao, nhưng sau khi đưa còn nói thêm một câu “Chủ tử đưa cho người”, vậy cũng thật ý vị thâm trường rồi.

Chủ tử của nữ tặc?

Đại dương gia của tập đoàn thần trộm sao?

Có điều, cũng may từ sau ngày Hoàng Thượng đăng cơ, cuộc sống của Tân Cửu lại khôi phục tình trạng gió êm biển lặng, nữ tặc và chủ tử của nàng cũng không xuất hiện nữa, giống như đã hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của Tân Cửu.

Sau nhiều ngày trôi qua, Tân Cửu mới xem như hoàn toàn trút bỏ nỗi lo lắng trong lòng.

Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, cánh hoa đẹp cũng không ngăn được dòng Trường Giang*, khi mùa hè càng lúc càng tới gần, trong cung truyền ra tin Hoàng Thượng muốn tổ chức tuyển tú. Ngay khi tin này vừa được truyền ra, tựa như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

“*cánh hoa đẹp cũng không ngăn được dòng Trường Giang: nguyên văn là ”kiều hoa nan Trường lưu”, ý chỉ không thể xê dịch, ngăn cản được thực tại đang diễn ra.

Việc truyền tin của cổ đại và hiện đại rất bất đồng, mọi người đều là dùng miệng truyền đi, tin đến miệng mỗi người đều được trau chuốt một phen, đến phút cuối thì đã hoàn toàn thay đổi: gì mà nghe nói gần đây có thiên nữ nhận mệnh hiện thế, cho nên Hoàng Thượng không thể không nhanh chóng tuyển phi, để cầu cho vương triều Đại Khánh quốc thái dân an vân vân...Truyền bá nội dung huyền huyền thật khiến người ta phần nộ, thậm chí ngay cả người lúc nào cũng ở hậu viện Hầu phủ, hai tai không đặt ngoài cửa sổ* như Tân Cửu cũng có nghe nói.

“* hai tai không đặt ngoài cửa sổ: nguyên văn là ”lưỡng nhĩ bất văn song”, ý chỉ người không hay để ý chuyện bên ngoài, không thích thị phi.

Đối với việc tuyển tú, quan viên có tâm tư tất nhiên là không ít. Hiện nay Hoàng Đế mới hai mươi rất có năng lực, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, cũng là độ tuổi dễ dàng động tâm nhất, nếu khuê nữ nhà mình một khi được tuyển, nói không chừng hậu vị kia cũng có thể vươn tay chạm tới.

Sau buổi yến hội hôm ấy, Lễ bộ Thượng thư Kỳ Triệt Bạch ngày ngày đều được truyền gọi, trong lúc đó thường đi tới đi lui giữa hoàng cung và phủ đệ, chưa đến ba ngày hạ nhân trong phủ Thượng thư liền truyền ra tin, nói rằng những tú nữ tham gia tuyển tú đều được suy tính trước rồi mới có thể tuyển chọn, hiện tại vẫn chưa có thông báo cuối cùng.

Thật đúng là so với làm sĩ tử tham gia thi khoa cử còn khiến cho lòng người lo lắng hơn.

Không giống với các quan viên khác, một ngày Tĩnh Khang Hầu trở về sau buổi chiều sớm, không khí trong Tĩnh Khang Hầu phủ liền hạ thấp.

“Tiểu thư, theo lý thì đây là chuyện tốt mà, tại sao khi Hầu gia trở về sắc mặt lại khó chịu như vậy?”

Tứ Mai cầm lọ thuốc trên tay, hai má phồng lên, càng nói càng khó hiểu. Tóc nàng được chải thành hai búi nhỏ trên đầu, trên trán có một nốt ruồi nhỏ, bởi vì tuổi còn trẻ nên giọng nói cũng giòn giã cực kỳ dễ nghe.

“Hoàng cung là nơi đầm rồng hang hổ, sơ sẩy một chút nói không chừng sẽ phải mất mạng, nếu như phụ thân mang sắc mặt hồng hào vui vẻ mỉm cười trở về, ta mới cảm thấy kỳ lạ đấy.”

Hôm nay lúc Tĩnh Khang hầu vào triều, nghe thấy trong lời nói của Hoàng Đế dường như đề cập đến đích nữ Hầu phủ, hàm ý cực kỳ rõ ràng, Tĩnh Khang Hầu chưa có chuẩn bị tâm lý liền ngẩn cả người, phản ứng sau đó cũng chỉ là liên tục cười khổ.

Tuy mỗi người đều nguyện ý gả con gái vào hoàng cung, nhưng hần lại không muốn. Hần là một Hầu gia nhàn rỗi, tuổi cũng đã năm mươi có một, đã sớm không còn lòng hiếu thắng gì đó, hướng hồ binh quyền trong tay hần đã sớm giao nộp cho Hoàng Thượng, tất nhiên là đã có thể an ổn tuổi già, vậy cần gì phải hy sinh con cái để củng cố địa vị của mình?

“...Hóa ra Hoàng cung lại nguy hiểm như vậy, tiểu thư người không nên đi!”

Tứ Mai càng thêm hoảng sợ, lúc nghe người ngoài tỏ vẻ hâm mộ tiểu thư nhà mình nàng còn đắc chí, không nghĩ tới hoàng cung lại không phải là nơi yên ổn như nàng tưởng.

“Chuyện này chỉ có thể xem ý tứ của Hoàng Thượng, nếu hần muốn phụ thân làm việc cho hần, tất nhiên sẽ đưa ta hoặc Tân Tú Dung nhập cung, dùng việc này để kích phụ thân dốc sức vì hần. Dù sao...Tĩnh Khang Hầu yêu thương con gái, điều này ở Đại Khánh vương triều ai ai cũng biết.”

Tân Cửu lười biếng tựa lên ghế nằm.

Nàng để lộ phần cánh tay có vết thương, tuy ban đầu miệng vết thương có vẻ đáng sợ nhưng bây giờ chỉ còn lại một vết xước nhỏ, xem ra qua một thời gian ngắn chắc cũng sẽ không để lại sẹo.

Thuốc của “Tập đoàn thần trộm” ngược lại vô cùng trân quý, có điều cho nàng bôi lên loại vết thương nhỏ này ngược lại có chút chuyện bé xé ra to rồi, dù sao loại thuốc có công dụng trừ sẹo này e rằng ở triều đại nào cũng là ngàn vàng khó cầu đấy. Nàng quét mắt qua lọ thuốc mà Tứ Mai đang cầm trên tay, nghĩ có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là dân đen, đã tặng không cho nàng, nàng cũng sẽ không sĩ diện mà làm bộ.

Nghe xong lời của Tân Cửu, Tứ Mai có chút nửa hiểu nửa không, chỉ đành mù mờ gật đầu: “Vâng.”

Tân Cửu khẽ cười một tiếng: “Được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chúng ta cũng chẳng phải người dễ bị bắt nạt, nếu như thật sự phải tiến cung, dĩ nhiên là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chẳng lẽ có thể gọi người muốn hãm hại mình ra đây?”

Nàng hơi vẩy cánh tay xoa đều thuốc mỡ, khẽ nhắm mắt lại.

Có lẽ trong lần tuyển tú này, hệ thống có thể sẽ phát hiện đóa hoa đào thứ hai.

Khác với Ninh Tuyên Các thanh tịnh, bên trong khuê phòng ở một nơi khác trong Hầu phủ, Tân Tú Dung và Lâm di nương đang nóng lòng lo lắng.

Tân Tú Dung dù sao cũng được nuông chiều từ bé, mấy ngày liền bị Lâm di nương lôi ra dạy cho các loại quy củ đã làm nàng cảm thấy bức bối trong lòng, chỉ vì ngại bà là mẹ ruột của mình nên mới không nổi giận.

“Nương, con là tiểu thư Hầu phủ, sau này nếu lập gia đình, nhà chồng cũng phải cho Hầu phủ chút thể diện, chúng ta cần gì phải học những quy củ này chứ!” Hôm nay Tân Tú Dung mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, gương mặt cũng vì tập luyện mà trở nên hồng hào mịn màng, so với lúc trước ngược lại tươi tắn hơn nhiều.

Lâm di nương thở dài, đóng cửa phòng lại, lúc này mới quay sang nhìn nàng: “Con có biết vì sao nương lại bảo con phải học tốt những quy củ này không?”

“...Con gái không biết.” Tân Tú Dung nhú mày, đột nhiên nghĩ đến trước đó vài ngày nghe được một vài tin đồn, có chút kinh ngạc ngẩn đầu hỏi: “Nương, người không phải là nghe theo...mấy tin đồn vô căn cứ trên phố đấy chứ?”

“Cái gì mà tin đồn vô căn cứ, đó hoàn toàn là chuyện có thật đấy!”

Lâm di nương tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói, bỗng nhiên lại cười “xùy” một tiếng: “Con có biết không, phụ thân con đã sớm đem tin tức của đợt tuyển tú lần này nói cho Tam muội của con biết, nếu không phải những năm này ta ở Hầu phủ thu thập không ít tai mắt, chỉ sợ vẫn còn đang mơ hồ không biết...Trong mắt phụ thân con chỉ có Tân Cửu, nào còn có vị trí của con? Bây giờ tin tức về việc tuyển tú cũng không nói cho con biết, đơn giản là sợ con đoạt lấy thánh sủng trước mặt Tân Cửu mà thôi.”

Bà hừ lạnh một tiếng, trong mắt mang theo một chút không cam lòng: “Có điều...ta sẽ để cho ông ta được như ý sao? Sau khi biết được sự thật, ta lập tức sai người ở quê đưa một ma ma từng sống trong cung nhiều năm tới đây để dạy quy củ cho con, nhất định có thể để con vượt qua được con tiểu tiện nhân kia. Mẫu thân nàng đã đề trên đầu ta, nhưng cũng không có nghĩa con sẽ thua nàng!”

Mặt mày Lâm di nương kỳ thực cũng rất xinh đẹp, chỉ là ở trong lòng có quá nhiều toan tính nên ngay cả gương mặt cũng mang theo vẻ âm trầm, tuy đã sinh cho Tĩnh Khang hầu một đứa con gái nhưng vẫn không được sủng ái.

Tân Tú Dung hoảng sợ, nàng không ngờ tới mẫu thân mình lại tính toán nhiều như vậy chính là muốn mình được tuyển chọn để tiến cung? Có điều...con người thường muốn đi lên chỗ cao, có thể được vào cung thân phận của người đó tất nhiên sẽ được tăng thêm một bậc, thật ra trong lòng nàng cũng rất nguyện ý.

Lấy lại bình tĩnh, Tân Tú Dung cung kính nói: “Nương, người yên tâm, con gái nhất định sẽ không thua

nàng.”

“Con có thể nghĩ được như vậy thì tốt...” Lâm di nương thấy nàng tỏ rõ thái độ, cũng cảm thấy yên lòng, nên ôn nhu nói: “Học cho giỏi quy củ với ma ma rồi để nàng dạy con làm thế nào để tránh khỏi nguy hiểm trong cung, tốt nhất là có thể đánh bại được Tân Cửu ngay trong buổi tuyển chọn, để nàng không thể trở mình được nữa, nếu không với danh phận đích nữ Hầu phủ, một khi trúng tuyển với con, mọi người trong cung chỉ sẽ xem trọng nàng, còn con sẽ không có cơ hội nào.”

Lâm di nương thực sự hao tâm tổn huyết, đời này nàng có một đứa con gái như vậy, tất nhiên là phải tận tâm tận lực, đợi đến lúc Tân Tú Dung tiến cung hai năm rồi được tăng phẩm vị, nói không chừng nàng còn có thể chiếm được vị trí chính thất.

...Thực sự nhất cử lưỡng tiện.

Vậy mới nói, mộng tưởng lúc nào cũng tốt đẹp cả.

“Con gái đã rõ, bản thân Tân Cửu cũng không có tài nghệ gì để thể hiện, con gái chỉ cần một chút mưu kế, đợi đến vòng tuyển thứ hai là có thể khiến cho nàng mất mặt mà bị loại.” Tân Tú Dung lạnh lùng cười. “Chẳng qua chỉ là một nha đầu mười lăm tuổi thôi, khăng khiêu ốm yếu như thế, không lẽ Hoàng Thượng sẽ thích nàng sao? Con lớn hơn nàng hai tuổi, lại còn tinh thông tài nghệ, dù nàng có là đích nữ thì sao chứ...”

Nói đến đây, Tân Tú Dung cùng Lâm di nương nhìn nhau cười.

Mùng tám tháng năm, cỏ xanh phơi phới, nắng ấm chiếu rọi.

Lễ bộ Thượng thư lại một lần nữa bị truyền triệu đến Ngự Long điện, sau đó cùng với hàng ngũ thái giám công công xuất cung, nghênh ngang giường cầm, nâng thánh chỉ trong tay đi đến tất cả phủ đệ của quan viên lớn. Mặc dù chỉ là đợt tuyển tú trong phạm vi nhỏ, nhưng lại là nhóm tú nữ đầu tiên trong cung, ngày sau dựa vào tư cách này cũng có thể tranh đến chức Chính Ngũ phẩm Dung Hoa trở lên.

Ngụy Đức Hải cầm thánh chỉ dẫn đầu đội ngũ thị vệ đại nội đến các phủ đệ để truyền chỉ, sau đó hướng về phía cửa thành gần vùng ngoại ô thì dừng bước trước phủ Tĩnh Khang Hầu.”

“Hoàng Thượng có chỉ, Tĩnh Khang Hầu nhiều năm chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia an khang, khiến lòng trẫm rất yên tâm...Nay chỉ định Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư của Tĩnh Khang Hầu phủ vào mùng mười tháng năm nhập cung tham gia tuyển tú, khâm thử.” Ngụy công công vừa dứt lời liền dấy lên một đợt xôn xao.

Mọi người trong Hầu phủ đều đồng loạt quỳ trên mặt đất nghe nội dung thánh chỉ, chỉ có Tĩnh Khang Hầu

cau mày và Tân Cửu mặt không đổi, vì vậy nụ cười trên mặt Lâm di nương và Tân Tú Dung càng dễ khiến người khác chú ý.

Ngụy Đức Hải nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người trong Hầu phủ, đến chỗ Tân Cửu thì ngừng một chút, tinh quang trong mắt lóe lên, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, biểu hiện trên mặt cũng không còn bình thản như lúc mới đến.

“Thần tiếp chỉ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Trong lòng Tân Trọng Lê khẽ thở dài, bất đắc dĩ tiếp nhận thánh chỉ.

Quản gia trong phủ thấy thế liền vội vàng dâng túi bạc trong tay cho Ngụy công công rồi mới yên lặng lui người ra sau.

“Hầu gia không cần lo lắng, hai vị tiểu thư ngày sau chắc chắn sẽ được phúc báo.” Khi Ngụy Đức Hải nói lời này thì nhìn về phía Tân Cửu, Tân Cửu thấy hắn nhìn qua cũng lễ phép im lặng mỉm cười.

Người trong Hầu phủ đều đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình nên không ai nhìn thấy được cảnh này.

[Đinh! Chúc mừng Kí Chủ kích hoạt thành công nhiệm vụ chính tuyến thứ hai: tiêu diệt Bạch Liên hoa của Đế Vương (nội dung kịch bản của nhiệm vụ chính tuyến lần này sẽ được mở ra vào lúc tuyến tú, xin đọc cẩn thận). Phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: không biết.]”

6. Chương 6

Buổi sáng mừng mười tháng năm, ánh nắng ấm áp. Ngoại trừ vòng tuyển đầu loại đi hai người thì còn lại bốn mươi ba người. Là kỳ tuyển tú trong phạm vi nhỏ nhưng với bốn mươi ba nữ nhân tham gia thì nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Tân Cửu dời mắt về phía cửa cung, thở dài một cái. Ban đầu thì không có cảm giác gì, nhưng khi thực sự đến hoàng cung lại khó tránh khỏi có chút không thoải mái trong lòng. Một đám nữ nhân vây quanh một nam nhân ngựa đực vẫy chào với dung nhan đã được chăm chút kỹ lưỡng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chướng mắt, huống chi nàng vô cùng có khả năng trở thành...một trong những người này.

Nếu được lựa chọn, nàng nhất định sẽ không bị cái hệ thống bỏ đi kia uy hiếp. Nhưng dù cho bây giờ bị uy hiếp, nàng cũng phải bảo vệ trinh tiết của chính mình.

“Tân tỷ tỷ, không biết Hoàng Thượng trông như thế nào nhỉ...” Bên cạnh, một cô gái mặc y phục trắng vừa khăn trương chờ đợi vừa quan sát về hướng Ngự Long điện, diễn tả tâm trạng vô cùng sinh động.

Nhìn đáng vẻ xem chừng cũng cỡ mười bốn mười lăm tuổi thôi.

Tân Cửu nghĩ thầm một cô gái còn trẻ như vậy chỉ có hơn mười năm đầu được sống trong an nhàn sung sướng, nhưng sau đó lại phải đặt mình trong thâm cung vài chục năm, thật có chút đáng thương, vì vậy vỗ nhẹ bờ vai của nàng ta, thành khẩn trấn an nói: “Thì giống chúng ta có một lỗ mũi hai con mắt với cái miệng thôi, cũng là con người, không phải là cái gì kỳ lạ quý hiếm cả.”

Cô gái này “phụt” một cái bật cười: “Tỷ tỷ nói chuyện thật thú vị.” Nói xong lại cúi đầu xuống, ánh mắt mang vài phần ảm đạm: “Đúng vậy, Hoàng Thượng cũng là người, ta đương nhiên không cần phải sợ hãi, chỉ là...khó tránh khỏi có chút khấn trương, dù sao nghe nói Hoàng Thượng hần...” Những lời tiếp theo hạ thấp dần, dường như có điều gì nói không nên lời.

Cô gái này cúi đầu hơi thấp, vẻ mặt muốn nói lại thôi, có chút diêm dâm đáng yêu.

Tân Cửu nhìn nàng ta bày ra vẻ mặt ủy khuất, nói năng lấp bắp, đột nhiên không còn hứng thú nói chuyện. Cô gái mặc đồ trắng này không nói ra miệng rõ ràng là vì chuyện Hoàng Đế giết cha trăm huynh, chỉ là Hoàng Đế cũng không có cường đoạt dân nữ, mà người này lại bày ra đáng vẻ đáng thương là thế nào nhỉ? Diễn tốt như vậy chẳng qua là muốn nhắc nhở nàng Hoàng Thượng thật ra là một kẻ khát máu, hay chỉ đơn thuần là muốn nàng mở miệng an ủi đây?

Nàng thực sự không muốn tốn đầu óc vào việc này.

Tân Cửu xoay đầu sang một bên, giọng nói thản nhiên: “Lời đồn sao có thể tin, có một số việc cho dù là tận mắt nhìn thấy nhưng cũng chưa chắc đã là sự thật. Tiền căn hậu quả chỉ có bản thân người trong cuộc mới hiểu rõ, chứ không liên quan đến việc người khác dựa vào điều gì để suy đoán bừa bãi.”

Nàng bước theo dòng người phía trước, ống tay áo màu thủy lam buông thông xuống tà váy, trên búi tóc cài một cây trâm bạc đính hai hạt ngọc trai, làm nổi bật mái tóc đen mượt như lụa, lại thêm thân hình nhỏ nhắn yếu điệu nhưng khó giấu được khí chất cao quý.

Cô gái mặc đồ trắng ngẩng đầu, dõi theo bóng lưng của Tân Cửu, vẻ mặt có chút phức tạp khó đoán.

“Tỷ tỷ xinh đẹp này sao lại đứng đây thế? Không phải là đang nằm mơ giữa ban ngày đấy chứ.” Một nhóm cô gái lướt qua bên cạnh, một người trong đó trên đầu cài một cây trâm vàng hình cánh chim, khi quay đầu lại hô một câu này thì các cô gái xung quanh cũng đều hí hả cười rộ lên.

Ánh mắt của cô gái mặc đồ trắng hơi trầm xuống, nhưng ngay lập tức vẻ mặt liền trở nên vui vẻ: “Thì ra là thiên kim của Lại bộ Tả thị lang. Vài hôm trước phụ thân còn hỏi ta về muội, bảo muội là một thực nữ hiếm có, hôm nay thấy muội muội trang điểm xinh đẹp thế này, ngay cả Liên tỷ tỷ cũng không kèm được mà tán thưởng đây này.”

Cô gái cài trâm vàng hơi ngẩn người, được người khác tán dương dù sao cũng cảm thấy vui vẻ, vốn dĩ nàng muốn chế nhạo nàng ta một chút, không nghĩ tới nàng ta không những không để trong lòng, mà còn lấy ơn

báo oán. Cô gái cài trâm cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt hơi ửng hồng, liền thi lễ một cái: “Thái Phó đại nhân khen sai rồi, tỷ tỷ mới thực sự là người xinh đẹp, Tuệ Tương thực sự không bằng tỷ.”

Cô gái mặc đồ trắng khẽ cười một tiếng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Các trưởng bối đều đã quen biết, chúng ta không bằng cũng làm bạn với nhau nhé? Nếu đều được tuyển chọn, ngày sau ở trong cung cũng có người trò chuyện cùng.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng.”

Đích nữ Cổ Uyển Uyển, con gái của thống lĩnh thị vệ đại nội, đại thần Cổ Quân Tắc, được vài quý nữ vây quanh ở bên trong, từ xa đi tới. Nàng mặc một bộ y phục nhẹ nhàng màu cam đỏ, eo thắt đai lưng mỏng rộng khoảng bốn ngón tay được khảm những viên đá lớn nhỏ thành hình Khổng Tước, trông rất đẹp mắt, xem ra chính là vì chuẩn bị cho cuộc khảo nghiệm tài nghệ ở vòng thứ hai.

Giờ phút này nàng khẽ đảo mắt phượng, liếc về phía cô gái mặc đồ trắng, miệng cười “xùy” một tiếng: “Có vài người ấy, có thói quen khéo diễn trò, ngay cả chúng ta...những người từng thấy qua nhiều việc đời cũng không khỏi nói một tiếng bội phục.”

Ánh mắt của cô gái mặc đồ trắng hiện lên vẻ ác độc, đang muốn nói chuyện, lại nghe đội ngũ phía trước truyền đến một giọng nói the thé: “Tuyên ~ tất cả các vị tiểu thư nhập điện.”

Cổ Uyển Uyển hơi hất cằm lên, nhìn các quý nữ vây xung quanh mình nói: “Xem ra đã đến nơi rồi, chúng ta cũng nhanh đi qua thôi.” Dứt lời, trực tiếp ép sát cô gái mặc đồ trắng để đi qua, hoàn toàn không cho nàng ta một chút thể diện nào.

Ngự Long điện so với Đại Hoa điện thiếu đi vài phần uy nghiêm, nhưng lại tinh xảo hơn và thêm chút cảm giác thần bí. Bốn vách tường khắc họa đồ án Chín Rồng*, mỗi một con rồng đều giương nanh múa vuốt thậm chí như đang cưỡi mây bay lên không. Tân Cửu theo chân các thiếu nữ với đủ loại trang điểm mùi hương trên người đi vào trong điện, phía trên là một nam nhân đang ngồi khoát tay lên tay vịn trên Long Y, khóe miệng nở nụ cười vui vẻ như có như không, mặc dù chỉ là một ánh mắt nhàn nhạt, nhưng Tân Cửu lại cảm thấy sau lưng lạnh cả người.

”* Đồ án Chín Rồng: là đồ án được dùng làm hình ảnh riêng cho hoàng thất và các vật dụng mà vua chúa thường dùng như ngai vàng, triều phục của vua, bậc thang trước chính điện, ngọc tỷ, lăng mộ của vua, bình phong trong cung điện vua ở, tường cung điện, v.v.

Ngoại trừ lần trước nhìn thấy Vinh Hi Đế trên Đại Hoa điện, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn. Người này có hai hàng lông mày rậm, từ đầu đến đuôi mày xé dần, kéo dài đến tóc mai, khuôn mặt của hắn tuấn tú nhưng không lộ vẻ nữ tính, sắc môi như hoa nở lúc sớm, đôi mắt sắc như hồ nước lạnh lẽo mùa thu.

Nàng yên lặng mà “giám định và thưởng thức” tướng mạo của nam nhân ngựa đực này, khi liếc mắt lần nữa thì thấy đôi mắt Vĩnh Hi Đế không biết từ lúc nào đã có chút hứng thú chuyển về phía nàng. Tân Cửu vừa nhận thấy, chân đã lưu loát dịch ra sau hai bước, vừa vịn đem thân mình giấu sau các thiếu nữ. Cái gọi là súng bắn chim đầu đàn*, cho dù có khả năng Vĩnh Hi Đế đã từng gặp nàng ở trong rừng đào, nhưng hai người lại không có giao tình gì, nàng vẫn là đừng dễ dàng làm người khác chú ý thì tốt hơn.

* Súng bắn chim đầu đàn: nguyên văn là thương đả xuất đầu điều () có nghĩa người nổi bật dễ bị chú ý tới. Tuy câu này dùng trong xã hội cổ đại có chút sai lệch vì “thương” có nghĩa là “súng” nhưng vì nữ chính Tân Cửu là người xuyên không nên khá phù hợp hoàn cảnh. Có thể tìm hiểu thêm về thành ngữ này và các thành ngữ khác ở link. Câu này còn đồng nghĩa với thành ngữ “Cây to đón gió lớn”, ta tham khảo câu này bên trang của bạn Ánh bên Sweet Castle.

“Hoàng Thượng...” Ngụy Đức Hải khom người, dè xuống kích động trong lòng, ở bên tai Hoàng Đế nhà mình nói: “Các vị tiểu thư được tuyển chọn đều đã nhập điện ạ.”

Vĩnh Hi Đế miễn cưỡng nâng mí mắt lên, con ngươi sâu tối quét qua một vòng: “Có thể bắt đầu.”

“Vâng.”

Ngụy Đức Hải đứng thẳng người, liếc mắt tiểu thái giám đứng phía dưới ra hiệu một cái, người này liền hiểu ý, vội vàng sắp xếp trình tự tuyển tú.

Đứng đầu trong điện chính là đích nữ của quan Tam phẩm Quang Lộc tự khanh, theo như ở hiện đại quan Tam phẩm cũng là một chức vị cán bộ cấp cao hoặc ít nhất là phó cán bộ, cũng được coi là quan lớn, chỉ có điều chức vị Quang Lộc tự khanh trong kinh thành lại là một văn chức không có thực quyền, theo hiểu biết ở Đại Khánh vương triều, bất luận là so với quan văn hay quan võ đều kém xa.

Vì vậy vị đích nữ của Quang Lộc tự khanh so với các tiểu thư ở đây, xem như là có thân phận thấp nhất.

“Thần nữ Quách Chương Di bái kiến Hoàng Thượng.”

Quách Chương Di cúi đầu quỳ trên mặt đất, nền đá cẩm thạch nhẵn bóng soi rõ gương mặt của nàng. Tân Cửu thấy tay phải của nàng đặt dưới người khẽ run, liền hiểu mặc dù sắc mặt nàng trấn tĩnh, nhưng vẫn cảm thấy thấp thỏm lo lắng không thôi.

“Quách tiểu thư có chuẩn bị tài nghệ gì?”

Ngụy Đức Hải xem xét sắc mặt Vĩnh Hi Đế, thấy không có gì biến hóa, mới đứng ở một bên mở miệng hỏi.

“Kỹ năng thêu của thần nữ khá tốt, có thể vì Hoàng Thượng thêu một bức đồ trên quạt ngay tại chỗ.” Quách Chương Di lại cúi người xuống. Nàng vì lần thi tài nghệ này nên chuẩn bị rất nhiều bức thêu, chỉ mong có thể ở cuộc thi lần này khoe khéo kỹ năng thêu.

Vẻ mặt Vĩnh Hi Đế trở nên lạnh lùng, đột nhiên mở miệng: “Loại.”

Ngụy Đức Hải sững sờ, mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không dám làm trái ý Hoàng Thượng: “Vâng.”

“Ôi...sao lại bị loại bài tử rồi...”

Trong đại điện, các tú nữ đều cảm thấy nghi hoặc, Quách Chương Di cũng được coi là mỹ nhân có tướng mạo xinh đẹp, rõ ràng tài nghệ còn chưa được biểu diễn lại bị loại bài tử, Hoàng Thượng sao lại...

“Hay là bởi vì thù thù tốn nhiều thời gian? Hoàng Thượng...sợ là không muốn đợi thôi...” Một cô gái nhìn người bên cạnh e sợ nói.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy sững sờ, rồi sau đó cũng cảm thấy đúng mà gật đầu, chắc hẳn là như vậy. Mà các vị tiểu thư đã tập luyện kỹ năng thù ở nhà từ trước để biểu diễn khi nghe vậy thì sắc mặt ngay lập tức tái nhợt, trong lòng cứ mãi lo sợ không yên. Nếu không thể biểu diễn kỹ năng thù, vậy chẳng phải so với người khác từ lúc bắt đầu đã thua cuộc rồi?

Sau đó, những người muốn biểu diễn kỹ năng thù đều bị loại. Trong mười tú nữ tham gia đầu tiên, chỉ có Cổ Uyển Uyển là vượt qua kiểm tra, nàng ta nhảy một điệu múa của dân tộc thiểu số, Tân Cửu nhìn không ra là điệu múa gì, chỉ thấy nàng ta mặc một bộ y phục đỏ, trang điểm xinh đẹp, làn da trắng ngần, lúc thì nhảy múa như ngọn lửa, lúc thì múa nhẹ nhàng trong điện, khi sáng khi tối.

“Tân Cửu khê ”chặc” một tiếng, mấy tiểu mỹ nhân của Hoàng Thượng người nào người nấy đều là hoạt sắc sinh hương cả, aiz, nam nhân ngựa đực thật là có phúc.

Tiếp theo, người được giữ lại là cô gái mặc đồ trắng ban nãy, nàng ta gảy một bài nhạc, phối hợp với vẻ mềm mại yếu ớt là dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, so với người khác càng dễ lộ ra khí chất ôn hòa, ngược lại cho bản thân thêm nhiều cơ hội. Rõ ràng, Hoàng Thượng luôn không nói gì đã cho loại, sao giờ lại giữ lại bài tử? Ngụy Đức Hải rất được lòng vua đem bài tử đặt lên khay tiểu thái giám đang cầm ở sau lưng.

“Thần nữ Tân Tú Dung bái kiến Hoàng Thượng.”

Thấy Tân Cửu muốn cất bước tiến lên, Tân Tú Dung đang đứng bên cạnh đột nhiên nhanh hơn một bước đi đến trước điện hành lễ. Tân Cửu giật mình, không khỏi cảm thấy buồn cười, ngày thường ở nhà chỉ biết tranh giành cũng thôi đi, giờ đến hoàng cung tuyển tú còn muốn tranh ai trước ai sau? Vị thứ tỷ này thật đúng là thú vị.

Ngụy Đức Hải làm tròn bốn phận theo lệ đặt câu hỏi: “Tân tiểu thư có chuẩn bị tài nghệ gì?”

Tân Tú Dung hạ thấp người, chớp chớp mắt nói: “Từ trước tới nay, thần nữ cùng Tam muội quan hệ rất tốt, hôm nay đã thương lượng với Tam muội vì Hoàng Thượng cùng nhảy một điệu múa, xin Hoàng Thượng đồng ý.”

Tân Cửu khẽ nhú mày, khi nào thì nàng với Tân Tú Dung thương lượng qua việc này? Có điều, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Lâm di nương và Tân Tú Dung đều cho rằng nàng không biết múa, vậy nên Tân Tú Dung mới đi trước một bước để hạ thấp nàng, lại khiến nàng không thể không lên sân khấu biểu diễn, nói chung chẳng qua là muốn thấy nàng mất mặt trên diện mà thôi.

Tân Cửu hiểu rõ trong lòng, vẻ mặt liền khôi phục sự bình tĩnh, Tân Tú Dung luôn để hạ nhân trong phủ ngáng chân nàng, thủ đoạn dùng người ngược lại rất lưu loát.

Vinh Hi Đế cười như không cười liếc nhìn Tân Cửu trong đám người, dường như cảm thấy rất thú vị. Hắn khẽ xoay vòng ngọc ban chỉ trên tay phải, hồi lâu mới giương mắt lên nói: “Chuẩn.”

Nhóm quý nữ xung quanh tự giác nhường ra một lối đi, Tân Cửu thản nhiên đi vượt qua bọn họ.

“Thần nữ Tân Cửu báii kiến Hoàng Thượng.” Nàng quỳ trong điện, gương môi khẽ cười, không để ý đến sắc mặt quái dị của Tân Tú Dung, tự nhiên mở miệng nói: “Hai tỷ muội chúng thần mặc dù cùng nhau biểu diễn, nhưng lại không phải múa cùng một điệu, thần nữ xin Hoàng Thượng ban thưởng một cái bình phong và một bộ châm tuyến.”

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt mọi người ở đây lập tức sững sốt.

Bình phong và bộ châm tuyến hiển nhiên không phải là kỹ năng múa, mà là kỹ năng thêu. Tân Tú Dung cười híp mắt, nàng gần như có thể xác định, sau một khắc Vinh Hi Đế đáp trả Tân Cửu sẽ là một chữ “Loại”.

7. Chương 7

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Ngôi phía trên, Vinh Hi Đế vẫn chưa nói ra chữ “Loại”, ngược lại khẽ gật đầu với Ngụy Đức Hải. Không lâu sau, một cái bình phong mảnh gấm và một bộ châm tuyến được mang ra, mọi người trong điện cùng ghé mắt nhìn, không khỏi xôn xao.

Nhận được kết quả chính xác, Tân Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đang đánh cược, nếu như Vinh Hi Đế loại bài tử của nàng, vậy thì từ nay về sau, mức độ hoàn thành của tất cả các nhiệm vụ mà nàng phải làm sẽ không thể tăng lên, sau đó sẽ bị hệ thống trừng phạt. Nhưng nếu Vinh Hi Đế không loại bài tử của nàng, vậy nàng nhất định sẽ có qua có lại, rồi cho hắn một màn kinh diễm.

Nàng sẽ múa, nhưng sẽ không phải là một điệu múa đơn giản.

Lúc này, Tân Tú Dung còn chưa biết mình lần này đánh bậy đánh bạ, lại thực sự đưa cho Tân Cửu một nan đề khó giải.

Hệ thống ban thưởng “tay áo Lưu Vân phi” tất nhiên là về kỹ năng múa, chỉ có điều trong buổi tối hôm đại điển đăng cơ của Vĩnh Hi Đế nàng đã sử dụng qua một lần, lúc ấy tất cả đại thần và quý nữ đều ở đó, cũng đã nhìn thấy qua. Nếu bây giờ nàng lại sử dụng một lần nữa...chỉ sợ sẽ để lại nghi ngờ việc nàng và người múa chính đêm đó có liên quan, lợi bất cập hại.

Cho nên nàng chỉ có thể lấy hai kỹ năng được ban thưởng dùng chung với nhau, lấy kỹ năng múa “tay áo Lưu Vân phi” làm nền, còn kỹ năng thêu “Quỳ Hoa Bảo Điển” làm chính.

[Đình! Kí Chủ kích hoạt kỹ năng múa “tay áo Lưu Vân phi”, kỹ năng thêu “Quỳ Hoa Bảo Điển”, thời gian làm lạnh sau khi kích hoạt hai kỹ năng là: một ngày.]

Màn gấm của bình phong được kéo căng ở các góc, hoàn toàn trắng xóa, Tân Cửu tay cầm kim thêu, nhìn về phía Tân Tú Dung vẻ khiêu khích. Nếu Tân Tú Dung đã không để ý đến huyết thống tình thân, thì nàng một người đến từ dị giới sẽ càng không quan tâm đến tình tỷ muội gì nữa, cho nên cũng không cần giữ lại thể diện cho ai, tất cả cứ dựa vào chính mình thôi.

Chẳng lẽ hệ thống để ý đến cả nhân phẩm sao!

Trông thấy Tân Cửu nhìn mình khinh thường, đôi mắt Tân Tú Dung tóe lửa, sau đó càng thêm cố gắng thôi miên bản thân trong lòng: Tân Cửu nàng ta không biết múa! Cho dù dùng màn gấm để thêu thì sao? Đây là múa chứ không phải thêu hoa! Đợi đến lúc múa có nàng ở một bên tạo sự đối lập, Tân Cửu nhất định hoàn toàn bại trận!

Ngụy Đức Hải neho mắt nhìn hai người trong điện, cất giọng the thé nói: “Bắt đầu đi.”

“Vâng.”

Tân Tú Dung lui về sau một bước, dung nhan nàng ta vốn xinh đẹp, vẻ mặt hôm nay lại càng mềm mại, ngược lại so với hoa cỏ thảng tư càng thêm tinh mỹ, mũi chân nàng ta điểm nhẹ, mượn lực lui người về phía sau năm bước, bổng mu bàn chân chạm đất, tay áo màu đỏ bay lên. Tân Cửu thấy vậy cong mi cười, đầu ngón tay nàng hơi vểnh, ngón trở và ngón giữa kẹp lấy một cây kim châm, một bên khởi động tay áo Lưu Vân phi, một bên nâng tay áo vùng châm đâm xuyên qua màn gấm với tốc độ vô cùng chính xác.

[...Chắc, một Đông Phương Bất Bại mới được sinh ra đời rồi.]

“Cút!”

Kim châm xuyên thấu màn gấm, rồi cùng góc độ xuyên kim trở lại, Tân Cửu xoay một bước chân, trong khoảnh khắc đó trăm bạc song châu chiết xạ với ánh mặt trời ngoài phòng, chiếu vào trong mắt mọi người

là một vùng sáng, sau đó giữa năm ngón tay kẹp lấy bốn cây kim châm riêng biệt hạ xuống bốn phía bình phong, sợi chỉ màu xanh da trời như hồ điệp bay múa quanh thân nàng, tưởng chừng như muốn quấn nũa người nàng thành nhộng, vô cùng phong hoa tuyết đại.

Ở bên cạnh, các quý nữ không khỏi kinh ngạc thốt lên, ngay cả người từ lúc bắt đầu tuyển tú đến nay không có gì biến đổi trên mặt như Vinh Hi Đế cũng không kèm được mà hiện vẻ sững sốt trong mắt. Phương pháp này thật sự rất khó luyện được, nếu là từ một cô gái không hiểu võ nghệ biểu diễn, vậy chỉ có thể nói là kỹ năng thêu thùa đã đạt đến trình độ cao nhất.

Vinh Hi Đế thầm giật mình trong lòng, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, vừa rồi còn cho rằng Tân Cửu sẽ diễn lại điệu múa trong bữa tiệc tối hôm đó, lại không nghĩ tới kỹ năng thêu và múa của nàng đã đạt tới trình độ độc nhất vô nhị, hẳn thật đúng là đã xem thường nàng.

Trên đời này, chung quy có vài người trời sinh đã thông minh hơn người hoặc luôn nỗ lực cố gắng.

Mà người như vậy có thể đạt được thành công thì đúng là không thể chê cười.

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

Giờ phút này ai cũng đã nhận ra, từ lúc Tân Cửu bắt đầu thêu về sau, trong điện chỉ thấy được nàng là người biểu diễn, lúc tĩnh lúc động, cho dù là xếp hạng hay kỹ năng múa đều vượt xa người thứ tỷ bên cạnh nàng không chỉ vài phần.

Ngụy Đức Hải âm thầm lắc đầu, vị Tân Nhị tiểu thư này coi như cũng múa tốt, nhưng lại cố chấp muốn lôi kéo Tân Tam tiểu thư cùng nhau trình diễn để thể hiện sự đối lập của hai người, bây giờ ai tốt ai kém tất nhiên liếc mắt là có thể nhìn thấy được. Tân Nhị tiểu thư trộm gà không được còn mất nắm gạo, đúng là tự đào mồ chôn mình, đáng tiếc.

Tân Tú Dung vừa hạ tay áo xuống, ánh mắt lơ đãng liếc xem tình trạng của màn hình gấm, ngay lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch.

Phía trước bình phong, thân người như ngọc khẽ xoay eo nhỏ, phía sau bình phong lại thướt tha như mây trôi trên trời xanh.

“Làm sao có thể...?”

Tân Cửu rõ ràng chưa từng học múa, cũng không biết thêu thùa, tại sao có thể biểu diễn được kỹ thuật múa thêu vô song như vậy? Tân Tú Dung không dám suy đoán thêm, nàng ta cảm thấy kinh hoàng, hai chân run rẩy ngã xuống đất. Trâm cài trên đầu nàng ta rơi xuống mặt đá cẩm thạch vang lên tiếng lách cách, chuỗi hạt châu đứt rời lăn ra khắp nơi.

“Loại bài tử.”

“Vâng.”

Sắc mặt Tân Tú Dung trắng bệch, nàng hiểu rõ, trong lòng nàng không bao giờ có thể rõ ràng hơn lúc này.

Lần tuyển tú này xem như xong rồi.

Áp đảo người khác không được, ngược lại chính mình bị loại trước.

Vĩnh Hi Đế chấp hai tay sau lưng chậm rãi đi xuống hai bậc thang bằng ngọc thạch. Tân Cửu hoàn tất mũi thêu cuối cùng, thu lại kim châm vào tay, nàng nhắm mắt hạnh, ngoái đầu ra sau khẽ cười, nhưng không ngờ Vĩnh Hi Đế đang lặng lẽ đứng sau lưng nàng.

“Hoàng Thượng.” Tân Cửu tuy thấy hoảng hốt nhưng vẫn không quên thứ bậc lễ nghi, cúi người quỳ trên mặt đất.

Một đôi giày đen khảm ngọc Hoa Điêu* lướt qua người nàng, đến trước bình phong thì dừng bước, đầu ngón tay khẽ sờ đường thêu trên mảnh gấm, xúc cảm trên đầu ngón tay vô cùng chân thật, hần trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Đây là nơi nào?” Giọng nói của hắn rõ ràng mà lạnh lùng, chỉ là câu hỏi vừa thốt ra lại có chút ôn hòa, cũng giống với cảm giác mát lạnh thường gặp ở những nơi trong lành.

*ngọc Hoa Điêu: theo kết quả research thì ngọc Hoa Điêu là một loại ngọc xanh. Tuy nhiên, khi tìm hiểu sâu hơn về ngọc Hoa Điêu thì kết quả là cái tên ngọc Hoa Điêu còn là tên của rau cải xanh trong một video hướng dẫn nấu ăn trên Youtube. Hoa Điêu còn là tên của một loại rượu gạo dùng trong chế biến thực phẩm này. Nếu bạn nào có tìm hiểu khác về ngọc Hoa Điêu () thì cho mình thêm ý kiến.

Trên mặt mảnh gấm lớn, hồ nước xanh gợn sóng lăn tăn như hòa làm một với bầu trời, đèn lồng đỏ rực rỡ được treo dài ở mấy dãy lầu các nằm hai bên bờ sông, từ xa nhìn lại, đúng là cảnh phú quý hưng thịnh, quốc thái dân an.

“Đây là cảnh lúc lên đèn ở hai bên bờ sông Tần Hoài.” Tân Cửu cúi đầu.

“Rất đẹp.”

Tân Cửu khẽ giật mình, trong lòng nàng chợt tràn ngập cảm giác xót xa. Người này e là chưa bao giờ thấy được cảnh hưng thịnh của Kim Lăng thì phải? Thân là Đế Vương, đã là một công việc rất đáng thương rồi, hao hết tâm tư tranh giành ngôi vị hoàng đế, cuối cùng lại để chính mình bị giam cầm cả đời trong thâm cung, mỗi ngày thức sớm hơn gà, ngủ muộn hơn heo...

Ngoại trừ có quyền làm chủ thiên hạ, còn lại thì...không có gì khác.

Nghĩ lại bản thân mình so với hắn còn may mắn hơn một chút, ít nhất ở kiếp trước cũng đã từng đi qua Đại Giang Nam Bắc, cảnh đẹp các nơi đều vẫn nhớ ở trong lòng, cho dù hiện giờ bị hệ thống quản chế, kiếp này sống cũng không uổng phí.

“Cảnh đẹp, người còn đẹp hơn.” Hắn vén ống tay áo màu đen lên, hơi ngồi xổm người xuống, một tay khoát lên đùi phải gần đầu gối, tay kia lại khẽ nâng cằm của nàng, để nàng nhìn thẳng vào hắn. “Nói cho trầm, người tên gì?”

, đây là tình cảnh gì?! Không phải mới vừa rồi còn đang thương cảm sao!

“Thần nữ tên là Tân Cửu.”

Tân Cửu khẽ giương mắt, nhìn thấy một đôi mắt thâm sâu như hồ nước u tối, thân người nàng vừa muốn lui về phía sau, cằm dưới lại bị siết chặt hơn.

Vĩnh Hi Đế khẽ giọng cười, dường như cảm thấy phản ứng của nàng vô cùng thú vị. Một nữ nhân dám mạo hiểm tội khi quân không phải có tính cách không sợ trời không sợ đất sao? Thế nào mà bây giờ lại như một con mèo nhỏ...ah, đúng rồi, hình như trước đó vài ngày móng vuốt của con mèo nhỏ đã bị hòn đá quẹt bị thương rồi.

“Hoàng Thượng, có cần lưu lại bài tử không ạ?” Ngụy công công nâng khay đi tới.

Vĩnh Hi Đế buông tay vươn người đứng dậy, tiện tay lấy ra bài tử có khắc tên Tân Cửu ném vào khay. “Lưu.”

[Đinh! Thông qua kỳ tuyển tú, ban thưởng 100 kim tệ, đồng thời kích hoạt nhiệm vụ chính thứ hai: tiêu diệt Bạch Liên hoa của Đế Vương. (Kịch bản của nhiệm vụ chính lần này đã được mở, độ khó có chút gia tăng, xin Kí Chủ đọc cẩn thận và hoàn thành nhiệm vụ) Ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ: không biết.]

Tân Cửu cảm thấy như được giải thoát, theo Lưu công công đi ra ngoài điện, vừa bước ra cửa cung liền vội vàng mở màn hình.

[Tư liệu nhân vật]:

1 – Điểm mị lực: 30

2 – Độ hảo cảm của Đế Vương: 2 (nhân vật mục tiêu không có nhiều hảo cảm với người)

3 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 1/10...(thành công tiêu diệt hoa đào số một)

4 – Kỹ năng:

Điền Đạm Đáng Yêu (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng); Cao Quý Lãnh Diễm (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng); Tay áo Lưu Vân phi (hệ thống ban thưởng kỹ năng múa, đã sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày); Qùy Hoa Bảo Điển (hệ thống ban thưởng kỹ năng thủ, đã sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày)...

5 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 0%

6 – Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ: 1% (dựa theo trình độ khó dễ phân chia)

7 – Kim tệ: 200

Giới thiệu tóm tắt kịch bản:

Nàng, là cung phi hiền lương Bạch Tiêu Liên. Một lần vô tình nghe được mưu đồ bí mật trong thâm cung, khi đêm xuống liền bị đuổi giết đến Ngự Long điện.

Nàng, vốn là phi tần của hần, vì được hần cứu mà sinh ra cảm tình.

Hần, một đời Đế Vương, Vĩnh Hi Đế Sở Dịch, một kẻ lãnh huyết, ngay trong đêm khuya bất ngờ gặp nàng, sau đó, rốt cuộc là duyên phận hay là kiếp nạn? (lượng tin tức này hơi lớn, như hoa rộ rõ trên núi, xứng đáng được vỗ tay)

Nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Âm mưu cung đình sẽ không bởi vì một lần gặp nhau mà dừng lại.

Bạch Tiêu Liên, cái tên hào hoa phong nhã theo nàng rời khỏi thế gian.

(Sử quan ghi lại: ngao ngao, tuy là truyện bi kịch...nhưng không nên bị văn án nhỏ bé lừa gạt nha! Kịch bản này có thật, có rất nhiều thật!! Tuyển tập nhiều thể loại ah ah ah ah ~ ~)

...

“Thì ra tên là Bạch Tiêu Liên, chẳng trách là ”Bạch Liên hoa“...” Nói xong, Tân Cửu trầm mặc hồi lâu, đến khi xem tới câu cuối cùng, nàng khẽ giật khóe miệng, đột nhiên ý thức được một chi tiết vô cùng quan

trọng: “Cái giới thiệu văn tắt này có ý gì...Cuối cùng nàng sẽ chết sao?”

[...Ngẩng đầu.]

“...Không phải người muốn ta chết thay nàng đấy chứ?!”

[Chẳng phải đã nói sẽ tăng độ khó sao, đầu của người ở bên trong là não chứ đâu phải cơ bắp...Hơn nữa, nội dung kịch bản là ở đâu, nàng chết thì người phải chết sao! (bực mình quá đi mất).]

8. Chương 8

Bỏ qua giới thiệu tóm tắt, Tân Cửu với tư cách là người duy nhất xem xong toàn bộ nội dung kịch bản, tổng kết được một câu – cái chết của Bạch Tiêu Liên không oan uổng chút nào. Bởi vì, cuộc sống rục rờ mà gần gũi của nàng ta đã hoàn toàn giải thích cho câu “hiếu kỳ hại chết mèo” và “không tìm đường chết sẽ không phải chết”, đó cũng chính là điểm quan trọng của kịch bản.

Cụ thể, nội dung câu chuyện đại khái là như vậy...

Đêm dài đằng đẵng, Bạch Tiêu Liên ngủ không ngon giấc, nên ra ngoài đi tiểu, trong lúc lơ đãng đã nghe được một nam một nữ đang thấp giọng nói chuyện với nhau về một âm mưu bí mật, sau đó vì hoảng sợ mà giẫm phải nhánh cây, “rắc” một tiếng liền bị phát hiện...Cảnh kế tiếp chính là nàng ta tự hiểu mình đã khám phá được bí mật của người khác, dọc theo con đường tối đen trong cung chạy như điên đến Ngự Long điện, gặp được Vĩnh Hi Đế.

Chỉ là Vĩnh Hi Đế có thể bảo vệ nàng ta được một lần, nhưng sẽ không có suy nghĩ đi bảo vệ nàng ta lần thứ hai.

Cho nên kết cục cuối cùng là Bạch Tiêu Liên bị người có âm mưu bí mật kia âm thầm hạ độc, lúc độc phát tác trong đầu còn nhớ đến ngày đó, nơi có ngọn đèn dầu sắp tắt, Đế Vương xoay người quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt trăm hoa nở rộ.

[Đỉnh! Kích hoạt {nhiệm vụ tiềm ẩn}: thỉnh Kí Chủ tìm hiểu nội dung của âm mưu bí mật.]

...

Những tú nữ được lưu lại bài tử đều vào ở trong Nghi Hòa cung.

Ban đêm, Tân Cửu khoác áo choàng dày cộm ngồi xổm ở cửa quan sát cửa phòng đối diện, sau nhiều ngày, lần nữa vào ở trong Nghi Hòa cung, tình cảnh của nàng đã không như trước, có câu cứu một mạng người

còn hơn xây bảy tòa tháp, Tân Cửu lập ra một loạt kế hoạch tác chiến – đầu tiên chính là đi theo Bạch Tiêu Liên đến nơi đó. Sau đó, làm nàng ta hôn mê.

Trên nóc nhà, một hắc y che mặt, cũng chính là Linh Yêu, hòa mình trong bóng đêm cầm bầu rượu đặt trước miệng nhấp một ngụm, tay phải chống cằm trông thấy bóng dáng nhỏ bé khoác áo choàng có vẻ lén lút ở bên dưới, khẽ trở mình ngồi thẳng dậy, tay trái nâng cằm, trầm mặc.

Gian phòng đối diện đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Một tú nữ mặc đồ trắng khẽ ngáp, đẩy cửa ra.

Đôi mắt Tân Cửu chợt lóe, cô gái này đúng là Bạch Tiêu Liên.

Ngước nhìn ánh trăng sáng ngời, trong giấy lát Bạch Tiêu Liên có chút mê mang, nàng ta khẽ thở dài một hơi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tân Cửu men theo chân tường không xa không gần đi theo.

Trên mái nhà, Linh Yêu khẽ “ồ” một tiếng... Đây là tình huống gì? Hai tú nữ hơn nửa đêm không ngủ được, người phía sau bám theo người phía trước đi ra khỏi Nghi Hòa cung, nếu nói không có vấn đề gì mới là lạ!

Nàng ta xoay người đứng dậy muốn đi theo nhưng chợt dừng lại suy nghĩ, sau đó vận công đề khí phi thân về hướng Ngự Long điện.

Tân Cửu chậm chậm đi theo Bạch Tiêu Liên đến một lâm viên nhỏ. Nơi này trồng nhiều cây cối, vào đêm lại lộ vẻ u ám. Cũng không biết cô nương Bạch Tiêu Liên này có thật là thần kinh không bình thường hay không, sau khi đi hết một vòng trong lâm viên, nàng ta mới trực tiếp đi về phía bên kia. Tân Cửu ở phía sau vừa đi vừa cẩn thận từng li từng tí đề phòng cành cây khô ở dưới chân, hoàn toàn không phát ra tiếng động.

Ở phía xa chỗ có ánh sáng, một tiểu thái giám đứng đó đang đi qua đi lại, có vẻ như đợi ai.

Tân Cửu vừa thấy rõ bóng người và nơi hắn đang đứng liền thở nhẹ ra một hơi, đúng là chỗ này rồi.

Nàng chậm rãi bước đến gần Bạch Tiêu Liên, dùng hai tay làm đao chém mạnh vào cổ của Bạch Tiêu Liên, trực tiếp khiến một cô nương yếu đuối như nàng ta không rên một tiếng mà trợn mắt hôn mê bất tỉnh, xem tình hình đoán chừng mấy canh giờ sau cũng không thể tỉnh lại.

[Đỉnh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này là 50%]

Tân Cửu kéo Bạch Tiêu Liên đang ngất xỉu tựa vào thân cây, rồi chắp tay trước ngực: “Ta là vì cứu người thôi, người đừng trách ta, mặc dù chưa học võ, ra tay cũng không nhẹ không nặng, nhưng cổ bị sưng lên bôi chút thuốc là được, chứ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

Tân Cửu nhẹ giọng lắm lắm, ánh mắt lại không rời bóng người ở phía trước.

Không bao lâu, bên tai lại nghe thấy tiếng gió, giống như có người vừa bay tới sau lưng nàng.

...Bị phát hiện rồi hả?

Cả người Tân Cửu cứng ngắc, chậm chạp quay lại, nhìn thấy đứng sau lưng mình là một người mặc huyền y, khuôn mặt vô cảm, đôi mắt như hồ sâu, cũng chính là Vĩnh Hi Đế, nàng cảm thấy hoảng sợ, liền muốn quỳ xuống hành lễ.

“Suýt.”

Vĩnh Hi Đế nâng nàng dậy, đặt một ngón tay ở trước miệng.

Ánh mắt nàng liếc qua chột nhìn thấy một người khác, người này mặc hắc y, xem dáng người có vẻ là phụ nữ. Tân Cửu ngoan ngoãn im miệng, trong lòng mặc dù có nghi ngờ, nhưng nàng cũng hiểu lúc này không phải là thời điểm để tra hỏi.

Nàng chỉ im lặng...Rõ ràng trong kịch bản phải là ở Ngự Long điện mới đúng, nhưng sao Hoàng Đế lại xuất hiện ở nơi này! Cánh hồ điệp* của nàng rất cuộc là chạm vào hần ở chỗ nào vậy chứ!

* Cánh hồ điệp: ở đây Tân Cửu muốn nói về hiệu ứng hồ điệp của việc nàng xuyên không có ảnh hưởng gì tới nam chính.

“Từ phía sau đang đi đến đây là Ninh Viện Viện, đích nữ của Ninh Thái Phó.” Giọng nói trầm thấp ở bên cạnh vang lên.

Tân Cửu khẽ giật mình, không nghĩ tới Hoàng Đế thất thường bá đạo sẽ giải thích cho nàng thân phận của người nọ. Lần đầu tiên nàng ra nhận ra, có vẻ như...hiện tại bọn họ đã thành chiến hữu cùng chiến tuyến rồi sao?

Một mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi, Tân Cửu khẽ ngửi hai cái, cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là hương hoa?

Một cô gái mặc đồ đen đáng vẻ như có tật giật mình không ngừng quét mắt nhìn xung quanh, cho đến khi thấy không có ai liền nhanh chân chạy tới.

Mượn lấy ánh trăng, Tân Cửu dựa vào cây cần thận xem xét, mới phát hiện thì ra cô gái mặc đồ đen này đúng là cô gái mặc đồ trắng đã gặp sáng hôm nay. Lúc xem kịch bản thấy thời điểm Bạch Tiêu Liên bị phát hiện là trước khi hai người bàn bạc âm mưu nên hiện giờ nàng cũng không biết hai người này thương lượng chuyện gì, có điều hiển nhiên chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp.

Một tú nữ và Hoàng Đế cùng trốn ở một chỗ nghe trộm thực sự là kích thích mà.

“Người đã đến rồi.”

Nghe tiếng bước chân dẫm lên cành khô khê vang lên, người đàn ông mặc trang phục thái giám xoay người.

Khi ánh trăng chiếu vào người hắn, chỉ nhìn sơ một bên mặt là đã biết người này thực sự là một mỹ nam tử.

Ninh Viện Viện khẽ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán đi, vội vàng nói: “Biểu ca, có chuyện gì nói nhanh đi, ta vừa mới tiến cung, những người mà cô cô đưa tới vẫn chưa thể xoay sở được, chỉ có thể để hai người Tuân Bích và Lạc Phương canh cửa điện thôi.”

“Ngoài cung đã chuẩn bị xong rồi, chờ người ở trong cung tìm thêm thuốc hạ nội ứng ngoại hợp, đến lúc đó chúng ta có thể dùng Hồ Phù lừa Đại Tướng thủ thành rồi đi.”

“Viện Viện, ngày tốt lành của cầu Hoàng Đế không còn nhiều, chờ đến khi mưu đồ của chúng ta thành công, về sau thiên hạ này đều là của Ninh gia, mà người...chỉ có thể là của ta.” Nam tử cầm chặt bàn tay trắng như ngọc của Ninh Viện Viện, đôi mắt ánh lệ đầy thâm tình chân thành.

Đứng trong gió lạnh, Tân Cửu liếc mắt nhìn Vĩnh Hi Đế đang đứng bên cạnh mình, thân là Hoàng Đế bình thường đều được người người tặng bốc bọ đỡ...Hôm nay bị đội nón xanh (cắm sừng!), còn bị người ta trộm gọi là “cầu Hoàng Đế”, e rằng trong lòng cảm thấy không hề dễ chịu.

Có điều...biểu tình bây giờ của Vĩnh Hi Đế có hơi kỳ lạ, một chút đáng vẻ phần nô cũng không có, ngược lại vẻ mặt dường như đang nhẫn nhịn cái gì, rồi như bỗng dưng tỉnh ngộ.

Tân Cửu yên lặng thu hồi tầm mắt, dịch sang bên cạnh một bước, nhưng một khắc sau cả người liền bị kéo vào một cái ôm lạnh lẽo.

Tân Cửu mở to hai mắt, thực sự sợ ngây người!

Hơi thở phả ra ở cổ cực nóng, như thể muốn thiêu đốt da thịt ở cổ nàng. Không lâu sau, mái tóc dài bị vén qua một bên, một cái ma sát đầy dục vọng chống đỡ ở phía sau lưng nàng, hơi thở của hắn càng lúc càng nóng.

“Người...người người người muốn làm gì?”

Đối diện còn có hai người đang mưu đồ bí mật có được hay không!

Lúc này còn động tình cái gì?

Chẳng lẽ lại là trong đêm trăng tròn, dã thú biến thân sao?

Tân Cửu bị dọa mà nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng với tay ra sau đẩy Vĩnh Hi Đế đang dán lên người mình ra, chỉ là bàn tay vừa mới chạm lên ngực hắn đã cảm nhận được giọt mồ hôi nóng bỏng như muốn thiêu đốt lòng bàn tay. Tân Cửu đỏ mặt, đành phải xoay người lại, chỉ thấy Vĩnh Hi Đế hơi nhú mào, đôi mắt thường ngày sâu như hồ nước lạnh lẽo nay lại hiện lên sắc đỏ, ánh mắt như của một dã thú hung hãn đang nhìn mình chằm chằm không chớp.

Trong đôi mắt đen nhánh của hắn hiện rõ vẻ mặt kinh hoàng của nàng.

Song, may là lúc này Vĩnh Hi Đế vẫn chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. “Đừng nhúc nhích.”

Vừa dứt lời, đôi tay dài giữ chặt Tân Cửu vào lòng, trong giây lát cơ thể hai người liền kề sát vào nhau, hắn khẽ rên một tiếng, dựa thân mình vào thân cây, sau một lúc mới cất giọng khàn khàn: “Không nghĩ tới chỗ này lại có Oanh Độ hương.” Có lẽ mang theo ý tứ tình cảm bên trong, lại thấy hắn thường ngày lạnh lùng nay giọng nói lại nhiễm một cảm giác vô cùng mỉa mai hoặc, Tân Cửu nghe xong cũng có chút choáng váng.

Đây là lần đầu tiên, Tân Cửu tiếp xúc với một người đàn ông trong khoảng cách gần như vậy, giờ phút này suy nghĩ trong đầu nàng như muốn nổ tung, sự thật nói cho nàng biết, nàng trốn không thoát.

Tân Cửu càng thêm choáng, nàng lắc lắc đầu: “Oanh Độ hương là cái gì?”

“Cầm hương, thúc tình.” Cơ thể trúng xuân dược, Đế Vương tận lực lời ít ý nhiều. Bờ môi lạnh lẽo một lần nữa lại hôn lên cổ nàng, phảng phất mang theo khí thể muốn phá hủy tất cả.

Tân Cửu cảm thấy sau lưng mát lạnh, cổ áo phía sau đã bị giật xuống. Hai tay nàng siết chặt vạt áo trước người, miệng vừa hé lập tức bị một bàn tay to che lại. “Đừng lên tiếng, nghe lời, ta không chạm vào người.”

Tay kia của hắn lặn vào bên trong áo lót của nàng, đặt lên bụng nàng vuốt ve, bờ môi lạnh lẽo vẫn không rời khỏi tấm lưng trần của nàng. Tân Cửu cắn bàn tay đang che miệng mình, nức nở nghẹn ngào một tiếng, cầu Hoàng Đế đối trá đáng bị sét đánh!

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

...

Ở một bên, Bạch Tiêu Liên bị Tân Cửu đánh cho bất tỉnh vẫn còn đang ngủ say.

Mà cách một cái cây, Ninh Viện Viện và vị biểu ca vẫn đang vất óc thương lượng chuyện cơ mật quan trọng.

Hai người này từ bày tỏ nỗi lòng rồi chuyển tới quá trình soán ngôi, sau đó lại ôm nhau hôn môi một hồi, cuối cùng Ninh Viện Viện vội vàng rời đi, còn lại vị biểu ca trong trang phục thái giám lưu luyến đứng đó nhìn về phía xa thật lâu sau mới im lặng bỏ đi.

[Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ tiềm ẩn, ban thưởng điểm mị lực +10, ban thưởng 100 kim tệ.]

[Tư liệu nhân vật]:

1 – Điểm mị lực: 40

2 – Độ hảo cảm của Đế Vương: 12 (nhân vật mục tiêu có chút hảo cảm với người.)

3 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 1/10 (thành công tiêu diệt đóa hoa đào thứ nhất)

4 – Kỹ năng:

Điềm Đạm Đáng Yêu (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng); Cao Quý Lãnh Diễm (hệ thống kèm theo kỹ năng, chưa sử dụng); Tay áo Lưu Vân Phi (hệ thống ban thưởng kỹ năng múa, đã sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày); Qùy Hoa Bảo Điện (hệ thống ban thưởng kỹ năng thêu, đã sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày)...

5 – Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 50%

6 – Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ: 1% (dựa theo trình độ khó dễ phân chia)

7 – Kim tệ: 200

“Hoàng Thượng, bọn họ...đi rồi...” Cho nên người nghe trộm xong thì mau trở về đi...Tân Cửu chỉnh nhanh lại cổ áo của mình, cố gắng đem bàn tay ở trong áo lót kéo ra.

Vĩnh Hi Đế khẽ “a” một tiếng, kéo Tân Cửu té xuống đất, ôm chặt trong ngực không buông. Trên khuôn mặt tuấn lãng của hắn nhuốm màu tình dục, một giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, hắn giữ chặt cổ tay của Tân Cửu, gần từng chữ một nói: “Bây giờ trẫm muốn người.”

“Không thể!” Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng trinh tiết không thể mất!

“Người là nữ nhân của trẫm.” Vĩnh Hi Đế nắm cái cằm xinh xắn của nàng, tuy hắn trúng thóc tình hương, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, biết rõ trước mắt mình là một tú nữ được giữ lại bài tử.

Tân Cửu ghen một hơi ở ngực, nửa ngày cũng phun không ra.

Lúc này mà vẫn còn nhớ rõ đấy!

9. Chương 9

Cho tới lúc này, Tân Cửu mới đột nhiên hiểu được cái câu mà sử quan nhấn lại bên dưới văn án giới thiệu tóm tắt kịch bản Bạch Liên hoa là có ý gì, nhất định là trước khi Bạch Tiêu Liên nghe thấy Ninh Viện cùng vị biểu ca của nàng nói chuyện đã sớm nghĩ phải Oanh Độ hương, sau đó vì không chế không được cơ thể của mình nên đã dấn vào cảnh cây khô, sau lại bị đuổi giết đến Ngự Long điện cùng Hoàng Đế trải qua một – đêm – hoan – ái.

Bởi vậy sử quan mới nhấn lại rằng – có thịt, có thịt, có rất nhiều thịt!

Nhưng mà tình tiết quan trọng như vậy lại không hề xuất hiện trong đoạn phim...Nhất định là vì cái hệ thống chủ nghĩa nhân đạo kia cho tóm gọn kịch bản lại rồi! Tóm gọn kịch bản đáng ghét, hại chết người không đền mạng mà!

Tân Cửu bi thương gào thét trong lòng, thế nên sau khi nghe thấy là Oanh Độ hương, còn chuyện vì sao mà cơ thể nàng lại không có phản ứng liền bị nàng trực tiếp không để ý tới.

”

Vĩnh Hi Đế chỉ cảm thấy trong cơ thể mình có một ngọn lửa đang đốt nóng toàn thân từ đầu tới chân, làn da vốn bóng loáng như ngọc cũng ửng đỏ không bình thường, nhưng mà trên đời này người duy nhất có thể cứu hắn chính là nữ nhân trong lòng mình đây, mái tóc mát lạnh của nàng, đôi môi mát lạnh, thậm chí là làn da mát lạnh, từng tắc từng tắc một như đang không ngừng kích thích lý trí của hắn.

“Chỉ cần người nghe lời, trẫm sẽ không tổn thương người...”

Tân Cửu tâm như tro tàn nghiêng đầu qua một bên, cầu Hoàng Đế mà nói thì sao có thể tin?

Như thể trêu đùa chim non trong lồng, Vĩnh Hi Đế dùng ngón tay thon dài lướt nhẹ lên làn da tươi trẻ trên mặt nàng, khi đến bên môi thì dừng lại, khẽ niết hai gò má ép nàng mở miệng. Hai mắt hắn khẽ chuyển, lập tức cúi đầu hôn sâu, lúc hai đầu lưỡi tương giao, tựa như có một dòng nước mát lan tỏa mạnh mẽ trong lồng ngực vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Vĩnh Hi Đế than thở một tiếng, nhưng không có ý tứ rời đi, ngược lại như có được bảo bối mà tiếp tục đi sâu vào đòi hỏi.

Dù lâm vào trầm mê, trên mặt Vĩnh Hi Đế cũng đồng thời hiện lên nét khó hiểu.

Nữ nhân, từ trước đến nay chỉ là một thứ công cụ hại người hại mình, tất cả đều bị nắm giữ trong lòng bàn tay, cũng như Tiên Hoàng Hậu bị hắn dùng một kiếm giết chết, hoặc như mẫu phi đã mất sớm của hắn, hay như tất cả phi tử trong hậu cung của Tiên Đế. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ tiếp xúc gần gũi với một nữ nhân, loại cảm giác khi lý trí thoát khỏi ép buộc khiến hắn muốn tự tay nhấn chìm nàng ở nơi này...

Mặc dù, tất cả đều là ảo giác do cảm hứng tạo ra.

Đôi mắt Vĩnh Hi Đế tối dần, bàn tay lớn nắm lấy cái cổ mảnh khảnh, dường như có thể nghe được từng tiếng nảy lên của mạch máu...Mà cùng lúc đó căn cổ trắng trẻo ánh thật sâu vào mắt hắn. Trong mắt hắn như có đốm lửa bùng cháy, lập tức chuyển dời mục tiêu dùng hai tay xé nát vạt áo phía trước, để lộ ra một phần ngực như ẩn như hiện.

Tân Cửu nhỏ giọng kêu lên sợ hãi, đầu gối chân trái chống lại bên hông của hắn.

Vĩnh Hi Đế khẽ rên một tiếng, hai tay dùng sức nắm chặt eo của nàng, vật giữa hai chân càng thêm giương cao cương cứng.

Trong lâm viên nhỏ u ám từ lâu đã được tắt đèn, trước mắt lại là bầu trời đầy sao, Tân Cửu nhắm mắt lại, loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy, vãn vãn...

“Có nước...”

Có nước để dập lửa...Nàng cũng không cần phải hiến thân nữa nha...

Có nước! Nước ở đâu! Thời khắc mấu chốt vậy mà hệ thống người đi đâu rồi...Nhanh đến cứu mạng a!

[Đinh! Chỗ rẽ cách năm mét ở phía trước có nguồn nước – hồ Diên Hoa]

Năm mét...

Tân Cửu khẽ cắn môi, hai tay ôm cổ Vĩnh Hi Đế lặn một vòng ngay tại chỗ, khoảng cách năm mét trong chốc lát đã tới.

Quần áo hai người không chỉnh tề dính đầy lá rụng, sợi tóc đan vào nhau, hơi thở hòa lẫn, gần như không thể phân biệt được. Mặt đất hơi ẩm ướt, ở bên cạnh nhất định là hồ Diên Hoa, phía xa trên núi giả có nước chảy xuống khiến nước trong hồ gợn sóng, Vĩnh Hi Đế thân mang nội lực, đôi tai tất nhiên cũng thính hơn người bình thường, hai tay của hắn chống lên mặt đất, nhìn Tân Cửu chăm chú, bỗng nhiên cong môi cười: “Người muốn làm gì?”

Tân Cửu thở hồng hộc một lúc, không chút sợ hãi trừng mắt nhìn hắn, nói từng chữ một: “Đương nhiên là cứu Hoàng Thượng.”

Thân dưới Vĩnh Hi Đế cương cứng, thần sắc trên mặt vẫn ung dung bình tĩnh: “A, thật không?”

Đây là câu hỏi gì?

“Đúng vậy!” Nàng nhú mày, chân phải đạp mạnh một cái, chuẩn bị tiến hẳn vào trong hồ...Nhưng không ngờ cánh tay ở dưới lưng kéo theo, hai người như trẻ sinh đôi cùng nhau rơi vào trong hồ.

...!!

Nước trong hồ lạnh buốt thấm vào quần áo, lập tức ướt sũng.

Cả người Tân Cửu run lên, bị ngộp thở khiến sắc mặt đỏ bừng.

Cũng không cần phải lặn xuống dưới mà!

Sự thật chứng minh, một người chưa học qua nội công lại bị đè ép một thời gian dài như vậy, vốn trong bụng không giữ được bao nhiêu hơi khí khi bị rơi xuống nước, kết quả cuối cùng dĩ nhiên là – nàng hôn mê luôn.

Vĩnh Hi Để nổi trên mặt nước nhìn cô gái đang nằm sấp trên ngực mình bị ngộp thở mà bất tỉnh...Lần đầu tiên cảm thấy sự việc có chút nhức đầu.

“Thì ra tất cả đều là mơ a...” Trong căn phòng tĩnh xảo, thiếu nữ đang mơ màng mở mắt ra, trên người nàng còn đang đắp một cái chăn mềm mại cảm thấy như đang nằm mộng giữa ban ngày. Đợi đến khi ngồi dậy xốc màn giường lên, lọt vào tầm mắt là ánh sáng mặt trời sạch sẽ, tâm hồn nhỏ bé của nàng giống như cũng được tinh lọc rồi.

Cửa lớn bị người bên ngoài đẩy vào, một khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ buồn bã bi thương xuất hiện trước mắt.

Thấy rõ người tới, Tân Cửu chưa xót nháy mắt mấy cái, run rẩy duỗi hai tay như muốn ôm, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, cho dù người nàng làm bằng sắt cũng đặc biệt muốn được an ủi.

“...Tiểu thư!!” Người ngoài phòng mở to mắt, một chân đang bước vào dừng lại trên không, cũng chính là Tứ Mai, sau khi nghe thấy tiếng nói đột nhiên hưng phấn hô to: “Tiểu thư...người đã tỉnh!”

Nói xong cũng không để ý đến ánh mắt mong đợi của tiểu thư nhà mình, Tứ Mai với sắc mặt vui vẻ lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Tân Cửu dõi mắt nhìn theo, phảng phất như thấy sau lưng nàng ta bốc lên một dãy khói.

Tứ Mai làm sao vậy...Thực sự là ầm ĩ muốn đau đầu. Có điều lại nói nơi này là Nghi Hòa cung à? Rốt cuộc Tứ Mai sao lại đến được đây...Cho dù hôm qua mơ thấy một giấc mộng xuân, sau đó còn giống như bị chết đuối, cũng không thể biến thành chuyện Tứ Mai bỗng nhiên xuất hiện chứ.

Tân Cửu mang vào đôi giày trắng mềm, mặc váy Lưu Tô xanh lam được đặt ở đầu giường, mới miễn cưỡng khống chế được suy nghĩ đang không ngừng phát sinh của bản thân rồi bước chân ra gian phòng bên ngoài. Nắng xuân rực rỡ, cửa điện đối diện cũng được mở rộng, Bạch Tiêu Liên đang nằm trên ghế dài nhắm mắt dưỡng thần, trên bàn bên cạnh còn đặt một ly trà ngon.

Tân Cửu chưa bao giờ cẩn thận quan sát kỹ bộ dạng em gái Bạch Tiêu Liên này trông như thế nào nữa, hôm nay vừa vận có ánh mặt trời đang chiếu xuống trên khuôn mặt nàng ta, tuy không nhìn rõ được mặt mày nàng ta trông thế nào, nhưng đại khái cũng rất là xinh đẹp, vì thế khung cảnh dường như cũng trở nên thanh khiết và yên tĩnh.

A, đúng rồi, còn nhớ trong giấc mộng tối quá, bản thân còn dùng tay chém một cái ngay cổ nàng ta kia mà.

Sự tò mò khiến Tân Cửu lập tức đi tới nhìn về phía cổ nàng ta một cái, trên cái gáy trắng nõn, một dấu xanh tím ánh vào đáy mắt, thực sự rất giống với vết thương sau khi bị tra khảo trong lao ngục mà ra.

Tân Cửu lạnh lùng quay mặt lại, tiếp tục duy trì vẻ mặt bình tĩnh, gơ chân chạy nhanh khỏi sân viện.

A, hình như thực sự có sừng lên một cục.

Nàng cố gắng nhắc nhở bản thân, kỳ thực tất cả, tất cả chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi phải không?

[Đình! Thỉnh Kí Chủ đừng tự lừa mình dối người nữa! (thật là ồn ào).]

Cung nữ bên người Bạch Tiêu Liên hiện lên vẻ mặt mờ mịt khi dõi theo Tân Cửu đã đi xa, rồi không kiềm được liếc sang chủ tử nhà mình với cái cổ sừng to. Sáng nay, vừa mới thức dậy chợt nghe chủ tử hét lên một tiếng, nàng vừa chạy tới nhìn liền muốn lú lười, bị sái cổ thể này có thể nói trong thâm cung chỉ có mình chủ tử, hơn nữa giống như vừa bị người ta đánh cho một trận vậy, với loại phương thức bị sái cổ này khẳng định không có cái thứ hai ở trên đời.

Ở sân viện bên ngoài, từng tốp năm tốp ba tú nữ tụm lại một chỗ nói chuyện phiếm, Tân Cửu dời tầm mắt dừng lại trên người một thiếu nữ mặc áo trắng đang tươi cười nhẹ nhàng với dáng vẻ nhu thuận, trong đầu nàng lập tức hiện ra thân phận và bối cảnh của người này – Ninh Viện Viện, con gái duy nhất của Ninh Thái Phó, cùng với biểu ca yêu đương vụng trộm, hơn nữa còn nghĩ đến việc phải giúp Ninh gia soạn vị.

...Bây giờ rõ ràng vẫn còn sống một cách vui vẻ hạnh phúc.

Không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài Nghi Hòa cung là một màn tranh hương khoe sắc, Tân Cửu lau mồ hôi trên trán, nhiệm vụ tiêu diệt hoa đào này quả nhiên càng ngày càng khó rồi, cũng may tối qua coi như hữu kinh vô hiểm*.

* hữu kinh vô hiểm (): gặp chuyện kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Ở phía xa truyền tới một loạt tiếng bước chân, cùng lúc đó, giọng nói của Tứ Mai cũng truyền từ xa đến, chỉ là nội dung dường như không thích hợp cho lắm: “Tiểu thư, Hoàng Thượng tới...”

Tân Cửu bày vẻ hai tai đã điếc, mặt không đổi sắc, vô cùng lạnh nhạt xoay người lại, dậm chân chạy vào tiểu viện trong Nghi Hòa cung, nhưng mà một khắc sau cổ tay nàng liền bị người ta dùng sức nắm chặt. Một hơi thở đầy vẻ uy hiếp tiến lại gần, sau đó là một giọng nói có chút lạnh lẽo ngay bên tai vang lên: “Ái phi đang muốn đi đâu?”

Trốn được lần đầu nhưng tránh không khỏi mười lăm*, thôi thì mười tám năm sau lại làm một hảo hán. Tân Cửu dừng cảm xoay người, không chế khóe mắt khỏi bị co giật, cúi người hành lễ nói: “Thần nữ bái kiến Hoàng Thượng.”

* Trốn được lần đầu nhưng tránh không khỏi mười lăm (): ý nói tránh né chỉ là nhất thời, nhưng cuối cùng vẫn không thể trốn tránh hiện thực.

“Ái phi, hiện giờ ngươi đã là phi tử sắc phong của trẫm rồi.” Vĩnh Hi Đế nhìn có vẻ như thâm tình chân thành kì thực là đang như cười như không nhìn nàng hành lễ, sau đó dùng một tay nâng nàng dậy, một tay khác bắt chéo sau lưng, hân nhú mày, hơi nâng giọng: “Ngụy Đức Hải, còn không mau tới tuyên chỉ?”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Ngụy công công chạy tới không kịp thở, mặt mày mang ý cười hướng Tân Cửu khẽ gật đầu, lúc này mới giương thánh chỉ đang cầm trên tay ra: “Hoàng Thượng có chỉ, xét thấy Tĩnh Khang Hầu có công lớn lại vất vả, nay con gái lại tú ngoại tuệ trung*...Đặc biệt phong tú nữ Tân Cửu của Nghi Hòa cung làm Vinh Phi, khâm thử.”

* Tú ngoại tuệ trung (): xinh đẹp thông minh

Trong giây phút nghe được thánh chỉ, các tú nữ ở bên ngoài Nghi Hòa cung cũng choáng váng.

Theo lý thì Hoàng Thượng muốn sắc phong ai cũng không quản được, có điều vừa mới bắt đầu đã phong một tú nữ thành Phi cũng đâu phải trò đùa bình thường? Phi vị vốn là vị trí thấp nhất phẩm, tiếp theo là nhất phẩm Quý Phi, mà trên nữa là chính nhất phẩm Hoàng Quý Phi, cũng chính là vị trí ngang bằng với Hoàng Hậu tôn quý, vậy mà một tú nữ có tài đức năng lực gì vừa mới vào cung đã được phong Phi?

Nghe nói sáng hôm nay Tân tú nữ được Hoàng Thượng ôm về, lúc ấy có người còn nhìn thấy cái cổ hơi nghiêng của nàng in dấu hôn, tình hình chiến đấu nhất định rất kịch liệt; lại nghe nói Hoàng Thượng vì Tân tú nữ mà mới sáng sớm đã đưa nha hoàn từ nhà vào nội cung để hầu hạ nàng trong cuộc sống hằng ngày; còn nghe nói Hoàng Thượng thật sự động tâm với Tân tú nữ rồi...

Mấy người ở chỗ này đều đang đỏ mắt muốn cãi nhau rồi.

Nhất là ánh mắt của Ninh Viện Viện đang ném tới kia, thực sự như muốn nướng chín Tân Cửu.

“Thần nữ tiếp chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tân Cửu có cảm giác khi mình tiếp nhận thánh chỉ, hai mắt có hơi choáng váng, cả người đều không ổn rồi.

Nếu như lúc này Tân Cửu còn chưa hiểu thì nàng cũng không cần phải hoàn thành nhiệm vụ hệ thống gì nữa mà trực tiếp hôn phi phách tán cho xong. Sở dĩ Hoàng Đế làm như thế chính là muốn nàng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nhân tiện bức Ninh Viện Viện và người mưu toan soán vị ở phía sau nàng ra mà thôi.

Sự đổ kị của nữ nhân là thứ đáng sợ nhất đấy.

Dù cho người nàng yêu không phải là người đàn ông trước mắt này, nhưng nàng cũng không muốn tư cách của bản thân bị người khác xem thường.

“Vĩnh Hi Đế hiển nhiên đối với hiệu quả mà mình tạo ra rất hài lòng, hắn ôn nhu sờ lên khuôn mặt xám như tro của Tân Cửu, mập mờ khẽ hôn chóp mũi của nàng một cái, hành động này dường như làm kinh sợ tất cả ánh mắt của những nữ nhân đang đứng đây, hắn hơi dùng sức kéo tay Tân Cửu: ”Ái phi, cùng trầm hoi cùng thôi.”

Tân Cửu một thoáng nghẹn ngào.

A a, trả thù, người này nhất định là đang trả thù...

10. Chương 10

Sự việc phong một tú nữ làm Phi dường như đã trở thành một vết nhơ trên người Vĩnh Hi Đế, chưa đầy nửa ngày tin tức này đã truyền đi khắp cung đình, thậm chí còn mang theo xu hướng lửa cháy lan ra đồng cỏ* mà nhắm về phía triều đình.

* lửa cháy lan ra đồng cỏ (): nguyên văn là Phong Hỏa Liệu Nguyên, ý chỉ một sự việc bị lan truyền rộng rãi.

Sau ngày trở về từ Nghi Hòa cung, mỗi giờ mỗi phút đều có tấu chương khuyên nhủ từ ngoài cung truyền đạt vào, loại tình huống này cho đến buổi tảo triều hôm sau Vĩnh Hi Đế mượn cơ hội cách chức Ngự Sử Đô Sát viện và viện trưởng học sĩ Hàn Lâm viện mới giảm dần, chẳng qua từ đó về sau thanh danh Vĩnh Hi Đế trầm mê sắc đẹp càng truyền càng lớn, chỉ trong vòng từ ba đến năm ngày đã truyền đi khắp nửa thành Khánh An.

Ngày hôm đó, vừa kết thúc buổi tảo triều, Lâm lão Học Sĩ người mặc quan phục, sắc mặt tái nhợt vội vàng rời khỏi Đại Hoa điện.

Lâm lão Học Sĩ nay tuổi đã sáu mươi, nhưng người càng già lại càng dẻo dai, dáng người cũng thẳng tắp. Từng trải qua cả ba triều đại, tính ra ông đã là một cự thần, tâm tính cũng dường thành núi lở ở trước mặt cũng không sợ hãi, nhưng đối với chuyện Tân Đế vừa mới kế ngôi đã đề cập đến hậu cung lại là sự kiện trọng đại khiến ông không thể không che mặt thở dài.

Phong một tú nữ làm Phi chẳng qua chỉ là một phần, điều ông lo lắng kì thực chính là ngôi vị Hoàng Đế của Hoàng Thượng cũng không phải danh chính ngôn thuận, hôm nay lại đang trong thời gian để tang mà trắng trợn phong Phi, chỉ e sẽ khiến cho cả triều đình rung chuyển... Đến lúc đó, thực lực của Đại Khánh vương triều lại bị suy giảm. Với tư cách là một nguyên lão tam triều, căn cơ của quốc gia có ổn định hay không chính là việc ông lo lắng nhất.

Hai quan viên mặc quan phục màu xanh thông thả đi qua.

Một người là Lễ bộ Thượng thư Kỳ Triệt Bạch, một người khác là Chiêm sự của Chiêm sự phủ, hai người này đều là quan văn, mà Vĩnh Hi Đế lại trọng võ khinh văn nên quan văn luôn thấp hơn quan võ một đầu, vì vậy những người như bọn họ đối với vị Hoàng Đế danh bất chính ngôn bất thuận này cũng không lấy làm đẹp mắt.

“Xem thái độ hôm nay của Hoàng Thượng e là sẽ không sửa lại thánh ý rồi.”

Lễ bộ Thượng thư lắc đầu, trước đó vài ngày Hoàng Thượng cách chức học sĩ đứng đầu Hàn Lâm viện đã là kinh động lắm rồi, hôm nay lại bổ nhiệm thám hoa Tần Chính Ca thay vào vị trí đó thật sự khiến cho mọi người đang đứng hầu triều phải hoang mang sợ hãi.

Vị Triệu Chiêm sự của Chiêm sự phủ kia hất ống tay áo lên: “Hừ, nữ sắc hại quốc, nếu Hoàng Thượng không nhận ra điều này, ngày sau chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ của tiền Tần!” Vị Hoàng Đế cuối cùng của triều đại tiền Tần vì trầm mê nữ sắc mà không để ý đến việc triều chính, khiến cho chiến tranh nổi lên khắp nơi, loạn chiến rối ren, cho đến trăm năm sau được Đại Khánh vương triều thống nhất mới chấm dứt được tình trạng phân biệt chia cắt.

Hành động lần này của Vĩnh Hi Đế thực sự không được lòng người, nhưng lời nói ấy của Triệu Chiêm sự cũng không tránh khỏi vượt mức, về mặt Lễ bộ Thượng thư hơi giật mình, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lâm lão Học Sĩ khẽ liếc bọn họ một cái, nhú mồm lắc đầu rồi đột nhiên thở dài: “Đại Khánh này còn là của Hoàng Thượng đấy.” Lời này cũng không biết là nói với chính ông hay là nói với hai người bên cạnh, hoặc là tất cả bọn họ. Ông vỗ đi bụi bặm trên ống tay áo, hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước về phía ngoài cung.

“Đại Khánh này tất nhiên là của Hoàng Thượng.”

Dưới một cây liễu rũ, cũng mặc một bộ quan phục tương tự, Tần Chính Ca im lặng xoay người, mái tóc đen nhánh của hắn được búi trong mũ quan*, dưới mấy cành liễu rũ xanh biếc đong đưa càng làm nổi bật khuôn mặt sáng sủa với làn da trắng ngần của hắn.

* mũ quan (): nguyên văn là Quan Trung, loại mũ của quan lại thời xưa.

Người này chính là viện trưởng học sĩ Hàn Lâm viện tân nhiệm.

Ngụy Đức Hải tay phải khoác phát trần đi tới, có vẻ tùy ý cười nói: “Tần đại nhân, Hoàng Thượng gọi ngài đến Ngự Long điện một chuyện.”

Tần Chính Ca ôm quyền thi lễ: “Thần tuân chỉ.”

Sau buổi tảo triều, lúc Vĩnh Hi để đi ngang qua hoa viên nhỏ đột nhiên dừng chân lại.

Đang giữa mùa hạ, trong vườn hoa nở rực rỡ ngập tràn hương thơm, giọng nói của các mỹ nhân dịu dàng uyển chuyển, ngược lại giống như một bức họa cuộn tròn vô cùng xinh đẹp. Bên dưới ngôi đình mới xây, khuôn mặt Tân Cửu hồng hào, chân mang giày màu sáng thêu chỉ bạc, trên người mặc một bộ quần áo màu tím, ở đai lưng buộc một dải lụa mềm, tôn lên dáng vẻ nhu thuận, cùng với nụ cười dịu dàng tao nhã của nàng.

Trong đình có không ít người, nha hoàn ma ma đi theo rất nhiều, trên bàn được bày biện trà bánh thơm ngon, một mặt thỏa mãn tâm hồn ăn uống của Tân Cửu, mặt khác còn có các loại mứt được bày lên với màu sắc rực rỡ vô cùng hấp dẫn người khác thêm ăn.

Trong đình có một người đang uyển chuyển múa, miệng còn hát một bài ca dân gian được lưu truyền trong thành Khánh An, giọng hát nhẹ nhàng như thể xem ra so với người Ngô có giọng nói mềm mại không kém là bao, Tân Cửu khẽ nheo mắt hạnh, trong chốc lát nghe rất hứng thú, khi nàng nheo mắt càng lộ vẻ lười biếng, nhìn lại so sánh với những mỹ nhân khác ở trong đình...càng thêm năng động, có tinh thần hơn.

Tô Tiểu Nghi ngồi ở bên cạnh Tân Cửu, đang đưa cây quạt nói: “Ninh muội muội nhảy không tồi, nói không chừng luyện tập thêm vài năm nữa là có thể vượt qua Vinh Phi nương nương ngày đó múa trong Ngự Long điện rồi.” Nàng ta nhanh mồm nhanh miệng, có gì thì nói cái đó. Những tiểu thư vừa mới tiến cung như nàng ta trong nội tâm đều mang theo chút kiêu ngạo, tính ra thì Lục phẩm Tiểu Nghi cao hơn Thất phẩm Quý Nhân của Ninh Viện Viện đến hai vị phân*, vì thế nàng ta cũng không cảm thấy có gì không thể nói.

* Vị phân: là cấp bậc giữa các phi tần trong hậu cung. Vì từ đầu truyện đến giờ mình không thấy tác giả liệt kê ra hệ thống cấp bậc phi tần như trong bộ Hệ Thống Sủng Phi nên mình dẫn link ở bên nhà Thanh Dao Các để cho các bạn tìm hiểu thêm (nằm dưới cuối chương 11).

Chẳng qua là trong lời nói của nàng ta lại ngầm chuyển mũi dùi về phí Tân Cửu.

Tân Cửu chuyển mắt liếc nàng ta một cái, ánh mắt thấu triệt như thể nhìn rõ lòng người, Tô Tiểu Nghi cảm thấy lạnh lẽo, trên mặt cũng đỏ bừng đầy xấu hổ, không dám mở miệng nữa.

“Kỹ thuật múa của Vinh Phi nương nương là đương thời nhất tuyệt, tỳ thiếp học nghệ không tinh, sao dám so sánh với Vinh Phi nương nương.” Ninh Viện Viện dừng lại động tác, khẽ gạt đầu, sắc mặt cũng không hề thay đổi, giống như chưa nghe thấy Tô Tiểu Nghi nói.

“Tài múa của Ninh Quý Nhân xác thực không bằng bốn cung.” Lời Tân Cửu vừa nói ra lại không chờa cho Ninh Viện Viện một chút thể diện, sau đó nàng ngồi thẳng người, như cười như không liếc nhìn Ninh Viện Viện: “Có điều bốn cung không biết ca hát, vừa rồi nghe người ngâm một khúc thấy cũng có chút tài năng đấy.”

Ninh Viện Viện cúi đầu xuống, không thấy rõ biểu tình trên mặt: “Vinh Phi nương nương đánh giá cao tỳ thiếp rồi, chẳng qua chỉ là một điệu dân ca thôn quê, nếu nương nương thích, Viện Viện sẽ chép lại một ít tặng cho nương nương.”

Tân Cửu khoát tay, khẽ nhấp một ngụm nước trà: “Không cần đâu, Hoàng Thượng ban cho người vị phân này có lẽ cũng là vì những bài hát trẻ con này đấy, nếu bảo bổn cung đi sao chép thì chuyện này tính ra sao.”

Đây cũng là không dấu vết mà đâm lại Ninh Viện Viện một dao vào ngực.

Ngày hôm qua, những tú nữ tiến cung đều đã được phong vị, ngoại trừ Tân Cửu ngồi bên trên với phân vị cao là nhất phẩm, số còn lại đều được vị phân từ lục phẩm trở xuống, mà trong đó Ninh Viện Viện có vị phân thấp nhất. Nay Tân Cửu mở miệng một câu ban vị phân, cứ như đang xát muối vào vết thương của nàng ta, cho dù lúc này Ninh Viện Viện cố gắng nhẫn nhịn cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Nàng ta sao có thể cam tâm? Phụ thân nàng ta chính là quan lớn nhất phẩm Ninh Thái Phó, Hoàng Thượng lại không để ý một chút nào về thân phận của nàng ta, thời điểm tấn vị liền phong cho nàng ta một vị phân thấp nhất trong nhóm tú nữ, không nói đến nàng ta, mà ngay cả lão phụ thân trong triều của nàng ta suýt nữa cũng muốn tắt thở. Cậu ấm Hoàng Đế này cũng quá khinh thường người khác rồi, người Ninh gia bọn họ cũng không cần kiêng kị gì nữa.

Ở chỗ rẽ, Vinh Hi Đế mặc triều phục màu đen đi tới, lướt qua mấy cung nữ đang hành lễ rồi trực tiếp ôm lấy vòng eo mềm mại của Tân Cửu, có chút thân mật kề sát mặt nàng hôn mấy cái: “Trẫm nói làm sao mà tìm khắp nơi không thấy người, thì ra là chạy vào trong vườn lười biếng rồi.”

Trong đình chúng nữ nhân vội vàng hành lễ, Vinh Hi Đế lại không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Tân Cửu khẽ nhếch khóe môi, thuận theo sức lực của hắn mà ngã vào lòng hắn: “Hôm nay, nô tì cũng có thù hoa giết thời gian, nào phải lười nhác như ngài nói, ngược lại là Hoàng Thượng không đi xử lý chính vụ mà lại đi tìm nô tì chơi đùa, nên phạt.”

“Nên phạt?” Vinh Hi Đế nghiêng ngẫm nhớ kỹ từ này, đột nhiên mập mờ ghé vào tai nàng hỏi một câu: “Ái phi muốn phạt trẫm như thế nào?” Cùng lúc đó, bàn tay nắm vòng eo nàng càng thêm chặt.

Trong đám người đang quỳ, Cổ Uyển Uyển khẽ rũ mắt, thấp giọng thở dài. Bản thân là đích nữ của Thống Lĩnh thị vệ đại nội, nàng ta cũng là một nữ nhân kiêu ngạo, chỉ là sự kiêu ngạo này đã biến mất khi ở trước mặt Vinh Hi Đế.

Vinh Phi, Vinh Phi, vốn là chỉ sự vinh quang tối cao, với tình cảnh ngày hôm nay, nàng ta còn có thể nói gì?

“Vậy người nói xem? Phải phạt như thế nào?” Tân Cửu chống hai tay lên ngực Vinh Hi Đế, đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu, cầm khăn tay chạm lên mặt hắn: “Có mệt mỏi hay không? Chính vụ tuy nhiều

nhưng cũng đừng lao tâm quá.” Nàng dừng một chút, hai tay vòng lên cổ hắn, kiễng mũi chân hôn lên môi hắn, một lúc sau thấp giọng nói: “Nếu mà bị đau đầu, nô tì sẽ lo lắng đấy...”

Nụ cười ôn nhu của Vĩnh Hi Đế đọng ngay bên miệng, mặc dù biết nữ nhân này chẳng qua là phối hợp diễn kịch với mình, nhưng trong lòng lại nảy sinh một chút cảm xúc kì lạ.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +5]

Không rõ tại sao lại đạt được độ hảo cảm, Tân Cửu khó mà nghĩ ra liếc nhìn Vĩnh Hi Đế... Hắn sẽ không tưởng là thật đấy chứ?

Vĩnh Hi Đế nắm tay che miệng khẽ hắng một tiếng, đè nén những cảm xúc khó hiểu đột nhiên nổi lên, chuyển mắt nhìn về phía những cung phi thiên kiều bá mị đang quỳ đầy đất, cuối cùng lại dừng ánh mắt trên người Ninh Viện Viện: “Đứng lên đi.” Hắn rất cuộc cũng không quên nữ nhân này đã cùng biểu ca của nàng ta mở miệng gọi một tiếng cầu Hoàng Đế, so với ai khác còn thuận miệng hơn.

Hoàng Đế đều là người...thích mang thù nhất đấy.

“Biểu hiện không sai.” Hắn ghé bên tai Tân Cửu khẽ nói.

Tân Cửu âm thầm bĩu môi trong lòng, còn nghĩ rằng người này thực sự bị cảm động, thì ra là vì bản thân giúp hắn báo thù một chút mới hào phóng cho năm điểm độ hảo cảm.

Vĩnh Hi Đế vốn là nhìn thấy Tân Cửu mới đi vào vườn, hôm nay vì trình diễn thái độ ân sủng nên tất nhiên là sẽ đích thân tiễn Tân Cửu trở lại tẩm cung, có điều những ngày này vì phải che dấu tai mắt nhiều người nên Tân Cửu trực tiếp được sắp xếp vào ở trong Ngự Long điện, cho nên Vĩnh Hi Đế tiễn nàng trở về tẩm cung cũng giống như bản thân trở lại tẩm cung, không có gì mâu thuẫn.

Thật ra, đến giờ Tân Cửu cũng hiểu rõ. Vĩnh Hi Đế muốn dùng hành động sủng ái nàng là để bức Ninh Viện Viện và Ninh gia ra tay sớm. Hiện nay, trong triều đình và hậu cung đều có những lời đồn đãi bất lợi với Vĩnh Hi Đế, nhưng những lời đồn này cũng không hẳn là không phải do Vĩnh Hi Đế tự mình lan ra nhằm lừa gạt tai mắt người khác.

Mục đích cuối cùng của hắn nhất định là muốn ép thế lực đứng sau người muốn soán vị ra, sau đó tiêu diệt từng người một.

Hai người chậm rãi trở lại Ngự Long điện.

Ngụy Đức Hải và Tần Chính Ca đã chờ ở cửa điện từ sớm, Tân Cửu chào Vĩnh Hi Đế một tiếng liền vào

tắm thất* ở trong điện, sự việc trên triều đình tốt nhất là nàng không nên biết quá nhiều, dù sao nàng cũng không phải là người thân cận với Vĩnh Hi Đế, chỉ là một con cờ đúng lúc mà thôi, mà làm quân cờ thì phải là một quân cờ có hiểu biết.

* tắm thất: phòng ngủ trong cung. Minh để nguyên văn cho hợp với văn phong cổ đại.

Trong Ngự Long điện, Vĩnh Hi Đế đứng trước ngự án đang bày văn kiện mật vừa được đưa tới, quay sang nhìn về người đang đứng trong điện: “Không cần chú ý quá nhiều, trăm chỉ cần người quan sát Cổ Quân Tắc và Phủ Doãn phủ Khánh An, hai người này một khi có hành động gì người phải dùng điều hâu truyền tin tới.”

“Vâng.” Tần Chính Ca gật đầu.

11. Chương 11

Cổ Quân Tắc là đại thần thống lĩnh thị vệ đại nội, còn Vệ Kiến là Phủ Doãn phủ Khánh An, hai người này một người dẫn đầu đội thị vệ thân cận của Đế Vương, một người là quan viên phụ trách quản lý đời sống sinh hoạt của dân chúng thành Khánh An, nếu trong thời điểm nội cung gặp loạn mà có lòng khác, e rằng kế hoạch nhắm vào Ninh gia sẽ bị ảnh hưởng.

Trong lòng Tần Chính Ca hiểu rõ, tuy nhiên lại không biết suy nghĩ của Hoàng Thượng, nhưng xem ra vở kịch cũng sắp bắt đầu rồi, chỉ e qua chuyện lần này, không riêng gì hoàng cung, mà ngay cả toàn bộ triều đình phải tẩy trừ một lần nữa.

“Còn nữa...” Vĩnh Hi Đế nhìn thẳng Tần Học sĩ, hạ giọng nói: “Chú ý về việc điều động trong thành Khánh An, trăm không tin Cổ Quân Tắc, cũng không tin Lâm Đại Học sĩ, cho nên chỉ có thể tạm thời điều người kế nhiệm chức vị viện trưởng học sĩ Hàn Lâm viện, làm vậy là dùng thân phận quan văn để giấu đi sự thật người biết võ, khi không có mặt trăm, nhớ kỹ đừng để lộ ra chân tướng.”

“Vi thần đã rõ.” Tần Chính Ca gật đầu.

Vĩnh Hi Đế ngẫm nghĩ, những gì cần dặn dò cũng đã dặn dò, còn lại phải dựa vào những người này lo liệu, làm sao để dùng bất biến ứng vạn biến trong triều đình, hần phát tay nói: “Người lui xuống đi.”

Trong Ngự Long điện, đèn tường Cửu Long* lặng lẽ tỏa sáng, Vĩnh Hi Đế xoay người ngồi lên ghế rồng, mở tấu chương trên bàn, khi thấy những ngôn từ khích lệ khuyến khích liền lộ ra thần sắc không vui. Hần cầm một cây bút son*, mở cuốn sổ con mà Tĩnh Khang Hầu trình lên, chữ viết bên trong cũng không hẳn là đẹp, chỉ có thể miễn cưỡng đặt vào mắt, chẳng qua đọc nội dung bên trong lại khiến hần không khỏi nhíu mày.

* đèn tường Cửu Long (): cũng là một loại đèn cung đình, phía trên có bốn đầu rồng ở bốn góc, phía dưới cũng là bốn đầu rồng, một đầu rồng còn lại là ở dưới đáy đèn.

”* bút son (): bút lông thấm mực đỏ dùng cho công văn, không giống bút lông thấm mực đen dùng để viết hoặc vẽ khác.

Người khác nói phong một tú nữ làm Phi là không hợp lý cũng không sao, nhưng có gì ngay cả Tĩnh Khang Hầu cũng dâng tấu chương thỉnh cầu hẩn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Chẳng lẽ ông ta không biết người được phong Phi chính là con gái của ông ta hay sao?

Vĩnh Hi Đế khép tấu chương lại, ném qua một bên, Vĩnh Phi, trong đầu hẩn hiện lên cái tên này, như làn gió mát thoảng qua, mang theo một chút rung động nhẹ nhàng mỏng manh. Nếu không phải vì hành động của nàng có chút kỳ lạ, hẩn cũng sẽ không đưa nàng vào trong kế hoạch. Dù là về chuyện thay thế người múa chính hay là phát hiện sự việc mưu phản trong lâm viên, tất cả đều khiến hẩn không thể không chú ý đến nàng, dường như nàng luôn có cách bắt gặp một vài tình huống bất ngờ, mà những chuyện đó, đều ít nhiều khiến nàng bị liên lụy.

Thể chất suy nhược?

Vĩnh Hi Đế nhớ tới trước đó vài ngày nghe thấy nàng nhắc tới từ này, đột nhiên cảm thấy cách giải thích này đối với nàng lại phù hợp bất ngờ. Vĩnh Hi Đế khẽ cười một tiếng, cũng thật là một người nhiều phiền toái đấy.

Sau bữa tối, đèn tường Cửu Long trong Ngự Lung điện càng mờ.

Tân Cửu như đồng bần nhào dựa lên ghế quý phi, tay cầm thoaï bản đọc say sưa, thực sự thì nếu như không tính đến mức độ nguy hiểm xung quanh, việc sống ở cổ đại cũng rất thú vị đấy, mặc dù không có mấy vật dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến như TV, máy tính, điện thoại này nọ, nhưng những thứ khác - ví dụ như bầu trời xanh thẳm, nước chảy trong vắt, hơn nữa các loại hoa quả không nhiễm chất độc hại, tuy cạn kiệt nguồn tài nguyên có thể tái sử dụng lại không được tốt cho lắm. Mà ngay cả làn da cũng căng mọng, đương nhiên về phương diện làn da này cũng có thể là trời sinh đấy.

Ngụy Đức Hải mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim đứng hầu ở một bên, Tứ Mai đứng bên cạnh Ngụy công công, mấp máy môi, bước lên châm thêm trà cho Tân Cửu.

Tân Cửu ưu nhã cầm nắp che nửa miệng chén trà, uống một hớp nhỏ, đồ vật trong hoàng cung phần lớn đều quý giá, có lẽ chuyến du ngoạn đến cung đình này cũng không tệ, Tân Cửu cầm khăn lau miệng, sau đó mang tâm lý áy náy, nhu hòa nhìn phía đối diện hỏi thăm: “Hoàng Thượng chắc cũng muốn uống một chút trà hoa quả chứ?”

Trà hoa quả là loại trà dùng hoa quả có hương vị nồng đậm thêm vào một ít gia vị sao chế thành viên, ngâm ở trong nước có thể thanh nhiệt trừ nóng, vào những đêm ngày hè uống một ít trà hoa quả, hương vị chua chua ngọt ngọt khiến Tân Cửu rất ưa thích. Tất nhiên, cách làm này cũng là từ “phát minh” của Tân Cửu mà ra. Đã muốn làm sủng phi, tất cả vô sự, hiển nhiên bản thân phải tự bỏ sức, đối với điều này, Vĩnh Hi Đế cũng không có ý kiến gì.

Nói chung, chỉ cần là việc không đi quá giới hạn, Vĩnh Hi Đế cũng không quan tâm đến, dù sao bây giờ cả hai đều là châu chấu trên một sợi dây thừng, mỗi người thu lợi theo nhu cầu mà thôi.

Vĩnh Hi Đế ngẩng đầu thấy mặt nàng phiếm hồng, lưỡi biếng nằm nghiêng trên giường, hơi nhếch mày, nàng ngâm?

Nét mặt hắn không đổi, cất giọng nhàn nhạt: “Cũng được.”

Tân Cửu phát tay về phía Tứ Mai, ra hiệu cho nàng ấy thay trà hoa quả cho Hoàng Đế, Ngự Đức Hải vội vàng giúp đỡ mang chung trà cũ ở trên bàn xuống, cùng với Tứ Mai một trước một sau lui ra. Vĩnh Hi Đế bỗng nhiên cảm thấy có chút hối hận, chẳng qua sắc mặt hắn vẫn như thường, người ngoài cũng nhìn không ra tâm trạng của hắn.

Trọng điện chỉ còn lại hai người, sau hồi lâu, bên ngoài lại vang lên tiếng ầm ĩ.

Vĩnh Hi Đế nhíu mày: “Ngũ Ảnh, chuyện gì ồn ào thế?”

“Chủ tử, là chính Lục phẩm Bạch Lương Nghi, không biết xảy ra chuyện gì lại trực tiếp xông vào Ngự Long điện, còn ầm ĩ nói sau lưng có người đuổi giết, có cần thuộc hạ đánh ngất nàng không ạ?” Trong căn phòng trống hiện ra một bóng người màu đen.

Ám vệ! Tân Cửu há to miệng, nội tâm yên lặng mà thấp cho mình một cây nến. Bây giờ nàng biết nhiều bí mật của Vĩnh Hi Đế như vậy, không lường trước được nhưng cũng không thể rời đi...Sau chuyện này rồi nàng còn giữ được mạng để sống sao?

Vĩnh Hi Đế nhàn nhạt liếc nàng, vẻ mặt không gợn sóng: “Để nàng ta vào.”

“Vâng.” Ám vệ ở trong phòng lóe lên rồi biến mất.

Cửa điện của Ngự Long điện đột ngột mở ra, một cô gái mặc váy trắng thêu hoa nhài hoảng sợ đi tới.

Tân Cửu chăm chú nhìn kỹ, cô gái này trông rất quen, rõ ràng là nhân vật chính của nhiệm vụ thứ hai, Bạch Tiêu Liên. Khó trách...ban đầu nàng còn nghĩ bản thân rõ ràng đã ngăn tình tiết Bạch Tiêu Liên đi tìm đường chết, nhưng vì sao hệ thống chỉ đánh giá mức độ hoàn thành là 50%? Thì ra là còn có sự kiện tiếp theo! Có điều nghĩ lại bây giờ kịch bản đã hoàn toàn bị mình thay đổi...Tân Cửu cảm thấy...Nàng vẫn muốn tiếp tục theo dõi xem sao.

Nhìn người đứng trước Ngự Án, Vĩnh Hi Đế nhíu mày, hiển nhiên cũng nhận ra vị này chính là Bạch Lương Nghi bị Tân Cửu đánh ngất xỉu, Bạch Tiêu Liên.

Đế Vương trẻ tuổi ở trong đêm thoạt nhìn có chút nhu hòa hơn trước, ngũ quan thâm thúy càng tạo cho

hắn cảm giác thần bí, bị một đôi mắt sâu như hồ nước u tối của hắn nhìn mình, Bạch Tiêu Liên run sợ, khó tin há to miệng: “Hoàng, Hoàng Thượng...” Nàng ta vốn hoảng sợ mà chạy loạn trong cung, không nghĩ tới lại cắm đầu xông vào Ngự Long điện, lúc này nàng ta lại đột nhiên nhớ tới đêm nay ở trong lâm viên thấy được một cặp nam nữ.

Đúng vậy, bởi vì việc Tân Cửu được phong Phi nên Ninh Viện Viện và biểu ca nàng ta lần thứ hai tiếp tục tiến hành mưu đồ bí mật, mà Bạch Tiêu Liên cũng là một lần nữa đi tiểu đêm, có điều lúc này lại không có Tân Cửu, cũng không có người ngăn cản tai họa giúp nàng ta, vì vậy mới bị đuổi giết đến tận đây, chạy gần như muốn mất nửa cái mạng. Nàng ta quỳ “bịch” xuống, sắc mặt tái nhợt: “Hoàng Thượng, đêm nay tỳ thiếp ở trong lâm viên Tiểu Nguyệt nghe được Ninh Quý Nhân* và một gã thái giám thương lượng sẽ lợi dụng chuyện Hoàng Thượng và Vinh Phi nương nường không tuân thủ cung quy, vì vậy mới cả gan xông vào Ngự Long điện, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

*Trong bản raw của chương này, tác giả viết là Ninh Tiểu Nghi, trong khi ở chương trước phong hào của Ninh Viện Viện là Quý Nhân, vì vậy mình sẽ dịch theo phong hào cũ trước đó là Quý Nhân mà không phải là Tiểu Nghi.

Xem ra tai ương dầm máu cũng không phải dễ dàng ngăn cản như vậy, Tân Cửu không khỏi thổn thức trong lòng.

“Đứng lên đi, việc này trẫm đã biết.” Vinh Hi Đế mặt trầm như nước. “Người có nghe rõ nội dung âm mưu bí mật của bọn chúng không?”

“Không có, chỉ mơ hồ nghe thấy mấy chữ then chốt là Hoàng Thượng và Vinh Phi nương nường thôi ạ.” Bạch Tiêu Liên giống như bị ai véo vào cổ khiến cho sắc mặt đỏ bừng khác thường, đôi mắt đẹp của nàng ta nhìn về phía Vinh Hi Đế, trên người tỏa nhiệt dần nóng lên.

[Đinh! Kích hoạt thành công hoa đào bí ẩn, chúc mừng Kí Chủ sớm mở ra nhiệm vụ thứ ba: tiêu diệt “Hoa Hồng” của Đế Vương.]

[Giới thiệu tóm tắt kịch bản]:

Là duyên? Là kiếp?

Là số mệnh trời định hay là vì tấm lòng chân thành?

Vì gia tộc muốn tiến hành mưu đồ soán ngôi đã ấp ủ từ lâu nên đã để cho nàng tiến cung, nhưng không ngờ sau đó lại phải lòng Hoàng Đế của Đại Khánh là Vinh Hi Đế.

Nhưng sống ở nơi thâm cung trùng điệp, với cung phi xinh đẹp tranh hương khoe sắc, và biểu ca thanh mai trúc mã thâm tình hứa hẹn, nàng, Ninh Viện Viện, chỉ là một nữ nhân bình thường có số mệnh bị đùa giỡn, rốt cuộc phải đi về đâu.

Thiên hạ này, vốn không nên bị chiếm đoạt.

Không có thiên hạ của hần, thì còn có ý nghĩa gì đây?

Cùng theo dõi một đời cung phi làm thế nào để đấu trí với gia tộc bằng cung quyền trong tay, và cuối cùng đạt được cả tình yêu và sự nghiệp!

...

Tân Cửu hăm mộ nhìn về phía Vĩnh Hi Đế.

Làm Hoàng Đế nắm trong tay cả sự nghiệp và nữ nhân không nói, hơn nữa còn có cả gia tộc hậu thuẫn ở phía sau. Xem ra, nếu như lợi dụng tình thế này mà tiến triển, ngày sau Ninh Viện Viện nhất định sẽ yêu mến Vĩnh Hi Đế, hơn nữa còn trợ giúp Vĩnh Hi Đế chống lại Ninh gia muốn mưu phản.

“[Đóa hoa đào thứ ba đã trở nên độc ác lắm rồi, thỉnh Kí Chủ đừng mong muốn những thứ không có khả năng, hiện tại sự độc ác của ”Hoa Hồng” đã đạt tới tình trạng không phải người chết thì chính là nàng vong, thỉnh Kí Chủ chú ý!]”

“ ... ”

“Hoàng Thượng...” Có lẽ là bởi vì ánh trăng quá đẹp làm mê hoặc đôi mắt. Bạch Tiêu Liên cảm thấy trên người càng lúc càng nóng, mà Hoàng Đế đang ngồi ở trên lại như một khối băng mời gọi nàng ta đến gần từng chút, từng chút một...Hơi thở của Bạch Tiêu Liên càng thêm nặng, trên người nàng ta không có chỗ nào là không đỏ, trên mặt nàng ta cũng dần dần ửng hồng, giống như một đóa hoa xinh đẹp: “Nóng quá...”

Đôi tay nhỏ bé bắt lấy vạt áo đen rủ xuống dưới giày của Vĩnh Hi Đế, cảm giác từ vải lụa mát lạnh lập tức ăn mòn lý trí của Bạch Tiêu Liên, nàng ta nhẹ nhàng hôn lên vạt áo, cả người thuận tiện trèo lên đùi hần, ánh mắt Vĩnh Hi Đế trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, vung tay áo ném nàng ta sang một bên.

Tân Cửu thở dài, tay cầm chén trà từ trên ghế dựa đứng lên, lúc này nàng chỉ mặc một bộ tiết y* bằng tơ lụa đơn giản, mờ ảo lộ ra đường cong cơ thể, hiển nhiên là cực kỳ xinh đẹp. Nàng chậm rãi đi tới, dựa vào ngực ôm lấy cổ của Vĩnh Hi Đế, đưa mắt nhìn về phía nữ nhân ngã trên mặt đất: “Bạch Lương Nghi, chẳng lẽ ngươi không thấy bốn cung ở đây sao?”

* tiết y (): áo lót/ áo yếm.

Bạch Tiêu Liên phát lạnh trong lòng, lập tức đem những suy nghĩ không thực tế ở trong đầu vứt đi: “Nương nương thứ tội, tỷ thiếp cũng không biết chuyện gì xảy ra...Vừa rồi nhất thời thất thần...” Nàng ta thân là cung phi, tất nhiên đối với Hoàng Đế có chút tâm tư, vốn trong lúc bị đuổi giết nàng ta tuyệt vọng phát hiện trên người mình có chút nóng, lập tức hiểu rõ bản thân vô cùng có khả năng trúng phải uế dược, vì vậy đành phải liều mình đánh cược một lần mà xông tới Ngự Lung điện của Hoàng Thượng, thầm nghĩ cho

dù sau đó Hoàng Thượng có trách tội nàng ta cũng sẽ nhận ra nàng ta vì trúng phải dược mới có phản ứng.

Có điều vì nàng ta luống cuống tiến vào điện, nên không phát hiện trên ghế dựa còn có một người đang nằm, mà còn là đương kim Vinh Phi nương nương đang được sủng ái nhất...Bạch Tiêu Liên quỳ trên mặt đất, cả người giống như bị lửa thiêu, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo.

Tân Cửu ngồi ở trên đùi Vinh Hi Đế, đầu ngón tay từ cổ hần lướt xuống rồi nhẹ nhàng vuốt ve, trải qua những ngày luyện diễn, nàng đã sớm mặt không đỏ tim không đập khi làm những động tác này, dù sao cũng chỉ là diễn kịch, diễn viên cần phải để bản thân nhập vai mới có thể diễn tốt nhân vật đó, mà nàng chỉ cần khiến bản thân không suy nghĩ nhiều là có thể diễn tốt nhân vật sủng phi.

“Bạch Lương Nghi, niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, bổn cung cũng sẽ không kết tội ngươi, tự thu dọn đồ đạc rồi xuất cung đi.” Tân Cửu lạnh nhạt nhìn nàng nói: “Ngươi cũng đừng nghĩ rằng bổn cung muốn ngăn cản đường đi của ngươi, lời nói của bổn cung tất cả đều là dựa theo mệnh lệnh của Hoàng Thượng, ngươi có hiểu không?” Để cho nàng ta xuất cung tất nhiên là vì bảo vệ nàng ta một mạng, nếu nàng ta còn tiếp tục ở lại trong cung, ngày sau chắc chắn sẽ bị hạ độc mà chết, Bạch Tiêu Liên chưa từng hãm hại Tân Cửu, nên Tân Cửu cũng nguyện ý giúp nàng ta một lần.

“Vâng, tạ Hoàng Thượng khai ân, tạ nương nương khai ân...” Bạch Tiêu Liên không ngừng dập đầu.

Tân Cửu nhấp một ngụm trà rồi đặt lên bàn: “Được rồi, đứng lên đi, để công công bên ngoài đưa ngươi đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo.”

Bạch Tiêu Liên nghe lời đi ra ngoài điện, phút cuối còn quay lại trao cho Vinh Hi Đế một ánh mắt chấp nhận bỏ cuộc, cuối cùng đưa bóng lưng cô đơn biến mất đằng sau cửa điện bên ngoài.

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 100%, thành công tiêu diệt Bạch Liên Hoa. Ban thưởng kim tệ: 100, ban thưởng điểm mị lực +10, ban thưởng kỹ năng: Bách Thảo Thần Châm (phối hợp cùng Qùy Hoa Bảo Điển với kỹ năng điều khiển kim thêu có thể Hành Y Cứu Thế).]

“Trẫm...khi nào thì hạ lệnh xuống? Sao trẫm lại không biết?” Vinh Hi Đế vuốt ve mái tóc của thiếu nữ, vô hại mở miệng hỏi.

Tân Cửu tính toán từ trên đùi hần đứng dậy: “Chắc Hoàng Thượng cũng không thích để cho nô tỳ xem miễn phí một màn Xuân Cung Hí* chứ...Nô tì chỉ là nói ra ý tứ của Hoàng Thượng mà thôi.”

* Xuân cung hí (): tên gọi khác của Đông Cung Đồ a~~~. Nếu có bạn nào chưa biết Đông Cung Đồ là gì thì cứ search Google nhé!

“Ngươi đã tiễn đi một tiểu mỹ nhân của trẫm, còn không mau trả lại cho trẫm người khác?” Vinh Hi Đế giữ chặt vòng eo của nàng, ôm nàng vào ngực: “Xuân Cung Hí, vậy xem chính mình không phải đẹp hơn sao?” Nói xong liền ôm nàng đặt lên ghế rồng hôn sâu.

Trên mái nhà phát ra một chút động tĩnh.

Một lát sau, Tân Cửu mặt không biến sắc chỉnh lại cổ áo, thở nhẹ ra một hơi, nhếch mày hỏi: “Người đi rồi hả?”

Ngọn đèn dầu có chút lay động, Vĩnh Hi Đế đứng dậy nhìn về phía cửa sổ mở rộng, chấp tay sau lưng không nói một lời.

12. Chương 12

Ngoài cửa sổ cung điện, toàn bộ đèn đều đã tắt, chỉ có thị vệ tuần tra bốn phía và công công còn mang theo đèn cung đình trên tay.

Vĩnh Hi Đế nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn theo, không lâu sau, quả nhiên bắt gặp một bóng đen trên mái nhà nhảy lên không trung, mũi chân điểm nhẹ trên mái hiên, trong chớp lát đã biến mất.

Tân Cửu cũng đứng dậy: “Đó là người nào?” Vừa rồi sau khi nhìn thấy ám vệ trong hoàng cung, Tân Cửu cảm thấy không cần phải lảng tránh một số chủ đề nhạy cảm nữa. Người ta căn bản không muốn giấu giếm thì bản thân nàng cần gì phải sĩ diện hào, cứ dứt khoát có cái gì không hiểu thì hỏi thôi, sau này cũng đỡ phải chết mà không biết lý do.

“Là người của Ninh Phi tiền nhiệm, hôm nay Ninh Viện Viện có tiếp xúc với thể lực được lưu lại của cô mẫu Ninh Phi của nàng ta, xem ra Ninh gia đã không nhẫn được nữa mà bắt đầu hành động rồi.” Vĩnh Hi Đế lạnh nhạt trả lời.

Tân Cửu nhíu mày, mặc dù cảm thấy chiêu dẫn xà xuất động làm một mẻ hốt gọn là một biện pháp trị tận gốc, nhưng hiển nhiên sớm giải quyết để cho kế hoạch của Ninh gia thất bại, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, mới là cách thức ổn thỏa nhất. Nhìn theo một phương diện khác, Vĩnh Hi Đế rõ ràng là ưa thích chuyện đánh thắng bất ngờ với địch, chẳng qua loại người này khi làm việc thường song hành với cả mạo hiểm và lợi ích.

Ngụy Đức Hải và Tứ Mai đi vào điện châm thêm trà cho hai người, Tân Cửu nâng chung trà, bắt gặp Tứ Mai với vẻ muốn nói lại thôi thì nghi hoặc liếc nàng một cái: “Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, cổ áo của người...” Tứ Mai trả lời không rõ ràng, nhưng giọng nói lại vừa kèm theo sự vui sướng khoan khoái, vừa giống như cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tân Cửu cúi đầu nhìn xuống, liền thấy chỗ xương quai xanh xuất hiện rất nhiều dấu hôn, một mảng đỏ hồng, nhìn qua chính là đáng vẻ vừa cùng người khác thân mật, gương mặt Tân Cửu thoáng chốc ửng hồng. Không biết từ lúc nào Vĩnh Hi Đế đã xoay người lại, cũng đang nhìn chăm chú vào những dấu hôn đỏ tròn kia, đôi đồng tử đen nhánh nhìn không chớp mắt, càng lúc càng u tối.

Hành động của Ninh gia rất nhanh, tuy đã xác định Hoàng Thượng vẫn chưa phát hiện ra kế hoạch cụ thể của Ninh gia, nhưng vì Vĩnh Hi Đế cố tình lộ vẻ đề phòng với Ninh gia, khiến cho lòng người Ninh gia đang muốn mưu phản mà cảm thấy hoang mang, muốn cân nhắc lần nữa. Không chỉ riêng người Ninh gia ở ngoài cung mà ngay cả con gái độc nhất của Ninh Thái Phó là Ninh Viện Viện ở trong cung cũng không vừa lòng, mặc dù thuận lợi thu nhận thế lực của cô mẫu Ninh Phi, nhưng cũng vì quá thuận lợi mà trong lòng cảm thấy không yên.

Đã nhiều năm như vậy, mà không có một ai phản bội sao? Rốt cuộc là ân tình bao sâu mới có thể khiến cho nhiều người thuần phục một người đã chết nhiều năm, thậm chí cam tâm tình nguyện làm việc dưới trướng chất nữ của nàng?

Ninh Viện Viện nghĩ không ra, mà nàng cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Hiện nay Đế Vương trẻ tuổi vô cùng sủng ái Vĩnh Phi, không nói tới đã được thị tẩm, sau khi cùng nhau trở về từ hoa viên, những ngày sau đó vẫn chưa gặp lại nàng ta và Hoàng Thượng. Đã như vậy, nàng cũng không cần phải tiếp tục chờ ở trong cung nữa.

“Nương nương, Trương công công mang theo đồ ngài cần từ ngoài cung đã trở về rồi ạ.” Tuần Bích từ ngoài điện chạy vào, sau lưng là một công công đi theo, nhìn trang phục là biết có phẩm cấp không thấp.

Ninh Viện Viện chỉ liếc nhìn thì đã biết vị công công này là người bên cạnh phụ thân.

Nàng lạnh nhạt chuyển ánh mắt sang cái bàn bên cạnh.

Đồ được đưa tới là ba cái hộp xếp chồng lên nhau để phân biệt chủng loại. Ninh Viện Viện vẫy lui người trong điện, mở ra cái hộp nhỏ nhất, lấy trang sức bằng ngọc từ bên trong tùy tiện ném sang bên, rồi đưa tay hướng sâu vào trong hộp, từ tường kép bên trong lấy ra một tờ giấy, phía trên chỉ có tám chữ: “Kế hoạch thay đổi, lập tức hành động.”

Chuẩn bị nhiều năm, Ninh gia cuối cùng cũng nắm bắt được một cơ hội tốt với đầy đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, làm sao chỉ vì một người chưa từng nghe được tin tức quan trọng là Bạch Tiêu Liên mà chịu từ bỏ?

Ninh Viện Viện kéo chậu hoa bên cạnh được trồng một cây hoa hồng bên trong, tùy ý ngắt một đóa hoa, sau đó dùng ngón tay vò nát, chất lỏng đỏ tươi theo những kẽ hở của ngón tay chảy xuống, nhuộm thành một màu sắc đầy mê hoặc làm say lòng người.

Ngày mười ba tháng sáu, Hồ Phù trong ngự thư phòng bị trộm đi. Đêm ngày mười ba tháng sáu, Vĩnh Phi

trong lúc du ngoạn chợt ngã vào hồ cá chép, bị thủy tảo dưới đáy hồ quấn lấy, sau khi lên bờ cứu chữa không kịp mà qua đời vào hôm đó. Vĩnh Hi Đế vô cùng đau thương, mắc phải trọng bệnh, cho đến ngày mười lăm tháng sáu mới có thể lên triều, từ đó ở trên triều bắt đầu nỗ lực dùng người mới, trong hậu cung phong Ninh Quý Nhân làm Quý Phi, chấp chương quản lý toàn bộ hậu cung.

[Từ đó về sau, triều đình vô cùng hòa bình, Hoàng Đế giả và Quý Phi nương nường có một cuộc sống vô cùng khỏe mạnh hạnh phúc, toàn văn hoàn! (vung hoa).]

Tân Cửu giật mình, Vĩnh Hi Đế đã biết rõ kế hoạch của Ninh gia, làm sao sẽ không có chuẩn bị trước? Hơn nữa, hiện nay Vĩnh Hi Đế bình tĩnh như vậy, nhất định là đã có dự tính từ sớm.

“Đừng đùa, Hoàng Đế giả kia căn bản không thể nhảy nhót được mấy ngày, khẳng định là Hoàng Thượng vẫn còn hậu thuẩn.” Nghe thấy ba chữ “toàn văn hoàn”, mặc dù biết là đùa giỡn, nhưng Tân Cửu vẫn muốn bạo lực mà tát cho hệ thống một cái.

[Thật là độc ác, vẫn còn bầy đóa hoa đào chưa xuất hiện đây.]

“Hoàng Thượng đã có sự chuẩn bị, vì sao lại cho phép kế hoạch của Ninh gia thành công chứ?”

Hệ thống không nói gì thêm, đơn giản là vì không muốn tiết lộ quá nhiều, hoặc là nó cũng không biết vì sao - dù sao mạch não của Hoàng Đế cũng khác so với người thường.

Tân Cửu thấy mình hỏi hệ thống đến khản cả giọng cũng không được gì, xem ra vị vua giả kia trông có sức thuyết phục hơn.

Ngồi lắc lư trên xe ngựa, Tân Cửu vén rèm cửa sổ xe nhỏ được cất may như chiếc khăn lau lên, hai bên đường đã từ tình trạng vắng bóng người ở dần biến thành xa cả ngàn dặm cũng không thấy ai, thậm chí còn lơ mơ cảm thấy đã vượt ra khỏi biên giới. Tân Cửu co giật khóe miệng, quay đầu nhìn về người đang ngồi tĩnh tọa ở đối diện: “Hoàng Thượng, chúng ta chuẩn bị đi đến Tây Bắc à?”

Người ngồi đối diện mặc một bộ trường bào màu trắng, cùng với khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo, thực sự như thần tiên hạ phàm, nhưng Tân Cửu nhìn thế nào cũng không thấy thoải mái. Nói chung là đã nhìn quen người này trong trang phục màu đen, hôm nay lại đổi thành màu trắng tươi sáng đối lập nên có chút không quen. Vĩnh Hi Đế mở mắt liếc nàng: “Sở Dịch, Chấn Uy tướng quân Sở Dịch, sau này phải gọi ta là công tử.”

Tự giới thiệu? Thay đổi thân phận?

“Tân Cửu, sau này Sở tướng quân có thể gọi ta là Tân cô nương.” Tân Cửu cảm thấy mình cần phải bày tỏ một chút để chứng minh bản thân đi không đổi tên ngồi không đổi họ.

“Cô nương?” Vĩnh Hi Đế như cười như không nhìn chăm chăm vào trang phục của nàng, sau đó từ từ khép

mắt lại, cất giọng lạnh lùng: “Tân Cửu, cận vệ của Sở tướng quân.”

“...” Tân Cửu buồn bực khẽ giật trang phục người hầu trên người mình, mà thôi, sống dưới cường quyền có thể có quần áo để mặc đã là không tệ rồi. Nếu không phải Vĩnh Hi Đế có tấm lòng vàng thuận tiện dẫn nàng theo cùng, e là bây giờ nàng vẫn còn đang ở trong hậu cung nước sôi lửa bỏng kia...Ninh Viện Viện xem nàng như cái đinh trong mắt, hôm nay Hoàng Đế giả lên ngôi, Ninh Viện Viện thăng lên làm Quý Phi, tất nhiên sẽ không buông tha cơ hội ngáng chân nàng.

Buổi sáng trong lành, bầu trời tảo mát, huyện Pha Lam nghênh đón một đội xe ngựa, dẫn đầu là sáu bảy người đàn ông mặc trang phục màu đen, những người này dùng một tay nắm chặt dây cương, tay còn lại như đang vuốt ve cây đao bên hông, đôi mắt họ thỉnh thoảng lướt nhìn xung quanh, động tác đều tưng tưng nhau, biểu lộ sự phối hợp ăn ý, có thể thấy họ là những hộ vệ đã được huấn luyện nghiêm khắc.

Xe ngựa dừng lại trước một ngôi nhà có treo biển “nhà trọ Hữu Gian”, một người ở phía trước nhảy xuống ngựa: “Ông chủ, còn phòng trọ không?”

“Vị đại nhân này, tiểu điểm còn một gian phòng chữ Thiên* và mười sáu gian phòng chữ Nhân*, nhiều hơn nữa thì...không có.” Ông chủ nhà trọ là một gã mập, trên khuôn mặt tròn núc ních là một đôi mắt đang nheo lại trông cực kỳ dễ gần.

* phòng chữ Thiên (天): - theo Baidu thì người Trung Quốc có thói quen dùng Thiên Tự văn trong sắp xếp trật tự, theo đó chữ Thiên trong Thiên Tự văn là đứng đầu nên có ý nghĩa là đầu tiên, là nhất. Vì vậy, gian phòng chữ Thiên có thể hiểu là phòng thượng vụ hoặc là phòng tổng thống trong các khách sạn với đầy đủ tiện nghi hơn tất cả các loại phòng khác và có giá cao (link).

*phòng chữ Nhân (人): - từ thông tin của phòng chữ Thiên có thể suy ra phòng chữ Nhân là phòng đơn, tiện nghi đơn giản hơn phòng chữ Thiên và có giá bình dân hơn. Có thể tham khảo hình ảnh ở đây.

“Ta đặt hết, nhớ rõ phải dâng lên rượu tốt và thức ăn ngon, đồ ăn cho gian phòng chữ Thiên thì giao cho chúng ta tự mình đưa đi.” Người đàn ông hộ vệ ném một lượng bạc ra rồi quay lại dẫn ngựa, nhìn người sau lưng khẽ gật đầu.

Cũng mặc một bộ trang phục tương tự, Ngụy Đức Hải cung kính gõ cửa sổ xe.

“Chuyện gì?”

“Đã chuẩn bị thức ăn rồi ạ, Hoàng...Tướng quân ở lại chỗ này một đêm, ngày mai là có thể đến nơi.” Theo Vĩnh Hi đề xuất cung, thực ra trong lòng Ngụy Đức Hải cũng cảm thấy bất ổn. Tính tới tính lui, đâu có vị Hoàng Đế nào của Đại Khánh vương triều lại đem tặng ngôi vị hoàng đế cho một kẻ giả mạo ngồi lên, còn bản thân mình lại chạy tới chiến trường? Nhưng Hoàng Thượng lại cố tình làm người duy nhất trong hoàng thất, thật đúng là hiếm thấy!

Sau khi biết được Ninh gia tìm một Hoàng Đế giả ngồi lên ngôi vua, hẩn mất ngủ cả đêm, lo sợ giang sơn

Đại Khánh cứ như vậy mà đổi chủ, nếu không phải sau đó Hoàng Thượng tiết lộ rằng tình hình trong cung đều đã được khống chế, chỉ e đến bây giờ hắn vẫn còn đang thần thờ.

Thật là khổ mà.

Ninh gia cũng nên dừng tay lại thôi. Sau lần này, khi Hoàng Thượng trở về, trên triều đình nhất định sẽ phải đổi một nhóm người mới, mà những lão thần vốn là tùy tùng thuận theo Tiên Đế cũng nên về nhà dưỡng cháu đi thôi.

Trong lòng Ngụy công công đã hiểu rõ, ngay cả giọng nói the thé cũng trở nên dễ nghe hơn nhiều.

Vì đội hình xe ngựa quá mạnh mẽ nên mọi người trong nhà trọ đều nhìn sang bên này, cho đến khi một đôi bàn tay trắng như ngọc từ trong xe ngựa vén rèm lên, sau đó nhảy xuống xe là một gã sai vặt phần điều ngọc mài. Gã sai vặt này cùng lắm chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi nhưng trời sinh môi hồng răng trắng, có một đôi mắt sáng ngời, nếu không phải trên đầu đội mũ của nam giới thì thực sự còn nghĩ rằng là cô nương nhà ai.

Ông chủ nhà trọ hai mắt sáng ngời, vẻ tươi cười trên khuôn mặt béo mập đầy thịt càng tăng.

Sau đó, màn xe lại được nhấc lên một lần nữa, bước xuống là một công tử mặc một bộ đồ trắng không tỳ vết, tựa như tiên nhân trong tranh vẽ. Người này buộc tóc bằng một vòng bạc được khắc viên, đuôi mày rậm kéo dài đến tóc mai, càng làm tăng thêm vẻ mặt lạnh lùng, trên khuôn mặt là một đôi mắt màu đen tĩnh mịch giống như đầm sâu, chỉ một cái nhìn đã khiến người khác cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Những người trong nhà trọ chỉ nhìn thoáng qua liền không dám ngẩng đầu lên nữa.

Tân Cửu nhìn thấy thì lú lẫm không thôi, mặc dù giả dạng thành một công tử văn nhã cũng không thể che giấu được khí thế cường đại, thực không hổ là Vĩnh Hi Đế.

Vĩnh Hi Đế một tay cầm quạt xếp, một tay chắp sau lưng, trên người mặc đồ trắng nghiêm nghị bước lên lầu, khi đi được nửa đường thì quay đầu lại, mày khẽ nhíu một cái trong tích tắc, nhìn chằm chằm vào Tân Cửu: “Còn không đi theo?”

“Vâng, công tử.” Tân Cửu nhu thuận đi theo lên lầu.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

Ngụy Đức Hải thấy vậy cũng vội vàng lên lầu theo, một người mặc trang phục hộ vệ ở phía sau khẽ giật vạt áo của hắn, nháy mắt ra hiệu thấp giọng nói: “Công tử của chúng ta cùng với phu nhân lên lầu...hòa thuận ân ái, lúc này e là không cần ngài đi hầu hạ nữa, dứt khoát cùng với anh em chúng ta ở dưới đây đợi thôi.”

Ngụy Đức Hải được nhắc nhở thì hiểu rõ, vỗ hai tay, đứng vậy, chuyện quan trọng như thế mà Hoàng Thượng vẫn mang theo Vinh Phi nương nương, có thể thấy được là đã đặt người ta lên đầu quả tim, đối với

thức ăn hay thay y phục gì đó của hành trình lần này chắc chắn là không cần đến hần nữa rồi. Ngụy Đức Hải đã thông suốt nên cũng không dám lên lầu nữa, dùng cơm xong thì tự giác trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngụy Đức Hải đã giác ngộ, nhưng Tân Cửu trong gian phòng chữ Thiên lại trợn tròn mắt, nhìn thùng tắm lớn còn đang bốc hơi nóng vừa được đưa tới, Tân Cửu khóc không ra nước mắt...Tại sao chỉ có một thùng.

Vĩnh Hi Đế cũng nhú mày khi thấy cái thùng tắm duy nhất trong phòng: “Kỳ lưng cho trẫm.”

Tân Cửu nhắm mắt lại, cảm thấy đầu óc như một đồng bột nhào: “Hoàng Thượng ngài... ở bên ngoài rồi cũng không cần chú ý nhiều như vậy đâu.”

“Toàn thân trẫm trên dưới có chỗ nào mà chưa bị người sờ qua, còn ngại cái gì.” Vĩnh Hi Đế thản nhiên nói, hần tự mình đi đến bên thùng tắm, tiện tay thả lỏng buộc tóc, mái tóc mềm mại xoa xuống bả vai, trước ngực, sau lưng, càng làm nổi bật lên tướng mạo tinh tế, da dẻ như ngọc.

Tân Cửu thâm bĩu môi, quay lưng lại, làm Hoàng Đế mà chẳng có phẩm hạnh gì cả.

Vĩnh Hi Đế khẽ nhếch khóe môi, đưa tay tháo đai lưng rộng khoác lên bình phong, sau đó là áo ngoài, áo trong, áo lót, quần lót...Cho đến khi cả người không còn gì nữa mới bước vào trong nước.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

13. Chương 13

Tân Cửu chậm chạp xoay người lại, đưa tay tìm cái khăn tắm vắt trên miệng thùng tắm hình tròn có đường viền màu đỏ thẫm, mà thôi, người này đã cống hiến độ hảo cảm, hầu hạ một chút cũng không sao. Tuy thật không biết hệ thống phán rằng “rất cảm động” thì có tác dụng gì, nhưng...nhưng mà thật sự không phải là một chút tác dụng cũng không có chứ...

Vĩnh Hi Đế ngả đầu lên miệng thùng tắm, dường như đã ngủ, Tân Cửu vỗ tay đi qua, ở trên cổ của hần dùng lực chà chà lau lau một chút, ngay lập tức chỗ đó liền ửng đỏ một mảng. Vĩnh Hi Đế nhú mày, nâng tay phải ướt nước lên vuốt ve miệng Tân Cửu: “Mượn cơ hội trả thù? Chỉ cần người bước vào trong thùng tắm, trẫm sẽ cho người cơ hội trả thù.”

Ở chung một thời gian dài như vậy, Vĩnh Hi Đế đã nắm được điểm yếu của Tân Cửu. Hần nói câu này ra, không nói tới nàng sẽ kiên quyết không bước vào thùng tắm, mà ngay cả lúc này đứng bên thùng tắm thôi cũng thấy...không dễ chịu rồi.

Vĩnh Hi Đế nhếch môi cười.

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

Không ngoài dự đoán của Vĩnh Hi Đế, Tân Cửu quả nhiên không chịu bước vào thùng tắm. Nàng lau nước tắm bên miệng, đôi mắt đầy tức giận hận không thể trực tiếp ném khăn tắm vào mặt hắn, chân lại lui về sau hai bước.

Giọt nước dọc theo cánh tay Vĩnh Hi Đế khoác bên thùng tắm tí tách rơi xuống đọng trên mặt đất, mắt nước còn bốc hơi nóng, hun mờ bóng người. Tân Cửu bước lên mặt đất thấm nước, dùng lực nhẹ nhàng kỳ cọ cho người ở trong thùng tắm.

[Đinh! Chúc mừng Kí Chủ kích hoạt nhiệm vụ chính thứ tư “tiêu diệt ”Lan Hồ Điệp” của Đế Vương.]

Giới thiệu tóm tắt kịch bản:

Nàng, thân mang sứ mạng là nữ sát thủ của địch quốc, Tiêu Họa Tình, quanh năm mang lụa đen che mặt, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn mất khống chế mà mạng che mặt bị lấy xuống, dung mạo nàng tuyệt thế, chính là thiên mị chi tư, yêu nhiều độc thế*.

* thiên mị chi tư, yêu nhiều độc thế (,): tả vẻ đẹp người phụ nữ làm người khác say mê, giống như “yêu”, duy nhất trên thế gian.

Hắn, Vĩnh Hi Đế Sở Dịch vì duyên cớ mà cải trang thành tướng quân, ở tại khách điểm nơi sơn dã bắt được tâm hồn thiếu nữ của sát thủ địch quốc.

Ràng buộc, khuôn khổ, trách nhiệm.

Nàng kim lòng không được mà khiến cho chính mình trở nên điên cuồng.

Hóa ra hắn không phải là tướng quân mà là Đế Vương.

Hóa ra người mà nàng yêu chính là bá chủ của một đất nước, cũng chính là kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời nàng.

Hắn là tình yêu của nàng, cũng là nỗi hận của nàng, phút cuối chỉ còn lại ngọc nát đá tan.

(Sử quan gào khóc: ah ah ah ah ah Hoàng Thượng của ta ~~~!! Không chiếm được thì hủy diệt, sát thủ gì đó đều thật đáng sợ! May mắn là không để nàng đắc thủ!)

(Hậu nhân bình luận: thế gian đẹp nhất cũng chỉ có tình yêu, nhưng tình yêu của nữ sát thủ và Đế Vương lại như một chén nước độc trong sa mạc, không uống sẽ chết khát, mà uống cũng sẽ bị độc chết, chỉ có thể

xem giữa hai người ai sẽ ngã xuống trước...)

...

[Dinh! Kích hoạt {nhiệm vụ tiềm ẩn}: xin hãy ngăn đỡ ám tiễn thay Đế Vương, ban thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: có thể chọn ra một hạng mục kỹ năng mà hệ thống đã ban thưởng, tăng thời hạn bảo hành nhanh đến “nửa chén trà nhỏ”.]

Nghe thấy nhiệm vụ của hệ thống, Tân Cửu gần như muốn đâm đầu ngã vào thùng tắm. Nội tâm nàng run rẩy, chỉ vào hệ thống lên án: “...Ngăn đao đỡ kiếm? Lấy thịt làm lá chắn à? Đây là cơ thể máu thịt đấy, người đây đang chê ta vẫn chưa chịu đủ tra tấn sao?”

[Nhiệm vụ thất bại sẽ là chín chín tám mươi mốt đạo lôi kiếp (thổn thức).]

“ ... ”

Tân Cửu vì xót thịt của chính mình mà thấp một nén nhang, bắt tri bắt giác đã kỳ cọ xong phần lưng của Vĩnh Hi Đế, Tân Cửu mắc khăn tắm sang một bên, như du hồn ngồi xuống cái ghế ở bên ngoài bình phong, chống cằm trước màn hình cỡ lớn đang chiếu phim hành động, bản điện ảnh 3D “Bí sử Đại Khánh vương triều”, nội dung đang ở đoạn: “Lịch sử điểm ngũ của Vĩnh Hi Đế - câu chuyện Lan Hồ Diệp.”

Màn đầu tiên của kịch bản là như thế này.

Sát thủ Tiêu Họa Tình của Nam Bình quốc phụng mệnh quốc quân đến biên giới Nam Cương của Đại Khánh để ám sát vị tướng quân mới nhậm chức, nhưng không ngờ rằng vị tướng quân võ nghệ cao cường này lại chính là Vĩnh Hi Đế giả trang, hai người giao chiến hơn mười chiêu, Tiêu Họa Tình bất ngờ phóng ám tiễn đâm trúng Vĩnh Hi Đế, Vĩnh Hi Đế cũng ngay một chiêu cuối cùng trong lúc vô ý mà tháo xuống mạng che mặt màu đen của Tiêu Họa Tình, vì vậy trong lúc bối rối Tiêu Họa Tình trốn khỏi khách điểm...

Đúng vậy, khách điểm, cũng chính là căn nhà trước mắt này, “Khách điểm Hữu Gian”.

Mà Tân Cửu xem xong cũng đã rõ lúc nào thì mình phải lao tới ngăn ám tiễn rồi.

Khoác lên áo lót màu trắng lộ rõ cơ thể hấp dẫn xinh đẹp có chút nửa hở nửa che, Tân Cửu đi ra từ sau bình phong, trên người còn mang theo hơi nước, nàng cầm một cái khăn tắm sạch sẽ lau tóc, mái tóc đen xuôi một bên mặt khoác lên vai, một giọt nước rơi lên xương quai xanh rồi lướt xuống phía dưới.

Vĩnh Hi Đế một tay đang cầm mấy phần mật báo, một tay khẽ vuốt mi tâm.

Lúc này hắn ăn mặc đơn giản, chỉ là một bộ trung y trên người, hơn nữa ánh nến ban đêm lúc sáng lúc tối, ánh lên hàng mi nhu hòa của hắn, ngược lại làm hắn giống như một công tử nhà giàu đến đây du sơn ngoạn thủy.

Tân Cửu ở trước mặt hắn đi tới đi lui, Vĩnh Hi Đế nhấp một hớp trà, đưa tay kéo người vào lồng ngực, đôi mắt đen nhánh tỏ vẻ không vui nhìn chăm chăm vào nàng: “Ở trước mặt trẫm đi tới đi lui để hấp dẫn sự chú ý là muốn trẫm sủng hạnh ngươi phải không?”

“Công tử, tiểu nhân bây giờ là đàn ông đấy.”

Da đầu Tân Cửu run lên, lông tóc dựng đứng. Nàng khẽ cắn môi rồi lại cảm thấy không cam lòng, hệ thống thật giống như người nhà của Vĩnh Hi Đế, không nói tới việc để cho nàng tiêu diệt hoa đào cho hắn, dựa vào cái gì còn để nàng ngăn đỡ ám tiễn cho hắn đây.... Tân Cửu hừ lạnh một tiếng, hậm hực nhắm ngay cổ hắn cắn một cái, cho đến khi máu răng khảm sâu vào thịt mới miễn cưỡng hả giận.

Ngẩng đầu lên lần nữa thì thấy Vĩnh Hi Đế đen mặt.

Càng tới gần Nam Cương, càng ít thấy bóng người, ngoài gian khách điểm này ra, một dặm quanh đây đều không có người ở, lúc này bên ngoài cửa sổ đen kịt, không trăng không sao, mà trong phòng tuy có ánh nến nhưng lại không sáng lắm, ở trong mắt Tân Cửu, vẻ mặt của Vĩnh Hi Đế càng thêm âm trầm.

Vĩnh Hi Đế sờ lên dấu răng ở trên cổ, hừ một tiếng: “Người giỏi thật đấy, xuất cung rồi nên lá gan cũng lớn hơn, không sợ trẫm vút người đi sao hả?” Rõ ràng là kẻ nhát gan như thỏ, lại dám giương nanh múa vuốt với hắn, không phải là chê hắn tốt tính quá chứ?

Tân Cửu rụt cổ lại, lui người về phía sau.

Từ ngoài cửa sổ như nghe thấy tiếng xé gió vang lên, âm thanh rất nhỏ, hai người ở trong phòng tất nhiên cũng phát hiện. Vĩnh Hi Đế là do có thính giác cao, nội lực thâm hậu, mà Tân Cửu là vì có hệ thống nhắc nhở.

Về mặt Vĩnh Hi Đế khẽ đổi, nhìn chăm chăm về phía cửa sổ không nháy mắt, Tân Cửu che ngực, cảm giác trái tim đang nhảy bình bịch không ngừng, đồng thời hướng về nơi ám tiễn sẽ bay đến một chút. Việc bị ai nhất trên thế giới không phải là nằm cũng trúng đạn mà là dù biết rõ đó là hòng súng nhưng vẫn bị buộc đi về phía trước.

Sát thủ dù sao cũng là sát thủ, đánh chiến bất ngờ mới là yếu tố cơ bản để giết người, căn phòng đơn giản liếc mắt một cái đã nhìn rõ ràng bốn phía, ánh nến trong phòng lay động toát ra những ánh lửa nho nhỏ, đúng lúc này, một thanh trường kiếm sắc bén như mũi tên xé gió bay tới, Vĩnh Hi Đế đẩy Tân Cửu sang một bên, tay khẽ chuyển rút ra từ bên hông một thanh nhuyễn kiếm cản lại phía trước.

Hai kiếm chạm nhau, kỳ lạ là âm thanh va chạm lại không lớn, ngược lại vô cùng nhẹ nhàng, như có như không.

Ngoài cửa sổ lóe lên một cái bóng đen, trong chốc lát đã giao thủ với Vĩnh Hi Đế mấy chục chiêu thức, trong phòng ngập tràn đao quang kiếm ảnh.

Cho đến lúc này, Tân Cửu khó khăn lắm mới nhìn rõ tạo hình của nữ sát thủ, trên mặt mang lụa đen, thân hình linh động, xem ra đúng là nữ nhân, chỉ là nàng ta trùm lên đầu một mảnh vải đen, toàn thân là y phục dạ hành, thậm chí còn mang một đôi giày mềm màu đen nên nhìn không ra khuôn mặt như thế nào, nhưng có thể nhìn ra có võ công cực cao.

Tiêu Họa Tình thấy Vĩnh Hi Đế phản công thực sự khó đối phó, đột ngột chuyển trường kiếm, đâm về phía Tân Cửu, ánh mắt Vĩnh Hi Đế rét lạnh, giơ tay chặn lại mũi kiếm, ôm lấy người vào lòng rồi dùng lực đẩy tới cửa phòng.

“Đi ra ngoài.”

“Không.” Tân Cửu phản đối.

Thời khắc mấu chốt phải thể hiện rõ nhân phẩm.

Trong nội tâm của Tân Cửu, đối với tố chất của nữ sát thủ có thể ra tay với người vô tội như phụ nữ và trẻ em, cùng với tố chất của Vĩnh Hi Đế quả thực khác biệt một trời một vực... Cho nên, ngay cả chuyện đối với Vĩnh Hi Đế xưa nay nhìn thế nào cũng thấy không hợp với khí chất áo trắng cũng trở nên vô cùng thuận mắt.

“Đi ra ngoài.” Vĩnh Hi Đế lại cùng Tiêu Họa Tình đấu qua mấy chiêu, giọng nói lạnh nhạt lại vang lên lần nữa.

Tân Cửu trầm trợn mắt trong lòng, cảm động thì cảm động nhưng nếu thực sự đi ra ngoài thì làm sao còn có thể thay người chắn ám tiễn nữa... Vì vậy Tân Cửu vẻ mặt lạnh nhạt, hiên ngang lẫm liệt nói: “Không.”

“Vị hồng nhan bên người tướng quân ngược lại rất trọng tình nghĩa, đáng tiếc.” Giọng nói của Tiêu Họa Tình có chút khàn khàn, tương tự với giọng bụng, nhưng lại càng giống như một loại mị âm vô cùng đặc biệt. Trên lưng nàng ta quấn một sợi dây thừng, một đầu dây thừng móc ở trên bệ cửa sổ khiến cho động tác của nàng ta càng thêm nhanh nhẹn.

“Sở dĩ tự hỏi tới nơi này chưa từng đắc tội người nào, không biết cô nương vì sao phải ám sát tại hạ?” Vĩnh Hi Đế bảo hộ Tân Cửu ở sau lưng, giữa hai đầu mày hiện lên lãnh ý, nếu như nữ nhân này là sát thủ Ninh gia phái tới, chỉ sợ là sự tình trong cung có biến, nếu không thì cũng quá khó hiểu rồi.

“Người thực sự là tướng quân đóng đô lãnh thổ mới đến?” Vẫn là giọng nói khàn đặc kỳ lạ, Tiêu Họa Tình lạnh lùng xem xét Vĩnh Hi Đế, đột nhiên đưa mắt nhìn sang Tân Cửu. Ánh mắt nàng ta không hề giống như đang nhìn về một người, mà như đang xem một cỗ thi thể, hoặc là một vật phẩm, tóm lại không phải là một người đang sống.

Tân Cửu cảm thấy cho dù mình có làm từ hợp kim ti-tan khảm kim cương cũng bị ánh mắt đó làm cho đui mù.

“Tin tức của cô nương ngược lại rất nhanh nhạy.” Vĩnh Hi Đế từ chối cho ý kiến.

Tiêu Họa Tình dùng ngữ khí không có chút phập phồng nói: “Vậy thì không sai, phải giết chính là người.”

Vĩnh Hi Đế như bừng tỉnh đại ngộ, vung nhuyển kiếm lên ngăn lại sự công kích: “Người là người Nam Cương.” Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định. Cùng lúc đó, hần ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải là trong cung có biến, vậy thì không phải là chuyện lớn. Người Nam Cương sở dĩ phải sát thủ đến ám sát hần, chẳng qua là nghe nói triều đình điều động tướng quân đến đóng đô phần lãnh thổ được sát nhập vào Đại Khánh mà thôi, Nam Cương và Đại Khánh không ngừng phân tranh trong hai năm qua, đã sớm từ tình trạng xung đột trở thành hai nước tương khắc trong cục diện bế tắc.

Có điều triều đình Đại Khánh thực sự lớn mạnh, nếu dùng toàn lực tấn công chỉ e Nam Cương sẽ gặp cảnh hoang tàn.

Đây cũng là nguyên nhân quốc quân Nam Cương e ngại khi tướng quân trong triều đến đây đóng quân để chinh đồn biên cảnh.

Tiêu Họa Tình xuất ra kiếm chiêu kỳ dị, từng chiêu chí mạng, Vĩnh Hi Đế cũng là một tay kiếm điêu luyện, hai người đối kiếm với nhau thoát nhìn sức lực ngang bằng, nhưng thực ra Vĩnh Hi Đế lại mạnh hơn một chút. Tiêu Họa Tình khẽ động đầu mày, một tay cầm kiếm ngăn trở kiếm chiêu, một tay khác đưa sang bên hông, chỉ thấy nàng ta lấy ra từ bên hông một cái ống trúc hình trụ nhỏ dài, giống như một cốc nước bằng trúc dân dã, hoặc như hũ trúc dùng để cất rượu được đậy kín.

[Thỉnh Kí Chủ chuẩn bị, ám tiễn sắp được phóng ra, 5, 4, 3, 2, 1...]

Tân Cửu nhắm mắt lại, mãnh mẽ nhào lên người Vĩnh Hi Đế, một mũi tên rất nhỏ đâm xuyên qua bả vai, cảm nhận sự đau đớn rồi dần tê liệt, chỉ cảm thấy cả cơ thể như bị ngâm trong nước lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh buốt.

Tân Cửu chưa xót trong lòng nhắm mắt lại, thực là đau thật mà...

14. Chương 14

Tiêu Họa Tình ngây ngẩn cả người.

Vĩnh Hi Đế cũng sợ ngây người, hần không nghĩ tới Tân Cửu lại đột nhiên nhào về phía trước.

Trong ấn tượng của hắn, nữ nhân này giống như một con mèo nhỏ hay duỗi móng vuốt ra cào người khác thực ra tâm tính lại là một kẻ nhát gan như thỏ, nhưng trong chớp mắt khi nghe thấy âm thanh mũi tên sắc nhọn đâm vào thân thể nàng khiến cả người hắn cứng đờ. Hắn tập võ từ nhỏ nên nội lực thâm hậu, thính lực so với người thường tốt hơn rất nhiều, thế nhưng cũng bởi vì vậy mà âm thanh khi mũi tên nhọn đâm vào cơ thể càng vang lên rõ ràng, một thứ cảm giác chua xót từ đáy lòng khô khan bỗng nhiên nổi lên.

Nếu như Tân Cửu không chạy tới, hắn cũng không phải là không thể né tránh ám tiễn, mà cho dù không tránh thoát cũng sẽ không thể tổn thương hắn ở nơi hiểm yếu. Võ công của hắn so với ám vệ trong cung cao hơn nhiều, vậy nên lúc này cứ kéo dài mà không bắt lấy thích khách chỉ vì muốn thăm dò nàng ta sử dụng loại võ công gì. Đối mặt với thích khách, tâm tình của hắn không hề có chút dao động, nhưng hôm nay Tân Cửu mạnh mẽ không sợ chết xông lên như vậy lại không duyên cớ khiến hắn có chút tức giận trong lòng.

Người mà hắn che chở cũng dám động đến?

Đôi mắt Vĩnh Hi Đế trở nên lạnh liệt, tay cầm kiếm quét hai đường chém đứt bảo kiếm của Tiêu Họa Tình, nhún chân bức nàng ta đến góc tường, hai cánh tay của Tiêu Họa Tình chảy xuống hai dòng máu tươi, dải lụa đen trên mặt theo thế kiếm mà rách thành từng mảnh để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp phong hoa tuyết đại đang ửng đỏ như bị dầu tạt qua...Nhưng vẻ mặt này chỉ xuất hiện trong chốc lát sau đó liền lập tức biến mất.

Em gái sát thủ tuân theo nguyên tắc “đánh không lại thì bỏ chạy”, cởi bỏ dây thừng móc trên bệ cửa sổ xuống liền chạy trốn mất dạng.

Vĩnh Hi Đế không chú ý tới Tiêu Họa Tình xinh đẹp cỡ nào, Tân Cửu cũng không. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhăn lại, khóc không ra nước mắt, hai tay bám chặt trên bả vai của Vĩnh Hi Đế nói thể nào cũng không chịu buông ra.

Tuy Tân Cửu có hảo tâm, nhưng trong lòng Vĩnh Hi Đế lại bốc lên một ngọn lửa giận vô danh.

Trong tay nam nhân vẫn cầm nhuuyến kiếm, nhìn người nào đó đang ghé lên người mình, mặt không biểu tình nói: “Đứng lên.”

Tân Cửu nhắm chặt hai mắt: “Không.” Chết cũng không động...Chỉ cần cử động một chút đã rất đau, tại sao nàng trúng tên lại không bị ngắt xủ dây, hiện bả vai phải vô cùng nóng rát, Hoàng Thượng người đối với ân nhân cứu mạng không thể không có nhân tính như vậy chứ.

Sắc mặt Vĩnh Hi Đế càng lạnh lẽo hơn: “Nhiều chuyện, ai bảo ngươi chạy tới đây, xoay người sang chỗ khác để trẫm xem vết thương của ngươi.”

“...Đau.” Giọng nói yếu ớt ứn khuất vang lên bên tai, đôi tay choàng trên cổ càng co chặt lại, vẫn như cũ không hề động đậy. Từ nhỏ đến lớn, lần cảm thấy đau đớn là lúc xảy ra tai nạn xe cộ trước khi xuyên không chỉ diễn ra trong nháy mắt, những lúc khác nàng đâu có bị thương chứ! Làm theo mệnh suy nghĩ của hệ thống thực sự chính là đang không ngừng tìm đường chết...

Trên bả vai, thỏ con nhát gan đang từ từ nhắm hai mắt giả chết.

Vĩnh Hi Đế điểm huyết đạo trên lưng nàng, máu liền chảy chậm lại rất nhiều, Tân Cửu cảm thấy trước mắt choáng váng, cảm giác máu chảy không thông, toàn bộ dồn tới trước ngực. Vĩnh Hi Đế lần theo vết thương trên vai phải của nàng lưu loát rút mũi tên ra, sau đó túm cổ áo ném nàng lên trên giường.

Trên mũi tên nhuộm máu, nhưng không có độc, nội tâm Vĩnh Hi Đế buông lỏng, thuận tay đặt lên bàn.

Tân Cửu ôm chần lẩn hai vòng, ánh mắt mãnh liệt lên án người trước mặt, miệng vết thương trên bả vai đau đến nước mắt chảy dài, trên áo lót màu trắng nhiễm một mảng đỏ, nhìn qua cực kỳ khiến cho người khác sợ hãi.

“Nằm sắp xuống nếu không lại càng đau.” Vĩnh Hi Đế cau mày tới gần, một tay đè lại người dù trúng mũi tên vẫn sinh long hoạt hổ như cũ, vung chần mền lên.

Tân Cửu ở trên giường nhúc nhích cơ thể rồi bất động.

Nghe lời vậy sao?

Vĩnh Hi Đế mấp máy môi, từ phía sau cúi người xé bỏ đồ lót của nàng, tuy trên miệng vết thương đã ngừng chảy máu nhưng lại huyết nhục mơ hồ, Vĩnh Hi Đế lấy thuốc cầm máu từ trong tay áo bôi lên vết thương cho nàng, thấy Tân Cửu ôm chần nệm, đáng thương cuộn người lại, hẩn nhưn người che cơ thể nàng lại: “Người đâu.”

“Chủ tử.” Trong phòng xuất hiện hai bóng người.

Vĩnh Hi Đế cũng không nhìn về phía họ, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Lúc nàng ta tới các ngươi không phát hiện?”

“Thỉnh chủ tử trách phạt.” Nội tâm hai ám vệ đầy hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống đất. Thân thủ của nữ thích khách không khác lắm với ám vệ bên người Vĩnh Hi Đế, hôm nay hai ám vệ đều không phát hiện, bọn họ đúng là thất trách rồi.

“Tự mình đi nhận phạt, trước tới xe ngựa lấy hòm thuốc ra đây.”

“Vâng.”

Sau lưng vang lên một tiếng xé gió, trên bàn liền xuất hiện một hòm thuốc tinh xảo, Vĩnh Hi Đế mở nắp hòm ra, cắt một đoạn băng gạc, ngồi ở bên giường. Con thỏ trong chăn không rên một tiếng, buồn bã ỉu xiu nằm đấy, cũng không còn giương nanh múa vuốt nữa.

Hắn nhẹ nhàng xốc lên một góc chăn, ôm cả người và chăn ngồi dậy.

Một đôi mắt hạnh ngập tràn nước mắt, trên chăn cũng ướt một mảng, Vĩnh Hi Đế kinh ngạc lau đi nước mắt trên mặt nàng, lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân này như một đứa bé, cùng lắm chỉ là trúng tên thôi, năm đó lúc hắn còn là Hoàng Tử, trải qua những lần ám sát, độc dược, hãm hại, nhiều không kể xiết, nhưng hắn chưa bao giờ khóc như nàng vậy.

Thật thích làm nũng.

Có điều tuy là làm nũng, nhưng khi nhìn thấy Tân Cửu yên lặng rơi lệ như vậy, Vĩnh Hi Đế cũng không khỏi cảm thấy có chút áy náy, hắn là nam nhân, mà Tân Cửu là nữ nhân, chung quy nàng từ bé đã được nuông chiều, chưa từng phải trải qua tổn thương nặng như vậy, nếu không phải vì ngăn mũi tên giùm hắn, nghĩ đến đây, một cảm giác đau xót dâng lên trong lòng.

Ngày thường hắn chỉ để ý đến việc lợi dụng nàng, nhưng nàng lại dùng tính mạng cứu hắn, sao lại có người ngốc đến vậy chứ?

Vĩnh Hi Đế đưa tay捏 cái mũi xinh đẹp của Tân Cửu một cái: “Ấu trĩ.”

Còn không phải là vì ngươi! Tân Cửu bị ép buộc ngăn đỡ mũi tên càng thêm ủy khuất, hít sâu một hơi, đau đến mức không muốn nói gì.

[Đinh! Thành công kết thúc {nhiệm vụ tiềm ẩn}: “Hãy ngăn cản đao/kiếm thay Đế Vương.” Ban thưởng sau khi nhiệm vụ hoàn thành: có thể chọn ra một hạng mục kỹ năng mà hệ thống đã ban thưởng, tăng thời gian phục hồi chỉ còn “nửa chén trà nhỏ”.]

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +40]

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 50%. Ban thưởng kim tệ: 100, ban thưởng điểm mị lực +10]

[Tư liệu nhân vật]:

1 - Điểm mị lực: 60

2 - Độ hảo cảm của Đế Vương: 59 (nhân vật mục tiêu đối với ngươi rất có hảo cảm)

3 - Chỉ số hoàn thành nhiệm vụ: 2/10 (thành công tiêu diệt hai đóa hoa đào)

4 - Kỹ năng:

Điền Đạm Đáng Yêu (hệ thống kèm theo kỹ năng, thời gian làm lạnh: không); Cao Quý Lãnh Diễm (hệ thống kèm theo kỹ năng, thời gian làm lạnh: không); Tay áo Lưu Vân Phi (hệ thống ban thưởng vũ kỹ, thời gian làm lạnh là một ngày); Qùy Hoa Bảo Điển (hệ thống ban thưởng kỹ năng thù, thời gian làm lạnh là một ngày); Bách Thảo Thần Châm (phối hợp với kỹ năng thù của Qùy Hoa Bảo Điển có thể hành y cứu thế, thời gian làm lạnh là một ngày)...

5 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 0% (Hoa Hồng), 50% (Lan Hồ Điệp).

6 - Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ: 16% (dựa theo trình độ khó dễ phân chia)

7 - Kim Tệ: 400

Ánh nền trở nên mờ tối, Tân Cửu nháy mắt mấy cái, đôi mắt đảo một vòng rồi thu nước mắt trở về. Nhân phẩm của Hoàng Đế càng ngày càng tốt rồi, bình thường chỉ tăng độ hảo cảm từng điểm một, hôm nay lại cho nhiều như vậy, thực sự là ông trời phù hộ nhân sĩ xuyên không là ta mà. Tâm trạng của Tân Cửu lúc này giống như ngày thường trong chén của tên ăn mày chỉ có một đồng tiền xu, đột nhiên có một ngày dọc theo đường đi gặp được thổ hào trực tiếp ném vào chén một xấp một trăm nguyên tiền mặt giá trị lớn.

#Tin tưởng rằng thổ hào luôn luôn ở bên cạnh mọi người, trên thế giới này xưa nay luôn tràn ngập thiện ý, thì ra chuyện “hộ giá thì nhất định sẽ phát tài” này là thật sự... không thể tin!#

“Xoay qua chỗ khác, ta bôi thuốc cho ngươi.” Ngay cả giọng điệu lạnh lùng của Vĩnh Hi Đế cũng trở nên dễ nghe hơn nhiều.

Tân Cửu phối hợp xoay người, thậm chí còn kéo chân mền trên người xuống, tấm lưng bạch ngọc liền lộ ra bên ngoài, miệng vết thương bên trên vai phải càng tăng thêm vẻ diêm dúa lằng lơ, ngón tay trắng nõn của Vĩnh Hi Đế lướt qua sống lưng của nàng, bôi đều thuốc mỡ, quần băng gạc qua trước người nàng.

Hơi thở ấm áp từ phía sau phả tới vành tai xinh xắn của Tân Cửu mà khe ửng hồng, ánh mắt Vĩnh Hi Đế bỗng trở nên ngẩn ngơ, hần đưa tay vén mái tóc nàng sang bên rồi cúi người xuống hôn cắn cổ của nàng, thậm chí bàn tay đang quần lấy băng gạc ở trước người nàng khe lướt tìm kiếm eo nhỏ của nàng.

Cơ thể vừa được tắm rửa, vô cùng trắng mịn.

Tân Cửu không tính là đẹp nhất, nhưng cũng thực sự xinh đẹp, nhất là đôi mắt đầy linh động kia, rất khó khiến cho người khác sinh ra ác ý, mà ngay cả Vĩnh Hi Đế, một kẻ giết cha trăm huynh cũng không thể không thừa nhận hần đối với Tân Cửu căn bản không nổi lên sát ý, ngay cả khi lợi dụng nàng tương kế tựu kế diễn kịch trước mặt Ninh gia cũng chưa từng nghĩ qua sẽ trừ khử nàng sau đó.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, làm ra quyết định kia với Tân Cửu có chút không hợp với tính cách của hần.

Vĩnh Hi Đế suy nghĩ một chút liền nhận ra bản thân đối với nàng có chút hứng thú.

Những gì hắn cảm thấy hứng thú, thường thì hắn đều không buông tay.

Vĩnh Hi Đế nghĩ thông suốt điểm này, tay trái nâng cằm của nàng, tay phải lướt đến ngực nàng, đôi môi mềm mại từ cần cổ bắt đầu hôn xuống.

Tân Cửu bị dọa tới run rẩy, trực giác nói cho nàng biết lần này không phải diễn kịch, nàng khẽ cắn môi, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ: “Ta, ta choáng váng quá...Nhất định là mất máu quá nhiều làm cho kinh nguyệt mất cân bằng...” Nói xong còn làm ra vẻ nhắm mắt lại, nằm xuống giường, hoàn toàn là đáng vẻ hôn mê.

[...Diễn kịch cũng diễn quá mức rồi, thiếu nữ...Người có mặt mũi đối diện với tổ tiên diễn kịch sao. (che mặt) (hệ thống biểu thị nhìn không được).]

“ ... ”

Vĩnh Hi Đế buộc lại băng gạc cho nàng, đánh giá thiếu nữ đã “ngất xỉu”, đưa tay lướt qua hàng mi thật dài của nàng, lại thuận tay siết chặt cái cằm tiếp tục in dấu hôn.

Vĩnh Hi Đế hí híp mắt, tư vị vô cùng chính xác không sai.

Hắn nghĩ nghĩ, xoay người ở trên giường, tránh đi miệng vết thương ôm người vào lòng.

Ánh nến trong phòng chớp nháy hai cái rồi tắt, sợi chỉ giữa tâm đèn cầy hóa thành khói xanh lượn lờ trên không trung.

15. Chương 15

Ngày thứ hai, người từng là tâm phúc bên cạnh Đế Vương trong nội cung, đại tổng quản Ngụy công công, đang rướn cổ ở trước cửa khách điểm chăm chú nhìn với ánh mắt không thể tin - hắn không nhìn lầm chứ! Đó là Hoàng Thượng?! Tầm mắt của hắn đang hướng về một nơi, đó là chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ ở lầu một của gian khách điểm, lãnh khốc cuồng bá Vạn Tuế gia với khuôn mặt không biểu tình đang đút cơm cho Vinh Phi nương nương. Tuy trên mặt hắn không biểu lộ ra cái gì gọi là nhu tình, nhưng động tác ôn hòa kia thực sự làm nhóm người tùy giá xuất hành sợ ngây người.

“Hoàng Thượng càng ngày càng có ý vị tình người rồi.” Đại thống lĩnh Cẩm Vệ quân ngự trang thành hộ vệ đang ngồi xổm vung vẩy một nhánh cây, tay cầm trường kiếm mà nói.

Ngụy Đức Hải vuốt ve sợi lông của cây phát trần, cười hí híp mắt: “Nam nhân mà, khi ở bên cạnh nữ nhân mà mình yêu quý vẫn là không kiềm được trở nên ôn nhu một chút, mặc dù Hoàng Thượng là Cửu Ngũ Chí Tôn, nhưng cũng chỉ là nam nhân.”

Đại thống lĩnh liếc mắt qua dò xét hạ thân của hắn: “Người cũng biết?”

Ngụy công công vô thức cảm phất trần ngăn lại tầm mắt trần trụi trắng trợn của Đại thống lĩnh, tức giận nói: “Người có ý gì?!”

“Không có cũng đừng làm ra dáng vẻ như rất hiểu biết...Nếu không sẽ khiến công công chuyên thiên ở Kính Sự phòng hiểu lầm đấy.” Đại thống lĩnh hái một chiếc lá xanh từ nhánh cây cài trên tai rồi nhét vào miệng nhai nhai.

“ ... ”

Trong khách điểm.

Tân Cửu im lặng ngồi ở trước bàn ăn cơm, xét thấy vai phải của nàng bị quần băng như xác ướp, Vĩnh Hi Đế tốt bụng gấp rau dứt cơm cho nàng, rất rõ ràng, đối với thái độ cứng chiều khoa trương như thế, Tân Cửu muốn ăn phải ăn mà không muốn ăn cũng phải ăn, song cũng may là ăn xong bữa cơm này đợi một chút rồi gấp rút lên đường là có thể nhìn thấy khu đóng quân ở biên giới của Đại Khánh.

”

Giữa Nam Cương và biên giới Đại Khánh là một thị trấn nhỏ, vì vẫn nằm trong phạm vi của Kính Lam huyện cho nên có tên là Kính Lam trấn. Các hộ gia đình ở nơi này rất ít, vì phân bố ở một doanh địa cực lớn nên bên trong phần lớn là trú quân, theo đó là một ít thương đội vắng lai giữa Nam Cương và Đại Khánh. Những người này chỉ là mua bán vật phẩm, cũng không dính dáng tới chiến loạn quốc gia, vì giao tiếp rộng rãi nên còn có thể xây dựng quan hệ tốt đẹp giữa hai bên, không đến mức bị quân đội cướp đoạt hàng hóa trong tay.

Vĩnh Hi Đế tay cầm Hồ Phù, tiến vào trong doanh địa không gặp trở ngại.

Một đội thiết kỵ khoác áo choàng đen cưỡi ngựa như một thanh kiếm sắc bén chạy thẳng vào nơi trú quân, một người cầm đầu đi xuống ngựa, hắn nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh, đúng là của công công: “Thánh chỉ tới ~~~”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

...

Người đọc thánh chỉ tất nhiên là Ngụy công công, mà nội dung của thánh chỉ chính là Vĩnh Hi Đế viết cùng ngày hôm đó, biểu thị bản thân sẽ tiếp nhận chức thống lĩnh nơi đây, vài người trong nơi trú quân tuy không phục nhưng cũng không dám vi phạm thánh ý, dẫn nhóm người Vĩnh Hi Đế an bài ở chủ trưởng và xung quanh đó.

Lúc này trong chủ tướng, Vương phó tướng vẻ mặt kỳ vọng nhìn người ở phía trước, hơi rũ mắt, cung kính dùng ngón tay chỉ lên trời: “Sở tướng quân ngài...là do cấp trên phái tới?” Một người như Vương tướng quân, cả đời sinh trưởng tại biên giới, đến bây giờ cũng chưa từng đi qua kinh thành Khánh An, ngày thường đừng nói tới thánh chỉ, cho dù là công công cũng chưa từng thấy qua.

“Hoàng Thượng tín nhiệm bốn tướng quân, tạm thời giao lại sự vụ tại biên giới cho bốn tướng quân xử lý, Vương tướng quân, sau này chúng ta chính là đồng sự rồi.” Vĩnh Hi Đế mặt lạnh nói.

Vĩnh Hi Đế sống ở Khánh An đã lâu, ở giữa một đám quan viên đạo mạo cũng học được cách đối nhân xử thế, tóm lại là còn biết gọi Vương phó tướng thành Vương tướng quân, tuy rằng trên mặt vẫn không biểu lộ nửa phần vui vẻ.

Cũng may Vương phó tướng không thêm đề ý, còn cực kỳ sung bái mà gãi gãi bộ râu quai nón trên mặt: “Đúng đúng, là đồng sự nha, có thể tương trợ lẫn nhau, Sở tướng quân, Vương mỗ nhất định toàn lực ủng hộ quyết sách của người.” Hắn đối với Vĩnh Hi Đế trái xem phải xét, lại nói: “Tướng quân không hổ là từ đô thành đến đây, lớn lên lại anh tuấn như thế.”

Tân Cửu vô cùng vui vẻ nhìn Vương phó tướng vừa xem Vĩnh Hi Đế như người kỳ lạ quý hiếm vừa chà sát tay, có điều vì ngại sắc mặt Vĩnh Hi Đế càng lúc càng đen, nàng vẫn phải gian nan giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Vương phó tướng thấy đứng sau lưng Vĩnh Hi Đế là Tân Cửu với một đôi mắt sáng trong, chỉ một tay tới hỏi thăm: “Vị tiểu ca này là...”

Tân Cửu khê giật mình, Vĩnh Hi Đế lại giận tái mặt mà hợp thời đi tới trước người nàng chặn lại, thần nhiên nói: “Đây là gia thần của bốn tướng, đặc biệt đi theo bốn tướng tới đây để hầu hạ. Trên người của người có vết thương không cần đi theo ta tới yến tiệc, ở chỗ này chờ ta trở lại.” Câu trước là nhắc nhở Vương phó tướng, mà câu sau là nói với Tân Cửu.

“Thì ra là thế.”

Khó trách nhìn vị tiểu ca da mịn thịt mềm này có thể so với mấy cô nương xinh đẹp ở Ngọc Hương các, thì ra là từ trong nhà mang đến đây, người ở đô thành quả nhiên tuần tú vô cùng.

Cũng khó trách, nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương nhân* mà.

* nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương nhân (): ngôn ngữ Trung Quốc ý chỉ môi trường/ hoàn cảnh tạo nên con người.

“Sở tướng quân, vậy Vương mỗ tới yến tiệc trước đợi ngài.” Vương phó tướng thần kinh thô vuốt râu quai nón lững thững ra khỏi doanh trướng.

Nhìn bóng lưng Vương phó tướng ra ngoài cửa, Vĩnh Hi Đế ôm eo nhỏ của Tân Cửu, ở bên tai nàng dùng

ngữ khí trầm thấp nói: “Biết người sẽ không nghe lời ở lại đây nên cho phép người ra khỏi doanh trường, nhưng không được phép ra khỏi quân doanh, bên ngoài có người bảo vệ người, có chuyện gì cứ việc kêu to một tiếng.”

Ngay cả bản chất cũng bị người ta nắm rõ trong lòng bàn tay rồi...Trên đầu Tân Cửu rơi xuống ba đường hắc tuyến, vội vàng gật đầu: “Ân ân, đã biết.”

Dáng vẻ nhu thuận này khiến nội tâm Vĩnh Hi Đế trở nên ấm áp, đưa tay sờ lên đầu con thỏ, thầm nghĩ nếu thu lại bản tính thích giương nanh múa vuốt, ngày nào cũng biết điều giống như hôm nay thì tốt rồi.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

Vĩnh Hi Đế đi vào doanh trường tổ chức yến tiệc, bên trong có hai nam nhân mặc áo giáp, một người là Vương phó tướng, người còn lại có khuôn mặt nho nhã yếu đuối, ngược lại là một thư sinh.

Khí chất của hắn nổi bật, hai người này cũng ngại hắn là tướng quân mới được bổ nhiệm nên cũng không dám vô lễ, nhanh chóng mời hắn bước lên phía trên.

“Sở tướng quân, không biết cấp trên phái ngài tới đây là để làm gì?”

Kính Lam trấn tuy là địa phương nhỏ bé, nhưng nơi đóng quân tập trung nhiều người từ khắp nơi trên cả nước, nơi này ngư long hỗn tạp, binh sĩ cũng tốt xấu lẫn lộn, chẳng qua địa phương lớn thì loại người nào cũng có, ngoại trừ một người như Vương phó tướng có quyền hạn tổ chức chiến sự của một tướng quân, tất nhiên cũng sẽ có một nhân vật đa mưu túc trí ở bên cạnh, câu hỏi này đúng là từ người có bề ngoài thư sinh nho nhã yếu đuối, cũng chính là cánh tay đắc lực thứ hai ở khu đóng quân, Tần Toàn.

Người này gần đây thường thích dùng đầu óc để suy xét sự việc, nên đối với việc Vĩnh Hi Đế đột nhiên xuất hiện khiến hắn không thể xem thường mà bắt đầu...suy nghĩ, hắn đột nhiên nhượng mảy: “Chẳng lẽ...liên quan đến chuyện Nam Cương?”

Vĩnh Hi Đế ngoài ý muốn liếc hắn một cái, trái lại có chút hứng thú: “Không sai.”

“Nam Cương dễ thủ khó công, nơi đóng quân của quân đội, nếu ngăn cản quân tiến công của Nam Cương còn có thể, nhưng nếu trực tiếp tấn công thì số lượng là 5-5*.” Tần Toàn phân tích nói.

*Số lượng 5 - 5: ở đây chỉ xác suất chiến bại. Từ “số lượng” là sau khi dịch nghĩa của từ “chi số”, mình sẽ để nguyên như vậy mà không dùng từ “xác suất” vì từ này bắt nguồn từ phương Tây vào những năm 1650 (link).

“Số lượng 5-5?”

Tần Toàn cười khỏ một tiếng: “Đây đã là tính toán tốt nhất rồi, số lượng 5-5 là suy đoán của năm năm trước, mà bây giờ... Quân sĩ cao tuổi gia tăng, thể lực dễ dàng mệt mỏi, mà quân sĩ trẻ tuổi lại chưa từng trải qua chiến trường, khó tránh khỏi sẽ không đủ sức khỏe, nếu như lúc này hai quân giao chiến, e rằng chỉ có ba phần khả năng.”

“Tần lão đệ, sao ngươi có thể tăng cao chí khí của kẻ khác?” Vương phó tướng hận hấn không biết tranh thủ.

Tần Toàn không nói gì.

Đại thống lĩnh cấm vệ quân đứng bên cạnh Vĩnh Hi Đế âm thầm lắc đầu, mới đầu nhìn võ nghệ của Vương phó tướng thực sự không tệ, nhưng rốt cuộc lại không có đầu óc, e là ngày thường có thể ở nơi Nam Cương hỗn loạn này duy trì tình trạng không bị bại trận, khẳng định vị Tần quân sư ở quân doanh này phải hao tâm tổn trí không ít.

“Việc này ta sẽ toàn quyền phụ trách, các ngươi truyền mệnh lệnh xuống dưới, mục tiêu của chúng ta chỉ có một.” Vĩnh Hi Đế cầm chén rượu ở giữa bàn, đôi mắt hấn hiện lên tia sáng mãnh liệt: “Đánh hạ Nam Cương.”

Để cho Ninh gia “giúp” hấn trông chừng kinh thành, nhân cơ hội này hấn có thể dễ dàng đến biên giới giải quyết vấn đề khó ở Nam Cương, chỉ e rằng ai cũng không nghĩ tới hấn không ở Khánh An tốt đẹp làm Hoàng Đế của Đại Khánh mà lại bôn ba chạy đến nơi hoang vu dã ngoại này để xử lý Nam Cương.

Kẻ thù đã ở bên ngoài nhìn chăm chăm như hổ đói, vậy thì phải giải quyết cho sớm.

Ở bên trong chủ trương tự mình thưởng thức hai chén trà, Tân Cửu sờ bả vai phải chỉ cần cử động một chút đã đau đớn, có chút mất hứng. Đối với Vĩnh Hi Đế, người đã nhiều từng trải mà nói thì đây chỉ là một vết thương nhỏ, nhưng đối với Tân Cửu, thì đây chính là bằng chứng hệ thống hãm hại Kí Chủ nàng. Tân Cửu buồn chán vén mở màn trướng, đã lâu như vậy mà chỉ mới tiêu diệt được hai đóa hoa đào, rốt cuộc đến khi nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng đây...

”[Đừng nản chí, nước chảy đá mòn, có công mài sắt có ngày nên kim*.]

* Nguyên văn là “thủy tích năng xuyên thạch, thiết xử ma thành tú hoa châm” (,): tục ngữ Trung Quốc, tương tự với tục ngữ của Việt Nam là “nước chảy đá mòn”, “có công mài sắt có ngày nên kim”.

“Cảm ơn đã an ủi, chúc ngươi sớm ngày mài được thành kim...” Tân Cửu với vẻ mặt đơn thuần.

[...]

Đi ra ngoài lều, Tân Cửu phát hiện sự xuất hiện của mình chính là một sai lầm.

Phải biết rằng một nam nhân da dẻ mịn màng, diện mạo cũng có phần giống với nữ nhân ở trong doanh địa đi qua đi lại là một chuyện rất nguy hiểm, những binh sĩ đóng quân ở biên giới ngày thường sống như tinh tinh trong rừng, ngay cả nữ nhân cũng chưa ôm được mấy lần, sự xuất hiện của Tân Cửu thật sự như một làn gió thơm phả vào mặt, mọi người đều cảm thấy tự ti mặc cảm nhưng trong nội tâm cũng đồng thời rục rịch.

Khuôn mặt tuần tú như thế, môi nhỏ không son mà đỏ như thế, da dẻ trắng trẻo nhẵn mịn xinh đẹp như thế, vô hình tấn công vào giác quan của bọn động vật cầm dục.

Tiểu tân binh này từ đâu ra? Không đúng, trông nhỏ như vậy hay vẫn chưa thành niên?

“Ah!” Gần đó vang lên một tiếng kêu lớn, sau đó ánh mắt của mọi người đều chuyển về phía sau, chỉ thấy một thanh niên mặc áo giáp với vẻ không tưởng chỉ vào người té xỉu trên mặt đất ở bên cạnh, hần đột nhiên lui về phía sau hai bước, ánh mắt khó hiểu lấp bắp nói: “Hắn, hắn bỗng nhiên cứ vậy mà...”

Tân Cửu cau mày cũng đi qua nhìn, thì thấy người nằm trên đất lộ ra sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm đầu, cả cơ thể dường như vô cùng đau đớn mà run rẩy, từ xa lão quân y đã vội vàng chạy tới, dùng một cây thước dài sạch sẽ cạy mở miệng của người nọ để lộ ra đầu lưỡi có lớp phủ màu trắng: “Lớp phủ màu trắng như phấn, chất lưỡi đỏ sẫm...”

“Sao có thể...đây là dấu hiệu của bệnh dịch a...”

16. Chương 16

Lời quân y vừa nói ra vô cùng kinh hãi, một câu dịch bệnh thốt lên khiến sắc mặt mọi người xung quanh trở nên tái nhợt, dù Kính Lam trấn đang nặng nề xoay rục rờ nhưng vô hình lại khiến người ta cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ngày thường trong quân doanh đều có người dọn dẹp doanh trường, uống cũng là từ nguồn nước sạch, thế nào lại đột nhiên xuất hiện dịch bệnh đây? Huống chi, chính vì phòng ngừa khả năng tình trạng này phát sinh, từ trước đến nay tất cả mọi người đều đem được liệu dự phòng được phân phát đặt trong doanh trường, khả năng lây nhiễm là cực kỳ thấp.

Đám người hoảng loạn một hồi, có mấy người quân sĩ vội vàng chạy tới chỗ mở yến tiệc bẩm báo, mà hai người quân y ở bên này, sắc mặt của người này so với người kia càng khó coi hơn, người quân y có chút trẻ tuổi hơn tiến lên xem xét một lần, nhíu mày suy tư: “Không nghiêm trọng lắm, chỉ là thời kỳ đầu, hẳn là có biện pháp trị liệu?”

“Nếu mà có biện pháp vậy còn gọi là bệnh dịch sao?” Một lão quân y vuốt râu, xoay người phân phó vài người đi tản những người đang vây xem, cũng cách ly nơi phát bệnh dịch. Bệnh dịch xuất hiện, tất nhiên không có ai có hứng thú vây xem, ban đầu không rời đi là vì quá mức giật mình mà thôi, hiện tại mấy vị quân y đã chuẩn đoán chính xác, người bên trong quân doanh gần như ngay lập tức lo lắng bàng hoàng.

Một khi dịch bệnh xuất hiện, Kính Lam trấn này hoàn toàn có khả năng sẽ bị phong tỏa, mà tất cả những người trong quân doanh cũng có thể bị loại trừ.

Tân Cửu bị đám người chen lấn suýt thì té ngã, bỗng một bàn tay từ phía sau đỡ lấy lưng nàng, Tân Cửu ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy sau lưng là một ám vệ mặc hắc y, khuôn mặt bị kín nhìn không rõ, nắm cổ áo nàng như xách gà con nhảy lên không trung, cơ thể người này linh hoạt, mũi chân điểm lên cành liễu phi thân về phía bên trong quân doanh. Tân Cửu ở giữa không trung bị siết nghẹn cổ không thể mở miệng, trong lòng âm thầm rơi lệ, này, đại hiệp, người dùng cách “xách” này thực sự có khoa học à!

Tân Cửu ho khan hai tiếng.

“Vinh Phi nương nương xin đặc tội, chủ tử lệnh thuộc hạ lập tức mang ngài trở về.” Ám vệ liếc nàng một cái, túm lấy cổ áo chặt hơn.

Yết hầu Tân Cửu nghẹn lại, từ sau khi xuất cung cho đến bây giờ, hiện tại nghe thấy từ miệng người bên cạnh gọi “Vinh Phi nương nương”, đột nhiên có loại cảm giác chua xót không nói nên lời, ngăn đao đỡ kiếm chặn hoa đào không nói, còn phải vì miếng cơm manh áo mà quỳ xuống đất, đây thực sự là cuộc sống của một cung phi mà người khác tha thiết mơ ước sao?

Hay chỉ có nàng là kẻ không may ngoại lệ?

Vĩnh Hi Đế ở nơi cách cửa doanh không xa, lúc ám vệ mang người tới thời gian không quá nửa chén trà nhỏ, Vĩnh Hi Đế bước ra khỏi màn trướng, vừa nhìn về phía Tân Cửu, sắc mặt lập tức phát lạnh: “Ai cho người xách nàng tới, nên làm thế nào còn muốn trẫm dạy người? Tự mình đi nhận phạt.”

“Vâng.” Ám vệ cung kính hành lễ, nội tâm bi ai mà im lặng, không xách tới thì làm thế nào? Nếu để hần trực tiếp ôm người tới chỉ sợ sau đó nửa cái mạng cũng không còn, dục vọng chiếm hữu của Hoàng Thượng hần đã sớm lĩnh hội rồi, hần cũng không muốn đụng tới cái chuyện xúi quẩy này chút nào!

Vĩnh Hi Đế nắm cánh tay của Tân Cửu: “Miệng vết thương?”

“Đau.” Tân Cửu gấp cánh tay muốn rút về, bày dáng vẻ đáng thương. Làm ra vẻ đáng thương, ít nhất có thể gợi lên cảm giác áy náy của Vĩnh Hi Đế, nếu không thì bị thương chẳng phải là vô ích hay sao.

Vĩnh Hi Đế thuận tay dịu dàng đi vào chủ trướng, giặt vai áo xuống để lộ nửa bắp vai trắng nõn, trên miếng băng vải trắng tinh đã lờ mờ thấm ít máu, Vĩnh Hi Đế để nàng dựa vào lồng ngực, thuận thực lấy hòm thuốc ra để thay thuốc mới, xúc cảm lạnh lẽo trên da thịt cũng làm cho vẻ mặt Tân Cửu dễ chịu hơn chút.

Tuy hiện giờ vẫn sáng ngày, thế nhưng ngồi trong lều trại lại có vẻ mờ ảo.

Vĩnh Hi Đế khẽ ngửi hương thơm tỏa ra từ người Tân Cửu, trong lòng trời dậy một nỗi rung động khó nói, nữ nhân hậu cung hần thấy đã nhiều, mấy trăm vị phi tần của Tiên đế, người này so với người kia đều

mang lòng dạ độc ác, xinh đẹp có, yếu ớt có, bề ngoài thanh khiết thoát nhìn tuy đẹp, nhưng bên trong lại cực kỳ dơ bẩn, thân ở trong thâm cung, nếu không phải hắc có mạng lớn, chỉ e lúc này đã trở thành một đồng xương trắng. Nhưng người trong ngực này lại không giống bọn họ, rất không giống.

Thế nhưng không giống ở đâu, hắc lại không muốn nghĩ tới, bởi vì nó căn bản không quan trọng.

Yêu thích một người còn cần có nguyên nhân, có lẽ thuần túy chỉ là tính cách chú trọng tới những gì nổi trội ở bề ngoài mà thôi? Ngón tay Vĩnh Hi Đế từ bả vai nàng trượt xuống, lướt qua ngực, rồi sau đó đi dần về phía dưới bụng.

Tân Cửu thoát khỏi dòng suy nghĩ, một phát bắt được tay của hắc, cố gắng mỉm cười: “Hoàng Thượng, vừa rồi nô tì ở cửa doanh trại thấy có một người đột phát bệnh dịch, liệu có ảnh hưởng gì tới kế hoạch hay không?”

“Bệnh dịch?” Vĩnh Hi Đế ngừng lại động tác, hai mắt nhắm lại.

Đoán chừng yển hội kết thúc sớm cũng là bởi vì vấn đề dịch bệnh, khó trách tại sao hắc lại cảm thấy thần sắc Vương phó tướng có chút không ổn, sợ là người này vừa nghe thấy trong doanh trại xảy ra vấn đề, cảm thấy không giữ được thể diện mới tìm một cái cớ để khuyên nhủ hắc trở về, chẳng qua thứ này chỉ cần sơ sẩy là có thể lây lan đến toàn bộ thôn trấn, căn bản không thể qua loa.

Huống chi...từ lúc hắc đến đây đã từng quan sát hoàn cảnh xung quanh, nơi này mặc dù không phải non xanh nước biếc nhưng thực sự rất sạch sẽ, nếu có người mắc bệnh dịch, e là chuyện không đơn giản như vậy. Nhưng nếu có người cố ý gây ra, chỉ sợ rằng nếu muốn ngăn chặn cũng không có khả năng phòng tránh dịch lan tràn mất kiểm soát.

Đối với những chuyện này, có thể Vương phó tướng không rõ, Tân Cửu không hiểu, nhưng Vĩnh Hi Đế lại có thể trong một thoáng đã nghĩ đến điểm quan trọng như trên. Hắc trải qua âm mưu dương mưu nhiều không kể xiết, thậm chí trong chốc lát đã đoán được chuyện có liên quan đến người Nam Cương, có điều, mặc dù đoán được, nhưng cũng hơi muộn rồi.

Giữa hai đầu mày, Vĩnh Hi Đế đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Tân Cửu chỉ cảm thấy mất lực chống đỡ ở phía sau, cả hai không có chút ưu nhã ngã lên giường. Vĩnh Hi Đế che giấu cảm giác đau đớn trong đầu, trong lòng hơi hoảng sợ, sau đó là giật mình, bên môi cũng không giấu được mà nở nụ cười cay đắng: “Quả đúng là báo ứng không sai.”

“Hoàng Thượng, người...làm sao vậy?” Tân Cửu bị Vĩnh Hi Đế quán lấy ngã xuống giường, rất không thoải mái khê động cơ thể, có chút kinh nghi bất định*...Cái gì mà báo ứng không sai? Lượng tin tức hơi lớn a.

*Kinh nghi bất định (): ngạc nhiên nghi ngờ.

Vĩnh Hi Đế buông tay ra, hơi thở lộ vẻ yếu ớt: “Người có từng cảm thấy đau đầu mất sức không?”

“...Chưa từng.” Tân Cửu nháy mắt mấy cái, từ trong lồng ngực của hắn giã giụa ngồi dậy, mượn ánh nắng mờ mờ từ bên ngoài màn trướng xem xét tình trạng của người trên giường, bàn tay nhỏ bé mát lạnh sờ lên cái trán nóng hổi của hắn, líu lười nói: “Hoàng Thượng làm sao mà đột nhiên sinh bệnh rồi?” Không phải mới rồi vẫn còn tốt sao?

Vĩnh Hi Đế không nói gì, đôi mắt vẫn nhìn nàng, lẳng lặng nói: “Khó trách...ngày đó ở trong lâm viên người và trẫm đồng thời trúng oanh độ hương, nhưng chỉ mình trẫm có phản ứng, còn người không biết gì, trước kia trẫm còn hoài nghi người có giải được, nhưng hôm nay mới hiểu được, cơ thể của người hẳn là thể chất miễn nhiễm với độc.”

“Thì ra Hoàng Thượng luôn hoài nghi nô tì...” Tân Cửu bày vẻ cầm khăn gạt lệ. Chiêu này của nàng chính là học được từ Lâm di nương của Tĩnh Khang Hầu, chỉ là vẫn không học được tinh túy trong đó, vậy nên thoát nhìn vẫn trông giống một con thỏ ngọc ngé.

Vĩnh Hi Đế tất nhiên biết rõ nàng đang giả vờ khóc, trước kia mỗi lần nàng vờ khóc đều rất giả dối, hiện giờ cũng vậy, chỉ là giờ phút này từ trong nội tâm hắn lại cảm thấy như có một tảng đá chắn ngang, ngay cả hô hấp cũng có chút không thông, hắn lau khóe mắt Tân Cửu, cảm thấy một chút không cam lòng, cũng có chút không nỡ, cuối cùng thở dài một tiếng: “Trẫm lệnh Linh Yêu đưa người trở về Tĩnh Khang Hầu phủ, người đi đi.”

“Vì sao?” Tân Cửu gạt mình.

“Trẫm sợ là đã nhiễm phải dịch bệnh, hẳn là người Nam Cương e sợ trẫm, sai người làm ô nhiễm vùng thượng du nguồn nước của Kinh Lam trấn, thế nên nước uống của toàn bộ quân doanh đều có thể truyền bệnh dịch lên mọi người.” Sắc mặt Vĩnh Hi Đế nhàn nhạt, biểu tình khó đoán, đối mặt với chuyện sinh tử, rất ít người có thể lạnh nhạt như thế, huống chi là một Đế Vương.

Tân Cửu cúi đầu khẽ khàng, nắm chặt tay của hắn, đứng dậy vén màn trướng lên.

Vĩnh Hi Đế không trông theo bóng lưng của nàng, hai mắt nhắm lại chậm rãi vận chuyển nội lực, loại trừ đi một ít hàn khí trong cơ thể, nhưng độc dịch vẫn như trước có khả năng tiến vào lục phủ ngũ tạng, mặc dù nội lực có thể kéo dài một chút thời gian, nhưng lại không thể điều trị tận gốc. Bởi vì đây là bệnh dịch, mặc dù hậu quả hủy diệt giống như...độc, nhưng ”lại không phải là độc.

Tân Cửu đi ra ngoài trướng, hai tay gộp lại làm loa, hướng về phía không trung không một bóng người gọi nhỏ: “Ta biết người ở đang ở đây, xin mời ra đây một chút.”

Một bóng người màu đen lập tức xuất hiện trên đỉnh cây liễu ở phía trước, cả người mặc hắc y, mặt che kín, đúng là cách ăn mặc của ám vệ, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng cũng rất quen thuộc: “Chuyện gì?”

Hai mắt Tân Cửu sáng ngời, vội vàng tiến lên hai bước: “Nữ hiệp, là người!” Vốn dĩ nàng đã cảm thấy

vào đêm Vĩnh Hi Đế đăng cơ, nữ tặc đưa nàng ra khỏi hoàng cung mặc trang phục so với ám vệ tuy có chút khác nhưng là cùng một loại, thì ra nữ tặc cũng là một thành viên ám vệ, vậy thì người tặng thuốc kia...cũng là ông chủ của nữ tặc, chẳng phải là Vĩnh Hi Đế sao? Tư duy của Tân Cửu như được khai sáng.

“...” Linh Yêu nhú mày, nàng ta đương nhiên biết rõ người đứng bên dưới là ai, chính là người nói nàng ta đến trộm quốc khố đấy, là kẻ vô cùng nguy hiểm cực kỳ khó đối phó, nghĩ xong, nàng ta lạnh mặt hỏi lại lần nữa: “Chuyện gì?”

“Nữ hiệp, xin hãy truyền lời đến người của Kính Lam trấn, nước giếng đã bị người khác vớt vật bẩn xuống dưới, không thể uống được nữa, nếu muốn dùng nguồn nước thì phải dùng nước ở vùng thượng du, nếu không người mắc phải dịch bệnh sẽ ngày càng nhiều.” Tân Cửu nói xong thì trở vào chủ trưởng lần nữa, về phần Vĩnh Hi Đế mắc phải dịch bệnh, cũng không cần ám vệ đến giải quyết.

“Được.” Giọng nói của Linh Yêu truyền tới, vào lúc Tân Cửu quay lại, chỉ thấy cảnh liêu chỗ nàng ta vừa đứng có chút lay động, người cũng không còn ở đó.

Trong trường vẫn yên tĩnh như trước.

“Sao ngươi lại trở về rồi.”

Vĩnh Hi Đế không nghĩ tới Tân Cửu chân trước vừa đi chân sau đã quay lại, hắn nằm ở trên giường, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt vốn dĩ nặng nề lại tăng thêm chút tinh thần.

“Mới rồi là mượn danh Hoàng Thượng đề xuất vài câu để xoa dịu người trong trấn, căn dặn người dưới xong tất nhiên là phải trở về rồi.” Tân Cửu đi tới ngồi ở bên giường, lấy khăn cho Vĩnh Hi Đế lau mồ hôi, đột nhiên vô cùng hào hứng nói: “Hoàng Thượng, nô tì cũng coi như biết một chút y thuật, dịch bệnh vẫn chưa có phương thuốc phòng tránh, không bằng cứ để cho nô tì xem thử đi.”

Tiểu mỹ nhân ở bên cạnh hai mắt sáng trong, nét cười bên môi ôn hòa như gió xuân, Vĩnh Hi Đế nhìn thấy mà gần như ngây dại.

17. Chương 17

Bấy giờ trong hoàng cung Đại Khánh, Hoàng Đế giả mạo cùng với Ninh Quý Phi mới được sắc phong ngồi ở trên tháp, trước mặt là kỷ trà, bên trên được đặt hai chén trà thơm đương tỏa khói mờ, hai người chỉ là ngồi đối mặt nhau, một người với dáng vẻ phục tùng trầm mặc, người còn lại dùng đầu ngón tay được sơn đỏ vuốt ve ngọc chỉ* trên ngón tay, hoàn toàn không có chút hứng thú với chuyện người kia đang xuất thần.

*tháp ()

*ngọc chỉ (): nhẫn ngọc.

“Đã cho chôn thi thể Hoàng Đế.” Ninh Viện Viện dùng ngữ điệu tùy ý nói một câu như vậy, nàng ta nói lời này thứ nhất là để giải sầu cho bản thân, thứ hai là để nhắc nhở người đối diện, nếu nàng đã có bản lĩnh giết chết Hoàng Đế thì cũng đồng nghĩa với việc có thể giết chết một kẻ giả mạo Hoàng Đế. Quả nhiên, người đối diện nghe xong thì có vẻ mặt giật mình, đầu cũng cúi thấp hơn một chút.

Hôm nay Ninh Viện Viện được phong làm Quý Phi, khí thế dâng cao, lại thấy Hoàng Đế giả mạo có biểu hiện không ra làm sao, tất nhiên càng thêm xem thường. Nàng ta khẽ “xùy” một tiếng: “Mặc dù người và hắc có dáng vẻ giống nhau, nhưng bên trong lại ngày đêm khác biệt, ngày sau người còn có thể sống hay không, vậy còn phải phụ thuộc vào Ninh gia ta. Hôm nay người thấy Cổ Lương Viện* có cảm giác gì?”

*Lương Viện (): một trong những danh hào thuộc chính lục phẩm (Lương Nghi, Lương Viện, Lương Độ).

“Thật sự là một tiểu mỹ nhân...” Hoàng Đế giả không khỏi lộ ra tia tán thưởng trong ánh mắt. Cổ Uyển Uyển là con gái của Cổ Quân Tắc, thân phận cũng không thua kém Ninh Viện Viện, lại thêm dung mạo xinh đẹp, chỉ nhìn ở phương diện khí chất thực nữ so với Ninh Viện Viện càng hấp dẫn ánh mắt người khác hơn.

“Tiểu mỹ nhân? A, vậy bốn cung có đẹp không?” Ninh Viện Viện vén sợi tóc thối nhẹ một hơi, nàng cũng đâu phải là không đẹp, chẳng qua trong mắt Hoàng Đế giả lại không có tâm tình thưởng thức.

Hoàng Đế giả mấp má môi, mắt rũ xuống: “Quý Phi nương nương so với Cổ Lương Viện tất nhiên là xinh đẹp hơn nhiều.”

Ninh Viện Viện nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hắc cả buổi, đưa tay vuốt ve, vẻ mặt có chút hoảng hốt. Người trước mặt dưới tay nghề hóa trang của Ninh gia, chỉnh sửa lông mày, nhìn lại so với Vĩnh Hi Đế không chút khác biệt, thế nhưng đồ giả vẫn là đồ giả, sẽ không bởi vì thay đổi thân phận mà hóa giả thành thật.

Vĩnh Hi Đế chung quy vẫn là Hoàng Đế, loại phong thái quyết đoán, không thể xâm phạm này người ngoài không thể học được. Mà người như vậy, không thể không nói, so với biểu ca hiếu thắng kia của nàng ta không chỉ hơn nửa phần, chỉ tiếc kế hoạch của Ninh gia đã định, Hoàng Thượng nhất định không thể sống.

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đứng dậy: “Giữ gìn bốn phận của mình cho tốt, tiểu mỹ nhân trong nội cung người yêu ai, phong ai thì phong, sự vụ trên triều đình đã có cha ta và biểu ca xem xét, quản tốt tay của mình, đừng duỗi ra quá dài! Biểu hiện của người trong buổi tảo triều hai ngày nay không được tốt, nếu vẫn không nghe theo mệnh lệnh, Ninh gia cũng không ngại đối người đi, thiên hạ này tuy chỉ có một, nhưng giả dối thì có khắp nơi.”

“Vâng.” Hoàng Đế giả vẻ mặt đầy cung kính, điệu bộ phục tùng rũ mắt, đợi đến khi Ninh Viện Viện kéo vạt áo hồng nhạt đi ra khỏi Ngự Lung điện mới dám khẽ ngẩng đầu.

Hoàng Đế giả đứng một mình ở trong phòng, sắc mặt hần bất thiện ném bút vào ống đựng, hậm hực quay đầu ra sau ngồi xuống ghế rồng, điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, lúc này mới nghiêm trang phất tay áo đặt lên tay vịn, hắng giọng một cái, học theo Vĩnh Hi Đế dùng giọng điệu bình thản hướng ra bên ngoài hô lên: “Có ai không.”

“Hoàng Thượng có gì dặn dò...”

Hai tiểu thái giám đi vào trong, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, thái độ không hề cung kính.

Biểu tình của Hoàng Đế giả hơi đổi, lòng hiểu rõ hai người này nhất định là được Ninh gia phái tới giám thị mình, đành phải nghiêm mặt nói: “Đem thánh chỉ sắc phong đi thông truyền cho tất cả các cung.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Cầm lấy thánh chỉ đặt ở trên bàn, hai tiểu thái giám khom người rời khỏi cửa điện, Hoàng Đế giả nhìn cửa cung được đóng lại, cơ thể như mất hết sức lực dựa vào ghế rồng.

Hần bất mãn thở dài một tiếng, chỉ riêng Ninh Viện Viện và Cổ Uyển Uyển đã đẹp lắm rồi, nhưng không biết vị Vinh Phi vừa tiến cung một ngày đã được phong phi kia rốt cuộc có đáng vẻ gì, nghĩ đến đây, tâm tư của Hoàng Đế giả lại bắt đầu ngứa ngáy. Nếu không phải Ninh Viện Viện ghen ghét vẻ đẹp của Vinh Phi, hại chết Vinh Phi trước tiên, e là ngay tại thời điểm thâu lương hoán trụ* ở trong cung hần đã có thể nhìn thấy tiểu mỹ nhân Vinh Phi trong truyền thuyết rồi.

”*thâu lương hoán trụ (): một trong ba mươi sáu kế thuộc binh pháp Tôn Tử, có nghĩa trộm rường thay cột, thay đổi vật/người với một vật/người khác nhằm khống chế cục diện.

Trên mái hiên, ám vệ ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Hoàng Đế giả với dáng vẻ ngồi không ra ngồi, tay phải khẽ vẩy thuận tiện viết xuống tờ giấy rồi nhét vào tín đồng* kẹp bên trong lòng vũ của điều hầu vừa bay tới, sự việc trong hoàng cung không ngoài dự liệu của Hoàng Thượng, tất cả đều như cũ.

*tín đồng (): là ống đồng dùng để đựng thư tín được cột vào chân chim truyền tin nơi xa, thường được thấy trong các bộ phim cổ trang Trung Quốc.

”

Nơi đóng quân doanh ở Kinh Lam trấn, tất cả những người đã uống nước ngày hôm đó đều xuất hiện triệu chứng đau đầu, mệt mỏi, vì vậy cuối cùng xác nhận dịch bệnh bộc phát. Tuy giờ phút này bầu không khí bên ngoài lều vô cùng nặng nề, nhưng bên trong chủ trương lại đặc biệt có chút sức sống.

Trên khuôn mặt già của Ngụy Đức Hải còn vương hai hàng nước mắt, tí tách rơi xuống, lại không thể tin mà thu trở vào hốc mắt: “Chuyện này...Vinh Phi nương nương...Lời ngài nói là thật? Thật sự chắc chắn?”

Tân Cửu ôm đầu cọ trong ngực Vĩnh Hi Đế, uể oải trả lời: “Đừng hỏi nữa...Tuy không biết có thành công hay không, nhưng ta sẽ cố hết sức thử một lần...”

Vĩnh Hi Đế hiếm khi yên tĩnh nằm trên giường, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, thoạt nhìn không nghiêm trọng lắm, chẳng qua tất cả chỉ là biểu hiện bên ngoài. Tuy hắn có nội lực thâm hậu, nhưng nội lực lại không thể ức chế loại bệnh khuẩn này lan tràn, vậy nên mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng cơ thể vẫn giống như người bình thường đau đớn khó chịu.

Đối với phản ứng của Ngụy Đức Hải, biểu tình của Vĩnh Hi Đế có thể nói là cực kỳ bình tĩnh rồi. Hắn vuốt ve mái tóc dài mượt của Tân Cửu, thần sắc trong mắt lại không giống với giọng nói lạnh băng như thường: “Trẫm không sợ chết.”

Nghe câu nói như lời an ủi này, Tân Cửu cắn một ngụm trên cổ tay hắn, trên cổ tay trắng nõn của Vĩnh Hi Đế lập tức in lên hai dấu răng hồng nhạt: “Ai nói người sẽ chết hả!”

Nàng không đáng tin như vậy sao? Hoặc là nói hệ thống thật sự không đáng tin cậy đến vậy à? Vĩnh Hi Đế có để nàng cứu hay không nàng không biết, nhưng nàng biết rõ Vĩnh Hi Đế nhất định sẽ không chết vì bệnh dịch, bởi vì còn có N hoa đào còn chưa xuất hiện cơ mà! Sứ mạng còn chưa hoàn thành, hệ thống sẽ dễ dàng tha thứ để Vĩnh Hi Đế chết đi sao? Sẽ không!

Vậy nên Tân Cửu cảm thấy, cái kỹ năng y thuật mà nàng có được kia không chừng có thể trị được dịch bệnh khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

[Đinh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +1]

Bị Vĩnh Phi nương nương yêu dấu cắn một cái, tâm trạng của Hoàng Đế đang bị bệnh nặng trở nên cực kỳ tốt.

Tân Cửu: “...” Càng hành hạ càng khỏe mạnh, xem ra sau này phải cắn hai lần mới đủ.

Ngụy Đức Hải nhăn khuôn mặt già lại như đóa hoa cúc tràn đầy mong chờ bị tổng ra ngoài, Tân Cửu cầm khăn sạch lau mồ hôi trên trán cho Vĩnh Hi Đế vì nhện đau, ngón tay trắng nõn khẽ chạm lên trán và hai má, Vĩnh Hi Đế đưa tay nắm lấy ngón tay của nàng, biểu tình vô hại nháy mắt mấy cái, đặt ở bên môi khẽ hôn.

Nụ hôn dịu dàng có cảm giác tê dại, giống như bị ong mật chích.

Tân Cửu thu tay lại, cố gắng làm như mặt không đổi sắc, sau đó quay mặt lại: “Có thể bắt đầu rồi.”

Tuy trên mặt nàng không có biến hóa, nhưng trong nội tâm lại thầm nghĩ, người này đúng là đồ sắc lang, trước kia lãnh đạm như vậy chẳng qua là vì bề ngoài mạnh mẽ lãnh khốc che dấu mà thôi, hôm nay rốt cuộc cũng lộ ra...Hừ.”

“Ân.”

Vĩnh Hi Đế biểu tình không đổi nhìn nàng lấy túi vải nhỏ ở bên hông, mở ra một dây ngân châm sáng loáng nằm bên trong, sau đó giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ ngồi dậy cởi áo trên người ra, để lộ thân trên và thất lưng gầy khõe.

...Cởi quần áo làm gì vậy? Tân Cửu ngẩng đầu, run rẩy nhìn lên thân thể cường tráng của Vĩnh Hi Đế mà j j, sau đó cũng không nói gì, trực tiếp nhắm mắt lại khởi động kỹ năng “Bách Thảo Thần Châm”.

Lúc bắt đầu khởi động kỹ năng, trong cơ thể của Tân Cửu lập tức xuất hiện một dòng nhiệt di chuyển từ đỉnh đầu xuống toàn thân, dòng nhiệt này điều khiển động tác trên tay, như đã thông thạo đem ngân châm lưu loát đâm vào huyệt vị trên cơ thể Vĩnh Hi Đế. Bàn tay nhỏ bé trắng mịn của nàng nhẹ nhàng vùng châm, từ đại huyệt sau đầu đến phía trên sống lưng, ngân châm như bị lực nam châm hấp dẫn về bốn phương tám hướng tuân theo quy tắc hỗn loạn mà bắt đầu, ngân châm được đâm vào trong cơ thể, chỉ còn lại một phần đuôi nhỏ lay động, cũng tại thời điểm mỗi lần lay động, một dòng nước ấm được sinh ra chảy xuyên suốt toàn thân Vĩnh Hi Đế.

Trên trán Vĩnh Hi Đế chảy một giọt mồ hôi, sau đó ngày càng nhiều, trên người cũng trở nên đỏ bừng, giống như tôm luộc, hai tay của hắn đặt lên trên đầu gối, vận nội lực theo dòng nước ấm trong cơ thể chuyển động toàn thân, cảm giác khó chịu lúc trước dường như cùng với nhiệt khí bốc hơi tiêu tan vào không trung.

Tân Cửu đi châm rất nhanh, công dụng của Bách Thảo Thần Châm cũng rất tốt, cộng thêm nội lực trong cơ thể của Vĩnh Hi Đế, ba thứ tập hợp, không lâu sau thì thấy Vĩnh Hi Đế thở ra một dòng khí đục, độ nóng trên người cũng rút lui, làn da trắng như ngọc trở lại.

Thời gian chỉ chừng nửa nén hương, Tân Cửu khẽ thở dài một hơi, rút ngân châm ra, có chút khấn trương nhìn Vĩnh Hi Đế: “Người...người cảm giác thế nào? Châm cứu có hiệu quả không?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Vĩnh Hi Đế rốt cuộc hiện lên một chút ôn nhu, chỉ có điều hắn lại khẽ thở dài.

Tân Cửu ỉu xiu như đứa trẻ, lặn tới bên giường cuộn thành một cục, biểu tình bi thương: “Thật xin lỗi...” Nhìn tình trạng này, Bách Thảo Thần Châm đúng là không cứu được Vĩnh Hi Đế rồi, lúc trước nàng không nên quá tin tưởng hệ thống, cũng không nên cho Vĩnh Hi Đế quá nhiều hy vọng, hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn, sao nàng lại không biết?

Nói chung vẫn có chút áy náy, lòng chưa xót không nói rõ được.

Tân Cửu yên lặng suy nghĩ.

“Ái phi, người...” Vĩnh Hi Đế tới gần, ôm lấy nàng đang cuộn người thành một cục, bắt đầu dĩ vuốt ve mái tóc mềm của nàng: “Thật là ngốc nghếch đáng yêu.”

Vốn dĩ hắn còn đang suy nghĩ Tân Cửu làm thế nào mà học được thủ pháp y thuật như thế, nhưng bây giờ hắn không cần suy nghĩ nữa, ngốc như vậy, tất nhiên là không có bao nhiêu tâm kế. Chỉ sợ ngày sau

nếu như ở trong cung không có người che chở, nói không chừng nàng còn mang xương mình cho người khác gặm.

Tân Cửu: “...Hả?”

[Đồ dần → → người cho là kỹ năng của bốn hệ thống không đáng tin cậy như người sao! [trợn mắt].]

18. Chương 18

Tân Cửu cả người cuộn tròn được ôm vào lồng ngực, có chút buồn ngủ, ngày thường khi vận dụng kỹ năng của hệ thống cũng không có cảm giác gì, nhưng không biết vì sao lần này sau khi sử dụng Bách Thảo Thần Châm lại vô cùng mệt mỏi, giống như cảm giác hư thoát sau khi phát động chiêu thức tiên đánh từng người trong game online, Tân Cửu làm tổ trong lồng ngực ấm áp, thoải mái mà thở một tiếng, nếu Vĩnh Hi Đế có thể ngốc một chút, ít lời kéo phiền phức, lại bớt trêu chọc mấy em gái nguy hiểm thích múa đao lộng thương, vậy thì nàng có thể yên tâm...

Mang theo nguyện vọng và giấc mơ tốt đẹp, thiếu nữ ngọt ngào đã ngủ.

Người ở trong ngực nửa ngày không có động tĩnh, Vĩnh Hi Đế cúi đầu xuống, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết cạ trên hõm vai hắn, trên trán còn có vài vết mồ hôi, có lẽ là vì quá chuyên tâm chăm chút, hôm nay bản thân được thư thái nàng ngược lại chảy mồ hôi lạnh cả người. Vĩnh Hi Đế có chút chần chờ mất bình tĩnh, gơ tay áo lên lau đi mồ hôi trên khuôn mặt ngọc của nàng, cúi người hôn nhẹ lên trán nàng, chớp mũi, rồi đến đôi môi mềm mại.

Không ngờ...khá là ngon miệng đấy.

Hoàng Đế bị hạ bệnh nặng vừa khỏi đã nghĩ như thế.

[Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +10]

”

Khoảng thời gian dịch bệnh bùng phát, đàn ông trong quân doanh đều trốn vào doanh trướng, khiến diện tích nhỏ bé của Kính Lam trấn càng lộ vẻ trống trải. Vĩnh Hi Đế khẽ vỗ về lưng của Tân Cửu, đột nhiên đưa tay kéo ra một vòng ánh sáng bạc, thanh nhuyễn kiếm lúc trước treo ở bên hông không hiểu sao đã ở trong tay hắn, hai thanh trường kiếm chạm vào nhau vang thành tiếng, hắc y nhân ở trong lều đã bị dồn ép mà ngã ngối xuống đất. Lúc này, Vĩnh Hi Đế từ trên giường đứng dậy, nắm ngón tay nắm chặt nhuyễn kiếm chỉ mũi kiếm vào cổ của hắc y nhân, trên mặt còn để lộ vài vết cắt rỉ máu.

Dựa vào ánh trăng, hắn quan sát hồi lâu, mày rậm nhíu chặt: “Lại là người?”

“Là ta.” Nữ nhân do thám chủ trương trong đêm cũng không để ý đến sự uy hiếp trên cổ, vừa thẳng thắn đối mắt với Vĩnh Hi Đế, vừa tháo xuống khăn che mặt để lộ ra khuôn mặt tinh xảo, lạnh lùng nói: “Người hắt rơi khăn che mặt của ta.”

Khóe môi Vĩnh Hi Đế khẽ động, mày hơi nhướn, vẻ mặt không biểu tình. Thanh kiếm hắc vẫn cầm trên tay, máu nhiễm mũi kiếm, cũng chưa từng lay động.

“Ta tên là Tiêu Họa Tình.” Giọng nói khàn khàn tràn đầy mỉa mai hoặc, cho dù không nhìn thấy dung mạo ra sao nhưng vẫn có thể nhận ra đây chính là nữ thích khách từ Nam Cương từng đến khách điểm để ám sát. Nàng ta mặc cho máu tươi nhỏ xuống thanh kiếm, tựa như không quá xem trọng tính mạng của mình: “Người từng thấy được dung mạo của ta, nếu không lấy ta, ta sẽ giết hắc.”

Lần trước thật vất vả mới thoát được, lúc này lại muốn đưa mình vào miệng cọp? Vĩnh Hi Đế hừ lạnh một tiếng, nàng ta là quá tự tin vào dung mạo của chính mình hay là cảm thấy thực lực của bản thân còn mạnh hơn hắc? Hoặc là cảm thấy hắc là một người dễ mềm lòng? Lòng của hắc, dù lạnh cũng chỉ cho phép độ ấm của một người tồn tại mà thôi.

“Vậy thì sao?” Bên môi Vĩnh Hi Đế vẽ ra một nụ cười lạnh: “Lúc trước người ám sát bốn tướng, sau đó lại dùng ám tiễn khiến phu nhân bốn tướng bị thương, một nữ nhân ác độc như người, không lẽ còn muốn bốn tướng phải cười người hay sao?”

Sắc mặt Tiêu Họa Tình tái đi, nàng ta dù là một sát thủ chỉ biết giết người như thế nào, nhưng thời gian khác cũng chưa bao giờ tiếp xúc nhiều với người khác. Hôm nay là lần đầu tiên nàng ta chủ động nhưng lại bị Vĩnh Hi Đế đánh mất thể diện, trong tâm tất nhiên xấu hổ. Tiêu Họa Tình khẽ cắn môi, giữa đôi mày hiện vẻ hung ác: “Người đã không muốn, ta đây sẽ giết người.”

“Hiện giờ người đã nằm trong tay bốn tướng, có thể giết bốn tướng sao?”

Tiêu Họa Tình ngắc đầu, giọng nói lạnh lùng: “Người và thuộc hạ của người đã trúng mưu kế của người Nam Cương chúng ta, mỗi người đều nhiễm phải bệnh dịch, nếu không có phương pháp châm cứu, thực lực tất nhiên hao tổn, mà ngay cả người...chỉ e cũng đã nhiễm dịch bệnh, tướng quân đại nhân, có phải lúc này người cảm thấy toàn thân không có chút sức lực nào? Người nhìn dung mạo của ta đi, nếu người bỏ nữ nhân này để lấy ta, ta sẽ cứu người.”

Đối với từ “phu nhân” trong miệng Vĩnh Hi Đế, Tiêu Họa Tình cảm giác bản thân không thể tiếp nhận được, nàng ta vẫn chưa rộng lượng đến mức có thể chia sẻ phu quân cùng với một nữ nhân khác, dù cho nàng ta rất có hảo cảm đối với người có thể đánh bại mình.

Gương mặt Vĩnh Hi Đế lạnh lùng, trong mắt hiện tia ngoan lệ: “Thuốc giải ở đâu?”

“Không có thuốc giải.” Ánh mắt của Tiêu Họa Tình không chút né tránh.

“A, không có thuốc giải? Không có thuốc giải thì người cứu ta thế nào?” Vĩnh Hi Đế cũng không phủ nhận

chuyện bản thân nhiễm bệnh dịch, hẩn di chuyển trường kiếm trong tay, mũi kiếm lập tức cứa sâu hơn vào cổ nàng ta, vết máu xuất hiện trên làn da trắng nõn từ mũi kiếm chảy xuống mặt đất. Vĩnh Hi Đế tất nhiên là dùng bảo kiếm, bởi vì trên mặt kiếm không có một vết máu đọng, nó vẫn sạch sẽ bóng loáng như trước, thậm chí có thể phản chiếu bóng người.

“Chính xác là không có thuốc giải, ở Nam Cương chúng ta, đối với loại bệnh dịch này chỉ có một phương thuốc để giảm nhẹ. Phương thuốc này cũng không thể điều trị tận gốc, vậy nên dù có dùng phương thuốc này cũng không nhất định có thể khỏi hẳn.” Lời Tiêu Họa Tình nói đều là thật, nàng ta cũng không có gì cần phải che giấu, bởi vì nàng ta không có phần bội quốc gia của mình, ở thời điểm liên quan đến chuyện cơ mật của Nam Cương, nàng ta nguyện ý vì người mình nhìn trúng mà giải đáp nghi vấn.

Lúc này ánh mắt của nàng ta rất sáng: “Nguồn nước là ta làm bẩn, bệnh dịch cũng là do ta phát tán, nhưng người có thể yên tâm, nếu như người chết, ta cũng sẽ theo người.”

Vĩnh Hi Đế xanh mặt, không ngờ rằng trong quân doanh nhiều người như vậy lại bị một nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, toàn bộ nguồn nước uống trong quân doanh cũng không sai người bảo vệ cho tốt, rốt cuộc là Vương phó tướng đã làm thế nào lại để xảy ra sai sót ở nơi đóng quân như thế?!

Hàn quang lóe lên trong mắt hẩn: “Đã như thế, người cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Hẩn nhớ tới miệng vết thương trên vai Tân Cửu. Bởi vì trúng tên quá sâu khiến cho gân mạch tổn thương, tuy hiện tại đã thoa bí dược trong cung nhưng vẫn khó có thể khỏi hẳn, mà toàn bộ những chuyện này đều là từ nữ nhân quý trên mặt đất ban tặng.

Nam Cương đưa tới thích khách cũng thôi, nhưng ngàn vạn không nên tổn thương người của hẩn.

“Người không muốn thuốc giải sao?” Khuôn mặt băng lãnh của Tiêu Họa Tình rốt cuộc cũng hiện vẻ kinh ngạc, thân là một tướng quân, chẳng lẽ không nên vì trọng binh sĩ trước mà cầu xin thuốc giải từ nàng ta sao? Mặc dù không thể trị tận gốc, nhưng vẫn có thể giảm nhẹ, nếu may mắn còn có thể loại trừ bệnh dịch, nhưng mà người này...làm sao chỉ trong một khắc mà đã nói như vậy?

Trắng sáng vàng vạc, thiếu nữ nằm trên giường ở sau lưng Vĩnh Hi Đế cử động, một đôi bàn tay trắng như ngọc vòng quanh eo Vĩnh Hi Đế, mò mẫm lên trên nắm lấy cổ áo của tiết y, sau đó một đầu tóc mềm mượt đặt lên bả vai nơi giao nhau với xương quai xanh của hẩn, đôi má phấn hồng khẽ cọ, mũi phả ra luồng nhiệt khí. Vĩnh Hi Đế đành chỉ hô hấp, kiếm trong tay cũng không kiếm được khe run. Bị nữ nhân mình yêu thích dụ dỗ ái muội như vậy, cơ thể của hẩn nếu không phản ứng mới kỳ quái.

Tân Cửu đối với cơ thể căng cứng của Vĩnh Hi Đế không để ý tới, dù sao những ngày tháng ở trong nội cung diễn kịch đã thành thói quen...nên cũng không ý thức được Vĩnh Hi Đế dù có lạnh nhạt và cấm dục thì hẩn sau cùng vẫn là một nam nhân.

Hai tay của Tân Cửu duỗi ra từ hõm vai rồi choàng trước ngực hẩn, sau đó nàng khẽ cười, dường như thẹn thùng mà để lộ gương mặt thanh lệ của mình: “Tiêu cô nương, bệnh dịch trong quân doanh sẽ do ta ngăn ngừa, may thay biện pháp của ta so với giải dược của Tiêu cô nương có hiệu quả tốt hơn, chi tiết việc điều

trị xin hãy gặp tướng quân đại nhân.”

“Còn nữa...về phần thiếp thân, phu quân có muốn bỏ vợ hay không, cũng không phiền cô nương phải phí tâm. Phu quân thương tiếc, không muốn tìm thêm tỷ muội cho ta, nếu Tiêu cô nương vẫn kiên quyết tiếp cận, chỉ e không tốt. Dù sao chuyện nam nữ, xem trọng nhất là người tình ta nguyện, tuyệt đối không chỉ vì một chút nhân tố bên ngoài là có thể uy hiếp được.”

EQ thấp không có nghĩa là chỉ số thông minh (IQ) cũng thấp, Tân Cửu nói thẳng ra như vậy, ý tứ trong lời nói theo tai trái đi vào đại não được sàng lọc, lúc đi ra cũng đã khá rõ ràng.

Sắc mặt Tiêu Họa Tình càng trở nên lạnh lẽo.

[Ồ, hình như Kí Chủ bị thứ gì kỳ quái nhập vào rồi...]

“...Đây là đang thu hồi và bảo vệ chủ quyền vốn có mà thôi! Đầu tiên, chưa nói tới cô em này là hoa đào cần phải tiêu diệt, mà nàng ta còn làm hại quá nhiều người đi! Nếu như muốn bảo vệ Nam Cương thì cứ giết chết tướng lĩnh là được, có gì phải dùng dịch bệnh truyền nhiễm? Loại dịch bệnh này có tốc độ truyền nhiễm cao nếu không chữa trị thì thực sự làm hại không ít người. Đương nhiên, quan trọng nhất là trước đó nàng ta còn dùng ám tiễn đả thương người khác, aiz aiz aiz đau quá, có thù không báo thì không phải quân tử, quyết không tha cho nàng ta!” Tân Cửu ở trong lòng cáu kỉnh.

[Bình tĩnh đi, thân! La hét cũng không giải quyết được vấn đề...nhiều nhất chỉ có thể chứng minh trong nội tâm của người có một đàn thảo nê mã* béo mập thật thà đang chạy như điên.]

”*thảo nê mã (– cào nǐ mã): là từ chửi thề trong tiếng Quan Thoại (Mandarin), và cũng là một trong mười sinh vật huyền thoại trên Internet ở Trung Quốc. Thảo nê mã vốn là tên của loài Lạc Đà Alpaca (– Cǎonímǎ), vì có cách phát âm gần giống nhau nên tên của loài Lạc Đà này thường bị nói lái đi như từ chửi thề.

“ ... ”

Đoán chừng khi rời giường có chút bực bội cộng thêm bị tuột huyết áp. Đương nhiên, mặc kệ là ai khi đang ngủ mà bị đánh thức, sau đó phát hiện có một nữ thích khách ở bên cạnh nói khoác không biết ngượng, lại thuyết phục lão công của mình bỏ mình, cũng sẽ không tốt tính gì mấy.

Tuy Tân Cửu không cảm thấy giữa mình và Vĩnh Hi Đế ngoại trừ lợi dụng thì có cái gian – tình gì, nhưng nàng tốt xấu gì cũng đã từng làm một Vinh Phi nương nương ngang ngược càn rỡ, nên không thể để cho một nữ thích khách tâm ngoan thủ lạt thừa cơ xen vào.

[thực ra thì nàng ta ngấp nghé Hoàng Đế của nhà ngươi, nên ngươi ghen tị a →.→233333]

“Cái gì là của nhà ngươi của nhà ta hử, rõ ràng là của nhà ngươi mà không phải là của nhà ta, ah ah thực

rõ ràng là suy nghĩ nhiều!” Nội tâm của Kí Chủ lại tiếp tục gào thét.

[→.→ ngữ vô luân thứ, khẩu thị tâm phi [cắt].]

Cảm nhân được tiểu nhân nhi ở sau lưng ra sức đánh lui tình địch, nội tâm Vĩnh Hi Đế chậm rãi tràn đầy vui vẻ, hấn dùng tay trái không cầm kiếm nắm lấy tay phải của Tân Cửu, dùng đầu ngón tay gãi lên lòng bàn tay nàng một cái: “Lời phu nhân nói ngược lại rất hợp tâm ý của bổn tướng.”

Hắn cầm kiếm điểm huyết đạo trên lưng của Tiêu Họa Tình, tiện tay ném ra chủ tướng.

Bên ngoài “bịch” một tiếng.

“Chủ tử.”

“Xử lý cho sạch.”

“Vâng.”

Tiêu Họa Tình bị ném đi rồi? Nhanh như vậy đã tiêu diệt được cái hoa đào này rồi sao? Về mặt Tân Cửu cứng đờ, cố gắng muốn rút tay về, có điều sức lực của Vĩnh Hi Đế rất lớn, nàng làm sao cũng không thể rút tay lại...Mắt Tân Cửu đầy lệ, sao lại đột nhiên có cảm giác tự lấy đá đập lên chân mình chứ?

“Kia, xử lý cho sạch là có ý gì...có phải ngươi muốn giết nàng hay không?” Tân Cửu cố gắng tìm kiếm đề tài, phút chốc liền hóa thân thành một Bảo Bảo hiếu kỳ.

Đôi mắt đen nhánh của Vĩnh Hi Đế không chớp nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên mở miệng nói: “Chỉ là thăm vấn...” Về chuyện sau khi thăm vấn...hắn néo néo cầm Tân Cửu, vui vẻ cười: “Những chuyện này ngươi không cần biết nhiều.”

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 100%, thành công tiêu diệt Lan Hồ Điệp. Ban thưởng kim tệ: 100, ban thưởng điểm mị lực +10, ban thưởng kỹ năng: thiện xạ (không có nội lực võ công, phối hợp với thêu công của Quý Hoa Bảo Điển sẽ có hiệu quả không tưởng được ah).]

19. Chương 19

Đúng như lời Tiêu Họa Tình đã nói, tuy đã cố gắng phòng tránh nhưng dịch bệnh vẫn tiếp tục lây lan. Đợi đến ngày thứ hai lúc ra khỏi cửa trưởng, Tân Cửu mới biết được bản thân cách xa với sai lầm đến nhường nào, nhiễm bệnh cũng không phải chỉ một người, mà là một nhóm người, thậm chí ngay cả Vương phó tướng và quân sư cũng đã bắt đầu phát sốt, không khí trong toàn bộ quân doanh đều trầm lắng.

Đi vào lều trưởng bên cạnh, nhìn Vương phó tướng khí sắc nặng nề ngã xuống giường, Tân Cửu thở dài, đang muốn vén tay áo lên để nâng thân trên của Vương phó tướng, một đôi tay khác đã thay nàng làm việc. Tân Cửu ngạc nhiên ngẩng đầu thì thấy sắc mặt tối tăm của Vĩnh Hi Đế, tâm tình dường như không hề tốt đẹp. Tân Cửu rút ra từ trong túi năm cây ngân châm, tay phải lại bị nắm chặt, đôi con ngươi tối như mực của Vĩnh Hi Đế chăm chú nhìn nàng, trong giọng nói cũng có chút không tình nguyện: “Có cần phải cởi đồ hay không?”

“Ai nói vậy?” Tân Cửu hơi ngơ ngác: “Không cần cởi đồ ah...” Vừa nghĩ đến đây, nàng đột nhiên nhớ lại thời điểm khi mình thi châm cho Vĩnh Hi Đế, cảnh tượng đối phương lưu loát cởi áo ra thì không nhịn được phì cười: “Ah, lúc ấy động tác của tướng quân ngài quá nhanh, thiếp thân có hơi giật mình, sau đó thấy tướng quân thoải mái như thế nên cũng quên nói.”

Vĩnh Hi Đế không khỏi thở dài một hơi ở trong lòng, nhưng sắc mặt rõ ràng càng thêm tăm tối, hẩn ngồi ở bên giường cách hai người một khoảng, thuận tay đỡ lấy lưng Vương phó tướng: “Ngươi thi châm, ta giúp ngươi đỡ hẩn.”

“Nga.” Tân Cửu nháy nháy mắt, cười xấu xa.

Vương phó tướng suy yếu mở mắt ra: “Chuyện này thật sự là...sao có thể không biết xấu hổ, làm phiền tướng quân rồi.”

Trầm đờ ngươi thì không biết xấu hổ, chẳng lẽ để cho Vinh Phi của trầm đờ ngươi thì ngươi mới biết xấu hổ à? Vĩnh Hi Đế buồn bực trong lòng, hận không thể nắm cổ áo của người trong tay trực tiếp ném vào sông.

“Không sao, ta và ngươi đều là kẻ làm bẽ tôi, gặp nạn tất phải tương trợ.” Vĩnh Hi Đế mặt không biểu cảm nói xong, sau đó quay mặt đi để mắt không thấy tâm không phiền.

Lần này thi châm ngược lại thuận lợi hơn so với lần đầu tiên, Tân Cửu sử dụng hết kỹ năng, dầm dẫm vai cũng không thấy xuất hiện cảm giác mệt nhọc như lần đầu tiên triển khai, có điều đợi đến lúc nhìn thấy điểm kỹ năng, khóe miệng nàng vẫn kiềm không được mà co giật.

[Tư liệu nhân vật]:

”1 - Điểm mị lực: 70

2 - Độ hảo cảm của Đế Vương: 72 (nhân vật mục tiêu rất có hảo cảm với ngươi)

3 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 3/10...(tiêu diệt thành công ba đóa hoa đào)

4 - Kỹ năng:

Điền Đạm Đang Yêu (kỹ năng đi kèm hệ thống, thời gian làm lạnh: không); Cao Quý Lãnh Diễm (kỹ năng đi kèm hệ thống, thời gian làm lạnh: không); Tay áo Lưu Vân Phi (hệ thống ban thưởng kỹ năng múa, thời gian làm lạnh là một ngày); Qùy Hoa Bảo Điển (hệ thống ban thưởng kỹ năng thủ, đã làm lạnh màu sắc, thời gian làm lạnh là một ngày); Bách Thảo Thần Châm (phối hợp với kỹ năng thủ của Qùy Hoa Bảo Điển có thể hành y cứu thế, đã làm lạnh màu sắc, thời gian làm lạnh là một ngày); Thiện Xạ (hệ thống ban thưởng thuật bắn cung, có thể phối hợp kỹ năng thủ của Qùy Hoa Bảo Điển khi sử dụng, thời gian làm lạnh là một ngày); Nửa Chén Trà Nhỏ (ban thưởng đặc thù, tăng nhanh thời gian làm lạnh, có thể sử dụng)...

5 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 0% (Hoa Hồng)

6 - Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ: 16% (dựa theo trình độ khó dễ phân chia)

7 - Kim tệ: 500

Bách Thảo Thần Châm đã làm lạnh nhưng vẫn chưa thể sử dụng, mà thời gian làm lạnh lại là một ngày, nói cách khác mình chỉ có thể cứu một người mỗi ngày, trong quân doanh nhiều bệnh nhân như vậy, đến năm tháng nào mới xong? Huống chi nàng cũng biết Bách Thảo Thần Châm có hạn chế, nhưng những người khác lại không biết, khó tránh khỏi sẽ bị người khác nghi ngờ.

Tân Cửu thu hồi ngân châm, vuốt cằm suy tư.

“Hệ thống, thời gian làm lạnh Nửa Chén Trà Nhỏ là có thể lựa chọn tăng cao một kỹ năng bất kỳ phải không?”

[ngẩng đầu...]

“Ta chọn...Bách, Thảo, Thần, Châm!” Tân Cửu xoa xoa nắm tay. Tuy Thiện Xạ, thứ đầu tiên gắn với kỹ năng võ công nhất xuất hiện khiến cho tim nàng đập mạnh, nhưng đồng thời nàng cũng hiểu rõ, hiện giờ vấn đề quan trọng mà bản thân đối mặt là trị bệnh cứu người...Dù sao, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp đấy, nếu như thời gian làm lạnh của Bách Thảo Thần Châm có thể tăng nhanh thời gian đến nửa chén trà nhỏ, vài ngày sau người bệnh của toàn bộ quân doanh cũng đều được nàng cứu chữa.

Thực ra, nói cho cùng thì trong lòng Tân Cửu vẫn có chút áy náy. Tối qua, sau khi xem màn kịch tình thứ hai của Tiêu Họa Tình và Vĩnh Hi Đế nàng mới biết được, hóa ra theo như kịch bản đã được thiết lập thì phương thuốc của Tiêu Họa Tình không chỉ cứu được Vĩnh Hi Đế mà còn cứu được một số quân binh, nhưng giờ Tiêu Họa Tình đã bị Vĩnh Hi Đế “xử lý sạch sẽ”, tuy Vĩnh Hi Đế cũng đã khởi hân, nhưng binh lính của hắn bị bệnh, nàng cũng không thể không lo. Nàng đã loại trừ Tiêu Họa Tình bên cạnh Vĩnh Hi Đế, vậy thì trách nhiệm để Vĩnh Hi Đế có thể có được một nơi đóng quân đầy binh lực cũng rơi xuống người nàng.

[Đinh! Thời gian làm lạnh Nửa Chén Trà Nhỏ đã được sử dụng, Kí Chủ lựa chọn chỉnh sửa thời gian làm lạnh của “Bách Thảo Thần Châm”]

Theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Tân Cửu hào hứng bừng bừng mở tư liệu ra, nhưng vừa nhìn thoáng qua lại buồn bực: “Thế nào mà thời gian làm lạnh vẫn là một ngày? Chẳng lẽ tốc độ đổi mới của hệ thống quá chậm?”

[Bởi vì Bách Thảo Thần Châm cần phải sử dụng với Qùy Hoa Bảo Điển, cho nên “nửa chén trà nhỏ làm lạnh” tác dụng trực tiếp với Qùy Hoa Bảo Điển, hỗ trợ chỉnh sửa đã hoàn thành, xin Kí Chủ kiểm nhận.]

“ ... ”

Tân Cửu im lặng đem tầm mắt dời về phía “Qùy Hoa Bảo Điển” ở trên “Bách Thảo Thần Châm”, quả thật nhìn thấy chú thích phía sau biến thành “Hệ thống ban thưởng kỹ năng thù, thời gian làm lạnh - nửa chén trà nhỏ.”

Chuyện này không khoa học! Chọn tới chọn tui, cuối cùng đổi thời gian làm lạnh nửa chén trà nhỏ cho một cái kỹ năng vô dụng, điều này thật sự là quá không khoa học rồi! Nhưng làm sao để thay đổi bây giờ? Thêu mấy cái hầu bao với hai đóa hoa? Nhưng thêu hoa có thể cứu người sao? Chuyện cười!

Tân Cửu thở dài một hơi, nàng lại bắt đầu phát sầu: “Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giảm xuống thời gian làm lạnh của Bách Thảo Thần Châm?”

[Đinh! Nhắc nhở hữu nghị: Kí Chủ cần phải đạt được hạng mục “Làm Lạnh Nửa Chén Trà Nhỏ” một lần nữa mới có thể giảm thời gian làm lạnh của Bách Thảo Thần Châm xuống còn nửa chén trà nhỏ. Trước mắt, phương pháp thu hoạch thứ nhất: kích hoạt nhiệm vụ (yêu cầu kỳ ngộ chỉ định); phương pháp thu hoạch thứ hai: đem tất cả kỹ năng trong hạng mục “kỹ năng chưa sử dụng” mà Kí Chủ được ban thưởng đổi với hệ thống cho “Làm Lạnh Nửa Chén Trà Nhỏ”.]

Phương pháp thu hoạch thứ nhất là không có khả năng, ngoài Tiêu Họa Tình có nội lực cao cường, thân thủ phi phàm, đoán chừng là không có nữ nhân nào vào trong quân doanh được. Hơn nữa, coi như là có nữ nhân đến đây, cũng không nhất định là một trong mười đóa hoa đào của Vĩnh Hi Đế.

Tân Cửu không cần suy nghĩ mà trực tiếp loại bỏ phương pháp thứ nhất.

Về phần phương pháp thu hoạch thứ hai...Dường như có khả năng không nhỏ.

Tân Cửu thật sự chăm chú nhìn từng loại kỹ năng của mình, dù sao cũng là dùng máu đổi lấy kỹ năng, bất luận lấy ra cái nào cũng đều xót xa, nghĩ nghĩ, nàng nhìn về phía hai kỹ năng đầu tiên: “Kỹ năng được chọn, vậy dùng “Điềm Đạm Đáng Yêu” để trao đổi đi.”

[Đinh! Giao dịch trao đổi thất bại, “Điềm Đạm Đáng Yêu” và “Lãnh Diễm Cao Quý” đều là hai kỹ năng kèm theo của hệ thống mà không phải là kỹ năng được ban thưởng, bởi vậy không phải là vật phẩm thuộc sở hữu cá nhân của Kí Chủ, không thuộc phạm vi trao đổi lần này.]

Ngoại trừ hai kỹ năng “Điềm Dạm Đáng Yêu” và “Cao Quý Lãnh Diễm”, những cái khác Tân Cửu đều thích, hơn nữa có thể thấy mỗi cái đều rất hữu dụng, nếu như trước đó hai kỹ năng kèm theo của hệ thống không thể chọn để trao đổi như đã nói..., “Quỳ Hoa Bảo Điển” và Bách Thảo Thần Châm” thì trước mắt nàng cần có nhất, tất nhiên cũng không thể lấy ra để trao đổi, mà “Thiện Xạ” là thứ thuộc phạm vi vô công mà nàng chờ mong nhất, cũng không thể lấy ra để trao đổi, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể chọn “tay áo Lưu Vân Phi” để thử xem.

[Đinh! Giao dịch trao đổi thất bại, “tay áo Lưu Vân Phi” đã từng được Kí Chủ sử dụng, là loại kỹ năng không thuộc phạm vi “chưa sử dụng”, xin Kí Chủ lựa chọn lần nữa.]

Sự thật thì nói nhiều đến vậy, cuối cùng chỉ cho nàng một sự lựa chọn thôi phải không! Để thỏa mãn yêu cầu của giao dịch trao đổi không phải chỉ có thứ tối qua vừa mới đạt được, hiện giờ còn chưa kịp dùng hay sao!

Tân Cửu cắn răng mở miệng, từng chữ từng chữ mà lòng nhỏ máu: “Bách, bộ, xuyên, Dương*.”

*Bách bộ xuyên Dương (): đồng nghĩa với Thiện Xạ, hoặc Bách Phát Bách Trúng. Thành ngữ có nguồn gốc từ điển cổ của Đường Do Cơ. Vào thời Xuân Thu, Đường Do Cơ của nước Sở nổi tiếng thiện xạ, có thể cách trăm bước bắn trúng lá liễu. Thành ngữ ví von người thiện xạ, cũng hình dung về tiền pháp hoặc thương pháp vô cùng cao minh. Tham khảo từ “Chiến Quốc Sách - Tây Chu sách”, “Sử Ký - Chu bản ký” (link).

[Đinh! Giao dịch trao đổi thành công, kỹ năng “Thiện Xạ” đã đổi thành “Làm Lạnh Nửa Chén Trà Nhỏ”, xin Kí Chủ chú ý kiểm tra và xác nhận.]

Vương phó tướng được châm cứu toàn thân, công thêm bệnh nặng vừa khỏi, hiện tại đã nằm ngủ rồi. Vĩnh Hi Đế nhìn thấy vẻ mặt đen tối khó chịu của Tân Cửu, đưa tay nhéo nhéo: “Mất hứng?”

...Hoàn toàn chính xác là không thể nào cao hứng.

Tân Cửu bị thương lác đầu, toan chạy về nơi ở của người bệnh, Vĩnh Hi Đế khẽ nhíu mày, chặn ngang ôm nàng vào ngực, bạch y công tử và thanh y tiểu tư (người hầu) má kề má, mặc dù bên trong doanh trướng bữa bộn cũng tạo ra tình thế ý họa hiểm thấy, về mặt Vĩnh Hi Đế lạnh lùng, nhưng ánh mắt so với dĩ vãng đã nhu hòa rất nhiều: “Mệt mỗi thì đừng miễn cưỡng.”

“Ta không sao đâu...” Chỉ là hệ thống quá dối trá mà thôi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Vĩnh Hi Đế, vuốt cằm suy tư, rốt cuộc thì cái hoa đào thứ năm khi nào mới xuất hiện đây, lo lắng đủ thứ, nàng phải nhanh nhanh kiếm kỹ năng “Thiện Xạ” trở về mới được.

Vĩnh Hi Đế hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy lòng mình bị tiểu nhân nhi (aka baby) trong ngực làm cho cảm động, nếu không phải là vì hấn, nàng cần gì phải không ngại vất vả châm cứu cho những người này như vậy? Nàng làm những điều này, chỉ là vì hấn.

“Cửu nhi, chờ chúng ta trở về, trăm sẽ...”

“Sẽ cái gì?”

“...Không có gì, bây giờ mà nói còn quá sớm, ngày đó sẽ đến thôi.” Vĩnh Hi Đế cong môi cười, lồng ngực Tân Cửu đập thành thịch, đỏ mặt nghiêng đầu, nửa ngày cũng không lên tiếng.

Nam nhân ngựa giống cười lên như vậy...thấy cũng rất đẹp a.”

20. Chương 20

Đã có thời gian làm lạnh nửa chén trà nhỏ, theo đó Bách Thảo Thần Châm được sử dụng nhiều hơn, Tân Cửu cũng vì vậy mà tiếp tục thi châm một cách thuận buồm xuôi gió, đợi đến lúc nàng dứt khoát một mình thi châm cho năm người trong một lần mà vẫn vô cùng thành thạo, ám vệ vốn cùng đi theo đến nơi đóng quân, thường ẩn mình trong bóng tối, khi đứng cùng quân sĩ vậy xem cũng lú lười không thôi.

Vĩnh Phi nương nương không hổ là phi tử mà Hoàng Thượng yêu thương nhất, nhìn chiêu thức chữa bệnh vô cùng tuyệt diệu kia, thực sự là xuất thần nhập hóa rồi!

Nghe nói vào ngày tuyển tú, Vĩnh Phi nương nương đã từng biểu diễn một điệu múa khuynh thành, rõ ràng là một cơ thể mảnh mai nhỏ bé, rốt cuộc làm thế nào mà trang bị cho bản thân nhiều kiến thức đến vậy?

Vì vậy, lúc năm người kia nhìn thấy Tân Cửu, vẻ mặt càng thêm cung kính. Nếu như Tân Cửu chỉ là phi tử, cũng sẽ không hấp dẫn bao nhiêu sự chú ý của ám vệ, nhưng nếu phi tử này là người đã cứu chủ tử của mình, bản thân còn là một nữ nhân kỳ tài hiếm thấy, ý nghĩ tôn kính trong lòng ám vệ càng tăng cao hơn.

“Cầu tử, người nói xem tiểu ân nhân của chúng ta...có phải là...” Một binh ca tay bưng bát cơm, ngồi trên tảng đá lớn trước doanh trường mà vò đầu bứt tai, sau nửa ngày mới nghĩ ra một từ khá thích hợp: “Đoạn tụ* hay không?”

*Đoạn tụ () : trong từ “đoạn tụ chi phích”, ý chỉ người đồng tính.

Người ngồi bên cạnh vỗ một cái “bốp” lên đầu hắn: “Đoạn em gái người chứ đoạn!” Sau đó, ghé sát người vào nói nhỏ: ”Người không thấy tiểu ân nhân trời sinh da mịn thịt mềm à, buổi tối mấy anh em cùng ở chung lều còn nhớ nhung tên của Tân thị vệ để mộng xuân đấy, theo ta thấy a, e là Tân thị vệ căn bản cũng không phải là nam nhân.

“A? Không phải nam nhân thì là gì?” Bát cơm ca ngốc nghếch hỏi.

Cầu tử nghe xong thì vui vẻ: “Người ngọc vậy, không phải là nam nhân thì đương nhiên là nữ nhân!”

Bát cơm ca nghe xong thì cảm thấy không đúng: “...Bất nam bất nữ cái gì chứ, không phải cũng là thái giám sao.”

“Thái giám gì kia phải ở trong cung rồi, chạy đến quân doanh cũng không sợ người ta lộ tiết khổ của hần? Tiểu tử ngươi cả ngày nghĩ cái gì vậy chứ.” Cầu tử cười “xùy” một tiếng, thấy đối phương thật sự chưa từng trải qua việc đời.

Ngụy công công đang đi ngang qua hơi dừng bước chân, cảm thấy hạ thân mát mát: “...”

Thống lĩnh thị vệ miệng ngậm một cành liễu tức thì nghẹn họng, thấp giọng cười khùng khục.

”

Bệnh dịch truyền nhiễm vì có Tân Cửu mạnh mẽ ra tay giải quyết cho nên trong quân doanh không có tử thương. Về phần những binh lính bị nhiễm bệnh, sau khi khỏi hẳn ngược lại càng trở nên sinh long hoạt hổ. Mạng sống lần này không bị mất đi chung quy đã là may mắn, nếu không có tiểu nương tử thông hiểu y thuật bên người tướng quân, e rằng bọn họ chưa chắc đã có thể đứng tại đây.

Đúng vậy, là tiểu nương tử.

Cho dù Tân thị vệ mặc nam bào màu xanh, nhưng người không gì không giỏi này lại có da dẻ và dung mạo chứng minh rõ ràng đây là một cô nương nữ giả nam trang, huống hồ khi nhìn ánh mắt tướng quân ngẫu nhiên nhìn về phía Tân thị vệ, sự dịu dàng kia gần như có thể phát ra ánh sáng.

“Tướng quân, trạm gác ngầm đã được điều động xong, ngài còn gì phân phó không ạ?” Vương phó tướng xoa xoa đôi bàn tay đi theo sau lưng Vĩnh Hi Đế, từ sau lần được trị bệnh đó, nội tâm khô héo của Vương phó tướng như gặp mưa rơi, từng mầm cây xanh tươi mạnh mẽ vươn lên từ mặt đất, trong khoảnh khắc vươn cao tạo nên cảnh xuân rực rỡ, hiện tại khi hần nhìn ánh mặt trời ngoài lều đều cảm thấy hạnh phúc cực kỳ. Mà tất cả những điều này đều từ Sở tướng quân mới đến ở trước mặt ban cho, trong lòng hần đều rõ ràng so với ai khác.

Vĩnh Hi Đế không có trả lời, chỉ là chấp tay sau lưng im lặng nhìn về phía xa xa.

Vương phó tướng theo tầm mắt của hần nhìn qua, quả nhiên thấy được thân ảnh của Tân thị vệ, lúc này nàng đang lười biếng dựa lên thân cây, da dẻ trắng nõn hiển lộ bên ngoài có chút phản quang, Vương phó tướng nhìn thấy mà dường như thất thần, lão bà nhà hần cũng không có trắng đến vậy.

Bạch y tướng quân mặt không biểu tình quay lại liếc nhìn hần, hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ không còn việc gì của ngươi nữa, lui xuống đi.”

“Vâng.” Vương phó tướng ở trong lòng khẽ run rẩy.

Không biết tại sao, dù hần đã từng lên chiến trường, giết chết không ít người, nhưng khi đối mặt với Sở tướng quân, khí thế của bản thân làm sao cũng không dâng lên nổi, cứ như thể Sở tướng quân thâm sâu không lường được...Nghĩ tới đây, Vương phó tướng lại lắc đầu, làm sao có thể chứ, một người thanh niên mới hai mươi tuổi đầu sao lại có khí thế nghiêm nghị như vậy được, trước giờ là hần nhìn lầm rồi a.

Vương phó tướng bước nhanh trở về lều nghị sự, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy Sở tướng quân ban nãy vẫn còn đứng kia, giờ thì đang chậm rãi đi về phía cây liễu, ngồi xổm xuống, im lặng cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Tân thị vệ.

Khóe mắt của Vương phó tướng khẽ giật, thừa dịp trước khi bản thân vì kinh ngạc mà phát ra tiếng, vội vàng xoay người đi vào trong lều.

Cành liễu xanh nhạt trùng điệp, một giọt nước lẳng lặng rơi xuống.

Tân Cửu cảnh giác mở mắt, nhìn thấy người tới mới thả lỏng thần kinh căng thẳng.

Vĩnh Hi Đế dùng ngón cái lướt qua khóe môi kiều diễm của Tân Cửu: “Chiến sự sắp tới, người ở lại đợi trầm trở về.”

“Nô tì tất nhiên sẽ không đi theo rồi, trên chiến trường nguy hiểm như vậy, nô tì vẫn muốn bảo vệ cái mạng nhỏ này đây.” Tân Cửu nhăn nhăn cái mũi, vẻ mặt đương nhiên.

Vĩnh Hi Đế thể nhưng không có một chút tức giận, ngược lại cảm thấy ấm áp trong lòng.

Hiểu rõ thời thế, nữ nhân như vậy có lẽ không đủ dũng khí, nhưng lại đủ để hần không cần hao phí tâm lực để bảo vệ. Vĩnh Phi của hần, cho tới bây giờ đều khéo hiểu lòng người, mà khi bản thân tiếp xúc càng ngày càng sâu với nàng, hần lại cảm thấy bé nhỏ con nhu thuận khiến hần phải đau lòng, hận không thể nâng niu ở trong ngực một khắc cũng không buông.

Sở Dịch chậm rãi nắm chặt hai tay, đôi mắt nhìn về phía Tây Cương, ánh mắt như điện.

Tuân theo thiên mệnh, cái gì gọi là tuân theo thiên mệnh? Hần chỉ biết thứ hần muốn, chưa bao giờ không chiếm được, trước kia là thế, hiện tại cũng thế. Ninh gia ở kinh đô đối với hần mà nói bất quá chỉ là sự tồn tại của tôm tép nhãi nhép, thứ mà hần nhìn thấy, cho đến bây giờ đều là ở nơi cao hơn.

Kinh đô lúc bấy giờ.

Trong thành Khánh An, ngoài mặt là một mảnh thanh bình, Ninh gia triển khai điều động nhân sự nhiều hơn, vượt quá dự kiến của tất cả mọi người chính là, mặc kệ Ninh gia bành trướng thế nào, Đế Vương ngồi ở chủ vị phía trên luôn có ánh mắt nặng nề, không nói một tiếng, cảnh tượng này khiến cho một đám lão thần bàng hoàng trong lòng, cũng khiến cho một đám quan mới nhậm chức vô cùng tôn sùng Ninh gia.

Trên dưới trong triều, ai cũng nghĩ không ra, đế vương dùng khí thế sét đánh lôi đình đoạt được ngôi vị hoàng đế thế nào mà chỉ sau mấy tháng bỗng nhiên trở nên yên lặng, mặc kệ để cho một nhà Ninh gia độc đại?

Trên người Hoàng Đế trẻ tuổi là long bào màu đen, đầu đội mào khắc hoa văn Cửu Long, bước đi không nặng không nhẹ, dáng người lại lộ vẻ trầm trọng, hắc mớ hồ có thể cảm giác được Ninh gia đang không ngừng tăng cường thế lực, mỗi một đạo thánh chỉ hắc thông qua, địa vị của Ninh gia lại cao thêm một phần, cho đến cuối cùng, có khả năng kết quả của hắc là bị Ninh gia gạt bỏ, không chỉ bỏ mất vị trí, hơn nữa là vứt bỏ cả tánh mạng.

Hắc thật không cam lòng.

Rất không cam lòng...

Trong tiểu hoa viên Ngọc Ninh Uyển tỏa ra hương thơm nồng đậm, Hoàng Đế giả thuận tay ngắt xuống một đóa hoa, đưa lên mũi, một mùi hương thơm mát nhàn nhạt phả lên mặt, giống như một mỹ nhân thẹn thùng duyên dáng yêu kiều, đẹp mà không tục.

Hắc nhìn chăm chăm đóa hoa bình thường này, thậm chí không để ý đến Cổ Uyển Uyển đang đứng bên cạnh. Qua một hồi, hắc mới tìm được giọng nói đầy tâm sự lại có chút khàn đặc của chính mình: “Ái phi, người nói, thiên hạ này, rốt cuộc là của ai?”

Cổ Uyển Uyển khựng lại, lòng bàn tay lập tức đổ mồ hôi, nàng ta lặng lẽ quan sát sắc mặt của Hoàng Đế, thấy vẻ mặt hắc mất tập trung, cũng không có ý dò xét, nàng ta suy nghĩ rồi mới có chút bình tĩnh nói: “Hoàng Thượng cao quý là Thượng Thiên chi tử, Chân Long chi thân*, thiên hạ này, tất nhiên là của Hoàng Thượng.” Giải thích như vậy là bảo thủ nhất, nhưng cũng là cách giải thích duy nhất.

*Thượng Thiên chi tử, Chân Long chi thân (,): ý nói Hoàng Đế là con (tử) của trời cao (thượng thiên), thực thể là Rồng. - Theo Baike Baidu.

Huyền bào của Hoàng Đế giả lay động trong gió, nghe thấy thế thì cười giấu một tiếng: “Ái phi có nghe qua câu này?” Hắc xoay người, ánh mắt đen đậm, ngay cả vẻ lạnh lùng trên mặt cũng hiện ra chút thần sắc kỳ dị, hắc nhìn chăm chăm vào Cổ Uyển Uyển từng chữ từng chữ nói: “Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ*.” Nói xong câu này, gần như dùng hết một tia khí lực cuối cùng.

*Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ (): ý chỉ những người xưng vương hầu bá tước với nhau, trời sinh hắc là tốt số, nhưng thân phận (chủng loài) có cao quý hơn chúng ta? Thông qua những lời này để kích thích người khác phải tức giận, là một câu nói có tính chống đối. - Theo Baike Baidu.

Vẻ tươi cười trên mặt Cổ Uyển Uyển cứng lại.

Hoàng Thượng...nói những lời này là có ý gì?

Đế Vương trẻ tuổi đột nhiên phát tay áo cất bước rời đi.

Vào ba ngày trước, ở một chỗ tối trong nội cung, một nhóm người tìm được hắc, đem nội dung thượng nghị hôm nay của Ninh gia chỉnh sửa lại thành sách, giao toàn bộ vào tay hắc. Cho đến lúc này hắc mới biết được, vị Hoàng Đế là hắc đây, căn bản không làm được lâu dài. Ninh gia đã sớm lên kế hoạch hoàn hảo, nếu thực lực đầy đủ là có thể hạ bệ hắc để thay thế. Hắc hiểu rõ tác phong của Ninh gia, nếu như bản thân thực sự đã mất đi giá trị, hậu quả chạy không khỏi một chữ chết.

Hiện nay chỉ có thể dựa vào đám người kia cho hắc phương pháp xử lý, được ăn cả ngã về không.

“Hoàng Thượng...” Bên ngoài Ngự Long điện, Ninh Viện Viện bước một bước ra cửa điện, trùng hợp gặp mặt Hoàng Đế giả đang vội vã trở về, Ninh Viện Viện tức giận trong lòng, hơi nhếch mày, giọng nói công kích: “Hoàng Thượng đi đâu?”

Da mặt Hoàng Đế giả khê giật, cơ thể co rúm lại một thoáng, sau dường như nghĩ đến điều gì nên cố gắng ưỡn ngực, vờ ra vẻ lạnh lùng trên mặt: “Trẫm...trẫm đi thăm Cổ Lương Viện.”

“Nhìn xem nô tì làm gì này, Hoàng Thượng nếu thật yêu thích nàng, sủng ái nhiều thêm chút cũng không sao, nhưng mà...” Ninh Viện Viện khê cười một tiếng, gương cầm đến gần, thấp giọng nói: “Tốt nhất đừng lộ ra sơ hở gì trước mặt nàng, hiện tại triều cục vẫn chưa ổn định, nếu như Cổ gia lại chen chân xía vào, ta và ngươi đều được không bù mất*.”

*Được không bù mất (): dịch là “đắc bất thường thất”, ý chỉ đã không được gì còn phải bù lại những gì đã mất. Tương tự với thành ngữ “lợi bất cập hại”.

“Trẫm đã biết.” Hoàng Đế giả cúi đầu xuống, trong mắt lập lòe sáng.

Ninh Viện Viện dò xét liếc hắc, khê hừ một tiếng, mang theo một đám cung nữ đi xa. Hoàng Đế giả bước vào trong điện thuận tay khép lại cửa điện, trong cung điện rộng lớn, đèn tường Cửu Long tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, một cái bóng đen lập tức hiện ra ở trước mặt hắc, Hoàng Đế giả nặng nề thở ra một hơi, đặt nắm tay ở bên môi nhẹ ho một tiếng, khê nói: “Lời người nói ngày hôm qua khiến ta rất động tâm...Ta đồng ý hợp tác cùng các ngươi.”

Bóng đen gật gật đầu: “Kể thức thời mới là trang tuần kiệt.”

Giờ Tý vừa qua, một con điều hầu từ trong thành Khánh An bay ra.

Ngày thứ hai, Vĩnh Hi Đế nhận được tin tức ám vệ truyền đến: “Như quân sở nguyện”, điều hâu chui vào đám mây hóa thành một vệt đen xuyên không mà bay về phía xa. Kinh đô Đại Khánh sự việc đã định, theo đó chính là bề bộn nơi biên cương, quân sĩ nơi đóng quân tay mài vũ khí, thế phải cùng Nam Cương không chiến không về.

Tân Cửu dùng mấy đêm chỉnh lý lại túi vải cho Vĩnh Hi Đế, cười híp mắt như mèo chiêu tài dỗi theo nhân mã từng bước trở về doanh trại... Cho đến khi quân đội của Vĩnh Hi Đế xuất hành hai canh giờ sau....

”[Đình! Chúc mừng Kí Chủ kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến thứ năm: tiêu diệt Hoa Mai Côi của Đế Vương.]

Giới thiệu kịch bản tóm tắt:

Nàng, là nữ tướng quân đứng đầu Nam Cương - Nhĩ Du.

Một bộ quân giáp đàn ông che đi dung mạo tuyệt thế của nàng nhưng không thể giấu được thái độ can trường của nàng.

Hắn, là Đế Vương tôn quý nhất của Đại Khánh, Sở Dịch.

Nhưng sau một lần gặp nhau trên chiến trường mà thấu hiểu lẫn nhau.

Nàng, đạp trên chiến mã, uống máu ăn thề, thân là nữ tử lại không thua binh sĩ, gió phát lên y sam màu máu của nàng, mưa về nên khuôn mặt thanh lệ của nàng, xem! Nàng đang ở đó! Nàng đến rồi! Nhưng không phải chỉ có mình nàng chiến đấu!

Hắn, dung mạo tuấn tú, mặc dù lãnh tâm lãnh tình, cũng không kiềm được nhìn theo!

Số mệnh hai người trái ngược nhau, đơn giản chỉ cầu một đêm vui vẻ.

Có thể đầu bạc hay không?

~~~~~

(Sử quan ghi lại: đúng vậy! Em gái! Không phải chỉ có mình người chiến đấu! Nhưng cầu người bị áp dưới thân Hoàng Tang* mà ah ah ah ah...)

*Hoàng Tang ( ): Kinh thi về Trịnh Phong có bài thơ tang trung chê kẻ dâm bôn. Vì thế kẻ dâm bôn gọi là tang trung chi ước , hay tang bặc , đều dịch là trên bặc trong dẫu, đều là chê thói dâm dăng cả. (QT)

Tân Cửu im lặng không nói: “Mọi người đi mất bóng rồi, còn hoàn thành nhiệm vụ gì nữa? Hơn nữa quá trình thực hiện nhiệm vụ này cần phải theo quân, người sao không nói sớm!” Sớm biết vậy thì chẳng cần sáng khoái tiến bước Vĩnh Hi Đế, giờ thì tốt rồi, chính mình còn phải nhanh chóng đuổi theo.

[lúc trước chưa có kích hoạt mà, hệ thống tỏ ý không biết (nhìn trời), đối với khó khăn gặp phải trong nhiệm vụ thỉnh Kí Chủ tự mình giải quyết!]

Nàng có thể nói, thực sự xứng đáng là ngựa đực đứng đầu thiên hạ không! Cho nên vừa mới lên chiến trường, Vĩnh Hi Đế đã cùng Hoa Mai Côi “thấu hiểu lẫn nhau”, “một đêm vui vẻ” rồi sao? Thật là hận hãn không tranh* a!

*không tranh ( ): Không tranh ý chỉ không cùng người khác tranh đấu, mà đi tranh đấu với chính mình, tranh đấu với thiên thời (Baiké Baidu). Ý của Tân Cửu ở đây là giận Vĩnh Hi đế không lo chiến đấu mà lo âu yếm với người đẹp.

Tân muội ghen một bụng tức, buồn bực chuẩn bị túi vải, cùng với một áo vệ còn lưu lại đi đường suốt đêm. Bởi vì Tân Cửu không biết cưỡi ngựa, cho nên phương thức đi đường của cả hai tất nhiên là áo vệ công Tân Cửu trên lưng vận dụng khinh công, chân đạp không trung, phi thân lên cao, không thể rơi xuống.

Áo vệ: “...” Hãn chọc trúng ai rồi hả?

21. Chương 21

Câu chuyện của nữ tướng quân Nhĩ Du với Vĩnh Hi đế nói tiếp cũng rất đơn giản - Vĩnh Hi đế thân là nhân vật cấp độ BOSS, tất nhiên gặp thần sát thần, gặp Phật sát Phật, không bao lâu sau đã đánh hạ Nam Cương. Vì vậy vào ngày thành Nam Cương bị phá vỡ, thân là thống soái Nam Cương, Nhĩ Du tướng quân khí thế hùng hổ dẫn binh đến đây, quyết tâm muốn cùng quân đội của Đại Khán đồng quy vu tận. Chỉ là chẳng biết tại sao hai người đang ở trên chiến trường đánh nhau túi bụi, sau đó hai bên đều kích động, cùng nhau rơi xuống đáy vực, mấy ngày sau ở dưới vách núi bỗng sinh mập mờ...ngay sau khi xem xong cả cái màn hình chợt hiện mã tái khắc*.

”*mã tái khắc ( ): là hiệu ứng chỉnh sửa hình ảnh Mosaic cho phép bức ảnh trở nên mờ nhạt hơn bằng các ô vuông, thường được dùng để làm nhòe hình ảnh, khuôn mặt của một nhân vật, hoặc các chi tiết mang tính cá nhân.

Tân Cửu im lặng.

Hiện giờ mấy cái hoa đào ai cũng mang tuyệt kỹ, võ nghệ đầy mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng sớm muộn cũng không chống đỡ được.

Không bàn tới chiến trường nguy hiểm cỡ nào, chỉ nói đến Nhĩ Du võ nghệ đầy mình cùng với tính cách

kiên cường cũng không phải là kẻ dễ chọc gù, Tân Cửu cũng đã chuẩn bị nhật xác chính mình - không thành thì xả thân, biểu hiện rõ ràng. Cho nên trải qua phân tích, nếu muốn ngăn cản Vĩnh Hi để cùng Nhĩ Du mập mờ, thì trước đó phải cam đoan Vĩnh Hi để sẽ không rơi xuống vách núi.

Tân Cửu ở trên đường thăm dò được cái vách núi ở trong phim trên một bãi đất trống, tìm thấy bên bờ vực mọc một bụi cây nhỏ ở một chỗ tương đối kín đáo, rất dễ dàng che giấu thân hình. Tân Cửu chuẩn bị tốt tất cả, chỉ đợi đến thời khắc Vĩnh Hi để công phá Nam Cương rồi khai hoàn trở về.

Đã qua vài ba ngày, người trong khách điểm thảo luận chiến sự ngày càng nhiều, trong lời nói cũng đề cập tới cửa thành Nam Cương đã phá, Sở tướng quân đại danh鼎鼎 lợi dụng chiến thuật kỳ lạ khó đoán gạt quân đội Nam Cương phải xoay vòng vòng, cuối cùng dùng nội ứng trong thành tiếp trợ, một kích chiếm thành. Trước khi đăng cơ, Vĩnh Hi để vẫn là một hoàng tử quanh năm chinh chiến sa trường, chiến công vĩ đại của hắn không thể không nói khiến cho người ta phải phẫn nộ. Hiện nay “Vĩnh Hi đế” vẫn còn ở trên triều đình, Sở tướng quân lại âm thầm đến đây, Nam Cương không có bất kì chuẩn bị tâm lý nào đã phải chống lại Chiến Thân, có thể không gặp thất bại hay sao?

Nội tâm Tân Cửu nhiệt huyết sôi trào, nàng thu dọn xong túi vải, hạ quyết tâm đợi sau khi nàng ngăn cản Vĩnh Hi để rơi xuống vách núi thì cùng trở về với hắn.

“Không được, ngươi không thể tới chiến trường!” Âm vệ căng mặt sau tấm khăn đen che mặt, nói lời đầy chính nghĩa.

Tân Cửu cũng trương khuôn mặt căng cứng, cố ý nói khác đi: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ngươi nếu không đi, vậy ngươi ở lại chỗ này không cần lo cho ta, ta tự mình tới chiến trường!”

“Không được, trách nhiệm của ta là bảo vệ ngươi an toàn, trên chiến trường nhiều người dễ xảy ra sơ xuất, ta không thể mạo hiểm.” Âm vệ kiên trì với ý kiến của mình, không bị dao động.

“Ngươi không cho ta đi, ta sẽ...ta sẽ cố ý phục xuống hồ phi lễ!” Tân Cửu đá một cước văng cửa phòng khách điểm đang ở.

“...Đắc tội.” Âm vệ cảm thấy ý kiến này rất có áp lực đối với hắn, vì vậy đồng thời dùng cả hai tay điểm trúng hai đại huyệt của nàng. Hai tay Tân Cửu đặt trên cổ áo không thể cử động, thậm chí ngay cả há to miệng nàng cũng nói không ra lời.

Tân Cửu: “...” Nàng sai rồi, nàng chỉ biết rằng sử dụng tình tiết uy hiếp cầu huyết ở trong phim truyền hình thì hiệu quả sẽ khá hơn một chút, nhưng nàng lại quên nơi bản thân xuyên không đến là một kênh võ hiệp!

Âm vệ đặt nàng lên giường, lắc mình một cái liền bay lên nóc nhà.

Tân Cửu chán chết nằm ở trên giường, bị thương trở mình, thiếu chút nữa đã rơi xuống giường. Hừ chết...từ từ...sao nàng có thể động được?

[Đinh! Vì bảo vệ ý chí kiên cường của Kí Chủ, đặc biệt mở ra một loạt hệ thống phòng thân, phòng ngừa các loại thuốc mê độc được có hại bằng thể khí, các loại điểm huyết nội thương trôi buộc, trong thời gian có hiệu lực đều có thể giảm xuống.]

“Hảo hệ thống, hảo huynh đệ!” Tân Cửu kích động đến hai mắt rưng rưng đầm lệ, ngày thường bị ức hiếp đã quen, không nghĩ tới cuối cùng phát hiện ai kia vậy mà lại thực hành chính sách ưu đãi với Kí Chủ, phảng phất có cảm giác mình chiếm được lợi lớn. Xem ra, lúc trước hệ thống ban thưởng một ít hương mê độc được gì đó là được rồi, thực cảm động.

Vào đêm, gã sai vặt áo xám của khách điểm Phúc Nguyên lén lút xuống lầu rồi đi từ cửa nhỏ ở hậu viện. Trên mái nhà, ám vệ hai tay gối ở sau gáy đang nghỉ ngơi thì cảnh giác mở mắt, đôi mắt lóe sáng. Hắn nhìn lướt qua gã sai vặt lén lút, rồi sau đó nghiêng tai nghe ngóng hô hấp của người trong phòng, quay người nhắm mắt lại.

Chỉ cần người trong phòng không xảy ra việc gì, những người khác...hắn không cần phải quan tâm, ám vệ nghĩ như thế.

Gã sai vặt áo xám trốn chạy tới đầu đường, lúc vọt tới một khúc cua mới vỗ vỗ ngực, thở dài ra một hơi.

Ánh trăng trong sáng chiếu rọi lên khuôn mặt hắn, da dẻ tuyết trắng như một khối mỹ ngọc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng, phối hợp với khuôn mặt tinh xảo lại khó có thể miêu tả, so với gã sai vặt của khách điểm Phúc Nguyên, người này càng giống như một cô nương, khiến cho ám vệ không thể nghĩ tới chính là, gã sai vặt vừa mới trốn ra từ khách điểm thật đúng là Tân Cửu.

Mà người đang ngủ say trong phòng mới chính là gã sai vặt đi đưa cơm bị Tân Cửu dùng một gậy đánh ngất đi.

Tân Cửu khiêng túi vải chạy về phía chiến trường, nàng không cảm nhận được phương hướng, nhưng trong tay có hệ thống hướng dẫn nên may ra không phải đi mấy đoạn đường uống phí, vì vậy khi ngày mới vừa lên, nàng rút cuộc đi tới vách núi nơi vụ việc phát sinh. Và đương nhiên, nàng đang ngồi trong bụi cỏ mà bản thân đã sắp xếp chu đáo, cầm lấy dây thừng đã chuẩn bị từ trước, cột chặt một đầu ở trên tàng cây, đầu kia thì cột vào thắt lưng chính mình, lẳng lặng chờ Vĩnh Hi đế và Hoa Mai Côi đánh nhau một trận kịch liệt.

Tân Cửu mệt mỏi ngồi phịch ở trong bụi cỏ, vỗ vỗ dây thừng ở trên cây, thầm khen trong lòng.

Chung quy cũng không có sai sót gì.

“Thời khắc đại chiến, phàm có huyết khí, tất có tâm tranh. Quân đội Đại Khánh nay đuổi sát không từ, thần nguyện vì Nam Cương, cùng các vị huynh đệ dùng thân thể máu thịt vì Hoàng gia ngăn chặn thế công.”

Trong mắt Nhĩ Du hiện tia ngoan lệ, nghĩ đến những thảm cảnh của Nam Cương, tay nắm chặt vỏ đao, chuôi đao run nhè nhẹ lại tiết lộ tâm tình không cam lòng của nàng ta. Không, những quân binh Nam Cương còn lại tuy là một nhóm hỗn tạp, nhưng bọn họ đến nay đều đã trải qua chiến loạn, từng dùng lưỡi liếm qua máu tươi của sói, không hẳn...là không thể tranh đấu cùng Đại Khánh!

Phương xa truyền đến một khúc Tống Quân Hành, trầm thấp xa xôi, giống như tình nhân thì thầm với nhau, chậm rãi trấn an nội tâm hỗn loạn bất kham của nàng ta.

Nàng ta biết rõ, đây là một cơ hội cuối cùng.

Trường đao rời vỏ, phản chiếu vẻ mặt tái trắng cùng một đôi mắt sáng như sao bên dưới mào quân, đôi mắt trước sau như một vẫn sạch sẽ, mặc dù trên người chủ nhân của nó sớm đã nhuộm đầy máu tươi, nó vẫn chuyên chú diệt trừ những thứ nhơ bẩn.

Hoàng thất Nam Cương ở phía bên kia bờ hồ gấp rút tháo chạy, từng hàng binh sĩ thấy chết không sờn lặng mắt nhìn về phía trước, trên mặt đất bằng đột nhiên hiện ra một đường thẳng đen, mặt đất ẩm ẩm, móng ngựa rung động, sắp xếp chỉnh tề. Tân Cửu xoa mi tâm, neho mắt lại, chỉ thấy xa xa quân sĩ Đại Khánh mặc thiết giáp màu đen đương giục ngựa nghênh đón, Vĩnh Hi để cưỡi một con ngựa đỏ, trên cầm hơi xanh, trên áo cũng còn sót lại một vài vệt máu khô.

Nàng chưa từng thấy một Sở Dịch như vậy.

Nàng đã từng thấy hãn lãnh khốc vô tình, cũng đã từng gặp hãn kiêu ngạo cao thượng, tóm lại đều là đáng vẻ thanh sang, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng sẽ tuyệt đối không tổn hại chút gì đến hình tượng của hãn. Nhưng hôm nay, toàn thân hãn là khí thế hung hãn như mãnh thú viễn cổ, ôn nhu vẫn nhã hay quý khí thanh hoa đều không thấy, tựa như...mũi kiếm sắc bén rời khỏi vỏ, mãnh liệt khó ngăn.

Tân Cửu nhắm mắt lại, trong đầu vẫn có thể lập tức hiện ra hình ảnh của hãn lúc này.

Quân đội Đại Khánh như mây đen phía chân trời tụ lại trên mặt đất, trường thương màu đen dựng thẳng trước người, bất luận già trẻ đều có sắc mặt nghiêm nghị, tướng quân Nam Cương phía đối diện nâng vỏ đao lên cao, bỗng nhiên rút ra loan đao ở giữa không trung, đám người Nam Cương theo sau giờ cao loan đao trong tay, giục ngựa hí vang.

Bên môi Vĩnh Hi để vẽ ra một nét cười lạnh, xu thế bại trận, một bước phản kích cuối cùng lại để cho một nữ nhân đến lĩnh quân tác chiến, Hoàng Đế Nam Cương không phải là bị đập đầu đến choáng luôn đấy chứ? Nữ nhân, cho dù là nữ nhân cường đại đi nữa, nhưng để nàng ta đến dẫn dắt đội quân tàn dư, binh sĩ Nam Cương cũng sẽ có lòng nhưng không cam tâm, chỉ bằng điểm này, Đại Khánh đã có thể đứng ở thế bất bại.

“Bọn chúng đã cấp bách như thế thì không thể không tiếp, vậy hãy để cho bọn chúng mở mang kiến thức, lấy Đại Khánh dũng mãnh của chúng ta làm gương.” Vinh Hi để đưa tay quệt đi vết máu vừa dính trên khóe miệng, trường kiếm trong tay hắn đã rời vỏ từ trước, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh sáng.

“Vâng!”

Trong lòng đối với người Nam Cương mang đầy thù hận, tướng sĩ nơi trú quân sĩ khí đờ đẫn, người Nam Cương dám cả gan rải chất độc vào nguồn nước của bọn họ, có hành vi bất nghĩa, thì phải có giác ngộ bị diệt quốc!

”

Tướng sĩ của Nam Cương hân bất úy tử*, trong đó bất mất nhất chính là hồng y tướng quân ở giữa, một thân thiết giáp đỏ tươi như lợi kiếm, thể tới như tên, nữ tướng quân như một ngọn lửa rực cháy trên chiến trường.

*hân bất úy tử ( ): ý nghĩa dũng cảm không sợ cái chết - QT.

Tương tự, Vinh Hi để mặc một kiện thiết giáp trên người, vẻ mặt thanh lãnh mà quay đầu ngựa, chẳng qua khi tầm mắt của hắn dừng lại ở một chỗ bên phía Nam Cương thì không khỏi nhíu mày, sau đó dường như là vô cùng kinh ngạc mà cau chặt mày.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng đảo qua bụi cỏ nằm bên phải quân đội Nam Cương, từ từ trở nên bình tĩnh, chỉ có mi tâm vẫn gồ lên. Hắn đối với khí tức rất chắc chắn tuyệt sẽ không nhầm lẫn, nhưng... sao nàng lại xuất hiện ở nơi này? Nội tâm Sở Dịch phần nộ đồng thời kiềm không được sự lo lắng trĩu nặng từ đáy lòng, chỉ là trên mặt không thể hiện chút gì, hắn vẫn chưa quên, đây là chiến trường.

Trong bụi cỏ, Tân Cửu che ngực nghĩ lại mà sợ, nhớ đến đôi mắt hơi dừng lại rồi trở nên ác liệt, cảm thấy trì hoãn, mình vừa rồi... không phải là bị phát hiện đấy chứ?

Không biết tại sao, càng ngày càng tiếp xúc, Tân Cửu cảm thấy Vinh Hi để so với nội dung kịch bản miêu tả này kia có chút không hợp, mặc dù năm đó hoa đào trước đó đều bị nàng trêu chọc đùa giỡn cùng với chút thủ đoạn nhỏ để đánh bại trong hòa bình, nhưng nàng sâu sắc cảm thấy dù không có bản thân ở bên cạnh ảnh hưởng, chỉ e Vinh Hi để cũng sẽ không yêu thích bất kì ai trong năm người, không liên quan đến phân tích sâu xa thế nào, mà chỉ là một loại trực giác.

Trực giác kinh người.

Tâm người này, rất khó tiến vào.

Mới Vinh Hi để mím lại thành một đường thẳng, dường như từ lúc bắt đầu khai chiến đã có biểu cảm này, lúc này khô giáp đã nhuộm đầy máu, hắn vẫn giữ nguyên nét mặt, so với người bình thường mang tâm

tình pháp phòng đợi đến lúc tập hợp rồi tìm nơi không người mà lên tiếng tâm sự hoặc kể lể với người khác, thì Vĩnh Hi để luôn thích đem tâm sự giấu ở trong lòng, cho nên hắn bắt đầu điên cuồng giết địch, so với trước kia còn hung mãnh hơn.

Thành Nam Cường vốn đã thuận lợi công phá, lực lượng lại không đủ, không thể đánh với Đại Khánh được lâu dài, vì vậy trong lúc quân địch dần bắt đầu biểu hiện thế bại, Vĩnh Hi để mặt không biểu tình vung kiếm chém địch, cuối cùng “keng” một tiếng chạm đao với Nhĩ Du. Hai người liếc nhau, ánh mắt lộ vẻ hung ác, mỗi người đều là thấy chết không sờn, không nói hai lời chiến đấu với nhau.

22. Chương 22

Không có Nhĩ Du điều khiển binh lực, quân lính Nam Cường luân phiên lui về phía sau, tổn thất trầm trọng.

“Tướng quân của Đại Khánh?” Ánh đao dưới tay Nhĩ Du không ngừng, nàng ta tập võ từ nhỏ, ở trong quân đội vào sinh ra tử, đối với binh khí hiểu rõ như lòng bàn tay, có điều nàng ta không biết gì về người đối diện mình, kinh nghiệm trên chiến trường lại không cùng một kiểu với nàng ta, thậm chí càng có thể thắng lợi, Nhĩ Du cười “xùy” một tiếng: “Cũng không có gì hơn thế.”

“Đúng vậy, tướng quân Nam Cường mới là lợi hại.” Vĩnh Hi để trào phúng một câu không thể nói là không độc miệng. Đúng vậy, tướng quân Nam Cường các người thật là lợi hại, cho nên “không cẩn thận” bại trận trên chiến trường, sau đó bị người khác tiến đánh đến nước mất nhà tan rồi?

“Ngươi.... Hôm nay không phải ngươi chết thì ta vong!” Nữ tướng quân áo giáp đỏ hùng hổ giương đao chém tới.

Vĩnh Hi để nhẹ nhàng gạt đi hướng đao, dùng ánh mắt nhìn người chết liếc nàng ta một cái, sau đó đưa cảm nhận đặt lên bụi cỏ ở bên bờ vực.

Vũ kỹ, thủ kỹ, thậm chí cả y thuật, mỗi lần xuất hiện đều rất trùng hợp, lúc ấy cũng không cảm thấy gì, nhưng khi đem từng chuyện bày ra rồi xâu chuỗi lại, tất cả hành vi của Tân Cửu đều trở nên mơ hồ. Nhưng lúc này hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng. Mặc dù biết rõ Tân Cửu xuất hiện ở nơi này là vô cùng kỳ lạ, thậm chí khả năng lớn nhất chính là đâm một kiếm vào ngực hắn, nhưng hắn vẫn thủy chung lo lắng cho an nguy của nàng, thậm chí còn nghĩ rằng...mặc kệ nàng muốn làm gì, có thân phận gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, hắn vẫn sẽ tha thứ cho nàng.

A, hắn nghĩ hắn thật sự là điên rồi.

Vĩnh Hi để thuận tay đánh rơi mao quân của Nhĩ Du, thứ tượng trưng cho thống soái rơi xuống đất lẫn vào bụi cỏ, Tân Cửu ngăn người, dùng ngón tay chọc cái mũi sắt một cái, không đẩy ra được.

Quân đội Đại Khánh thể như mãnh hổ, rất nhanh đã khống chế đám quân tàn của Nam Cương, Vương phó tướng thừa dịp tung tin thông soái đã bị Sở tướng quân giết chết, quân sĩ Nam Cương ai đầu hàng sẽ không giết. Đám lính Nam Cương nghe xong, đều không thể tin mà liếc mắt nhìn vào đám người, quả nhiên không nhìn thấy cái mũ sắt cao cao kia, lập tức đều hiện vẻ mặt như tro tàn.

“Đê tiện!” Nhĩ Du nghiêng răng nghiêng lợi: “Cửu Hoàng đế Đại Khánh các người đã xâm chiếm lãnh thổ Nam Cương chúng ta, hiện giờ lại dùng thủ đoạn hèn hạ làm loạn quân tâm ta, dù có chết, ta cũng phải mang tướng quân Đại Khánh của các người theo cùng!”

Vĩnh Hi để nghe thấy từ “cửu Hoàng đế” quen thuộc, vẻ mặt khê biến, sau khi hoàn hồn thì thấy Nhĩ Du đã bắt đầu công kích, vì vậy cũng giương thẳng kiếm, trong khoảnh khắc trên cánh tay nàng ta xuất hiện ba bốn vết cắt.

Tân Cửu nấp trong bụi cỏ khẩn trương dõi theo hai người đối chiến, nàng nắm chặt sợi dây thừng bên hông, trong lòng bàn tay dính dấp mồ hôi, vẻ mặt chuyên chú, chuẩn bị một khi tình hình có biến thì ra tay cứu người.

Không có mũ sắt cao cao, mái tóc của Nhĩ Du tung lên, vẻ xinh đẹp đặt trên khuôn mặt tĩnh lặng, đao phong dưới tay nàng ta không loạn, vận dụng khinh công lập tức phi thân rời đi, Vĩnh Hi để xoay người xuống ngựa theo sát, điểm mũi chân nhân cơ hội ép bức Nhĩ Du không ngừng lui về phía sau, hai người dần dần tiếp cận vách núi.

Tân Cửu siết chặt dây thừng, cũng chậm chậm di chuyển theo họ.

Xem chừng...sắp xảy ra chuyện rồi.

Hai người đánh nhau càng lúc càng gần vách núi.

Cơ thể của Nhĩ Du theo bước chân thối lui, khi gót chân vừa chạm tới sườn núi, đất đá liên loạt soạt rơi xuống.

Nàng ta đột nhiên khê cười, mặc cho nhuyển kiếm của Vĩnh Hi để đâm tới, nàng ta bỗng dùng một tay không bị thương nắm chặt cánh tay của Vĩnh Hi để, sau đó nhắm mắt lại, trầm mình xuống vách núi. Một nữ nhân thấy chết không sờn có bao nhiêu sức? Nói chung Vĩnh Hi để thật sự bị tóm lấy mà lão đảo, thậm chí còn tiếp tục có khả năng ngã về phía vách núi.

Loại hành vi kéo nhau cùng chết này là đáng sợ nhất đấy!

Đầu óc Tân Cửu nhay bén, vội vàng xông tới ôm chặt eo Vĩnh Hi để, xung lực này vừa tới, quả thật như pháo đạn khiến Vĩnh Hi để và Nhĩ Du va vào nhau, ba người tựa như lông vũ ở giữa không trung, sau đó thẳng tắp rơi xuống, bên tai bỗng đầy tiếng gió, bên eo Tân Cửu là một cánh tay mạnh mẽ, vững vàng ôm chặt cơ thể của nàng không bị rơi xuống.

Tân Cửu ngẩng đầu lên, ôm càng chặt hơn.

“Đừng sợ.” Giọng nói bên tai có chút trầm thấp, lại vô cùng ấm áp.

Tân Cửu há to miệng, đang lúc muốn nói bên hông mình có dây thừng, lại đột nhiên phát hiện đã lâu như vậy, tại sao dây thừng vẫn chưa kéo lên?! Chuyện này không khoa học! Nàng nheo mắt ngẩng đầu, chỉ thấy trên đỉnh đầu là một đoạn dây thừng đang lay động trong gió, hiện tượng không đáng tin, cầu giải thích! Dây thừng cột chắc như vậy rốt cuộc là bị tháo ra lúc nào!

[Đinh! Để bảo đảm ý chí kiên cường của Kí Chủ, đặc biệt mở ra loạt hệ thống phòng thân, phòng ngừa các loại thuốc mê độc được có hại ở thể khí, các loại điểm huyết nội thương trong thời gian có hiệu lực đều được giải trừ.]

Về mặt Tân Cửu tái xanh, giải trừ trói buộc...Hệ thống người dùng có mà không phân biệt được địch ta có được hay không! Dây thừng là ta tự mình buộc đấy, được chứ!

Rõ ràng tính toán không chút sơ hở, hệ thống lại đột nhiên xuất hiện biến hóa, giờ nàng đã cảm nhận được nội tâm của mấy em gái bị tiêu diệt trước kia rốt cuộc bị thương cỡ nào.

[Áy náy quá, Trí Năng số 1 đã xuyên không về nhà ăn mừng năm mới rồi, trước mắt người quản lý hệ thống là: chương trình số 2. Chương trình số 2 có chỉ số thông minh là không, không có quyền hạn sửa đổi thiết lập của chương trình, xin Kí Chủ tự mình cầu phúc.]

“...” Cho nên chỉ số thông minh ở trong hệ thống đều đi mừng năm mới rồi sao...Tân Cửu khóc không ra nước mắt.

Vĩnh Hi để một tay ôm lấy tiểu nữ nhân trong ngực, tay kia tháo mũ sắt trên đầu ném đi, dưới chân lập tức điểm một cái, mũ sắt nhận lực nhanh chóng rơi xuống đáy vực, hất lại đề khí tung người, mang theo người trong ngực trở mình tiến về phía sườn núi nơi lộ ra một phần giáo đài, hai người ôm nhau lăn ba vòng trên sân đài, cùng thở ra một hơi từ trong lòng.

Tân Cửu thâm nghĩ mặc dù nói vận khí của bản thân đủ xui, nhưng vận khí của Vĩnh Hi để lại đủ tốt, mình đúng là không nhìn lầm người! Đi theo mục tiêu có cái vận tốt với vẻ ngoài kinh tâm động phách, quả nhiên eo không xót, chân cũng không đau!

“Cửu nhi...”

Vĩnh Hi để khẽ ngửi mùi hương thơm ngát của thiếu nữ dưới thân, nâng ngón tay nàng đặt lên môi khẽ hôn, từng chút từng chút một, bình tĩnh lại nội tâm của mình, cảm hấn đặt lên vai nàng, cánh tay bên hông nàng siết chặt, nếu như lúc đó có gì sai sót, hấn sẽ phải mất nàng, Vĩnh Hi để che dấu trái tim đang đập điên cuồng, chỉ nhân nhặt hỏi: “Sao người lại đi theo.”

Có người nói, ánh nến trong bóng đêm, giống như cọng rơm trong tay người bị rơi xuống nước, không muốn từ bỏ, cho dù biết rõ là không thể với tới, cũng không nguyện ý. Nhiều năm qua hần chưa bao giờ chú ý đến ai, một lòng yêu thương, trong hai sinh mệnh con người, có lẽ đối với sự ưu việt của nàng rất có hứng thú, nhưng hơn hết là tình yêu đang lặng lẽ tích tụ.

Tân Cửu cảm thấy căng thẳng: “Bởi vì người ở đây a...” Tại sao lại đột nhiên xuất hiện, tại sao không có ám vệ bên cạnh, thậm chí tại sao cuối cùng lại xuất hiện đúng thời điểm, tại sao... hần không hỏi đến, mà chỉ không nặng không nhẹ hỏi một câu - sao người lại đi theo.

Nói cách khác, hần không phải không hỏi đến, mà là...

“Người không tin ta?!” Không biết Tân Cửu lấy sức từ đâu, cả người bộc phát đẩy hần ra, nổi giận dùng dùng chỉ trích: “Người không tin ta thì cũng đừng cứu ta!” Bị hệ thống bắt làm cu li đã rất khổ cực rồi, không nghĩ tới còn bị người ta nghi ngờ, không phải là, không phải là không để cho hần nạp mấy lão bà thôi sao!

Nghĩ như vậy, Tân Cửu lại có chút mĩa mai, một gã ngựa đực không có nhiều lão bà như thế thực sự rất khiến người ta thương cảm mà, nhưng...hần không phải là không hiểu rõ. Tân Cửu vốn dĩ lòng đầy lửa giận ngay lập tức hữu khí vô lực, lại nói tiếp, hình như nàng có hơi đuối lý một chút.

Vĩnh Hi để dùng tay kéo nàng vào lòng, vùi đầu vào cần cổ nàng, thấp giọng cười khê: “Trẫm muốn người.”

“...” Tân Cửu đẩy đẩy người đang ở trên người mình, nhưng đẩy không ra, bèn cố gắng khiến cho bản thân bình tĩnh, mặt không biểu tình nói: “Hoàng Thượng đừng tùy tiện nói đùa, nô tì tha thứ cho người là được.” Sau khi nói xong, tiếp tục mạnh mẽ ép buộc bản thân làm ra vẻ lạnh nhạt, nàng sợ nhất là loại người uy hiếp kỳ quái được chứ!

“Trẫm muốn người.” Vĩnh Hi để dùng ngữ khí nhàn nhạt lặp lại.

Đây không phải là lần đầu tiên hần nói những lời này, nhưng tâm tình lúc này khác hẳn trước kia. Lần đầu tiên nói ra là lúc hần chỉ xem nàng là một cung phi bình thường, bởi vì bản thân trúng Oanh Độ hương cần cùng nữ tử giao hợp, mới bá đạo yêu cầu. Nhưng lần này trong lòng hần không có gì cả, chỉ đơn thuần muốn nàng mà thôi. Nhưng không có điều gì so với việc đem người trong lòng khắc vào thân thể để thay hần ngăn chặn sự điên cuồng trong lòng.

Ngón tay mát lạnh từng tắc từng tắc lướt trên da mặt mịn màng của Tân Cửu, đầu ngón tay rủ xuống bên tai.

Theo sau động tác của ngón tay, là xúc cảm ẩm ướt truyền tới thần kinh, nụ hôn nóng bỏng rơi vào trong tai, bàn tay hần giữ chặt eo nhỏ của nàng, hôn càng nhiệt tình hơn so với bất kỳ thứ gì, mang theo khí thể trước nay chưa từng có. Hiện tại, nàng ở trong thành, hần ở ngoài thành, hần nóng muốn xâm nhập vào địa phương của nàng, tiến hành sự đánh dấu nguyên thủy nhất, chiếm đoạt!

Cánh tay ở trên người đang vận sức chờ phát động, mập mờ khẽ vuốt ve ở trên lưng.

Không giống như ở trên chiến trường kiến huyết phong hầu, trải qua rối loạn rồi bắt đầu bình ổn, trong nội tâm tất nhiên là vô cùng khô cạn, cuối cùng thuận theo khát vọng ở sâu trong linh hồn đang kêu gào một trận cuồng phong vũ bão thấm ướt toàn thân.

Tân Cửu sợ rồi.

Các tế bào trên người nàng đều đang sôi trào, theo môi hân cùng với bàn tay ở bên hông mà từng tắc một run rẩy, chân mềm nhũn đi, thậm chí một chút khí lực cũng không nâng lên nổi.

Không có cách nào phản kháng nộ hôn này không phải là vì không có lực để phản kháng, mà là vì tình cảm của đối phương đã ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần của bản thân, chỉ là ngày qua ngày chưa từng phát hiện ra mà thôi. Nếu như đối với hân không có chút cảm tình, vào lúc này trong lòng không phải là xấu hổ không biết làm gì, mà phải là phẫn nộ và căm hận lấp trời ngập đất.

Nhưng nàng không có.

Về mặt Tân Cửu có chút phức tạp, nàng nhẹ nhàng chạm vào lọn tóc của Vĩnh Hi để rơi xuống vai mình, mềm mại mát lạnh như lụa, tản ra ở trước mắt đen nhánh chói lóa. Tỏa sáng như kim cương, có thể phản quang.

Ngón tay Vĩnh Hi để từ vòng eo của nàng nhẹ nhàng linh hoạt kéo đai lưng xuống, ngoại bào màu xám tản rời, lộ ra tiết y trắng tinh ở ngực, trong lúc thể giới tràn ngập một màu đỏ tươi rực rỡ thì nhuộm lên một màu thuần khiết sáng ngời, hai mắt Vĩnh Hi để tối đi, đôi môi ấm áp hôn lên cái cổ nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi khẽ liếm làn da mịn màng, hầu kết hơi động.

Hoa đẹp không thường nở, khi nở ắt rực rỡ.

Tân Cửu ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn mút đôi môi hân, từ từ mở miệng đưa lưỡi chạm vào đầu lưỡi của hân.

23. Chương 23

Dưới vách núi là một sân đài bị bỏ quên, bề mặt sáng loáng như gương, ánh lên làm da như ngọc. Sở Dịch càng hôn càng sâu, hân thuận tay cỡi thiết giáp trên người, một tay đỡ sau lưng Tân Cửu đặt nàng xuống đất.

Bổ y màu xám tản ra trên mặt đất, làm cho khe ngực càng lộ rõ, hai mắt của Hoàng Đế càng thêm đen tối.

Cùng người yêu giao hợp, không có chuyện nào tốt đẹp hơn nữa.

Những nụ hôn trùng lặp đan xen rơi lên cần cổ, ấn lên từng đóa hoa mai.

Nam nhân thỏa mãn mà liếm mút lên đó, từng vết xanh tím trải rộng trên xương quai xanh, hấn dùng lực cưỡi bỏ tiết y, bàn tay nâng bờ ngực trắng như ngọc, liếm cắn hồng anh phía trên, tay kia tức thì trượt vào giữa hai chân nàng. Lòng bàn tay ấm áp vuốt ve ở bên đùi, một dòng nhiệt từ trong đầu thoát ra ngoài, nàng trầm thấp thở dốc một tiếng, đôi tay kim giữ mặt đất dưới thân, đôi chân lại kẹp chặt hơn.

Vĩnh Hi để nắm lấy bắp đùi mịn màng của nàng, đầu ngón tay ấn lên hoa tâm vuốt ve.

Thấy nàng nhắm chặt hai mắt, lông mi run rẩy, Sở Dịch cắn cằm nàng, ra lệnh: “Mở ra, nhìn ta.”

Đôi mắt hấn chăm chú nhìn nét mặt của nàng, thấy nàng khẽ mở mắt ra, nghiêng đầu đi cắn môi dưới, ấn xuống dẫu răng nhọt nhọt, cùng với lực bàn tay hấn đặt trên người càng lúc càng tăng mà thẹn thùng thấp giọng rên rỉ.

Nhưng lại không lộ vẻ uất ức.

Tim Vĩnh Hi để đập lệch một nhịp, nàng...cũng thế, cũng nguyện ý. Suy đoán này kết quả khiến hấn khó có thể ức chế xúc động trời dậy, vì vậy càng thêm dùng sức mút từ cổ hướng xuống bụng dưới bóng mượt của nàng, nụ hôn đầy kích động cuối cùng dừng lại bên viên tiết khổ trắng tinh. Ngón tay hấn gầy nhẹ, thất lực lập tức bị cưỡi bỏ.

Nữ nhân của hấn...

Sở Dịch nheo mắt lại, hỗn hển bình phục hơi thở.

Phần lớn da thịt được phơi bày bên dưới ánh mặt trời yếu dần khi bị mây tán đi.

Dưới vách núi có hơi lạnh, Tân Cửu nghiêng người vòng hai tay trên ngực, mái tóc đen lơ đãng rơi lên làn da trắng sáng, hoặc quần xoắn hoặc quần sâu, tựa như bọt biển mỏng ảo.

Mà như thế kích thích lên thị giác, lại mơ hồ phác họa mỹ cảm kinh tâm động phách.

Vĩnh Hi để khẽ giương khóe môi, đưa tay cởi quần áo trên người xuống, nâng bàn tay nhỏ bé của Tân Cửu xuống dưới thân, cùng lúc đó cự vật ở hạ thân bỗng chốc co giật, sâu sâu cạy cạy, nam nhân vui sướng cau mày đồng thời thở nhẹ một tiếng từ mũi, giống như tiếng đàn cello dễ nghe khẽ vang bên tai. Dưới vách núi gió nhẹ lướt qua mặt, hòa với mùi vị của máu tươi và cái lạnh, xen lẫn quanh thân hai người, đến rồi lại đi, hướng về nơi sâu thẳm.

Đầu ngón tay như có ánh sáng nhảy múa.

“Cửu nhi...”

Vĩnh Hi để tách hai chân của nàng, cúi đầu nhìn qua u cổ, bỗng nhiên có chút luồng cuống tay chân. Thân dưới của hắn sưng trướng đau đớn đến mức muốn bắn ra ngoài, thậm chí màu sắc càng thêm thâm tím, có điều lúc này sắc mặt hắn trở nên đỏ hồng, chỉ dùng cảm giác mà tìm kiếm, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

“Cửu nhi...”

Hắn thấp giọng rên rỉ, càng muốn nhiều hơn, nhưng chỉ có thể hôn khắp toàn thân nàng.

Tân Cửu mở đôi mắt ướt đầm, chỉ cảm thấy cổ họng khô ráp, hoa tâm dưới thân được vỗ về, thỉnh thoảng có một dòng điện truyền khắp toàn thân, khiến cả người nàng mềm nhũn.

Hai chân nàng quấn bên hông hắn, quần áo của hai người đã cởi hết, thân thể nam nhân dán chặt lên cơ thể nữ nhân, Vĩnh Hi để đưa lưỡi vào thăm dò trong miệng nàng, theo động tác của hai người phần đỉnh dưới thân dừng trước hoa tâm ướt đầm, gây thịt cương cứng hơi động, một niềm vui sướng trước nay chưa từng có bao bọc lấy hạ thân, sau đó hắn khẽ sát vách mềm tiếp nhận mình, bên trong đầm nước, cho đến khoảnh khắc cảm giác từng tế bào sôi sục truyền khắp toàn thân, khiến hắn không tự chủ mà trầm eo xuống chuyển động.

Móng tay của Tân Cửu bầu sâu vào lưng hắn, đau đớn cau mày cong người lại, người phía trên đỡ lấy eo nàng ngăn lại động tác của nàng, thậm chí mượn thể tiến vào càng sâu, Tân Cửu “ah” một tiếng, ngửa đầu rên rỉ, vô lực mở mắt ra, nhưng chỉ thấy mây mù mênh mông và núi đá trùng điệp, đỉnh núi cao thấp ở nơi sâu khó thấy, dường như chính bản thân đang ở trong mây.

Đầu ngón tay nàng khẽ run, vô lực trượt xuống lưng của nam nhân, rơi lên trên mặt đá trơn bóng.

Năm ngón tay mở rộng, môi anh đào khẽ nhếch, không gì đẹp hơn nữa.

Vĩnh Hi để mút lấy da thịt ở cổ nàng, dưới thân càng bắt đầu ra sức chuyển động.

Cánh tay hắn chống bên người nàng nổi đầy gân xanh, giống như mãnh thú đang vận sức chờ phát động, mưu toan nuốt người dưới thân vào bụng.

Thanh âm của Tân Cửu đứt quãng.

Bụng dưới căng chặt cũng bị va chạm, chỉ có thể hít thở theo chuyển động của thân dưới.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ trong cổ truyền ra khi Tân Cửu đau đón cong lưng: “Chậm một chút...đau...”

“Cửu nhi, đợi chút nữa.” Vĩnh Hi để cong người như loài báo, theo sự co rút của nàng mà lên tiếng rên rỉ, hần xoa nhẹ bờ mông nhỏ xinh của nàng, để nàng thả lỏng: “Ngoan, để trầm vào thêm chút nữa.”

Hai chân Tân Cửu quăn lại ở bên hông hần, hai cánh tay vô lực rũ xuống ở bên tai, chỉ có thể nghe được mồ hôi rơi tí tách, cùng tiếng nước chập chập, từng lần va chạm khiến cho bên trong cơ thể nàng tuôn ra càng nhiều chất lỏng.

Khoái cảm vui sướng truyền khắp toàn thân, sau tai nàng và cả cơ thể đều trở nên đỏ hồng tựa như mặt ngọt mê người.

Nhan sắc trong sáng long lanh, trắng nõn đến ghen tị.

Hai mắt Vĩnh Hi để dần dần sâu thẳm, động người một cái, xâm nhập đến tận cùng.

Hai người cùng thở dài một tiếng.

Tân Cửu choàng tay lên cổ hần, hoàn toàn mất đi lý trí hôn lên cằm của hần, như một con thỏ bị giật mình, thời điểm hoàn toàn bị xâm chiếm lại muốn chạy trốn ra xa, nàng thấp giọng khát cầu: “Đừng động nữa...”

“Vẫn chưa đủ.” Vĩnh Hi để quăn tóc nàng lên sau đó giữ chặt hai tay nàng, lực eo mạnh yếu từ nơi nào đó không ngừng đâm vào rút ra.

“Quá...quá sâu...lại, lại chậm một chút....”

Hần cúi đầu ngậm lấy đôi môi thơm mềm của nàng, nuốt lấy nước bọt, hạ thân dùng sức chuyển động, vận dụng phương pháp nguyên thủy nhất, đem toàn thân nàng, cả máu và thịt nuốt vào bụng.

Mười ngón tay của Tân Cửu đâm vào ngón tay hần, lồng ngực không ngừng phập phồng, trong đầu là một ánh sáng trắng chói bùng nổ, Vĩnh Hi để đột nhiên chuyển động nhanh hơn, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, sau đó cơ thể mạnh mẽ dừng lại, đưa tay nâng cặp mông của nàng lên, trong thoáng chốc một dòng chất lỏng ấm áp theo tiếng rên rỉ bắn vào nơi sâu nhất.

Tân Cửu khẽ thở một tiếng, có chút mở mắt không nổi.

Vĩnh Hi để vòng tay lên lưng nàng khẽ vỗ về, chậm rãi rời khỏi tiểu huyết chập chệch, theo cự vật rời khỏi từ trong cơ thể, một mảng vết máu lớn lẫn với bạch trọc chảy ra.

Vĩnh Hi để nhìn thoáng qua, sắc mặt đen lại.

Hắn khê ho một tiếng, ở bên tai Tân Cửu áy náy nói thầm: “Trẫm...là lần đầu tiên.”

“...” Tân Cửu hơi mở mắt, có chút ngốc, chẳng lẽ đàn ông cũng có thể chia ra là xử* hay không nữa à? Mặt khác...trực tiếp thẳng thắn thừa nhận như vậy không có tổn hại đến uy nghiêm Hoàng Đế của hắn chứ? Đương nhiên, dù sao thì tâm tình của nàng sau khi nghe thấy cũng không tệ lắm là được. Tân Cửu hơi nhắm mắt lại: “Àn...”

“Nhất thời không khống chế tốt độ mạnh yếu, lần sau, sẽ không để người chảy máu nữa.” Ánh mắt Vĩnh Hi để sáng rực nhìn nàng chăm chăm, một là vì kỹ thuật của bản thân không tốt mà tiếc hận, một là vì áy náy mà lập ra cam đoan.

Tân Cửu lặng im: “...” Hắn muốn làm gì đây? Lần đầu tiên đổ máu không phải rất bình thường sao?

Tân Cửu nghiêng đầu sang chỗ khác: “Sẽ không có lần thứ hai đâu.” Sau khi nói xong nàng cảm thấy bản thân thực sự đủ ấu trĩ, quả thực cả mồm đều là lời nói nhằm thuần túy được chứ!

Nhưng mà vừa dứt lời, ngón tay của nàng lại bị giữ chặt. Tim Tân Cửu ngừng đập, quay đầu lại thì thấy đôi mắt Vĩnh Hi để lần nữa trở nên tối đen, không nói hai lời trực tiếp ôm lấy eo của nàng, động thân một cái bắt đầu chuyển động.

Toàn thân Tân Cửu bủn rủn khó chịu, nhưng không thể làm gì,

Sau nửa canh giờ, theo bạch trọc phóng thích ở nơi sâu nhất, nam nhân dương dương đắc ý khiêu mi: “Lần thứ hai.”

“...”

Dưới vách núi sâu không thấy đáy, trên sườn núi cũng không thấy đỉnh, Vĩnh Hi để xé một mảnh vải từ tiết y xuống để Tân Cửu lau sạch thân thể, cánh tay chặt chẽ ôm trọn nàng, thỏa mãn khê gương khoe môi.

“Thời điểm này sao người còn có thể an nhàn như vậy chứ?” Tân Cửu chọc chọc lồng ngực lõa lồ của hắn, bên trên cũng không thiếu những vết cào giao nhau. Tại nơi hoang thiên dã địa, ở giữa sườn núi làm việc này, trong số Hoàng Đế hắn là người đầu tiên a.

Vĩnh Hi để hôn bàn tay vẫn đang đâm chọt của nàng, vô tội nháy mắt mấy cái: “Sắc đẹp hại người, khó lòng kìm nổi.”

Tân Cửu thoáng cái rút tay về. Nàng cũng không dám để hắn tiếp tục hôn nữa, vạn nhất lại có phản ứng thì làm sao đây? Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua cảnh vật xung quanh, thở dài; “Chúng ta nên làm gì

bây giờ.”

Kỳ thực, nguyên nhân gây ra một loạt sự kiện ngày hôm nay là từ cái dây thừng kia, nhưng chỗ phạm phải sai lầm lại không có liên quan gì nhiều với nàng. Rõ ràng là một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, cứ thế mà bị hệ thống phá hủy, suy đi tính lại, chủ yếu là hệ thống quá không đáng tin cậy mà! Các chỉ số thông minh đều đi mừng năm mới cả, lưu lại một cái chương trình số 2 không có chỉ số thông minh nào, đây không phải là lừa người chơi sao!

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng trường Vĩnh Hi để một cái: “Đều tại người, nếu không phải người đi trêu chọc cái nữ tướng quân kia...”

Trêu chọc?

Vĩnh Hi để dường như nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của nàng, dùng chóp mũi chạm lên mặt nàng, thân mật thấp giọng nói: “Trẫm không thích nàng ta, trẫm chỉ thích người.”

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 100%, thành công tiêu diệt Hoa Mai Côi. Ban thưởng kim tệ: 100, ban thưởng điểm mị lực: +10, ban thưởng kỹ năng: Thiện Xạ (không phải võ công nội lực, phối hợp sử dụng với kỹ năng thêu của Qùy Hoa Bảo Điển sẽ đạt được hiệu quả không tưởng nha ~).]

Tân Cửu giật mình kinh ngạc.

“Không cần phải lo lắng, tất nhiên là có biện pháp ra ngoài.” Vĩnh Hi để hít ngửi mùi hương bên tai nàng, lấy ra từ bên trong khôi giáp một cái còi nhỏ, lập tức hướng về phía mây huyết còi báo hiệu sự cố.

Tiếng còi truyền về phía xa.

Trong mây, một điểm đen phá mây bay đến, lông vũ rực rỡ, mỏ nhọn mà câu, hai móng bóng loáng, đầu móng tỏa sáng, từ xa nhìn đến đúng là một con điều hâu uy phong lẫm lẫm.

Vĩnh Hi để hơi cong ngón trỏ, điều hâu liền nhu thuận đậu lên đốt ngón tay của hắn, một bên còn không ngừng dùng đôi mắt như ngọc lưu ly nghiêng đầu đánh giá Tân Cửu, trên người Tân Cửu có hơi thở của Vĩnh Hi để, điều hâu kêu “cô cô” hai tiếng từ trong cổ họng, dường như đang thân thiện chào hỏi.

Vĩnh Hi để lấy chiếc còi nhỏ nhét vào tín đồng được gắn ở bên chân điều hâu, vỗ vỗ lên lông vũ của nó, sau đó giơ tay lên cao, điều hâu tựa như một mũi tên bén nhọn bay vút vào mây xanh, hồi lâu đã không thấy bóng dáng.

Tân Cửu nhìn mà lú lú không thôi.

Cầm thấy con điều hâu này rất tinh thông, thoát nhìn bề ngoài so với bồ câu đưa tin thì hữu dụng hơn

hiều.

Vĩnh Hi để ôm Tân Cửu đứng dậy, cùng nàng tựa trán vào nhau, đôi mắt như hồ sâu tỉ mỉ nhìn nàng, bỗng nhiên cười nói: “Cửu nhi, chúng ta ra ngoài lâu như vậy, cũng nên hồi cung rồi.”

Tân Cửu mệt mỏi nhắm mắt lại, chậm rãi tựa đầu lên bả vai hắn: “Được.”

24. Chương 24

Dưới vách núi lạnh lạnh, bất quá ở đây có ám vệ, nên vẫn tiết kiệm được rất nhiều công sức, Vĩnh Hi để một tay ôm trọn Tân Cửu, một tay nắm lấy dây thừng được thả xuống từ phía trên, đề khí từ trong bụng vận khinh công nhảy người lên, cũng may vách núi thoạt nhìn thì cao, thực tế chỉ là hiệu quả khi bị mây mù che mắt, cũng không lâu sau hai người đã trèo lên đỉnh núi. Lúc này quân đội Nam Cương tất nhiên đã bại, chỉ có hoàng thất Nam Cương và cận vệ bên người bọn họ còn ngoan cố chống cự, không chịu buông bỏ một bước.

“Hừ, những lưu quân này vậy mà rất trung thành.” Vĩnh Hi để ôm Tân Cửu vào ngực ngồi ở trên lưng ngựa, dõi theo hoàng thất Nam Cương vẫn còn sống sót, sắc mặt cũng không đẹp mấy.

Tân Cửu liếc nhìn hắn, trong lòng biết rõ hắn đang nhớ đến đám người Ninh gia. Cái người này tuy ngoài miệng nói là không thêm để ý, nhưng sau khi biết bị người khác phản bội, trong lòng tất nhiên là không dễ chịu gì.

“Thân là Hoàng Đế Nam Cương, nếu bên người không có mấy ai trung thành, Nam Cương không phải đã sớm loạn rồi sao.” Tân Cửu thẳng người lên, chỉ chỉ dưới vách núi: “Nói lại, tướng quân lợi hại nhất của Nam Cương đã rơi xuống vách núi, những người này tuy hiện giờ có thể miễn cưỡng ngăn trở tiến công, nhưng sau một lúc, thể lực không thể chống đỡ nữa, đến lúc đó vẫn sẽ bại trận.”

“Cửu nhi phân tích không sai, trẫm rất vui mừng, những thứ vàng bạc quá tục rồi, trẫm muốn ban thưởng người một cái hôn.” Bàn tay Vĩnh Hi để nắm chặt hông nàng, cúi người hôn lên mặt nàng một cái, lạnh lẽo ở hai đầu mày tan biến, theo sau là thứ gì đó ở dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh, dựng đứng lên, thẳng tắp chống lên lưng Tân Cửu.

Sắc mặt Tân Cửu đỏ bừng, kéo bàn tay của hắn đang đặt ở bên hông nàng hung hăng cấu véo một cái, tức giận thấp giọng: “Đã lên đây rồi...Người sao lại suy nghĩ đến việc này chứ, mau dừng lại đi.”

“Người ngồi ở phía trước, trẫm tâm viên ý mã cũng là phản ứng bình thường.” Nam nhân mặt không đổi sắc, vật dưới thân theo chuyển động của ngựa mà ma sát, hắn trầm thấp rên rỉ một tiếng, giọng nói có hơi khàn khàn, còn mang theo một chút vui vẻ: “Nói lại...nam nhân vừa được ăn mặn, cũng không dễ dàng dừng lại như vậy đâu.”

Tân Cửu nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến hắn, tận lực bỏ qua gã cầm thú đang động dục kia. Ngựa phi tốc độ, không lâu sau đã đến nơi trú quân của quân đội Đại Khánh, quần áo của Tân Cửu xem như vẫn còn nguyên, chỉ có đai lưng bên trên đã sớm bị Vĩnh Hi để tháo xuống, vì vậy cảnh tượng lúc này là một mái tóc đen bóng như vẩy mực rũ xuống trước người, nổi bật lên dung mạo xinh đẹp càng trở nên tuyệt mỹ. Mắt hạnh của nàng khê châu, sáng ngời như khảm ngọc, đôi má trắng nõn mềm mại sáng bóng, dường như có năng lực hấp dẫn người khác.

Đúng là thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi trẻ trung.

Vì sao Tân thị vệ trưởng thành lại xinh đẹp như vậy? Lúc này chân tướng đã rõ. Trong nháy mắt nhìn thấy Tân Cửu mọi người đều hiểu được, cái này chẳng phải là “Song thổ bàng địa tẩu, an năng biện ngã thị thư hùng*” trong truyền thuyết hay sao, xem ra tướng quân đại nhân của bọn họ thích mang theo nữ nhân bên người, cũng chính là không chịu nổi cô đơn vào đêm thoi.

*Song thổ bàng địa tẩu, an năng biện ngã thị thư hùng (, ?): thơ Mộc Lan thời Bắc triều, thể loại dân ca. Bài thơ gồm bốn câu, trên là hai câu cuối. Cả bài thơ dùng để tán dương trí tuệ của Mộc Lan, ý là thổ mái và thổ đục khi tách ra rất dễ phân biệt nhưng khi cùng nhau chạy đi lại khó đoán được. Vào những năm chiến tranh căng thẳng, ai có thể nhận ra được Mộc Lan là nữ? Cũng ý chỉ Tân Cửu giả nam trang vào quân doanh nhưng ít người nhận ra nàng là nữ. - Theo Zhidao.Baidu.

Nam nhân cả, ngầm hiểu lẫn nhau, điểm ấy đều lý giải được.”

Tuy nói không thể mang theo nữ nhân vào quân doanh, nhưng nếu nữ nhân này là nữ nhân của tướng quân, còn là ân nhân cứu mạng của mọi người, tất nhiên quy củ lúc này sẽ khác đi.

Đại Khánh và Nam Cương hai mặt giao đấu, ở giữa nhóm người Nam Cương được bảo vệ có trẻ có già có nữ nhân, đáng giá nhất là một đại hán để râu quai nón trên mặt, trên người mặc áo bào màu vàng, cực kỳ bắt mắt.

Tân Cửu nhìn chằm chằm vào y phục của hắn mà xem xét, tuy rất giống triều phục của Hoàng Đế, nhưng về phương diện chi tiết vẫn có chút không giống, có thể là vì muốn thích ứng với cải thiện đời sống ở Nam Cương, chỉ là thoát nhìn đối với Tân Cửu lại có vẻ chẳng ra làm sao.

Nàng sờ sờ cằm, vụng trộm ở bên tai Vĩnh Hi để nói nhỏ: “Vẫn là triều phục của người đẹp hơn.” Màu đen gì đó, càng nhìn càng có chiều sâu.

Vĩnh Hi để xoa xoa vòng eo mượt mà của nàng: “Thích sao? Về rồi trầm mặc cho người xem.”

Tân Cửu ngạc nhiên liếc hắn một cái, sao tự nhiên lại trở nên dễ nói chuyện như vậy đây?

Tướng lĩnh của quân địch ôm ấp nữ nhân, người đối diện lại có chút không còn kiên nhẫn nữa. Gã đàn ông mặc áo bào màu vàng từ lỗ mũi hừ mạnh một tiếng: “Không nghĩ tới kẻ hạ Nam Cương lại là một tướng quân trăm mê sắc đẹp như vậy, ta còn nghĩ rằng là anh hùng hào kiệt dũng mãnh cỡ nào, thật khiến cho

quả nhân thất vọng.”

“Hoàng Đế Nam Cương?” Vĩnh Hi đế cao giọng cười cười, hần vốn dĩ đã cực kì tuần tú, hôm nay cười rộ lên như vậy, mi mày như vẩy mực, lại như bướm bướm phá kén, hơi thở lạnh liệt bao phủ toàn thân.

Trong lòng hần tuy ôm nữ nhân, nhưng khí thế lại không thua đối phương chút nào. Chế độ tôn ti của Đại Khánh so với Nam Cương thì nghiêm khắc hơn nhiều, đầu tiên hần từ nhỏ đã là Hoàng Tử, có thân phận cao hơn so với người khác không chỉ một tầng, hôm nay lại trở thành Hoàng Đế, thường ngày được người khác ba quỳ chín lạy, uy nghiêm trên người cho dù để lộ một chút cũng đủ khiến Hoàng Đế Nam Cương phải hít sâu.

Quả nhiên Hoàng Đế Nam Cương biến sắc, có hơi kinh nghi bất định liếc hần: “Người rốt cuộc là ai?”

“Tướng quân Đại Khánh.” Hai ngón tay Vĩnh Hi đế thuận tiện hất đi tóc mai ở trước ngực, cười “xùy” một tiếng: “Đương nhiên, cũng là người lấy mạng người hôm nay.”

“Khẩu khí thật lớn!” Vẻ mặt của Hoàng Đế Nam Cương tái đi, đảo mắt đến nữ nhân trong lòng hần, sau khi thấy được sắc đẹp của Tân Cửu thì khí tức trầm lắng, đáy lòng bình tĩnh trái lại quái dị thấp giọng cười cợt: “Chẳng lẽ ngươi còn có sức lực để chiến đấu sao? Quả nhân còn nghĩ rằng tướng quân đã vui vẻ du sơn ngoạn thủy đến quên cả trời đất rồi. Nữ nhân trong lòng ngươi quả thực mỹ mạo, chỉ là đến cuối cùng cũng không biết được nàng còn có thể an ổn nằm trong lòng người nữa hay không, e là cũng sẽ trở thành một mỹ nữ trong hậu cung của quả nhân thôi? Đến lúc đó nữ nhân của ngươi bị quả nhân ném lên giường mà vân vê nhào nặn, chơi đến khi chán rồi thì để nàng xuống dưới với ngươi.”

Hoàng Đế Nam Cương không hổ là đầy kinh nghiệm trong trong bụi hoa, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra cơ thể Tân Cửu không khỏe, biểu hiện thế này hiển nhiên là loại bủn rủn vô lực sau khi bị phá, cho nên đối mặt với Vĩnh Hi đế “túng dục quá độ” này, Hoàng Đế Nam Cương đột nhiên cảm thấy không cần phải e sợ, nếu cả nam nhân mất sức cũng đánh không lại, hần còn có mặt mũi mà ngồi trên ngôi vị Hoàng Đế Nam Cương gì nữa?

Hoàng Đế Nam Cương vừa nghĩ như thế, cuối cùng lại là một chuyện sai lầm nhất trong đời.

“Mỹ nữ hậu cung? Vân vê nhào nặn?” Tai Tân Cửu khẽ động, quay đầu lại nhìn đại hán mặt nhăn má hóp, cảm thấy một cơn lửa giận bùng lên, Vĩnh Hi đế chiếm được nàng thì không nói, đầu sao cũng là một thanh niên nhanh nhẹn, ngoại trừ tác phong làm việc có hơi chênh lệch so với vẻ ngoài, tài trí võ công tất cả đều đứng đầu, dù có sinh lại cũng khó mà được tương mạo tốt, nhưng người một lão già dâm tặc mặt đầy nếp nhăn lại muốn chiếm tiện nghi của nàng?

Tân Cửu nhướng mày, trực tiếp nổi khùng: “Hoàng Đế Nam Cương, cho dù là chuyện mà người vừa tùy tiện nói ra, thì cũng phải trả giá thật nhiều đấy.”

Mi tâm nàng hiện vẻ ngoan lệ, đưa tay rút ra cung tiễn bên lưng ngựa của Vĩnh Hi đế, kéo căng thành hình trăng rằm, một mũi tên dùng mắt thường có thể thấy được xuyên qua đám người, lướt qua cần cổ của ba bốn binh sĩ Nam Cương, cắm thẳng vào đầu Hoàng Đế Nam Cương, một vòng tròn đỏ hiện ra giữa mi tâm

của hắn, thân thể cao lớn âm âm ngã xuống đất.

[Đinh! Thiện xạ, bắn trúng mục tiêu +1]

Tân Cửu ngây ngẩn cả người, thủ hạ Nam Cương cũng sững sờ, lòng bàn tay ẩm áp của Vĩnh Hi để đặt ở bên hông nàng cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng, nóng đến mức như muốn đốt cháy mọi thứ, hắn để Tân Cửu ngồi ở sau lưng, ánh mắt sắc bén quét qua đám người Nam Cương, nắm bàn tay Tân Cửu mà trầm tĩnh và yên ổn.

“Hoàng Đế Nam Cương các người đã chết, người đầu hàng không giết.” Tay phải Vĩnh Hi để nắm lấy nhuyễn kiếm ở bên hông, vận sức chờ phát động.

So với Tân Cửu, hắn biết rõ con đường mình phải đối mặt tiếp đó là cái gì.

Hoàng Đế Nam Cương đã chết, những thủ hạ còn lại có khả năng sẽ bị chiêu hàng, nhưng cũng có khả năng tâm như tro tàn mà dốc sức liều mạng đánh cược một lần, hắn lo là điều thứ hai. Kẻ dũng không sợ chết luôn khiến người ta khiếp sợ nhất, bởi vì người không muốn dốc sức liều mạng với hắn, nhưng hắn lại muốn kéo người cùng chết. Cũng như Nhĩ Du đã rơi xuống vách núi. Tất nhiên, Tân Cửu cũng không làm điều gì sai cả, mà trái lại, một mũi tên này của nàng trực tiếp thay đổi cục diện hai bên giằng co. Hoàng Đế Nam Cương vừa chết, Nam Cương đại khái cũng không trở mình được gì nữa.

Hoàng Đế Nam Cương không có con nối dõi, hộ vệ hoàng thất chỉ là một đám thị vệ, mà người được bảo hộ lại là một đám nữ nhân. Nói đến Hoàng Đế Nam Cương vừa chết, hoàng thất mới thật sự xem như không còn.

Cũng may tình huống xấu nhất không có xuất hiện. Thủ hạ Nam Cương như rắn mất đầu, trái lại còn có phần ít người nhắc loan đao trong tay chém chết chiến hữu cạnh mình, sau đó trực tiếp chạy về phía đội ngũ Đại Khánh, ném đao đi biểu thị đã hàng. Còn lại những người trung thành liều mạng ở hậu phương bắn tên, mũi tên lướt gió bị ngăn lại bởi tấm khiên, Vĩnh Hi để gương kiếm chém bay một mũi tên lạc, một phát chấm dứt hành trình này.

Ngày thứ hai thu nhặt lại thi thể, dùng lửa lớn thiêu hủy toàn bộ chiến trường.

”

Trở lại quân doanh, Vĩnh Hi để đen mặt nắm tay Tân Cửu đi về doanh trường, một tay ném người lên giường, hắn nghiêng răng nhắc cảm nữ nhân lên, hai mắt đen đậm nhìn chăm chăm vào nàng: “Người có biết là nguy hiểm cỡ nào không?”

Tân Cửu: “...”

“Nếu những người kia còn chút ương ngạnh, nếu như trăm không ở bên cạnh người, người nghĩ là người còn

có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này!?” Vĩnh Hi để chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Không phải là còn có Hoàng Thượng sao...Nô tì vô cùng an tâm.” Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt, Tân Cửu tùm tùm cười ôm lấy cổ Vĩnh Hi để, đôi môi mềm mại hôn lên, coi như ban thưởng.

Chỉ là kiểu hôn nhẹ nhàng vừa chạm vào đã tách ra này làm người nào đó rất không thích.

Đôi mắt Vĩnh Hi để đen tối, bỗng nhiên trầm mặt, hấn một tay ôm Tân Cửu mà trở mình, để cho nàng nằm sấp lên người mình, đôi mắt nhìn thoáng qua ngực nàng, tỏ vẻ già dặn nói: “Không đủ.”

“Giả vờ đạo mạo.” Tân Cửu đỏ mặt vỗ một cái lên mặt hấn.

Vĩnh Hi để ngậm lấy một ngón tay của nàng, hơi khiêu mi: “Thật sao?” Trên mặt hấn là biểu hiện “ta không ngại càng tỏ vẻ đạo mạo chút nữa.”

“Tướng quân, tướng quân...đám tù binh kia lại chạy đến náo loạn.” Vương phó tướng vẻn mông cẩn thận từng chút một vén màn doanh trướng lên một khe nhỏ, để không phải nhìn thấy tình hình ở bên trong, mà còn có thể đảm bảo âm thanh truyền tới, ha ha, hấn thật sự rất thông minh mà.

Ngụy Đức Hải ở sau lưng hấn nhìn thấy tư thái hèn mọn bỉ ổi của hấn, ngửa đầu nhìn lên trời: “...”

“Náo loạn? Giết thì sẽ không náo loạn.” Vĩnh Hi để tùy tiện nói. Hôm nay Nam Cương đã bại, đối với những tù binh này Vĩnh Hi để cũng không chú ý đến, hấn tới đây chỉ vì muốn khuếch trương lãnh thổ, cũng không phải là thực sự đảm nhiệm chức tướng quân.

“...”

Vương phó tướng vuốt mồ hôi ở trên đầu, vị tướng quân nhảy dù này sao lại bạo lực như vậy chứ, tù binh đó có thể tùy ý giết sao? Giết tù binh rồi...sau này Đại Khánh có chiến tranh còn ai dám đầu hàng nữa? Thế nhưng lúc này đây...ngay cả hấn cũng muốn giết cái đám tù binh kia rồi.

“Tại sao bọn hấn lại làm loạn?” Vĩnh Hi để lười biếng hỏi.

“Chuyện này...” Vương phó tướng lắp bắp ấp úng nói: “Bọn họ đưa ra một điều kiện, nếu đưa Tân thị...cô nương giao cho bọn họ xử trí, bọn họ sẽ đồng ý...”

“Đây là báo thù?” Vĩnh Hi để hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói: “Đã thế còn muốn lập đền thờ? Không sợ là không cẩn thận lập luôn cho bản thân một cái linh vị sao? Nếu bọn họ đã muốn xuống mồ như vậy, người có thể đi giúp bọn họ một tay.”

Tân Cửu hoan hô trong lòng, dáng vẻ này của nam nhân ngựa đực thực sự tỏa ra khích phách nha.

25. Chương 25

Một câu của Sở tướng quân nói ra, âm thanh kêu gào của tù binh Nam Cương quả nhiên nhỏ đi không ít, dù sao đã có thể đầu hàng thì cũng không phải là không tiếc mạng sống, những người này náo loạn có lẽ là vì muốn báo thù cho chủ cũ, hơn nữa thì là vì muốn giữ lại thể diện cho mình, còn những thứ như không quên tình cũ, có nghĩa khí đó à...Dù sao, với tù binh thì thân phận luôn kém một bậc.

Đáng tiếc, người bọn hắn chạm phải chính là Vĩnh Hi đế.

Đương nhiên, mặc dù Vĩnh Hi đế không nói, nhưng người trong quân doanh cũng sẽ không cho bọn hắn quả ngon gì để ăn. Dù sao Tân Cửu không chỉ đơn thuần là người giết Hoàng Đế Nam Cương, mà còn là ân nhân cứu mạng quan binh của quân doanh.

Vì thế, khi chuyện này được truyền ra, tù binh Nam Cương bị tra tấn ngày ngày khổ không thể tả.

“Nếu như sớm biết kết cục là như thế này thì ngay từ đầu ta nhất định sẽ không cùng mọi người đi trêu chọc cái nữ nhân thần bí kia”; “loại thủ đoạn vô khổng bất nhập* này quả thực phải nghiêng tai ghé mắt khiến người giận sôi làm ta bị tổn thương tinh thần khó mà chịu được”; “nếu như trời cao cho ta cơ hội một lần nữa ta nhất định sẽ không đi đầu thai đến Nam Cương, cũng không lên chiến trường mà là an ổn làm con dân Đại Khánh.”

*Vô khổng bất nhập( ): thành ngữ ví von kẻ biết luôn cúi bốn phía, giỏi về lợi dụng tất cả các cơ hội gặp được, thấy kẻ hở thì chui vào. Theo BaikeBaidu.

Đây là tiếng lòng của bọn tù binh vào ngày thứ ba nhận hết tra tấn.

Tất nhiên vào ngày thứ tư, Tân Cửu cũng vẫn không nghe được bọn hắn đau khổ ai oán.

Bởi vì Sở tướng quân uy phong凛冽 khí thế hiên ngang tướng mạo anh tuấn phong lưu phóng khoáng dùng binh như thần cùng Tân cô nương y thuật vô song có thể làm hoạt tử nhân* mọc lại thịt từ xương như lời đồn và dùng một mũi tên giết chết Hoàng Đế Nam Cương khiến danh tiếng tăng cao trong thoáng chốc, mang túi vải chậm rãi hồi kinh rồi.

*hoạt tử nhân ( ): cái xác không hồn, còn gọi là zombies hoặc the undead. Theo BaikeBaidu.

Bên trong xe ngựa mặc mặc không gây chú ý, Tân Cửu không ngừng vén rèm lên nhìn ra bên ngoài.

Không thể trách nàng có dáng vẻ cực kỳ quê mùa như chưa từng nhìn thấy thế gian như vậy. Nàng dù gì cũng đã từng ở Tĩnh Khang Hầu phủ để thích nghi trong thời gian một năm, cũng không phải là chưa từng đi dạo phố, chỉ là thời gian trước ở lại quân doanh đã quá lâu, trước mắt bên cạnh lúc đến lúc đi đều là nam nhân, thật vất vả rời khỏi Kính Lam trấn, nàng rốt cuộc có thể nhìn thấy nữ nhân ở trên đường.

Nàng kiềm không được mà hít sâu một hơi.

Hiện tại nàng cuối cùng cũng đã hiểu được vì sao đàn ông đi ra từ quân doanh mặc kệ đẹp xấu chỉ cần là nữ là được.

Cả ngày cả đêm nhìn thấy đều là đám đại lão gia thì thôi đi, nhưng những người này phải huấn luyện mỗi ngày thỉnh thoảng còn đánh vài trận, mỗi người đều giống như từ trong rãnh bùn bước ra, nhìn mà hỏng cả mắt.

Sau lưng là nam nhân đang ngồi nghiêm chỉnh, trong tay cầm một quyển sách, trên người là bạch y, vẻ mặt không màng danh lợi, quanh thân cũng ít đi vài phần nghiêm khắc. Tân Cửu nâng má thỉnh thoảng liếc hắt một cái, trước kia dù đã biết Vĩnh Hi để có thể khiến người liếc mắt kinh diễm, nhưng hôm nay cẩn thận nhìn lại vậy mà còn là kiểu nhìn hoài không chán.

Nàng nhịn không được hấp dẫn, chỉ tay chọc chọc lên mặt hắn.

Cửa sổ xe ngựa bị gió thổi ngược vào mà mở toang ra, một cô nương mặc bạch y hoạt bát ôm một con thỏ ở trong lòng ngoái đầu nhìn lại tủm tỉm cười, lúc này xe ngựa vừa lúc đi qua, khuôn mặt nữ tử xinh xắn đáng yêu trùng hợp rơi vào mắt Tân Cửu.

[Đinh! Chúc mừng Kí Chủ vì ngẫu nhiên gặp được mà kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến thứ sáu: tiêu diệt Hoa Nhài của Đế Vương.]

Xe ngựa trong tiếng vó ngựa lộc cộc và âm thanh của bánh xe lăn tròn mà dần dần đi xa.

Thiếu nữ mặc bạch y ôm thỏ trắng đã bị xe ngựa bỏ xa ở phía sau.

Ngón tay của Tân Cửu còn đặt trên mặt Vĩnh Hi để, khuôn mặt biểu lộ từ hào hứng bừng bừng biến thành thần sắc sững sờ duy trì không đổi.

Vĩnh Hi để đưa mắt nhìn ngón tay nhỏ dài trắng mịn của nàng, tay chỉ dùng chút lực thuận lợi kéo người vào lòng ngực mình, có chút đắm chiêu nghi đến nàng vừa rồi bỗng nhiên thay đổi vẻ mặt, tận lực kiềm chế giọng nói, nhíu mày đậm nhạt hỏi: “Người vừa rồi...nhìn thấy cái gì?” Là nam nhân hay là nữ nhân?

Niềm nghi hoặc khiến lòng hắn như bị mèo cào ngứa ngứa, nhưng hắn biết rõ nữ nhân trong lòng mình rất yêu thích nam tử có tướng mạo anh tuấn. Vĩnh Hi để đặt quyển sách xuống, ngón tay trái từ môi nàng trượt xuống dưới, rơi lên xương quai xanh tinh xảo, vuốt ve hồi lâu, tức thì mặt không biểu tình vạch mở

cổ áo, niết chặt trên châu hồng nhạt trên ngực nàng.

Một cơn đau xót gọi Tân Cửu tỉnh táo lại.

Nàng mê mang chớp mắt nhìn, lập tức khôi phục tinh thần.

Hỏi nàng thấy cái gì ấy hả? Hừ!

“Nhìn thấy nữ nhân của người đấy.” Tân Cửu lùi người trốn về phía sau, ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười. Vốn dĩ nàng định khen ngợi vẻ ngoài của Vĩnh Hi để lớn lên thật đẹp mắt thì bên này hoa đào đã tới rồi, ngựa đực thì chính là ngựa đực, hứng thú chiêu phong dẫn điệp* căn bản khó có thể sửa đổi, thực sự là không thể tha thứ!

*Chiêu phong dẫn điệp ( ): ví von thu hút sự chú ý của người khác. Xuất phát từ “Bài ca đặc biệt” của Diệp Văn Linh. Theo BaikeBaidu.

Tân Cửu tức giận dâng cao bị nghẹn ở cổ họng, nửa ngày lại nuốt xuống.

Kỳ lạ thật, nàng đang tức giận cái gì chứ.

Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất không phải là để Vĩnh Hi để tận sức chiêu phong dẫn điệp, sau đó bản thân nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để về nhà sao? Nếu nói sau này Vĩnh Hi để không đi hấp dẫn mấy nữ nhân khác nữa thì nàng làm sao mà đi hoàn thành nhiệm vụ được?

Tân Cửu hết sức mâu thuẫn với bản thân.

“Ta hỏi người, người có thích nàng hay không!?” Tân Cửu lay lay cổ áo Vĩnh Hi để, thầm nghĩ nếu lúc này Vĩnh Hi để nói không thích, có phải hệ thống sẽ thông báo là hoàn thành nhiệm vụ hay không? Cái này cũng không phải là không có khả năng... Dù sao lúc đến lượt nữ tướng quân Nhĩ Du trước đó, Vĩnh Hi để đã nói một câu “Ta không thích nàng ta”, sau đó hoàn thành nhiệm vụ.

Tân Cửu càng nghĩ hai mắt càng phát sáng.

Cũng chẳng biết tại sao mặt Vĩnh Hi để bỗng nhiên có chút đỏ. Tân Cửu lại càng hoảng hốt, người này từ trước đến nay vì muốn rèn luyện phong độ nên đã quen mặt không biểu tình, lần này đột nhiên xấu hổ thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Vĩnh Hi để “khụ” một tiếng, xoay qua một bên, thấp giọng lãnh đạm nói: “...Yêu thích.”

“...”

Lòng Tân Cửu dâng cao, nhú mảy: “Chẳng lẽ người thích cái cô nương ôm thỏ kia?”

Cô nương ôm thỏ thì có liên quan gì đến nữ nhân của hắn?

“Nữ nhân của trẫm...” Vĩnh Hi để có chút trầm ngâm, mặt không đổi nhìn chăm chăm vào nàng hỏi: “Không phải người sao?”

Tân Cửu cười híp mắt lại như vầng trăng khuyết, đóng đũa cánh tay Vĩnh Hi để: “Vậy người có thích cô nương ôm thỏ vừa rồi hay không?”

“Không nhìn thấy.” Vĩnh Hi để nhắm mắt lại, không chờ Tân Cửu lên tiếng lại nói: “Không thích.”

“Hệ thống, ta hoàn thành nhiệm vụ chưa?” Tân Cửu bỏ cánh tay Vĩnh Hi để ra, tâm tình tốt đẹp ngồi ở một góc khác của xe ngựa chờ đợi đánh giá.

[...Hệ thống tự có cách thức đánh giá, thỉnh Kí Chủ không được gian lận, nếu lại gian lận sẽ bị sét đánh...]

Ý như lời nói, hệ thống không phải là kẻ ngu, người hoàn thành nhiệm vụ như thế là muốn lừa bịp đấy à!

“Hệ thống, người đáng thương như vậy, bằng hữu của người có biết không.”

[...]

”

Tân Cửu vẫn đối với cô nương ôm thỏ kia nhớ mãi không quên, mỗi lần nhìn thấy sạp hàng có bán thỏ con hai mắt đều tỏa sáng, Vĩnh Hi để thì không thể nào thích nổi loài động vật thô tục đã ngồi rồi thì im lặng không động đậy gì nữa kia, vì vậy trước khi hồi cung, đại đao thị vệ, thân là Đại thống lĩnh cấm vệ quân, khổ bức ôm một lồng sắt đựng chó con nhét vào xe ngựa.

Nói là một lồng sắt, chính là một con chó cộng thêm một lồng sắt chứa đồ ăn.

Vĩnh Hi để chỉ vào cục tròn màu trắng, sắc mặt tối tăm: “Tại sao lại là cầu?”

Từ sau khi bị người ta gọi là “cầu Hoàng Đế”, so với con thỏ thì hắn đối với loại động vật này càng không có hứng thú.

“Hoàng Thượng, mèo ở nơi này không có huyết thống tốt, chỉ có con chó này là phù hợp.” Ngụy Đức Hải vội vàng chạy đến để giải thích, gương mặt nhìn tình hình trong xe ngựa, hàm hậu tươi cười: “Nhìn lại thì,

Vinh Phi nương nương dường như rất yêu thích đấy chứ.”

Vinh Hi để nhìn lại, đã thấy Tân Cửu đã lấy tất cả đồ ăn trong lồng ra, cầm một ống nhỏ chấm chút sữa, dịu dàng cho chó con ăn. Lông tơ trên người chó con không dài, vẫn có thể thấy rõ màu da bên dưới, chỉ là nhìn kỹ thì từ lúc sinh ra vẫn chưa đủ trắng, mắt vẫn chưa mở được, đang nhắm nghiền lại, trong miệng râm rì kêu. Thấy tình cảnh này, tâm tình buồn bực của vị Hoàng Đế bị gọi là “cẩu” trong nháy mắt đều không cánh mà bay.

“Cục cưng nhỏ thật đáng yêu.” Phụ nữ đối với loại động vật bé nhỏ mềm mại này luôn không có sức chống cự. Tân Cửu duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng chỉ lên bụng rồi vuốt ve cái cổ nhỏ của chó con: “Ngoan ah, uống nhiều một chút.”

Vinh Hi để dịu cả lòng, sắc mặt đen tối cũng dần dần biến mất.

Nàng đã thích thế, vậy thì nuôi thôi.

Ngụy Đức Hải cẩn thận từng chút một buông rèm xe xuống, lập tức bắt đầu điều võ giường oai, hấn vung ống tay áo lên, hắt cảm hừ nhẹ một tiếng: “Ồ, đây không phải là Đại thống lĩnh của chúng ta sao, thế nào mà mua chó về lại không nói lời nào cả vậy? Chúng ta đã nói, chỉ cần Vinh Phi nương nương thích, thì không có việc gì lớn nữa.”

Thống lĩnh cầm vệ quân ôm kiếm nghiêng người dựa vào bụng ngựa của mình, thổi thổi tóc mái trên trán, không phản ứng.

Trong xe lại khôi phục yên tĩnh lần nữa, suy nghĩ của Tân Cửu cũng từ con chó chuyển sang người chó con, nghe thấy cục cưng nhỏ râm rì hai tiếng, đánh cái nấc, Tân Cửu nhẹ nhàng ôm nó lên.

Vinh Hi để nhếch môi, vùi đầu vào cần cổ nàng, hai cánh tay quấn lên eo nàng, cọ sát bụng nàng: “Cẩn thận vậy sao? Giống như đang chăm con ấy.”

Tân Cửu hơi liếc mắt nhìn hấn một cái, giẫy người ra, đưa chó con trong tay đặt vào lồng ngực hấn: “Nhanh ôm lấy con của người đi.”

Vinh Hi để luống cuống tay chân nhận lấy, trong lòng bàn tay là một cục tròn mềm mại, chó con “ô ô” nhích tới nhích lui, cái lưỡi nhỏ liếm láp lòng bàn tay dưới thân, cả người Vinh Hi để cứng lại.

Tân Cửu cười khúc khích một tiếng: “Hai người lớn lên giống nhau thật đấy.”

Vinh Hi để đen mặt đem con chó thả lại vào lồng đóng kỹ, đưa tay kéo người ôm vào trong ngực mình, đôi tay vươn vào trong cổ áo sờ soạng lưu loát tháo cái yếm xuống, trưng ra trước mặt Tân Cửu, nhúu mày uy hiếp: “Rất giống trâm sao?”

“Không có, nó nhìn giống nô tì.” Tân Cửu một vẻ đứng đắn.

Tân Cửu yên lặng quay mặt đi nhìn chó nhỏ, trong nội tâm lại ghi nhớ lịch sử đầy máu và nước mắt của mình. Nhìn xem, đến cùng ngàn vạn không thể mềm lòng, tuyệt đối không thể có cảm giác luyến tiếc hần bao nhiêu, níu giữ lại chính là khổ bức a! Cho nên một khi hoàn thành nhiệm vụ phải lập tức trở về nhà!

Tân Cửu vuốt ve chó nhỏ, trong lòng lại bắt đầu tính toán.

Nhưng lại không biết rằng người ở phía sau đang nằm nghiêng chống đầu trên nệm êm trong xe, mang ánh mắt nhu hòa nhìn mình.

Cuối cùng có thể đi hay không, có lẽ vẫn phải bàn lại.

26. Chương 26

Tuy nói hoàng cung Đại Khánh đã thay đổi chủ nhân, có điều bố cục đại thể vẫn không thay đổi, Vĩnh Hi để vào Thiệu An tự trong thiên điện tùy tay gõ lên mấy khối tượng Phật, sau đó mọi người liền theo sát đi xuống dưới mật đạo.

Khi Tân Cửu lần đầu tiên đi vào mật đạo, trong lòng còn hoang mang, chỉ sợ sau khi biết được bí mật này, Vĩnh Hi để sẽ đem năng tiên dâm hậu sát rồi vứt thi thể nơi hoang dã, có điều may là giữa đường đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vấn đề tính mạng năng tiên tuyệt đối không cần phải lo lắng quá nhiều, chung quy Vĩnh Hi để sẽ không đến mức ra tay với ân nhân của mình chứ? Ở chung trong thời gian dài như vậy, năng cảm thấy Vĩnh Hi để còn là một thiếu niên khá thiện lương a.

Vị Hoàng Đế thí phụ sát huynh một tay ôm lấy Tân Cửu, một tay chấp sau lưng, chân dừng bước, đột nhiên cười “xùy” một tiếng: “Trước đừng vội trở về tắm điện, cùng trầm đi gặp Hoàng Đế của Đại Khánh chúng ta, có phải đúng như lời đồn ở bên ngoài là phong lưu tuần tú không?”

Tân Cửu thoáng cái đỏ mặt giùm hần, nhìn đám cấp dưới là ám vệ mặc hắc y, Ngự công công và Thống lĩnh cấm vệ quân đang giữ im lặng ở xung quanh, nhìn biểu hiện trên khuôn mặt của người này so với người kia đều thuần lương, không khỏi thở dài trong lòng, sống dưới cường quyền không dám cười nói a...Mấu chốt chính là đâu có Hoàng Đế nào khoa trương về chính mình như vậy chứ?

Lúc này, bản thân Hoàng Đế giả đang ở Hồi Phong Các của Tiêu Chiêu Nghi. Tiêu Chiêu Nghi là tiểu nữ nhi của Tiêu gia, ngày đó cũng nằm trong nhóm tuyển tú, từ lúc Ninh gia muốn lập mưu chiếm hoàng vị, người cần lôi kéo đầu tiên chính là thế gia đại tộc hiển quý mà không phải là một đám thanh lưu đương triều, dù sao nhân mạch của thế gia đại tộc cũng không phải đám tài tử như loại trạng nguyên lang, thám hoa xuất thân từ thương nhân bách tính có thể so bì được. Hoàng Đế giả thân bất do kỷ, tất nhiên sẽ theo như sắp xếp cùng Tiêu Chiêu Nghi thân mật, để nhằm có được sự ủng hộ từ Tiêu gia.

Vào lúc nhóm người Tân Cửu đi dọc theo địa đạo xuất hiện ở Hồi Phong Các, giường lớn khắc hoa lụa mỏng phiêu dật, ván giường lắc lư, nữ nhân yêu kiều thấp giọng rên rỉ. Thanh âm không dứt bên tai, thậm chí còn có tiếng cầu xin tha thứ nhỏ nhẹ: “Hoàng Thượng, đừng giày vò nữa...Nô tì sắp không được rồi...”

“Ái phi ngoan, trẫm chính là yêu dáng vẻ này của ngươi...” Hoàng Đế giả dường như càng thêm động tình, ngay cả giọng nói cũng đã có chút biến đổi rồi, vốn là bắt chước theo Vĩnh Hi để toàn diện nên ngữ khí cũng lộ ra cái vẻ chân ngựa.

Tân Cửu vuốt đi da gà nổi trên người, trộm nhìn Vĩnh Hi để, chỉ thấy sắc mặt hần như thường, giống như không hề bởi vì thanh âm này mà bị ảnh hưởng gì.

Hơi nóng trong phòng dâng cao, Vĩnh Hi để xoay lưng ra lệnh cho thuộc hạ: “Chém đứt rèm xuống, để trẫm chiêm ngưỡng phong thái trên giường của Hoàng Đế bệ hạ một chút.”

Tân Cửu cảm thấy hiểu được, tuy nói trên mặt Vĩnh Hi để không nhìn ra vẻ phần nộ gì, song một kẻ Hoàng Đế giả lớn lên có khuôn mặt giống mình như đúc, dùng thân phận của mình, còn ngủ với nữ nhân của mình, đổi lại ai cũng sẽ khó chịu thôi? Dù sao cái chuyện đội nón xanh (cắm sừng) này, người bình thường đã chịu không được, chứ đừng nói chi là một Hoàng Đế cao cao tại thượng.

“Vâng.” Sau lưng, một ám vệ lên tiếng bước đến, soạt soạt hai tiếng chém đứt cột giường và mạn giường.

Thanh âm của hai người trên giường đột ngột dừng lại, sắc súa leo ra từ dưới cái giường đổ nát, Tân Cửu chỉ thấy da thịt lướt qua trước mắt, sau một khắc liền bị Vĩnh Hi để kéo vào trong lòng, ôm đầu tựa lên ngực che lại, không nhìn thấy gì nữa.

“Hoàng Thượng...” Tiêu Chiêu Nghi xem ra làm phi tử cũng thực tận tâm, vội vàng nâng Hoàng đế giả dậy, vừa nhắc mắt nhìn thấy thủ phạm hãm hại mình, nhất thời hai mắt trợn trừng: “...!!” Lại ngó nhìn người mà mình nâng dậy, rồi lại nhìn người đối diện...Trên đời này sao lại có hai người lớn lên giống nhau như đúc thế kia?!

Vậy rốt cuộc thì ai là Hoàng Thượng?

Nghĩ đến trong mười mấy năm qua, Tiêu Chiêu nghi còn chưa thấy tình cảnh nào kinh tâm động phách như này đâu.

Hoàng Đế giả ngược lại xem ra thì bình tĩnh hơn so với Tiêu Chiêu Nghi, hai người mặc thêm quần áo, Hoàng Đế giả khẽ cười một tiếng, giống như thở dài lại như bất đắc dĩ: “Ngươi quả nhiên trở về rồi.”

“Ai cho ngươi cả gan, dám giả dạng trẫm?” Vĩnh Hi để im lặng quan sát hần, mãi qua hồi lâu mới lên tiếng: “Chắc hẳn không phải Ninh gia nhỉ. Ninh gia chỉ là tìm được người, mà trẫm nhận thấy, những ghi chép về người trước hai mươi tuổi đều là giả tạo, yên bình đạm nhạt như thế, không giống với tính cách của ngươi.”

Thần sắc của Hoàng Đế giả hơi hoảng hốt: “Ta chẳng qua chỉ là một thôn phu nơi sơn dã, trên lưng còn có vết thương bị củi quệt xước. Có điều người Ninh gia có thể tìm đến ta, cũng là vì động rỗng thì gió lừa*. Hoàng Thượng... người không nhận ra hai người chúng ta lớn lên rất giống nhau sao.” Lúc này, khẩu khí của hắn lại không có khí thế khi nói câu “Vương hầu tương tương ninh hữu chủng hồ”, mà là giọng điệu rất nhẹ, dường như mang theo lòng tràn đầy phần uất.

*động rỗng thì gió lừa ( ): nguyên văn “không huyết lai phong”, thành ngữ chỉ lời đồn xảy ra không phải là không có nguyên nhân. Trong truyện, Hoàng Đế giả muốn ám chỉ Ninh gia tìm tới mình không phải là không có lí do. - TheoBaike.com.

“Ý của ngươi là...anh em song sinh?” Vĩnh Hi để cười giễu một tiếng: “Từ khi nào con trai của Thành vương cũng dám xưng huynh gọi đệ với trẫm vậy? Người nhận nuôi ngươi không có nói rõ ràng thân thế của ngươi sao? Thành vương phi và mẫu phi của ta chính là tỷ muội song sinh, ngươi và trẫm giống nhau cũng không phải là không thể. Nhưng hai mươi năm trước, Thành vương dấy binh làm loạn sớm đã dền tội. Ngươi, bất quá chỉ là một kẻ loạn thần tặc tử mà thôi.”

Còn một câu hắn vẫn chưa nói: cho dù có thật là huynh đệ song sinh của hắn...thì có thể thoát khỏi cái chết sao? Thân tình, hắn từ trước đến nay đều không có, ngày đó lúc chính tay hắn đem Tiên đế chết chìm, chưa từng có nửa phần bi thương, bởi vì tại nơi hoàng cung này, chưa từng có người nào cho hắn thứ này cả.

“Không có khả năng...” Hoàng Đế giả trước đó còn muốn thoát ly tổ chức, hoàn thành mộng phong Vương, không nghĩ tới tất cả đều là giả dối, hắn bày ra khuôn mặt giống Vĩnh Hi để mà vận vẹo lên, rút ra trường kiếm rồi phi thân đánh tới: “Cầu Hoàng Đế! Ngươi đang gạt ta!”

Võ công của Hoàng Đế giả cũng không cao, bằng không thì cũng không có khả năng bị mấy gã tiểu thái giám mà Ninh gia phái tới quần chế.

Vĩnh Hi để cũng không động thủ, ám vệ ở phía sau đã một cước đạp bay trường kiếm trên tay hắn ta, nắm cổ áo Hoàng Đế giả xách lên như xách gà con, một thân huyền bào cũng nhiễm bụi đất.

“Nhốt vào thiên lao, im lặng quan sát kỳ biến.” Vĩnh Hi để nhàn nhạt phân phó, gương mặt quét tới Tiêu Chiêu Nghi đã ngẩn ra, nhếch môi cười: “Về phần nàng ta...đã biết nhiều bí mật như vậy, chỉ có thể giết.”

Tiêu Chiêu Nghi phong tình vạn chủng bị người ta một kiếm xuyên tim, Tân Cửu không vui vẻ gì mím môi, cả đường đều trầm mặc.

Hai người trở lại Ngự Long điện, ở đây giường chiếu bàn ghế đều đã được đổi mới, Tân Cửu cởi quần áo ra cong người nằm trên giường, Vĩnh Hi để vung tay áo tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen, hắn đi về phía giường, trong lòng một bề tĩnh lặng.

“Cửu nhi?” Hắn sờ lên chăn gấm, bên trên gồ lên như cái lều, còn mang theo hơi ẩm từ da thịt.

Người trên giường trở mình, giọng nói có chút ảm đạm: “Hoàng Thượng, đã từng có ai nói với ngươi, thật sự là lý trí như yêu ma chưa.”

“Ngươi là người đầu tiên.” Vĩnh Hi để thoáng trầm mặc, ngồi ở bên giường, dường như cảm nhận được điều gì. Hắn vỗ vỗ lưng Tân Cửu, giữa hai đầu mày hơi giãn ra: “Mỗi người đều có quá khứ, trầm cũng vậy. Cửu nhi, trước kia trầm đã từng nói, sẽ không hoài nghi ngươi, cho nên dù trên người ngươi có quá nhiều điều không hợp lý, trầm cũng sẽ không truy cứu, ngươi đang sợ cái gì?” Bé thỏ đang sợ hãi, biết rõ bản thân phải ẩn nấp rồi? Nhưng hắn càng muốn đem nàng trói chặt ở bên người.

Đã yêu thích, cần chi phải lo quá nhiều.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hắn cố chấp với ngôi vị Hoàng Đế, nhưng lại không biết rằng năm đó hắn bắt quá chỉ cảm thấy đây là nguyện vọng cuối cùng của mẫu thân, chẳng qua thuận tiện đoạt lấy để chơi đùa mà thôi, bởi vậy mặc dù hiện tại bị người khác chiếm lấy ngôi vị Hoàng Đế, hắn cũng chưa từng cảm thấy tức giận, thậm chí khi Hoàng Đế giả chiếm đoạt không ít phi tử, hắn cũng không phẫn nộ gì, đơn giản là vì không để trong lòng mà thôi.

Hiện tại thật không dễ có được một người một người để trong lòng, sao có thể chỉ vì một chút nguyên nhân kỳ quái gì đó mà buông tay?

Bé thỏ con của hắn ngốc như vậy, động một tí là lộ sơ hở, thực sự khiến hắn yêu sâu vào tim.

Tân Cửu lăn người ở trên giường, chui vào làm ổ trong ngực Vĩnh Hi để. Nói thật, vừa nghe nam nhân nói như thế vẫn rất cảm động đấy...Nhưng điều này không thay đổi được quyết tâm đã định của nàng. Tân Cửu nắm chặt nắm đấm cố gắng bảo vệ nội tâm của mình, sau đó nhắc nhở chính mình rằng trước mặt là nam ngựa giống đứng đầu Đại Khánh, mà không phải ai khác!

Tuy nhiên, bây giờ nhìn hắn lại rất thuần khiết...

“A...”

Tân Cửu giật mình, chỉ cảm thấy đôi môi mềm mại của nam nhân ở trên mặt mình, thỏa mãn mà lướt đến khóe miệng, rồi sau đó xâm nhập, đôi tay cũng theo đó mà lưu loát cởi bỏ tiết y, chuyển xuống bụng dưới khe vuốt, trong phút chốc, nơi vuốt ve ở dưới thân trở nên nóng bỏng.

Vĩnh Hi để nhìn Tân Cửu chăm chú, đưa tay nâng cằm của nàng, nhìn thấy bên trong vòm miệng là hai hàm răng trắng sáng, đầu lưỡi xinh xắn và má trong mềm mại, kiềm không được mà nhớ đến cảnh tượng kiều diễm ở dưới vách núi ngày trước.

Đôi mắt hắn tĩnh mịch, ánh nhìn tối tăm, thấy đôi má mềm mịn đỏ hồng của Tân Cửu, kiềm không đành mà hôn từng chút từng chút một, chỉ cảm thấy ngọt đến trong lòng, khó mà nén cảm giác muốn nàng. Ý niệm điên cuồng ở trong đầu cũng không kéo dài bao lâu, hắn trực tiếp kéo người nhét vào trong chăn, bản thân thì nằm lên chăn, như dã thú chiếm được thức ăn, cúi người cắn thật hôn lên cái trán trơn bóng, và

cả...đôi môi vô cùng mềm mại, thậm chí cả hơi thở ngọt ngào cũng khiến hấn muốn ngừng mà không thể.

Hấn vuốt ve tiểu huynh đệ cương cứng của mình, nhẩn nhẹn thật vất vả.

Lần đầu tiên, thật không dễ dàng tìm đúng chỗ vào phút cuối, nơi đó lại chảy máu như muốn mất mạng. Lần thứ hai cũng không chắc chắn có thể trở nên kinh nghiệm đầy mình, chủ yếu là...ách...sẽ không bị chảy máu nữa chứ?

Vĩnh Hi để dò xét đưa tay vào trong chăn, vuốt ve vòng eo trần trơn mịn màng, Tân Cửu vô ý thức lui về phía sau một thoáng, bị hôn đến trời đất tối tăm, sau đó có chút bối rối, hôm nay cho dù chỉ là đụng chạm một chút cũng khiến hai chân rã rời. Hầu kết của Vĩnh Hi để di chuyển cao thấp, vén chăn lên, nâng tiểu huynh đệ từ phía sau tiến vào.

Cảm giác thân thể được lấp đầy vô cùng rõ ràng truyền khắp toàn thân, huyết dịch đường như cũng muốn chảy ngược.

Đôi chân dài của hấn quần lấy bắp chân của Tân Cửu, từng chút từng chút tiến vào, vươn đầu lưỡi hôn liếm bờ vai mảnh mai, sau đó chuyển qua khuôn mặt nàng, cùng đầu lưỡi nàng tương giao, lúc trước không có kinh nghiệm hôn, bất quá đối với việc này, hấn cũng vô sự tự thông (không biết cũng tự hiểu được).

Còn nhớ thời điểm ở trong cung lúc còn thiếu niên, sau một buổi yến hội, Uyển Nghi của Tiên đế nửa đêm hẹn thanh mai trúc mã là một tài tử trong triều làm chuyện bữa bãi, ngày đó hấn lặng lẽ theo sau nhìn được, cảm thấy hai người kia chẳng biết phân biệt hoàn cảnh, thật sự là không thấy xấu hổ, nhưng hôm nay ở trên người mình mới biết được, chuyện động tình này, không phải có thể không chế là được.

Đương nhiên, hấn hiện giờ là làm với Cửu nhi của mình, cũng không có gì để cảm thấy xấu hổ cả, dù sao tình càng sâu thì càng đậm, Tiên đế hay Uyển Nghi cùng với tài tử thanh mai trúc mã của nàng ta vô môi cầu hợp* gì đó, đâu thể so với hấn và Cửu nhi danh chính ngôn thuận?

*vô môi cầu hợp ( ): thành ngữ chỉ chuyện kết hôn nhưng không có minh môi chính thú (cưới hỏi đàng hoàng)“tam trà lục lễ” (-). Tam trà lục lễ bao gồm: Tam trà - “Hạ trà” tức đính hôn, “Định trà” tức kết hôn, “Hợp trà” tức động phòng; Lục lễ (chỉ toàn bộ quá trình từ lúc cầu hôn đến kết hôn) - nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ, thân nghênh. Tam trà lục lễ là tập tục lễ nghi hôn nhân truyền thống để vợ chồng khi kết hôn có được sự tán thành từ tổ tiên thần linh cũng như đảm nhiệm và thực hiện quyền lợi nghĩa vụ đối với cha mẹ và thân quyến. Tại cổ đại, nam nữ nếu không hoàn thành quá trình tam trà lục lễ, việc hôn nhân sẽ không được thừa nhận là “minh môi chính thú”. Theo BaikeBaidu.

Vĩnh Hi để thả chậm tốc độ, đợi Tân Cửu thích ứng chính mình, vuốt ve sợi tóc của nàng, hạnh phúc thở dài.

“Aiz...” Ngụy Đức Hải vừa thay đổi trang phục thái giám, vô cùng buồn chán đứng ở cửa điện, nghe âm

thanh truyền ra từ bên trong, thậm chí có thể cảm giác được sóng nhiệt bốc lên xung quanh, hân yên lặng mà thở dài một tiếng: “Hoàng Thượng cũng trưởng thành rồi...” Trước kia, lúc Hoàng Thượng đi ngủ, cũng đâu có loại âm thanh này chứ.

Thân là một thái giám, vốn dĩ không mấy nhiệt tình đối với chuyện nam nữ, nhưng mà hân hiếu kỳ a! Ngụy Đức Hải cảm thấy toàn thân đều ngứa ngáy, đặc biệt muốn đâm cái lỗ để nhìn vào trong, chỉ là Vĩnh Hi để giữ vững uy nghiêm quá sâu, hân tuyệt đối không dám làm thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngụy Đức Hải mở lớn đôi mắt mờ sương quan sát sắc trời: “Aiz...”

27. Chương 27

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Đức Hải che mũ lên mặt ngủ say bên ngoài, đương lúc ngáy ngon, Ninh Viện Viện đã dùng lực “âm” một tiếng đẩy cửa chính của Ngự Long điện ra, sáng nay lúc nàng ta vừa tỉnh dậy đã nghe nha đầu bên người nói Tiêu Chiêu Nghi của Hồi Phong các bị người ta đâm một kiếm giết chết rồi?! Tiêu gia chính đối tượng mà Ninh gia lôi kéo, Ninh gia và Tiêu gia vừa mới tiến hành một cuộc bàn bạc hữu nghị, chưa được vài ngày tiểu nữ nhi của Tiêu gia đã chết trong cung, thân là Quý Phi quản lý hậu cung, nàng ta nên giải thích thế nào đây?

“Không phải hôm qua Hoàng Thượng lưu lại Hồi Phong các sao? Tiêu Chiêu nghi đã xảy ra chuyện gì?” Ninh Viện Viện tức không kịp thở, thoáng cái đã chạy vào phòng, dùng dùng nổi giận trực tiếp chất vấn người nằm trên long sàng.

Những ngày qua, nàng ta đối với Hoàng Đế giả càng ngày càng không để trong lòng, đồ giả cũng chỉ là đồ giả, dù có nguy trang thế nào cũng không sánh được với đồ thật, nàng ta nghĩ vậy trong lòng, được đà càng thêm càn rỡ.

Trên long sàng, màn lụa màu vàng kim che khuất hơn nửa cảnh xuân, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn ra là một nam một nữ đang ôm nhau nằm ở bên trong, thậm chí lúc Ninh Viện Viện đi vào còn nghe được âm thanh rên rỉ như mèo con của nữ nhân.

“Ân?”

“A, đừng mà, sắp bị người giày vò chết rồi...”

Vĩnh Hi để phủ thêm áo lót, xốc màn giường lên, thấy rõ bóng người hô to gọi nhỏ trước mắt, ngưng mày nói: “Đây không phải là Ninh...Quý Phi à?” Hân nghiêng hai từ Quý Phi một cách nặng nề.

Ninh Viện Viện không nghe rõ ngữ khí của hân, chỉ cho rằng hân vẫn là Hoàng Đế giả, vì vậy hai tay đặt ngay ngắn trước bụng kiêu ngạo mà lạnh lùng nói: “Chớ nên giả trò lừa bịp gì với ta, chuyện của Tiêu Chiêu Nghi ta sẽ giúp người xử lý, về sau nếu lại xuất hiện tình huống thế này, chính người phải đền mạng,

Ninh gia ta sẽ không xen vào nữa.” Hiện tại Hoàng Đế giả vẫn còn hữu dụng, không nên trừng trị hần, Ninh Viện Viện đối với chuyện này hiểu rất rõ.

“Xem ra, Ninh gia đối với ngôi vị Hoàng Đế nguyện tất phải có nhĩ.” Vĩnh Hi để không mẫn không nhạt nói một câu. “Dĩ hạ phạm thượng, không sợ diệt cửu tộc sao?”

Thần sắc của Ninh Viện Viện run lên, liếc nhìn Vĩnh Hi để thật kỹ, cứ cảm thấy không đứng ở đâu đó. Có điều, nàng ta tất nhiên là không thể nghĩ đến Vĩnh Hi để thật từng chết trước mắt mình lại có thể đang đứng trước mặt mình.

“Sợ diệt cửu tộc? Lúc đó, chẳng phải ngươi cũng là kẻ thông đồng làm bậy sao, hiện tại ngươi là Hoàng Thượng, Ninh gia còn phải sợ cái gì?” Nàng ta nhìn thoáng qua tấm chắn mở lộ ra một người ở sau lưng Vĩnh Hi để, trong mắt hiện lên vẻ sát ý: “Chuyện này sao có thể nói ra ở trước mặt người ngoài? Nữ nhân ở trên giường này không được giữ lại, ngươi tốt nhất nên xử lý ngay lập tức.”

“Khẩu khí thật lớn.” Vĩnh Hi để cảm thấy có hơi buồn cười. “Hoàng vị lấy trời làm họ, bằng các người những kẻ thần tử họ Ninh cũng dám nghĩ mà so sánh? Thời điểm một năm trước khi trẫm bình định loạn thần tặc tử vẫn chưa bị trẫm giết hết sao?”

Về mặt của Ninh Viện Viện dần dần cứng lại, nàng ta lui về sau một bước, chỉ vào Vĩnh Hi để: “Ngươi...” Nàng ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất khó tin. Nhưng khi sự thật bày ra trước mắt, nàng ta lại không thể không tin.

Ngay lúc này, một thứ mềm mại lướt qua mắt cá chân nàng ta, chậm chạp chuyển động từng chút một, mềm mềm đầy thịt, lông dường như không dài, nhưng tốc độ di chuyển rất chậm...Trong nháy mắt, trong đầu nàng ta nghĩ đến những thứ trơn mềm như rắn hay thằn lằn từng nhìn thấy trên tường nhà, tóc gáy cả người lập tức dựng đứng.

Tiếng chó sủa yếu ớt vang lên bên tai, Ninh Viện Viện cứng cổ nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy một con cún nhỏ vẫn chưa mở mắt đang run rẩy đi về phía giường lớn, vừa đi vừa dùng cái mũi không ngừng ngửi ngửi trên mặt đất, dường như đang tìm kiếm mùi vị của chủ nhân. Bốn móng vuốt nhỏ của nó lạch bạch vỗ lên mặt đất, thực sự khiến cho người ta yêu mến.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Ninh Viện Viện lại phát lạnh.

Chỉ thấy nữ nhân ở sau lưng Vĩnh Hi để cũng mê man mở mắt dịch người đến cạnh giường, duỗi đôi tay ngọc xuống dưới nhắc chó nhỏ lên, vẻ mặt dịu dàng, giọng nói cũng ôn hòa: “Con trai à, sao ngươi lại tìm tới bên này được vậy?”

“Vĩnh Phi!” Ninh Viện Viện dường như nghe thấy hàm răng của mình va nhau lạch cạch.

Tân Cửu tùy ý để con cún nhỏ vẫn chưa mọc răng vừa ăng ăng kêu vừa cố sức dùng lợi mài mài ngón tay nàng, đặc biệt kinh ngạc nhìn Ninh Viện Viện, chợt cảm thấy buồn cười: “Ninh Quý Nhân chẳng lẽ là ngủ

hư đầu luôn à? Còn nữa, tần phi vị thấp nhìn thấy Hoàng Thượng và Bồn cung lại không quỳ xuống mà còn hô to gọi nhỏ, dĩ hạ phạm thượng, nên bị xử trí như thế nào, tự người biết chứ?”

“Không, không phải tần phi vị thấp, ta là Ninh Quý Phi, dưới một người trên vạn người...”

“Thật sao, ai phong người làm Quý Phi? Cái đồ dỏm kia?” Vĩnh Hi để nhú mày, độ ẩm quanh thân lại giảm vài phần, hai đầu mày phảng phất đầy vẻ ác liệt, thậm chí có thể dồn ép người khác không thở nổi.

Ninh Viện Viện trợn tròn mắt, nửa buổi nhả không ra được một chữ. Hiện giờ nàng ta đại khái cũng đã hiểu được, hai người trước mặt này vậy mà lại là Vĩnh Hi đế và Vĩnh Phi đã chết, kế hoạch của Ninh gia bọn họ hoàn toàn bị người ta nắm giữ trong lòng bàn tay, thậm chí tất cả mọi người Ninh gia đều bị lừa đến mê muội.

Hai chân Ninh Viện Viện không còn sức, ngồi bệt mông xuống đất, đôi mắt dần dần mất đi thần thái.

Nàng ta hiểu rõ, cho dù không để ý tới thanh danh Vĩnh Hi đế giết cha trảm huynh đầy ngoạn độc trước đó, chỉ dựa vào nguyên nhân làm ra những chuyện mưu nghịch này, nàng ta và Ninh gia sợ là khó thoát khỏi cái chết rồi.

“Trước cứ quỳ đi.” Tân Cửu vuốt lông cho cún con: “Đợi Hoàng Thượng bớt giận rồi sẽ có cách xử trí người sau.”

Ninh Viện Viện cứng người quỳ trên mặt đất, sàn nhà là đá cẩm thạch trơn bóng, quỳ ở bên trên tuy không cảm thấy đau, nhưng quỳ lâu rồi hai chân sẽ dần dần mất đi cảm giác, Ninh Viện Viện liếc nhanh về phía Tân Cửu, ánh mắt đột nhiên tăng thêm một chút hy vọng, nàng ta há mở miệng, còn chưa kịp nói gì, nước mắt đã chảy xuống rồi.

“Tỷ tỷ...” Ninh Viện Viện nhắm mắt lại, để mặc nước mắt lăn dài, đọng lại bên quai hàm, rồi sau đó rơi tí tách trên mặt đất. Nàng ta yếu ớt nói: “Thời điểm bọn họ bảo ta đi làm chuyện này, ta đã không muốn rồi, không phải là vì thân phận của Hoàng Thượng, mà là vì, từ lúc mới bắt đầu...ta đã thích Hoàng Thượng rồi, nhưng bọn họ lại ép ta làm thế! Bọn họ dùng mẫu thân để ép ta, ta nghĩ, nếu như ta làm vậy, ta sẽ cùng theo để bồi táng. Tỷ tỷ, người xem, ta mặc dù giúp Ninh gia làm việc ác, nhưng phần tình cảm ở trong lòng này so với tình cảm mà người dành cho Hoàng Thượng lại không kém nửa phần.”

Nói đến câu sau cùng, trên mặt Ninh Viện Viện tuy là đang nỉ non nhưng lại giống như đang cười, bên môi nhếch lên một đường cong, phối hợp cùng với sắc mặt tái nhợt, trong nhu nhược mang theo một ý kiên cường, vô cùng có khả năng rung động lòng người.

“Bắt đầu từ ngày các người biến mất, cả ngày lẫn đêm, ta cũng rất khó đi vào giấc ngủ lúc nửa đêm, vừa nhắm mắt lại là có thể nhớ tới lúc Hoàng Thượng ngắm nhìn tỷ tỷ, nét cười thật tâm đó, ta chưa từng nhìn thấy...Ta rất ghen tị rất ghen tị, ta từng giờ từng khắc đều là ghen tị nhưng bất lực. Ta yêu Hoàng Thượng, nhưng cho dù hắn không phải là Hoàng Thượng, ta vẫn yêu hắn như cũ. Đến tình cảnh như bây giờ, ta không oán người khác, ta chỉ oán chính bản thân mình, không thể giữ chặt tính mạng của mình ở bên trong phần tình cảm rục rở này.”

Ninh Viện Viện hoàn toàn đem Tân Cửu trở thành một thánh giả, nhưng thực tế thì lời của nàng ta là đang nói cho Vĩnh Hi để nghe đấy.

“Muội muội...” Trong đôi mắt Tân Cửu cũng đọng đầy nước, trong tay ôm cún con đang ngủ say, nhìn Ninh Viện Viện mà đau lòng nói: “Thì ra người cũng yêu Hoàng Thượng sâu sắc như vậy, tin rằng Hoàng Thượng sẽ không bởi vì sai lầm nhỏ nhặt này mà đánh mất đi một nữ nhân yêu thương hẳn, muội muội, ta nguyện ý, nguyện ý tác thành cho người, ở trong phần tình cảm này, ta...ta từ bỏ.”

Nói xong, nàng còn chìm đắm trong cảm xúc mà ngâm nga một bài thơ: “Đa tình tự cổ không dư hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ*.”

Vĩnh Hi đế: “...”

Đôi mắt Ninh Viện Viện càng phát sáng, nhưng vẫn cố nén lại sự hưng phấn từ nội tâm: “Này, này sao có thể chứ, Hoàng Thượng là yêu tỷ tỷ mà...”

Tân Cửu thực chất là ăn no rồi việc thôi, bắt đầu chan chứa nước mắt diễn kịch Quỳnh Dao: “Thế nhưng trong thế giới tình yêu, không có lời nói nhường nhịn, chỉ có hai người không còn yêu nhau nữa, bên thứ ba mới có thể tiến tới. Hoàng Thượng, người có yêu thần thiếp không?”

Ninh Viện Viện diễn vẫn rất có cảm giác, thành công diễn được một cô gái bị thực tế ép buộc không thể không từ bỏ tình yêu đau khổ này, nhưng mà rất không may ở một điểm cần nhấn mạnh là, đối tượng mà nàng ta diễn cho xem là Vĩnh Hi đế không hề có một chút thương tiếc nào với nàng ta, đối diện còn có một Tân Cửu đang làm quái.

Bởi vậy, đã hoàn toàn trở nên khô hài rồi.

Vĩnh Hi đế vuốt trán, thở dài một tiếng, ôm Tân Cửu vào ngực vừa hôn hôn trán của nàng: “Người quên rồi sao, trẫm đã nói trước đó, với người, chính là kim lòng không đặt.”

Mặc dù giữa chừng diễn ra một hồi hài kịch hoa lệ, Vĩnh Hi đế vẫn có thể rút bản thân ra khỏi đó, tìm lại nhân vật của chính mình, giọng nói khàn đặc còn lưu lại dư vị tối hôm qua, nói không cảm động là giả rồi.

Tân Cửu rút lại cơ thể, trốn tránh như thể đang bận nhìn chó con.

Vĩnh Hi đế vuốt ve mái tóc mềm như nhung của nàng, xoay người lại âm thanh lạnh lùng nói: “Ngụy Đức Hải, đưa Ninh Quý Nhân về Ninh gia cho ta, nói cho bọn họ biết, vị đại Phật trong cung này, nếu trẫm không muốn, vậy cũng đừng nghĩ tới.”

“Vâng.” Sau khi Ngụy Đức Hải hành lễ, hai tiểu thái giám theo sau đã trối Ninh Viện Viện lại.

Bị một màn hài kịch này trùng kích, đầu Ninh Viện vẫn đang chìm trong trống rỗng, cho đến khi bị người ta áp giải đến cửa đại điện mới nhớ lại chuyện vừa xảy ra, nếu nói lúc này còn không biết mình bị người ta đùa giỡn thì nàng ta cũng đã sống vô dụng hơn mười năm rồi.

Ngoài điện ánh mặt trời chói mắt, cảnh tượng trước mặt đột nhiên bắt đầu trở nên trắng xóa.

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 100%, thành công tiêu diệt Hoa Hồng. Ban thưởng kim tệ: 100, ban thưởng điểm mị lực +10, ban thưởng kỹ năng: Mãn Hán toàn tịch (trù nghệ).]

Ở trong điện, nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Tân Cửu ẩn mở màn hình nhiệm vụ, chỉ thấy trên màn hình hiện ra trù nghệ Mãn Hán toàn tịch vừa được thêm vào, còn lại mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ đã biến thành 50%, điểm mị lực là 90, độ hảo cảm của Đế Vương là 82, kim tệ là 700, mà Hoa Hồng vừa rồi đã là đóa hoa thứ năm bị tiêu diệt. Nói cách khác, chỉ cần tiêu diệt năm đóa hoa đào còn lại, bản thân đã có thể hoàn thành nhiệm vụ.

”

Vì sao phải đưa Ninh Viện về Ninh gia mà không phải là nhốt vào thiên lao, Vĩnh Hi để tất nhiên hiểu rõ trong lòng. Hắn vốn không sợ Ninh gia chó cùng rứt giậu, đưa Ninh Viện về có chăng là đánh tâm lý Ninh gia một kích trí mạng trước: chuyện của các người ta đã biết rồi, ta đã dám đưa người về, căn bản không sợ các người làm gì cả.

Vì vậy, thời điểm tảo triều, Ninh Thái phó nộp chiết tử xin nghỉ phép rồi.

Hắn ta không dám tới.

Không đến thì tốt. Vĩnh Hi để giật giật môi, nhìn một đám hậu sinh trẻ tuổi được Hoàng Đế giả đề bạt đứng phía dưới không khỏi cười khẽ một tiếng, hắn nhàn nhã đặt chén trà xuống, ngón trỏ lướt qua khóe miệng, lưỡi biếng dựa ra sau, lạnh giọng nói: “Tuyên chỉ.”

“Vâng.” Ngụy Đức Hải lần nữa xuất hiện trước mặt chúng thần tử, ra vẻ ưỡn ngực hóp bụng, sau đó thành kính mở thánh chỉ ra. Nhưng mà người trong triều đều đang ngẩn ngơ, Ngụy công công...chết rồi sống lại a.

*Đa tình tự cổ không dư hận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ (,): đây là hai câu thơ mà Trư Bát Giới trong Tây Du Ký (bản TVB) từng nói tới. Đặc biệt, câu thơ thứ hai “thử hận miên miên vô tuyệt kỳ” có xuất xứ từ thời Đường, là câu thơ cuối trong bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị:

Thất nguyệt thất nhật trường sinh điện, dạ bán vô nhân tư ngữ thì

(,)

Tại thiên nguyên tác bỉ dực điều, tại địa nguyên vi liên lý chi

”(,)

Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ

(,)

Giải: Bỉ Dực Điều là loài động vật trong truyền thuyết, loài này chỉ có một cánh, cần phải có hai con Bỉ Dực Điều mới có thể bay được; Cây Liên Cành (Liên Lý Chi) thì chỉ người yêu nhau sau khi mất đi được chôn cất ở hai bên con đường, từng phần mộ lại mọc lên một gốc cây, khi gốc cây này cao lớn, liền quấn lại với nhau, trở thành cây liên cành. Truyền thuyết, hai câu thơ cuối là tuyên ngôn tình yêu tự định của Đường Huyền Tông và Dương Quý Phi.

28. Chương 28

Người sống chết đi không có gì đáng sợ, nhưng người chết sống lại thì chính là việc lớn rồi.

Cho nên, trong nháy mắt khi Ngụy công công xuất hiện, thân thể mấy người hợp mưu với Ninh gia cùng nhau run rẩy cả lên. Vĩnh Hi để lạnh mắt nhìn thần thái của triều thần phía dưới, người của Tiêu gia càng kinh sợ hơn. Chết rồi sống lại thật kỳ dị, nhưng nếu người này vốn dĩ chưa từng chết thì sao? Ngụy công công đã có thể sống, vậy hiện tại Hoàng Thượng ở trên cao từ sáng sớm đã không nhìn ra cảm xúc, vô cùng có khả năng là người thật, những người này lại nghĩ đến Ninh Thái phó hôm nay không vào triều, còn có điều gì không rõ nữa chứ.

Bọn họ chính là bị xếp đặt một đường đó!

Sắc mặt của Tiêu Tinh Đức lúc trắng lúc xanh, gương mặt nhìn lại, chỉ thấy Vĩnh Hi để ngồi trên ghế rồng, cửu lưu miện* ở trên trán rũ xuống thành cái bóng, vừa lúc che khuất thần sắc giữ hai đầu mày. Vĩnh Hi để từ đầu đến cuối lại không nói đến chuyện giữa Ninh gia và Tiêu gia, không biết hẳn rốt cuộc tính toán điều gì.

*cửu lưu miện ( ): mũ vua có chín dây rũ xuống trước sau. Nguồn: Google.

Tiêu Tinh Đức trầm mặt, trong ngực một vùng lạnh giá.

Thánh chỉ Ngụy công công cầm trong tay cũng không giống như Tiêu Tinh Đức đã nghĩ, không có chút liên quan gì đến Ninh gia và Tiêu gia, chẳng qua là khôi phục chức vụ của quan viên ngày trước khi Vĩnh Hi để còn tại triều, không nhẹ không nặng, nhưng vẫn khiến mấy người đứng trong triều hoảng loạn một hồi. Đã biết rõ lại không đi xử trị bọn họ, rốt cuộc Hoàng Thượng có ý gì?

Lâm Sinh lão Học sĩ cầm thẻ ngọc trong tay đứng chếch trước triều thần, âm thanh cung kính rõ ràng nói: “Hoàng Thượng, thần có bản tấu.” Giọng nói của ông đã không còn trẻ trung nữa, khô khốc lại có chút khàn đặc. Nhưng đó chính là một giọng nói đã trải qua biến hóa tam triều, còn mạnh mẽ mà sống trên triều đình. Người này không thuộc về bất kỳ đảng phái nào, chỉ nghe lệnh từ Hoàng Đế, đây cũng là cách tốt nhất để ông có thể công khai giữ mình.

Luận lai lịch, luận năng lực, suy cho cùng không ai có thể sánh với những chất chứa trong nội tâm của nguyên lão tam triều.

“Chuẩn tấu.” Lưu miện của Vĩnh Hi để lay động, đưa ánh mắt chuyển lên người lão Học sĩ.

“Hoàng Thượng, theo thần được biết, con trai của Ninh Thái phó gần đây cưỡi ngựa hành hung trong thành Khánh An, đã xảy ra mười ba trường hợp, ngộ thương hai mươi bốn người. Mong Hoàng Thượng hạ lệnh khiển trách.”

Lâm lão Học sĩ vừa nói xong, triều thần đều xôn xao.

Không nói ông, ai cũng biết Ninh Thái phó chỉ có mỗi một cô con gái, “con trai của Ninh Thái phó” này thế nào lại có được?

Lâm lão Học sĩ từ xưa đã có nhiều phê bình kín đáo đối với phong cách làm việc của Ninh gia, gần đây càng là thượng tấu mỗi ngày, nhưng mà khổ nỗi không có chứng cứ, khó mà kéo Ninh gia xuống vũng bùn, hôm nay Lâm lão Học sĩ làm kỳ chiêu khác, chỉ sợ là Ninh gia không thể tốt được nữa.

Chẳng qua...nhìn thái độ những ngày nay của Hoàng Thượng đối với Ninh gia mà đoán, vô cùng có khả năng đối với chuyện này tránh đi không nói, đến lúc đó Lâm lão Học sĩ có góp ý cũng bị nước dội lá môn thôi.

Quan viên làm việc vốn phải thận trọng, chặt chẽ không sơ hở, có thể tìm được một ít chuyện vặt về hành vi bất lương đến đây diện thánh tố cáo đã là thực sự không dễ dàng, nếu như Hoàng Thượng bỏ mặc như trước, hơn nữa lại thêm Ninh Quý Phi nắm giữ Phượng Ấn ở hậu cung...Chỉ e trong tương lai, Ninh gia sẽ là một nhà độc đại trên triều đình.

Đây là chuyện mà đại đa số mọi người không muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng cũng có một số ít người thấy mừng ông thành công.

Bởi vậy, có người vui mừng, cũng có người mang vẻ mặt hoảng sợ, mưu toan muốn làm sáng tỏ.

“Lâm lão Học sĩ nói vậy không khỏi có phần bất công, thần nghe nói trong nhà Ninh Thái phó chỉ có một người con, người lúc này đã được Hoàng Thượng sắc phong làm Quý Phi, chấp chương Phượng Ấn, Ninh Thái phó chỉ có một vợ một con gái, làm sao có thể có con nối dõi khác?”

Giọng nói này là của Lễ bộ Tả thị lang mới nhậm chức Canh Dịch, mà hiển nhiên người nhậm chức trước kia đã sớm bị đổi đi, còn Canh Dịch chắc chắn chính là người của Ninh gia, chuyện này hẳn ta không cần nghĩ.

Vĩnh Hi để khê giường khoe môi: “Ah?”

“Hoàng Thượng, tuy nói đối ngoại Ninh Thái phó chỉ có duy nhất một người con gái, nhưng thực ra hẳn dưỡng riêng trong trạch viện một nữ tử đã sinh hạ một đứa trẻ, đặt tên là Ninh Chỉ, trên phố đã từng có lần đồn đãi, mà thân cũng đã từng tìm hiểu nhiều nơi, những ngày gần đây Ninh Thái phó liên tục ra vào một ngoại trạch, chuyện này mười phần chắc chắn.” Lâm lão Học sĩ không hổ là người đã trải qua tam triều, biết rõ nếu muốn cho địch nhân một kích cuối cùng thì phải có được tin tức chính xác, vì thế ông lại đặt trán lên mặt đất: “Nếu như Hoàng Thượng và các vị triều thần có chỗ nghi ngờ, trong ngực áo của thần còn có thư nhà của Ninh Thái phó gửi đến ngoại trạch, trong này không chỉ nói rõ hẳn có con trai riêng, mà lời nói bên trong càng có thể nói rằng hẳn mang tâm tư đại nghịch bất đạo.”

Lâm lão Học sĩ lấy ra một mảnh lụa vàng từ trước ngực, giấy lụa màu vàng sáng vốn là vật dùng để thượng tấu, hôm nay lại bị người khác xem như thư nhà, thật là to gan.

Nhưng cách làm việc thường ngày của Ninh Thái phó, cũng thực sự là lớn mật.

Nghĩ vậy, một mảnh lụa vàng này cũng không tính là cái gì.

Ánh mắt Vĩnh Hi để quét một vòng trên mảnh lụa vàng, gật đầu nói: “Trình lên đây.”

“Vâng.” Ngụy Đức Hải vội vàng bước xuống bậc thang, hai tay cung kính tiếp nhận thư tín từ tay Lâm đại Học sĩ, ngón tay trên mặt lụa tinh tế lướt qua, cũng không có mùi vị gì khác thường, trên ngón tay cũng không có bột phấn, lúc này hẳn mới xoay người mang vải lụa vàng trình lên cho Vĩnh Hi để.

Vĩnh Hi để nhìn chữ bên trên, chợt cười: “Ah? Thì ra là vậy? Trẫm đã biết.” Dứt lời rồi đặt mảnh lụa vàng sang một bên, dường như có ý tứ mặc kệ.

Về mặt sáng ngời của Lâm lão Học sĩ dần dần ảm đạm.

Lễ bộ Tả thị lang cong môi cười khê. Trước kia, Ninh Thái phó đã nói cho hẳn ta biết, Hoàng Thượng đã hướng về Ninh gia rồi, chỉ cần là chuyện duy trì lợi ích của Ninh gia, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ xem trọng điều đó, quả thật là thế.

Triều thần trong Hàn Lâm viện, Học sĩ Tần Chính Ca khê nhú mày, có hơi nghi ngờ nhìn Hoàng Đế đang ngồi ở bên trên, trước đó hẳn ta cho rằng Hoàng Thượng đã trở về rồi, thế nhưng quan sát hành động lúc này của hẳn, lại không giống như trong tưởng tượng của mình.

Vĩnh Hi để chống khuỷu tay phải lên tay vịn của ghế rồng, nắm tay đỡ bên thái dương, khê “a” một tiếng:

“Nguy Đức Hải, sai người dán vật đó lên Hoàng Bả. Nhớ kỹ, chép lại thêm mấy phần, cũng để cho người trong thiên hạ nhìn xem, Ninh gia Ninh Thái phó của Đại Khánh chúng ta, chữ viết dưới ngòi bút của hắn rốt cuộc có khí phách cỡ nào.”

Tiên đế từng tán dương ngòi bút đầy khí phách của Ninh Thái phó, nay Vĩnh Hi để lại dùng ngữ khí hơi hợt nói ra như vậy, thật là ngoài ý muốn, có cảm giác như mĩa mai.

Sắc mặt của Lễ bộ Tả thị lang tái đi, mà Tiêu Tinh Đức ở phía sau ngay cả đứng cũng không vững.

Tần Chính Ca giơ tay lên giữ chặt người gần như ngã xuống ở phía trước, ôn hòa nói: “Tiêu Ngự sử, cẩn thận chút.”

Trong tiểu hoa viên, Tân Cửu và Phượng Hoàng mỗi người một tay vuốt ve một đóa kiêu hoa, nụ hoa này chỉ mới nở một nửa, trên đỉnh còn vương một giọt sương sớm, cho dù là ai nhìn thấy cũng kiềm không được mà sinh lòng yêu thích.

Phượng Hoàng là một con chó nhỏ, chính là cún con mua về ở trên đường kia. Đây là ngày thứ hai hồi cung, cho nên cún con chưa mở mắt chỉ biết rầm rì uốn người, đụng đầu khắp nơi.

”Tân Cửu không thích Ngự Hoa Viên lắm, Ngự Hoa Viên quá lớn, hoa cũng quá nhiều, có đôi khi đi tới đi lui cả buổi trưa cũng bị hoa mất, cho dù muốn hái một đóa hoa đẹp nhất, cũng khó tránh khỏi sẽ không thu hoạch được gì, vì trong vườn chắc chắn sẽ có một đóa hoa so với đóa hoa trong tay mình còn đẹp hơn nữa. Nhưng mà, khác với Ngự Hoa Viên chính là, đổi sang một vài tiểu hoa viên, tuy rằng vắng vẻ, chủng loại hoa cũng ít, nhưng lại có từng mảng từng mảng sắc thái duy nhất, ngửi một lần, ngay cả mùi hương trong không khí đều là cùng một loại.

Phượng Hoàng rất thích chỗ này, Tân Cửu cũng thích.

Trình độ thưởng thức của con trai và nương, ngược lại cũng không kém là bao.

Con cún nhỏ rầm rì hai tiếng, giường móng vuốt nhỏ đặt lên càn hoa, móng vuốt nhỏ dính nước, ấn lên mặt đất một cái ấn hoa mai nhỏ, thật là đáng yêu. Nó tự mình chơi trong chốc lát, lại bắt đầu thở hổn hển, suy cho cùng chỉ là một cún con, lúc bắt đầu chơi luôn không biết kiềm chế, đợi đến lúc cẳng chân bắt động ở trên mặt đất thì lại đáng thương nín lấy muốn người ta ôm. Tân Cửu điểm lên trán của nó, nâng nó ở trong lòng bàn tay, tay áo đưa, đứng thẳng người lên.

Sau lưng có người nhảy múa nhịp nhàng, dáng múa cũng không phải quá mức nhu mỹ, nhìn kỹ thì giống như điệu múa kiếm mang theo một ít mãnh liệt, còn có một chút huyết khí. Khí chất ở trên người nàng ta và trú quân bên Kính Lam trấn có chút giống nhau, nhìn ra được là đã từng lên chiến trường, hoặc là theo người nhà học được phong thái đó.

Tân Cửu nhìn thấy rõ, trước kia không tiếp xúc với người này nhiều lắm, hiện tại ngược lại đối với nàng ta có không ít hảo cảm.

Nàng cũng là mới từ trên chiến trường trở về, tuy chỉ là thông qua hệ thống dùng mũi tên giết người, nhưng chung quy không có nhiều dũng khí, lúc này thấy hậu duệ tướng lĩnh, khó tránh khỏi sẽ có chút kính nể.

Cổ Uyển Uyển vung roi đánh xuống đất, trong thoáng chốc nụ hoa bay khắp nơi, nàng ta đưa tay bắt lại mấy đóa hoa, mở lòng bàn tay ra, lúc này mới nhìn thấy người đứng bên cạnh: “...Vinh Phi...nương nương?” Gặp Tân Cửu chết rồi sống lại, Cổ Uyển Uyển bây giờ ước chừng có vẻ mặt như các triều thần hôm nay, có điều so với các triều thần thì vẻ mặt của nàng ta giữa chừng bỗng nhiên hơi thay đổi, trong đôi mắt hiện lên ý đã rõ: “Tỷ thiếp bái kiến Vinh Phi nương nương.”

Tân Cửu đối nàng khẽ gật đầu: “Bổn cung chỉ là đi ngang qua mà thôi, người không cần câu nệ.”

“Vâng.” Cổ Uyển Uyển thi lễ một cái, đứng thẳng người, đánh giá Tân Cửu một lúc, đột nhiên mở miệng nói: “Nương nương những ngày gần đây là cùng ở chung với Hoàng Thượng ă?”

Tân Cửu như cười như không liếc nàng ta một cái: “Người muốn hỏi cái gì?”

Nghe nói Hoàng Đế giả dối với vị Cổ mỹ nhân này ngược lại có chút yêu thích, tuy rằng chưa ban thưởng cái gì, nhưng vẫn thích nghỉ ngơi trong điện của nàng ta, đây cũng không phải là sắp xếp của Ninh gia. Có lẽ một nữ tử có khí khái anh hùng thật sự có thể mang đến cho người khác không ít cảm giác an toàn.

Nhưng dù là người đề phòng kỹ lưỡng cũng sẽ lộ ra sơ hở, mà thường ngày cùng Hoàng Đế giả ở chung, Cổ Uyển Uyển thân là người bên gối có thể phát hiện được cũng là chuyện tất nhiên thôi.

Tân Cửu dù biết rõ trong lòng, nhưng nàng cũng không muốn thừa nhận. Dù sao chuyện của Vinh Hi để thì có liên quan gì với Cổ Uyển Uyển?

Đôi mày Cổ Uyển Uyển giương cao, vẻ mặt có hơi hoảng hốt, đúng vậy ă, nàng ta muốn hỏi cái gì đây nhỉ?

“Hoàng Thượng những ngày này thân ở hoàng cung, trong nội cung nhiều cung nữ thái giám như vậy đều có thể hỏi thăm, Cổ Lương Viện chẳng lẽ không rõ?” Bàn tay trắng nõn của Tân Cửu khoác lên người Phụng Hoàng, năm ngón tay trắng mịn thon dài, ngọc chỉ đầy đặn.

Cổ Uyển Uyển nhìn chằm chằm vào ngón tay của nàng, tuy biết nàng đang nói dối, nhưng tình nguyện đó lại là sự thật.

Tân Cửu cong mi cười khẽ, lưu loát vung tay áo rời đi. Tán thưởng thì tán thưởng, có thể là nàng không muốn đem bí mật thuộc về mình nói cho một nữ nhân không hề quen biết, dù thực tế người này vẫn là nữ nhân của Vinh Hi để.

“Nương nương, gió lên rồi, mặc thêm áo ạ.” Một cung nữ tên là Lục Tỳ cười nhẹ chạy tới, nàng ta đặt một cái áo choàng mỏng màu nâu rất hợp với loại thời tiết thế này ở trên vách đá, trên mặt là lúm đồng tiền như ẩn như hiện, người càng lộ ra vẻ vô cùng đáng yêu.

Cổ Uyển Uyển phủ thêm áo choàng, khẽ thở dài một hơi.

Lục Tỳ mỉm cười ngọt ngào, quay đầu lại nhìn bóng lưng Tân Cửu, cùng với hai người cung nữ vừa mới nhậm chức ở Ngự Long điện theo sau lưng nàng, lúm đồng tiền ở trên mặt càng sâu.

“Nương nương, chúng ta trở về thôi?” Lục Tỳ nghiêng đầu, đáng vẻ ngây thơ.

Cổ Uyển Uyển nhìn gương mặt ngây thơ của nàng ta, lắc đầu, một cô gái đơn thuần như vậy sống trong cung từ nhỏ, trước kia có thể né tránh được là do vận may, nhưng cuộc sống sau này nên làm sao bây giờ?

Lục Tỳ cười tủm tỉm giật giật tay áo Cổ Uyển Uyển, khó hiểu nói: “Nương nương, vừa rồi chính là Vinh Phi nương nương sao? Nghe nói Vinh Phi nương nương rất được sủng ái, có phải là vị nương nương này không cho Hoàng Thượng đến chỗ chúng ta phải không?”

Cổ Uyển Uyển khoác tay lên vai nàng ta, trầm ngâm một lúc mới cười khẽ một tiếng: “Người không hiểu...”

29. Chương 29

Vinh Hi để cùng Ngụy Đức Hải mang theo một khay tấu chương trở lại Ngự Long điện, so với trên triều đình, ở đây có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, trước kia hắn thích thư phòng hơn tẩm điện, nhưng bây giờ lại thích tẩm điện hơn là thư phòng. Hiển nhiên, dùng hình ảnh trước mắt mà xem, điểm này không phải đã giải thích rõ rồi sao?

Ngụy Đức Hải vẻ mặt nghiêm nghị mang từng khay đựng tấu chương đưa vào bên trong Ngự Long điện, ở đây thông với phòng trong, bên trong là một cái giường rộng, mà bên ngoài đặt một cái bàn với đầy đủ các loại bút mực, cũng có thể xử lý chính vụ.

Vinh Hi để không dừng lại bước chân mà đi vào phòng trong.

Dẫm lên mặt thảm mềm mại dưới chân, Vinh Hi để vén rèm cửa, vẻ mặt dần dần nhu hòa.

Trong phòng có hơi nước nhàn nhạt, tiếng hô hấp vô cùng nhẹ nhàng, trên giường lớn gò lên một cái bọc cao, bên ngoài mép chăn vương vài sợi tóc, rất là yêu kiều khả ái, giống như người chủ đáng yêu của nó, Vinh Hi để ngồi ở bên giường, cầm sợi tóc kia lên, mùi thơm nhàn nhạt quấn quanh tại chóp mũi, mỹ sắc trước mặt, hình như hắn hô hấp có chút không thông rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, một mùi hương khác lại phả vào mặt....

Vĩnh Hi để đối với thức ăn không mấy nhiệt tình, có thể nói ngoài Tân Cửu ra, so với những thứ khác hẳn không có yêu thích gì, cho nên sở thích ăn uống của bản thân cũng không lớn lắm, nhưng mà thứ mùi thơm này lại có thể hấp dẫn hẳn. Vĩnh Hi để mặc huyền phục mang về mặt không biểu tình, có ý thức lãnh địa tương đối mạnh mẽ, Vĩnh Phi đang nghỉ ngơi, hẳn thì ngồi ở bên giường, vậy toàn bộ Ngự Long điện ngoại trừ hai người họ ra thì ai đang...ăn cơm?

Rất nhanh, Vĩnh Hi để nỗ lực cao siêu đưa ánh mắt nhắm ngay tới góc tường trong phòng.

Một cái ổ thấp bé bằng ngọc thạch không được che dầy, bốn góc được trải gấm, nửa người ở bên trong ổ, nửa người còn lại trườn ra ngoài ổ, con cún nhỏ đang ra sức chúi đầu vào trong chén được chặn lại bằng hai móng vuốt nhỏ, không màng tới hình tượng mà rầm rì vui vẻ ăn, cái mõng nhỏ vẫn cố gắng uốn éo về phía trước, trong miệng phát ra tiếng khò khè thậm chí còn giống với tiếng của lợn con.

Hiển nhiên, đối với nó mà nói, đồ ăn ở trong chén của mình chính là món ăn ngon nhất trên đời.

Vĩnh Hi để cau mày đi qua.

Lỗ tai của con cún nhỏ khê run, một chút hiếu kỳ cũng không có mà tiếp tục nhào đầu vào trong chén, không quan tâm tới hẳn, thậm chí còn ôm cái chén đổi chỗ khác, đem bờ mõng nhắm ngay người đang tới.

Tại sao lại giống như đã tám đời chưa được ăn cơm vậy?

Vĩnh Hi để nhíu mày càng chặt, hẳn biết rõ Tân Cửu nuôi con chó này làm con nuôi, trong nội tâm của Vĩnh Hi để, con trai của Cửu nhi có thể không phải là con của mình, mặc dù con cún nhỏ này không có quan hệ huyết thống gì với hẳn, nhưng có một đứa con trai không biết để ý hình tượng như vậy...Vĩnh Hi để nhìn thấy mà sốt ruột.

Nam nhân dùng một tay nắm lấy cổ con cún nhỏ, lôi đầu của nó ra ngoài. Con chó nhỏ thuần một màu trắng kêu ô ô bầu vuu cái chén, cực lực bảo vệ quyền lợi của mình...Nhưng mà sức lực của một chó so với con người vẫn là kém, chớ nói chi con chó nhỏ này là vừa sinh ra, mang đi so sánh, người này lại là một nhân vật cấp đại hiệp có nội lực thâm sâu.

Con chó nhỏ vung vẩy bốn cái móng vuốt nhỏ hai cái, nhưng không có chút tác dụng, vì vậy dùng đôi mắt đen lúng liếng không chớp nổi giận dùng dùng nhìn chăm chăm vào Hoàng Đế đang nắm lấy chỗ thịt mềm trên cổ mình. Tiếc rằng, Hoàng Đế quá mạnh mẽ, cho dù con chó nhỏ có giận dữ cỡ nào cũng ngăn ngại khí tràng của hẳn mà không dám phát tác. Trên thực tế, chó cũng như người đối với khí tràng bẩm sinh có nhạy cảm, cho nên khi đối diện với Vĩnh Hi để, con cún nhỏ liền cảm thấy trên đầu mình như bị bảo tháp kim quang lấp lánh trấn áp, toàn thân cứng đờ, luôn luôn là tình cảnh hỗn loạn trong gió.

Vĩnh Hi để nắm cổ của nó cùng nó đối mặt, thẳng này, rõ ràng là đang trợn mắt.

Nó tên là gì nhỉ...Phượng Hoàng?

Đối với con chó mà Cửu nhi nuôi, Vĩnh Hi để vẫn là tương đối có kiên nhẫn.

Hắn di chuyển cái chén nhỏ tinh xảo ở trên mặt đất, đem con chó nhỏ đặt ở nơi cách cái chén hai ngón tay, rất dễ dàng rướn cổ đưa lưỡi vào trong chén. Phượng Hoàng giãy giụa sau khi được đặt xuống đất, giường móng vuốt lên, đột nhiên dùng tốc độ cực nhanh cúi mặt vào trong chén, mang tư thế chết cũng không ra. Cái dáng vẻ này quả thực khiến người khác không chịu nổi, vì vậy con chó nhỏ đáng thương lại bị Hoàng Đế đang đen mặt nắm cổ nhắc lên.

Hắn lại một lần nữa đem nó đặt ở nơi cách cái chén hai ngón tay, nắm lấy một cái chân sau ngắn ngủn của Phượng Hoàng, mặt lạnh nhử ra ba chữ: “Ăn như thế.”

Con cún nhỏ đập ba cẳng chân như mang Phong Hỏa Luân dùng tinh thần Olympic ra sức xông về phía trước, đáng tiếc một điều chính là vì cái chân còn lại đang nằm ở trong tay nam nhân, cho nên mặc dù đem hết sức lực bú sữa mẹ cũng không cách nào tiến lên phía trước được, tuy rằng con cún nhỏ có thể duỗi ra đầu lưỡi vào trong chén, nhưng cảm giác ăn cơm như này một chút cũng không hạnh phúc. Phượng Hoàng yêu kiều non nớt kêu một tiếng, nước nử nghẹn ngào nhìn chân sau của mình một lát, rồi sau đó hai mắt giàn giụa đầm lệ nhìn về phía mẫu thân ở trên giường. Hiển nhiên, người trong bọc chần ở trên giường ngủ thực sâu, không tiếp nhận được tín hiệu cầu cứu của con trai nhà mình. Phượng Hoàng ngậm ngùi một đồng nước mắt, lòng chua xót ngậm một khối thịt cá vào mồm, vốn dĩ cá hoa vàng* ăn ngon vô cùng, nhưng bây giờ ăn thế nào cũng không thấy mỹ vị.

*cá hoa vàng ( ): cá đù vàng – yellow croaker.

Thời điểm Ngụy Đức Hải bưng nước trà cúi đầu đến gần nội thất, nhìn thấy tình cảnh này, lập tức hết hồn biến sắc suýt nữa thì ném bay ấm trà, Ngụy công công yếu ớt lau mồ hôi: “Hoàng Thượng...đây là...” Đang làm gì vậy? Bởi vì ghen ghét với địa vị của con chó nhỏ, cho nên thừa dịp Vinh Phi nương nương không chút ý, lén lút tới hãm hại con chó nhỏ sao?

...!!

Nhìn dáng vẻ con chó nhỏ kêu ô ô cùng với vẻ mặt nghiêm trang không biểu tình của Vĩnh Hi đế, Ngụy Đức Hải trong nháy mắt xác định suy nghĩ của mình, hắn cảm thấy mình đã rõ chân tướng rồi.

Vĩnh Hi đế không có chút tự giác khi bị bắt gặp làm chuyện xấu, thậm chí còn không biết sai mà cho rằng cách làm của mình là đứng đắn, hắn dùng một sợi dây trói lại cái chân chó ngắn ngủn, cột ở cửa ra vào, rất dễ dàng làm cho Phượng Hoàng giữ vững tư thái ăn uống ưu nhã, Vĩnh Hi đế thỏa mãn cong môi, vừa lòng với thành quả của bản thân mà lộ ra nụ cười.

Vĩnh Hi đế thần nhiên đứng dậy, thần sắc là vẻ thanh nhã: “Trẫm dạy bảo thế nào?”

Ngụy Đức Hải: “...”

“Hoàng Thượng ngày sau nhất định là một người cha tốt.” Ngụy Đức Hải khô khan nặn ra một nụ cười, mắt thấy Vĩnh Hi để đang nhìn người ở trên giường, vẻ mặt có chút nhu hòa, vì vậy nịnh nọt cười nói: “Nghe nói đồ ăn của Phượng Hoàng nhi chính là do Vinh Phi nung nung tự mình làm, con cá chiên này không biết là dùng nguyên liệu gì, khiến mấy người đầu bếp ngửi thấy mùi thơm mà vẫn chưa thỏa mãn đây ạ.” Lời này của Ngụy Đức Hải có chút thái quá rồi, dù sao cũng là làm cho chó ăn, mấy người đầu bếp cũng không thể giành ăn với chó, có điều mùi thơm kia thật sự là không sai.

Nưng nung biết làm cơm ở trong cung cũng không ít, biết làm tốt cũng không nhiều. Mấy người đầu bếp lúc đó đều nghĩ thầm, Vinh Phi nung nung vậy mà lại có tay nghề như vậy, khó trách trải qua đại nạn chết đi sống lại mà vẫn được sủng ái như trước.

Nghe xong Ngụy Đức Hải nịnh nọt, Vĩnh Hi để lại không vui vẻ gì.

Hắn đột nhiên cảm thấy lúc này nên cầm chén nhỏ cách Phượng Hoàng xa hơn chút.

Ở bên trong chén nhỏ của Phượng Hoàng đều là thịt cá làm nhuyễn, một chút xương cá cũng không có, bởi vì sợ nó còn nhỏ tiêu hóa không tốt, Tân Cửu còn rót thêm sữa bò vào, mềm mềm ngọt ngọt lại thơm. Vĩnh Hi để lạnh mặt, chân mang giày đen tinh xảo tiến đến bên cạnh cái chén đẩy một cái, con cún nhỏ tròn tròn mắt, nó đã hoàn toàn không với tới đồ ăn thơm ngon nữa rồi.

Vĩnh Hi để nhìn nó bĩu môi: “Vinh Phi còn chưa từng làm đồ ăn cho trẫm đây.”

Phượng Hoàng: “...” Nó đập đập chân sau bị dây thừng trói lại, nước nử nghẹn ngào một tiếng, cái mông chuyển một chút rồi như phát tiết mà dùng lực giường móng vuốt cào sợi dây sau lưng.

Vĩnh Hi để vén chăn lên, hôn hôn khuôn mặt trắng mịn của ái phi trên giường, khóe miệng cong cong đi ra nội thất.

Ngụy công công nhìn con cún nhỏ do dự một lúc, mạnh mẽ hạ quyết tâm quay đầu đi theo ra ngoài. Phượng Hoàng đi lòng vòng cào sợi dây trên chân, ngồi phịch xuống, cuối cùng uốn cả người lại...Nhìn nhìn sợi dây màu đỏ quấn trên bộ lông trắng tuyết của mình, Phượng Hoàng vô cùng bi thương xò móng vuốt nhỏ bụm mặt khóc.

“Hoàng Thượng, đây là tấu chương vừa được đưa tới, ở trên chồng cao nhất chính là chiết tử của Ninh Thái phó.” Bên ngoài nội thất, Ngụy Đức Hải lão luyện chia tấu chương ra thành hai phần trọng yếu bày ở trên bàn.

Vĩnh Hi để mở ra rồi ném qua một bên, đơn giản là thăm dò mà thôi, hắn mở mấy cái chiết tử của trọng thần ra phê duyệt một lúc, lại để cho Ngụy Đức Hải truyền xuống. Nam Cương đã thu được vào tay, coi như là mãn nguyện cho chấp niệm của các đời Hoàng Đế, trăm năm qua mỗi một đời Hoàng Đế của Đại Khánh đều tận sức sắp xếp nội ứng vào Nam Cương, có người chết có người phản, cũng có bề tôi đạt được

chức cao, đây cũng là nguyên nhân Vĩnh Hi để cảm thấy thời cơ đã tới. Thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được, đây là theo yếu tố cơ bản trong chiến đấu, tuy rằng hấn thích dẫn đầu ra chiến, nhưng cũng không phải là đánh mà không có chuẩn bị.

Lần này để cho Ninh gia thuận lợi dùng giả dối thật, cũng không phải là vì kiêng kỵ gì Ninh gia, mà là mượn chuyện Ninh gia để ổn định thành Khánh An, dù sao vẫn còn một thế lực che dấu càng sâu. Dịch trong tối, nhất định phải dẫn ra manh mối của đối phương mới có thể đặt ra kế hoạch. Vĩnh Hi để cười “xùy” một tiếng, những tai họa ngầm mà Tiên đế lưu lại này, rốt cuộc vẫn là dựa và dựa con trai bất nhân bất nghĩa bất trung này đến giải quyết.

Vĩnh Hi để chấp hai tay sau lưng đi ra cửa điện, vẻ mặt lạnh lùng, chậm rãi nhắm mắt lại, thần kinh căng thẳng vì bốn ba sau mấy ngày liền có hơi buông lỏng.

Ở trong góc, một bóng người màu xanh đột nhiên chạy đến, tiếp đó là một cơ thể mềm mại suýt nữa thì ôm chầm lên lưng hấn, giọng nói như chuông bạc của thiếu nữ vang lên bên tai: “Bắt được người rồi! Xem người còn chạy chỗ nào!”

Vĩnh Hi để cứng cả người, trên mặt lộ ra hàn ý, lập tức vung tay áo ném người kia xuống đất.

Hấn xoay người, trên mặt không lộ rõ thần sắc, đôi mắt hơi híp lại.

“Không phục cũng không được, ta chính là bắt được người, không cho phép chối cãi ah!” Trên mặt đất, thiếu nữ oán trách xoa eo, dùng tay tháo dải lụa màu xanh trên mắt xuống, thiếu nữ dụi dụi mắt, đợi đến khi chớp mắt nhìn rõ thì đồng tử bỗng nhiên co lại: “Hoàng, Hoàng Thượng.”

“Nô tì biết tội.” Thiếu nữ thoáng chốc đã quỳ trên mặt đất, cả người run rẩy cúi đầu.

Vĩnh Hi để nhăn mày lại, từ khi hấn hồi cung ngược lại đã quên lấp đầy những chức vị sau khi thanh lý hậu cung, sau khi trừ khử những người mà Ninh gia đưa vào cung, bên ngoài Ngự Long điện cũng không có mấy ai canh giữ, khó trách sẽ bị người ngoài năm lần bảy lượt xông vào.

Vĩnh Hi để nghĩ đến đây, chán ghét nhìn thiếu nữ ở trên mặt đất lã chã sắp khóc: “Tên là gì? Người của cung nào?”

Thiếu nữ chậm chạp ngẩng đầu, vẻ mặt thuần khiết chớp chớp mắt, nhìn hấn một cái rồi lại quay đầu nhìn về nơi khác, sắc mặt đỏ bừng, dường như là xoắn xuýt bản thân chơi trốn tìm vậy mà lại bắt tới Ngự Long điện, nàng ta cắn môi nói khẽ: “Nô tì tên là Lục Tỳ, là người của trắc điện Đường Diệp cung.”

30. Chương 30

Trắc điện của Đường Diệp cung là người nào ở, Vĩnh Hi để không muốn biết rõ, có điều rõ ràng là cái cung điện này cách Ngự Long điện rất xa, cung nữ của Đường Diệp cung chơi trốn tìm có thể đi tới Ngự Long điện, thật sự là cao minh. Hắn cau mày phủi phủi ống tay áo vừa bị chạm vào, giống như có thứ gì bắn thủ đính phải. Ngụy Đức Hải vội vàng chạy tới cầm phát trần giúp Hoàng Thượng phủi sạch.

“Xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Lục Tỳ quỳ trên mặt đất cắn môi, đôi môi đỏ mọng bị cắn tái đi. Vài cái răng trơn bóng lộ ra ngoài môi, trông rất đáng yêu. Nếu như đối diện là Cổ Uyển Uyển, nhìn thấy dáng vẻ này, tất nhiên sẽ không đành lòng trách cứ. Nhưng thực tế thì đứng ở đây chính là Vĩnh Hi đế, ông trời đã định Vĩnh Hi đế không phải là Cổ Uyển Uyển. Không có cách nào so sánh, về tâm tính không giống, về thân phận thì lại càng không giống.

Vì vậy, cái dáng vẻ thiếu nữ lã chã rơi lệ này ở nơi không người thưởng thức mà tự sinh tự diệt.

Ngụy công công yên lặng thở dài một cái, chơi trốn tìm...Cứ nói là mình mất mù cũng đáng tin hơn so với chơi trốn tìm a, nhưng cung nữ này thật là không có kinh nghiệm. Cũng may Hoàng Thượng thường không để mắt những chuyện này, đoán chừng cái người đang quỳ trên đất này đã sớm bị vứt ra sau đầu rồi.

Giữ sạch ống tay áo, Hoàng Đế xoay người, không hề quay đầu lại mà tiến vào tắm điện.

Ngoài phòng thổi tới một làn gió nhẹ, cuốn theo lá cây xoay tròn nhẹ nhàng bay qua trước mắt Lục Tỳ, Lục Tỳ ngẩng đầu, bên cạnh đã sớm không còn ai, cơ thể nàng ta hơi cứng lại, trong mắt còn vương một đồng nước mắt chực rơi, không khỏi há to miệng: “Hoàng, Hoàng Thượng...” Đâu rồi?

Khi Tân Cửu tỉnh lại thì sắc trời đã mờ tối, nàng xoa nhẹ mi tâm, vén chăn lên rồi đỡ đần.

Lần này sau khi tỉnh ngủ, cảm thấy có chút khác thường. Nàng cẩn thận suy tư một hồi, trước kia khi vừa thấy nàng cử động, Phượng Hoàng tất sẽ ngoan ngoãn chạy tới cầu ôm một cái, sao hôm nay lại yên lặng như vậy? Tân Cửu đảo mắt qua cái chén của Phượng Hoàng, non nửa chén là thịt cá vụn, đó là đồ ăn nàng chuẩn bị lúc sáng cho Phượng Hoàng, nếu là lúc trước dựa theo sức ăn, không thể nào còn dư lại nhiều như vậy được.

Tân Cửu đưa ánh mắt về phía góc tường, vẻ mặt lập tức cứng lại, cái vật tròn trịa lông mềm như nhung nhìn thấy có vẻ cực kỳ không ổn kia là cái gì?

“Ai da, con trai, người làm sao lại thành như vậy!”

Giọng nói hết sức kinh hãi của Vinh Phi nương nương truyền ra từ trong phòng, Vinh Hi để đi tới nhìn thấy Phụng Hoàng ở trong góc tường cũng là sững sờ, sau đó ôm lấy bờ vai của nàng vừa ăn đậu hủ vừa không để ý nói: “Cửu nhi đừng sợ, trẫm giúp ngươi cứu nó, thứ mà ngươi thích trẫm sẽ quan tâm thật tốt.”

Trong lòng Tân Cửu có hơi cảm động, nhưng nàng không muốn biểu lộ ra ngoài, vì vậy giả vờ mặt không đổi sắc ngồi xuống che khuất hai mắt ửng đỏ. Nàng vươn tay sờ lên da thịt không có nhiều lông của Phụng Hoàng, thân thể nhỏ nhỏ mềm mại ấm áp, nhưng bởi vì sợi dây cột lại có hơi chặt, trên người rụng một chút lông, tức thì lại đau lòng không chịu được: “Lúc trước thấy lông trắng đã dài ra, giờ lại rơi đầy đất, con trai làm sao lại thành như vậy...”

Xung quanh khóe mắt Phụng Hoàng đều đen lại. Tân Cửu sờ lên, có chút khô lại có chút ướt, nhìn ra cũng biết là khóc đã lâu, nước mắt đều đọng lại ở khóe mắt rồi.

Đồ ngọc Phụng Hoàng không có tinh thần nức nở nghẹn ngào một tiếng, dùng lực xoay mặt chó qua liếm láp lòng bàn tay Tân Cửu, nó biết rõ ở đây chỉ có nương của nó sẽ cứu nó, những người khác ví dụ như nam nhân ở trước mắt đang làm bộ dùng một thanh nhuyễn kiếm cắt sợi dây cho nó, rõ ràng chính là hắt trối sợi dây này vào, còn ra vẻ người không có tội, thực sự là tổn thương cầu tâm của nó. Phụng Hoàng được giải thoát chân sau, cả người bị quấn dây tiến lên cọ sát vào tay Tân Cửu, rồi nhanh chóng chạy đến bên cạnh chén nhỏ của mình cong người, cố gắng vùi đầu vào ăn.

Tân Cửu nhìn phần dây đỏ buộc ở trên cửa, nhíu mày lại, nghi ngờ liếc nhìn Vinh Hi Đế: “Là ai dùng sợi dây này trối Phụng Hoàng lại sao?”

Ngụy Đức Hải cũng mạnh mẽ nhìn về phía chủ tử nhà mình.

Đối mặt với ánh mắt hai người, vẻ mặt Vinh Hi đế bình thản, hơn nữa, còn điềm nhiên như không có gì mà nhìn lại, tiếp đó cau mày, vô cùng lo lắng nhìn con cún nhỏ đang vùi đầu mãnh mẽ ăn một hồi, nói: “Là một cung nữ của Đường Diệp cung làm, vừa rồi trẫm còn phạt nàng ta quỳ ở ngoài điện mà. Hừ, những ngày này trẫm không có ở trong cung, Hoàng Đế giả gan hùm mật gấu lại nuôi cho trẫm rất nhiều kẻ không biết thân phận đây, hôm nay vậy mà còn có người dám xông vào Ngự Long điện làm ra chuyện này với Phụng Hoàng. Cửu nhi cứ yên tâm, trẫm chắc chắn sẽ trừng phạt thật nặng, cho Phụng Hoàng một câu trả lời thỏa đáng.” Bàn tay lớn của hắn nắm chặt tay của Tân Cửu, cảm giác áp áp, mạnh mẽ, lại có lực.

Ngụy Đức Hải lú lười: “...” Hoàng Thượng ngài...ngài làm vậy mà được sao?

Vinh Hi đế kín đáo quét mắt nhìn hắn ta một cái, ý tứ cảnh cáo rõ ràng.

Ngụy Đức Hải nuốt ngụm nước miếng, cúi đầu vội vàng đi ra nội thất, dù sao có nói gì thì cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. Con chó nhỏ tuy rằng đáng thương, nhưng cô cung nữ bị giá họa lên đầu ở ngoài kia, mặc kệ là thiếu tâm nhìn hay là cực kỳ không may, không người nâng đỡ không người trải đường, ngược lại so với con chó nhỏ thì còn đáng thương hơn. Tuy nhiên, Ngụy Đức Hải cũng có cân nhắc trong lòng, hắn vĩnh viễn tuân theo quyết định của Hoàng Thượng, cho dù gặp lại về đáng thương cũng sẽ không nổi lòng tốt mà thả người ra, đó chính là sĩ nhục nhân tài làm khó với cái đầu của mình.

Phượng Hoàng chống hông ăn đến vui vẻ, Vĩnh Hi để ôm eo Tân Cửu cùng nàng tháo sợi dây trên người Phượng Hoàng ra, không biết con cún nhỏ làm thế nào mà lại khiến cho cả người toàn là dây nhợ, làm người ta phí hết công sức để cởi xuống, đợi đến lúc lấy sợi dây xuống hết, thời điểm Tân Cửu đứng dậy, trước mắt tối lại, cả người không vững.

Vĩnh Hi để thuận tay đỡ cơ thể nàng, thấp giọng mềm nhẹ nói: “Không thoải mái?”

“Thời gian ngồi xổm lâu quá, hơi bị hạ đường huyết, bệnh vặt thôi.”

Tân Cửu tựa lên vai hấn cho tỉnh táo, bên kia Phượng Hoàng đã liếm chén nhỏ đến bóng loáng, rầm rì đưa đầu cụng chân Tân Cửu, liếm miệng một vòng, rất tinh ranh mà ra hiệu về phía cái chén của mình.

Vĩnh Hi để nhìn cái chén nhỏ kia, cánh tay ôm eo Tân Cửu, để ngực nàng kề sát mình, cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ của nàng, mang theo tâm tình tức giận bất bình dùng đầu lưỡi lướt qua răng nàng cuốn lấy nước bọt tí mĩ thưởng thức, hôn lên khóe môi ướt át rung động của nàng, Vĩnh Hi để giữ chặt cổ nàng ra sức gặm, mãi hồi lâu mới bằng lòng buông tay, ánh mắt của hấn trầm lắng quan sát Tân Cửu, sắc mặt không mấy tốt đẹp, ngượng lạnh mở miệng: “Trẫm còn chưa từng ném qua đồ ăn ái phi làm.”

Dứt lời, ề ảm nhìn chăm chăm Phượng Hoàng ở dưới đất: “Chẳng lẽ trẫm ở trong lòng người, còn không bằng nó?”

Tân Cửu kinh ngạc nghe hấn kể lể, đột nhiên “phụt” cười một tiếng, sau đó thấy sắc mặt của Vĩnh Hi để càng lúc càng đen, âm thanh nhỏ dần, cuối cùng ôm bụng cười phát đau.

Vĩnh Hi để từ kẽ răng nặn ra một câu: “Ái phi, cười đã chưa?”

Tân Cửu bó tay rồi, không nghĩ tới Hoàng Đế lớn như vậy rồi mà còn ghen với Phượng Hoàng. Nàng nhìn nét mặt lúc này của Vĩnh Hi để, đột nhiên cảm thấy có chút đáng yêu. Nàng nhéo nhéo mặt Vĩnh Hi để, trước kia khi vừa mới tiếp xúc thực sự là quá khốc, hiện giờ trái lại là quá biệt nữ rồi.

“Không buồn cười, chỉ có chút hài hước...” Tân Cửu cười tùm tùm hôn “bẹp” một cái lên mặt hấn, giống như đồ dành đứa trẻ đang cáu kỉnh: “Được rồi, đừng nóng giận, ta đi làm cho chàng, muốn ăn cái gì?”

Vĩnh Hi để liếc xuống cái chén nhỏ, nhìn chăm chăm vào Tân Cửu, cho đến khi không còn nhìn thấy vẻ vui đùa chế nhạo trên mặt nàng nữa, mới giữ vững vẻ mặt không biểu tình, lạnh lùng mở miệng: “Cá nhỏ chiên.”

Hôm nay, có hai tôn đại Phật đến Ngự Thiện phòng.

Một người mang ý cười nhẹ nhàng trên mặt, nhưng ai cũng biết rõ là không thể đắc tội người này; một người khác tựa lên cây cột trước cửa ra vào, cả người phóng hơi lạnh, người này càng là không được đắc tội.

Đầu bếp run rẩy cong người dâng thìa lên, Tiểu Hỏa tử phụ trách củi lửa vừa không ngừng quạt vừa thêm củi, từ đầu đến cuối cũng không dám ngừng đầu, trên mặt bao trùm một tầng khói đen, chỉ còn lại hai mắt với cái miệng coi như còn chút màu sắc. Bên cạnh hắn chính là Vinh Phi nương nương, tối hôm qua đã tới một lần, nói là chuẩn bị đồ ăn cho chó, cái mùi thơm kia làm toàn bộ người trong phòng bếp ngửi được nhưng ăn không được đã là không ổn rồi. Nhưng chiều nay vị này lại đến một chuyến, nhìn tình hình này, là muốn chuẩn bị bữa tối cho Hoàng Thượng đây.

Tiểu Hỏa tử sụt sịt mũi, ra sức quạt.

Tân Cửu thuần thực cắt thịt cá, bản thân nàng cũng biết làm cơm, có điều đã có hệ thống tăng cao kỹ năng, hiện tại cắt thịt cá hay cắt thịt bò gì đó đều dễ như trở bàn tay, cầm dao phay ở trong tay xoẹt xoẹt vài cái lấp lánh ánh sáng, trên mặt thớt đã sắp một hàng thịt miếng. Nhúng qua một lần bột chiên, thêm dầu, đem miếng thịt mảnh dài bỏ vào nồi, kỹ năng hệ thống dẫn ra mùi thơm, lập tức bên trong Ngự Thiện phòng đều là hương vị thơm nức ngon miệng đảo quanh trên đầu lưỡi.

Thêm chút nguyên liệu, Tân Cửu mang chén nhỏ đựng thịt cá đi tới cửa, dùng đũa gấp một ít thổi thổi đưa đến bên miệng Vinh Hi để, nam nhân nhú mày, thuận theo ăn vào.

“Ăn ngon không?” Tân Cửu cầm khăn lau khóe miệng cho hắn.

Vinh Hi để nhai hai cái nuốt vào, từ trong mũi phát ra một âm đơn, xem như khích lệ.

Thế mà lại để Phượng Hoàng đoạt đi lần chiên cá đầu tiên của vợ, này xem ra là phu cương không cao? Vinh Hi để hừ lạnh trong lòng, không tình nguyện mà nghĩ, nhân loại hay phi nhân loại muốn giành lão bà với hắn đều quyết không thể tha thứ.

Thấy sắc mặt Vinh Hi để vẫn đen thui như trước, Tân Cửu nhếch môi, ngạo kiều như thế.

“Ta lại đi làm bữa tối cho chàng.” Tân Cửu đặt chén nhỏ vào trong tay hắn, vừa muốn xoay người thì bị kéo lại, đầu mũi đâm trúng ngực nam nhân, nơi chóp mũi đâm phải rất xót, suýt nữa thì rớt nước mắt.

Vinh Hi để vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tro bụi của nàng, đôi mắt tối lại, giơ lên chén cá chiên ở trên tay, nghiêm mặt ngạo lạnh nói: “Nhiều này là đủ rồi.”

“...” Ăn ít như vậy? Không khoa học mà.

Tân Cửu đi theo trở lại tấm điện, nhìn Vinh Hi để cùng mình mỗi người một nửa chia đồ ăn trong chén mà ăn, đến lúc tối muộn quả nhiên cung nhân mang bữa tối lên bàn.

“Không phải nhiều đó là đủ rồi sao?” Tân Cửu xoắn xuýt nhìn ngó cái chén ăn đến sạch bóng trong tay hắn, nàng đã cảm thấy sẽ ăn không đủ no mà, chớ nói chi là hai người chia nhau ăn, chẳng lẽ Vĩnh Hi để có sức ăn giống Phương Hoàng hay sao?

“Sẽ mệt.” Vĩnh Hi để cầm lấy tay nàng vuốt ve một hồi, có hơi không được tự nhiên mà quay mặt qua nhìn chỗ khác: “Trầm không thích.”

31. Chương 31

Sáng sớm hôm sau, khi Cổ Lương Viện từ Đường Diệp cung chạy tới, nghe lời đồn đãi cả một đường, nói về một cung nữ của Đường Diệp cung xông vào Ngự Long điện thế nào, lại xúc phạm Hoàng Thượng ra sao, từng lời nói ra như thể đã tận mắt chứng kiến vậy, khiến Cổ Uyển Uyển sinh lòng hoảng sợ. Trước nay ở trong nội cung, tính tình nàng ta có chút kiêu ngạo mà luôn gây khó dễ cho Ninh Viện Viện, sau này khi Ninh Viện Viện cầm quyền lại làm khó nàng ta không ít, nếu không có Lục Tỳ ở bên cạnh cùng nghĩ cách giúp đỡ, chỉ e lúc này nàng ta sớm đã bị làm hại.

Vậy nên, hôm nay Lục Tỳ vì đắc tội Hoàng Thượng mà bị phạt quỳ cả đêm bên ngoài Ngự Long điện, nàng ta không thể nào không lo lắng.

Mặc kệ người bên ngoài như thế nào, trong lòng nàng ta đối với cuộc đời vẫn giữ một chút tình nghĩa, Lục Tỳ tuy là cung nữ, nhưng cũng được nàng ta đối xử như muội muội, chuyện này, không thể không lo.

Đi qua hai con đường nhỏ rải đá vụn, một đường đi thẳng đến Ngự Long điện, trên cây cột trụ màu đỏ là hoa văn nổi màu đen, trông rất đẹp mắt, Cổ Lương Viện lại không đặt sự chú ý lên nó, nàng ta đang nhìn người ở bên cạnh cột trụ, một nữ nhân thân hình ốm yếu mặc áo xanh, có lẽ còn chưa được tính là nữ nhân, dùng tuổi của nàng ấy mà nói thì vẫn là một thiếu nữ, nàng ấy tên là Lục Tỳ.

Khác với khuôn mặt ngây thơ lúc trước, hiện giờ nàng ấy mang vẻ mặt tiêu tụy, dưới bóng mắt là quầng thâm đen, tự nhiên so với trước thì xấu đi nhiều, đầu gật gà gật gù, dáng vẻ như một đêm không ngủ.

Cổ Uyển Uyển ngồi xuống đưa tay đỡ vai nàng ấy, Lục Tỳ mơ hồ nhìn thấy hình ảnh của nàng ta, thân thể mềm yếu liền ngã xuống, giọng nói tội nghiệp đứt quãng: “Chủ tử...”

“Cổ Lương Viện trước ở nơi này chờ, đợi nô tài đi vào thông báo một tiếng.” Ngụy Đức Hải nhìn Lục Tỳ ở phía sau đang được cung nữ dìu đỡ quỳ ở dưới đất, trong lòng cũng đối với vị Cổ Lương Viện này nổi lên chút thiện cảm. Cũng may vị này vẫn chưa mất khôn, hiểu rõ đây là khẩu dụ của Hoàng Thượng, không thể làm trái, vẫn chưa tự mình quyết định đỡ người đứng dậy, ngầm thấy trái lại là người hiểu lý lẽ.

Đáng tiếc.

Nếu như không bị cái gã Hoàng Đế giả kia...Nói không chừng còn có thể được Hoàng Thượng yêu thích mà phong cho cái chức vị cao. Chẳng qua, hiện giờ nhìn lại Hoàng Thượng với vẻ “có Vinh Phi nương nương, vạn sự đủ đầy” kia, có lẽ cũng sẽ không thêm liếc tới nữ nhân bên cạnh...Dù sao thì từ khi trở về hoàng cung đến nay, Hoàng Thượng ngoại trừ phê duyệt tấu chương thì chính là ở bên cạnh Vinh Phi nương nương tình nồng mật ý, ngoài ra thì chưa từng triệu kiến phi tử nào khác.

Ngụy Đức Hải cẩn thận từng li từng tí khẽ giọng hô hai tiếng “Hoàng Thượng”, rèm cửa được vén lên từ bên trong, Vĩnh Hi đế và Tân Cửu đã ăn mặc chỉnh tề đi ra. Trong tay Tân Cửu còn cầm theo một cái bọc vải màu trắng, bên trong không có cái gì. Ngụy Đức Hải nhận ra cái bọc vải này, trước kia hắn ta đã từng nhìn thấy. Nhưng mà cái bọc vải này lẽ ra phải ở trong Ngự Thư phòng, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện ở Ngự Long điện là sao nhỉ?

“Lệnh bài quả nhiên mất đi.” Trong đôi mắt Vĩnh Hi để hiện lên một tia sáng lạnh lẽo: “Truyền các nàng tiến vào, đưa cung nữ đang quỳ kia cùng vào đây.”

“Vâng.” Ngụy Đức Hải cúi đầu đi ra ngoài cửa, gật gật đầu với Cổ Lương Viện, rồi đi tới bên người Lục Tỳ nói: “Đứng lên đi, Hoàng Thượng truyền người vào điện yết kiến.”

Cả người Lục Tỳ lung lay, đôi mắt chớp nháy như chưa tỉnh táo lại như hoang mang, trong miệng nàng ấy khô khốc, bờ môi đã tái lại có vết nứt, giữa hai đầu lông mày nhợt nhạt như mang bệnh: “...Vâng.”

Chỉ có điều, một người quỳ một đêm ở bên ngoài, lại trở nên nửa chết nửa sống như vậy à? Ngụy Đức Hải lắc đầu, cảm thấy kỳ lạ, cũng không phải là trước kia hắn ta chưa từng thấy người khác quỳ một ngày một đêm không ăn không uống, có thể quả quyết rằng chưa ai giống Lục Tỳ gần như sắp mất nửa cái mạng vậy, chớ nói chi là sắc mặt tái xanh với bờ môi trắng bệch kia, cái vẻ như bị mất máu quá nhiều ấy.

Nói đến mất máu quá nhiều...Ngụy Đức Hải liếc sang viền ống tay áo của nàng ấy, hình như trên đó bị dính phải một vết máu đen, quỳ ở trên đất sẽ bị xước tay à? Sao lại có máu đây nhỉ?

Cổ Lương Viện cùng Lục Tỳ tiến vào điện, Tân Cửu hiếu kỳ quan sát Lục Tỳ, hôm qua nàng vội vàng bị Vĩnh Hi để lại đi, lại vội vàng được thả ra, cuối cùng vẫn chưa nhìn thấy vị cung nữ này chơi ác với Phụng Hoàng nhà mình, nhưng giờ xem ra lại có chút khó lường rồi.

[Đinh! Chúc mừng Kí Chủ kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến thứ bảy: tiêu diệt “Hoa Khiên Ngưu” của Đế Vương.]

Giới thiệu văn tắt kịch bản:

Nàng, Lục Tỳ là con gái của Đường chủ Bách Hoa Hội, thân gánh sứ mạng, lúc còn trẻ mẫu thân qua đời bị tiểu thiếp của phụ thân sỉ nhục, vận mệnh đầy đau khổ khiến đáy lòng nàng khó có thể ức chế sự bi ai...Hy vọng leo lên địa vị cao để giữ chặt vận mệnh của bản thân trong tay.

Đáng tiếc, tâm tư của nàng, cha nàng lại không biết, mà còn phái nàng đến hoàng cung làm nhiệm vụ. Đây

là một tình cảnh đã định là bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không có về*.

*bánh bao thịt đánh chó, có đi mà không có về ( ): ví von người không có lương tâm, hoặc sự việc không có hy vọng. Lấy thịt là nhân bánh bao, dùng bánh bao đi đánh chó, cho dù con chó bị ném trứng cũng không đau đớn gì mấy mà còn được ăn một châu mỹ thực, vậy bánh bao thịt cũng không còn. Tóm lại, tương tự như câu “đã cho thì không thể lấy lại” hoặc “một đi không trở lại”. Theo BaikeBaidu.

~~~~

Trong một lần làm nhiệm vụ được thiết kế tỉ mỉ, nàng trộm lấy lệnh bài lại bị bắt được. Bởi vì quá mức thuần khiết vô hại mà nàng bị Vĩnh Hi để thiên hạ chỉ tôn giam giữ. Nàng vốn muốn giết hắn, nhưng không ngờ vào một lần bị đánh, chẳng hiểu tại sao tâm của nàng lại bị bắt đi bởi sự dũng mãnh bá đạo ấy.

Trong cuốn bảo điển trên tay Lục Tỳ: yêu mến nam nhân thiên hạ chỉ tôn, cố gắng ra sức tại hậu cung, cuối cùng leo lên địa vị cao, nắm giữ vận mệnh, tiếp tục bị Vĩnh Hi để đánh.

(Sử quan nhấn nhủ: ai ui, nói ngắn gọn, vị cô nương này chính là cái loại người càng đánh càng thích, người không đánh càng giết người” biến thái kia! → → quá đặc biệt lại đáng sợ, Hoàng Thượng, ngài vì muôn dân thiên hạ mà chịu khổ rồi.)

(Hậu nhân bình luận: “sử quan nhấn nhủ” thực sự là chuẩn xác sâu sắc.)

“Tại sao màn sau lại có loại biến thái này xuất hiện...” Tân Cửu lẩm bẩm trong lòng.

[Trên thế giới luôn có người thiên kỳ bách quái*, tất nhiên cũng có nữ nhân thiên kỳ bách quái, theo tuổi của người tăng lên, hệ thống sẽ dần dần để người tiếp xúc với những thiếu nữ quái dị này. Tâm lý sẽ bắt đầu chuyển biến từ “Ah, đó là kẻ biến thái! Cứu mạng ah!”, càng về sau thì “Ah, chẳng qua là kẻ biến thái thôi, có gì đâu chứ...”.]

*thiên kỳ bách quái (): hàng trăm hàng nghìn điều kỳ lạ quái dị.

Khóe miệng Tân Cửu co giật lợi hại, dùng lực ngắt một bên eo Vĩnh Hi Để, dùng dùng nổi giận trừng mắt liếc hắn một cái. Người nói, người có cái vận đào hoa thì thôi đi, tại sao không đi đùa giỡn mấy em gái bình thường chút, nào là sát thủ, rồi lại tướng quân, đến sau này thậm chí ngay cả biến thái cũng chạy tới luôn rồi. Mất thấy, cô nương Lục Tỳ với gương mặt ngây thơ vô hại kia, ai có thể nhận ra đó lại là kẻ biến thái chứ!

Vĩnh Hi để nhướn mi nhìn lại, giống như hiểu ra cái gì, từ bên hông nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tân Cửu đặt vào lòng bàn tay ủ nóng, sau đó ở bên tai nàng thì thầm: “Đợi trăm xử lý xong rồi, lát nữa lại cho người.”

Tân Cửu: “...”

Tân Cửu nghiêng rằng, cái đồ ngựa giống.

Lục Tỳ và Cổ Lương Viện quỳ trên mặt đất, Cổ Lương Viện tất nhiên cầu xin cho Lục Tỳ trước, Vĩnh Hi để vuốt ve bàn tay nhỏ bé trong tay, thản nhiên nói: “Sủng vật Phượng Hoàng mới nuôi của Vĩnh Phi của trẫm bị cung nữ người làm mất một tầng lông, người lại vì nàng ta cầu xin, vậy nói xem trẫm nên xử lý nàng ta thế nào đây?”

“Hoàng Thượng...tỳ thiếp và Lục Tỳ quen biết đã lâu, nàng cũng không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy, sao có thể trêu đùa sủng vật của Vĩnh Phi nương nương? Có lẽ hoàn toàn là một người khác...” Cổ Uyển Uyển thật sự không tin chuyện này do Lục Tỳ làm, cho dù Lục Tỳ có gan cỡ nào, cũng sẽ không tự gài bẫy mình, liệu lĩnh đưa đầu vào trong tay phi tần chứ?

Vĩnh Hi để hừ một tiếng: “Đừng hòng ngụy biện, chuyện này chính Ngụy Đức Hải tận mắt nhìn thấy.”

Tân Cửu ngược lại không hoài nghi gì, tuy nói Lục Tỳ bắt nạt Phượng Hoàng mà không có lý do, nhưng đối với một kẻ biến thái mà nói, làm chuyện gì đó chẳng lẽ còn cần lý do sao!

Ngụy Đức Hải mặt không đổi sắc tiến lên một bước, nâng cằm nói: “Cung nữ Lục Tỳ này dùng một sợi dây cột lại chân sau của Phượng Hoàng rồi đem một đầu khác buộc ở cửa ra vào, làm cho Phượng Hoàng nhi bị dây quẩn cả người. Nô tài thấy nàng ta lên lút đi ra từ bên trong, trong lòng có nghi ngờ, sau đó nghe nương nương nói Phượng Hoàng nhi bị trói lại, mới nhớ tới thì ra là vị cung nữ này, nói lại nô tài thật sự là tận mắt nhìn thấy.” Ngụy công công một bản nháp cũng không có mà cứ mở miệng kể ra.

Lục Tỳ mờ mịt ngẩng đầu: “...”

Nghe xong Ngụy công công làm giả chứng nhận, Vĩnh Hi để vui vẻ khẽ gật đầu, vòng tay quanh eo Tân Cửu chặt hơn chút, hôn lên mặt nàng nói: “Cửu nhi, trẫm nhất định cho Phượng Hoàng một câu trả lời thỏa đáng.”

“...Không cần phiền phức như vậy đâu.” Chắc hẳn Phượng Hoàng cũng chẳng để tâm ấy...Sau khi cởi sợi dây xuống, ngoại trừ thời điểm nhìn thấy Vĩnh Hi để thì cả người luôn khẽ run thì nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ, một chút áp lực tâm lý cũng không có.

Với lại...cứ cảm thấy Vĩnh Hi để đối với chuyện này tích cực kỳ lạ.

Vĩnh Hi để nghiêm mặt nói: “Không, nhất định phải vậy.”

Dứt lời, hắn nhìn xuống dưới hõm lần nữa: “Lệnh bài ở trong Ngự Thư phòng của trẫm bị mất trộm hôm qua, hiện đã xác định là do người làm ra, khai ra người đứng phía sau người, trẫm có thể giữ người được toàn thân.”

Lục Tỳ suy yếu quỳ dưới đất, dáng vẻ như sắp rời khỏi trần thế: “Những tội danh không được chứng thực

này...nô tì không biết.”

“Vén tay áo của nàng ta lên.” Vĩnh Hi để hừ lạnh một tiếng, như có định liệu từ trước.

Ngụy Đức Hải cầm phần đuôi của cây phát trần vén tay áo của Lục Tỳ lên một đoạn, thì thấy phần áo lót bên trong đã thấm đầy máu đỏ sẫm, ở nơi cách cổ tay một tấc là miệng vết thương lộ thịt bị bại lộ dưới ánh mắt của mọi người.

Vĩnh Hi để nhìn chăm chú vào nàng ta nói: “Trẫm được biết, đêm qua có người mang lệnh bài của trẫm tới thiên lao mang đi một người, mà người nọ chính là con trai của Thành vương đã chết dưới loan đao kia, còn có một điểm nữa chính là hân và trẫm lớn lên rất giống nhau. Cánh tay của người chính là vào thời điểm sau cùng bị cướp ngục phát hiện mà chém bị thương nhỉ?”

“Hoàng Thượng nếu không thích nô tì thì có thể trực tiếp giết nô tì, cần gì...lấy một vài tội danh kỳ quái đó để buộc nô tì nhận tội?” Lục Tỳ hạ mi cười khổ: “Huống hồ, nô tì cũng không biết người đứng phía sau gì cả.” Khuôn mặt của nàng ấy là loại tròn mịn, hôm nay lại khốn khổ mà nhăn thành một cục, ngược lại đặc biệt đáng yêu.

Nhưng ở trong mắt Tân Cửu lại hết sức đáng sợ.

Kẻ trộm lệnh bài cướp ngục chắc chắn là Lục Tỳ không thể nghi ngờ, Tân Cửu đối với hệ thống vẫn rất có tín nhiệm, nhưng muốn nàng ấy ăn ngay nói thật thì phải tốn chút công sức.

“Lục Tỳ, nếu người chịu thừa nhận lại khai ra người đứng sau lưng người, ta sẽ phái người mỗi ngày đánh người, ấn dấu lên người người, đợi người không còn tri giác rồi hành quyết người, thế nào?” Tân Cửu mở miệng đầy huyết tinh bạo lực.

Lục Tỳ há to miệng, thậm chí ngay cả Cổ Uyển Uyển cũng há hốc mồm, này rốt cuộc là đang ép cung hay là đang ép người ta ngàn lần đừng khai ra đây?

Vĩnh Hi để đang vuốt ve: “Ặc”.

Mặc dù đối diện là kẻ biến thái, nhưng cũng may là dòng nhân nhủ bên dưới phần giới thiệu đã nói cho nàng biết biện pháp đối phó với biến thái rồi. Tân Cửu mỉm cười, lòng nghĩ nụ cười của mình giống như thánh mẫu Mary Sue vậy: “Trước đừng vội vàng cự tuyệt, để ta tới quát người vài cái rồi người sẽ biết.” Hiện tại, ước chừng Lục Tỳ vẫn chưa biết cái đặc tính này của mình, đợi đến lúc đánh xong, nàng ấy tự nhiên sẽ nghiệm.

Lục Tỳ: “...”

Thời điểm mặt trời lên cao, trong phòng sẽ được rải lên một tầng ánh sáng, Lục Tỳ cảm thấy vị nương nương rất được thánh sủng này có chút huyền huyền, chẳng lẽ bởi vì bản thân được yêu sủng quá mà điên

tới mức không biết lựa lời nói rồi hả?

Cổ Lương Viện há to miệng, nàng ta cảm thấy mình nên hỏi cái gì đó, nhưng mà sau khi nghe xong lời nói không rõ kia của Tân Cửu...nàng ta bỗng nhiên không nói nên lời nữa rồi.

Vĩnh Hi để phát tay để Cổ Lương Viện lui xuống, nàng ta nhìn Lục Tỳ muốn nói lại thôi, về mặt tình cảm nàng ta không hy vọng Lục Tỳ gặp chuyện không may, nhưng về trực giác, nàng ta cũng có chút hoài nghi, dựa theo biểu hiện của Lục Tỳ từ trước đến nay mà nghĩ, nàng ấy tuy rằng có hơi ngây thơ, nhưng cũng biết sắp tới là loại trừng phạt nào, thậm chí trước kia, đối mặt với loại tình huống này mà nói, nàng ấy sớm đã bị dọa không nói nên lời, tại sao còn có thể giữ vững bình tĩnh như hôm nay?

“Nàng muốn đích thân động thủ?” Vĩnh Hi để cúi đầu xuống, gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, thậm chí còn có một luồng hơi thở mát lạnh nhàn nhạt vây quanh bên người, Tân Cửu dù biết cái người này trời sinh vô cùng đẹp mắt, bất quá lúc nào cũng động tí là trầm mặt hoặc cười giễu, tự nhiên khiến cho người ta cảm thấy có vẻ uy nghiêm, không dám nhìn thẳng, hiện tại ánh mắt của hắn cực kỳ dịu dàng, hàng mi, đôi mắt, mũi, miệng, từng tác một đều như được điêu khắc, da thịt như ngọc.

Giống như vào cái ngày xuất cung kia, hắn mặc một bộ bạch y, thực sự là hình tượng quân tử phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, cho dù không phải là quân tử thì cũng là hiệp khách. Hôm nay lại tăng thêm vài phần cảm xúc thận trọng, cơ thể to lớn được che đậy trong bộ đồ màu đen, đôi mắt trầm tĩnh như vực sâu đang yên lặng nhìn mình, chính là vẻ ưu việt trời sinh.

Tân Cửu vươn tay捏捏 mũi của hắn, đột nhiên vỗ “bộp” lên mặt hắn một cái, đánh cũng không đau, gần như là khẽ khàng ấn xuống, lại ở nơi phát ra tiếng vang khá lớn, sau một lúc, từ miệng Tân Cửu phát ra âm thanh nhỏ nhẹ, chính là âm thanh oán giận rít ra từ kẽ răng: “Nếu người muốn thay ta ra tay, thì nghĩ cũng đừng nghĩ...”

Nàng thế nhưng một chút cũng không quên trong phần giới thiệu văn tắt kia có nói: “Nhưng không ngờ vào một lần bị đánh, chẳng hiểu tại sao tâm của nàng lại bị bắt đi bởi sự dũng mãnh bá đạo ấy.”

Nếu như thực sự để Vĩnh Hi để cầm roi đánh Lục Tỳ, thì nàng, kẻ bàng quan đứng nhìn, sẽ là người đầu tiên không chịu đựng được.

“...” Vĩnh Hi để nhướng mày, trong mắt không khỏi hiện lên ý cười, sau đó bên môi cũng đầy ý cười vui vẻ: “Cửu nhi đây là...ghen tị vì trẫm?”

Tân Cửu liếc hắn, khẩu thị tâm phi nói: “Không đúng, đây là vì Phượng Hoàng a. Chàng xem, cô cung nữ này làm hại Phượng Hoàng của chúng ta thực lắm! Cũng may là tìm ra thủ phạm rồi, nếu nhưng sau khi Lục Tỳ giày vò Phượng Hoàng xong rồi bỏ trốn, khiến cho chúng ta tìm không ra thủ phạm, ta sẽ đem tên của kẻ độc thủ sau màn này ghi lên giấy, sau đó tìm cái roi...”

Nghe thấy nàng càng nói càng không đúng, Vĩnh Hi để trực tiếp mặt không biểu tình cắt ngang: “Giờ đã tìm được thủ phạm, mấy cái động tác kỳ quái gì kia không cần thử nữa.”

Nói xong câu đó, hần đồng thời thở phào một hơi ở trong lòng, may là trước đó đã tìm được kẻ chịu tội thay.

“Ta còn chưa nói xong hết mà...”

“Không cần nói thêm nữa, trăm đã biết rồi.” Vĩnh Hi để nâng cằm nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải kia, nếu nói thêm gì nữa, cũng không biết là muốn đem “thủ phạm” kia làm như nào.

Nhưng Vĩnh Hi để tuyệt nhiên không hối hận vì sai lầm mà bản thân nhất thời xúc động phạm phải.

Sớm biết Cửu nhi coi trọng cái con chó trắng kia như vậy, sau này, hần nhất định phải làm kín đáo hơn chút...

Ở nơi xa, Phượng Hoàng nằm trong ổ chó rừng mình một cái, híp mắt dùng cái mũi ngửi ngửi không khí trong phòng, không thấy mùi vị gì khác thường, thế nào mà tìm cầu lại bình bịch đập nhanh như vậy chứ?

Phượng Hoàng nhìn ngó bốn phía, thầm nghĩ bản thân có hơi trông gà hóa cuốc* rồi, lúc này mới mệt mỏi tựa đầu lên hai móng vuốt hoa mai, sau đó nó đưa ánh mắt hướng tới cái chén nhỏ ở ngoài ổ. Chỗ đó có thức ăn cho chó của nó, nghe nói là đầu bếp của Ngự Thiện phòng làm...Tuy rằng không bằng mẫu thân làm, nhưng mà có chút ít còn hơn không.

*nguyên văn là Thảo Mộc Giai Bình (): nhìn cỏ thành lính, hình dung người trong lúc kinh hoảng mà nghi thần nghi quỷ. Theo BaikeBaidu.

Phượng Hoàng ngẫm nghĩ, vẫn là rầm rì hai tiếng, chân ngẩn nện bước “bịch bịch” ưu nhã đi tới, vênh lên cái mông béo tròn mà hạnh phúc liếm láp hai ngum sữa bò.

Hình phòng tạm thời được làm ra, trong nội cung nhiều người, nhưng phòng trống còn nhiều hơn, từ Ngự Long điện đi vài bước, mang người đến thiên điện vừa dọn sạch, là được Hình phòng. Nhưng dù sao cũng không phải là Hình phòng chân chính như nghĩa, roi dây, hình cụ các loại còn phải tự mình đem tới, Vĩnh Hi để rất phối hợp bảo người lấy dây thừng ra, trước tiên đem người trói lại.

Cứ vậy mà tới lui, từ sáng sớm đến tận giữa trưa.

Tân Cửu đập “chát” đầu roi vào lòng bàn tay, ở trên không trung vung hai cái, xem có vẻ rất tốt, dù sao dựa theo kỹ năng mà hệ thống cấp cho, bất luận là tay áo Lưu Vân phi hay là Quỷ Hoa Bảo Điện, mỗi một loại khi sử dụng đều cực kỳ mỹ quan, thậm chí ngay cả thời điểm nấu cơm Mãn Hán toàn tịch, mỗi lần hạ dao lưu loát lập lòe ánh sáng cũng làm cho người ta phải sợ hãi thần phục, bởi vậy đối với Tân Cửu mà nói, những động tác này đều đã khắc vào xương rồi, vung roi hai cái cũng giống như đang phát dải lụa vậy, cũng không coi là quá khó.

Lục Tỳ hiếu kỳ nhìn roi trong tay Tân Cửu, nghi ngờ hỏi: “Nương nương ngài muốn đánh chỗ nào?” Nàng ấy đến bây giờ vẫn có chút tò mò đây.

“Trên người người.” Tân Cửu cười tủm tỉm đi tới.

Dây roi trên tay nàng hiện ra màu vàng, đây là một cái roi được bện thắt vô cùng tỉ mỉ, mặt trên được bôi một tầng phấn bột màu vàng, nhìn thấy vô cùng quý giá, thậm chí ngay cả khi Tân Cửu vung hai lượt ở trên cao cũng nghĩ nó giống như một con Kim Long, quả thực không sai.

Lục Tỳ chớp mắt mấy cái, dường như không ý thức được bản thân đang bị dây thừng trói lên cây cột.

Tay Tân Cửu có hơi run, nàng không cho Vĩnh Hi để quất roi Lục Tỳ, làm vậy sợ là Lục Tỳ sẽ yêu Vĩnh Hi đến, nhưng mà thời điểm đến lượt mình, ban đầu khá là hưng phấn vì có thể đánh kẻ biến thái, sau đó lại không thể nào hưng phấn được. Dù sao trước mặt là cơ thể máu thịt, dùng mũi tên bắn chết với dùng roi đánh chết, đối với người hành hình mà nói đây hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Bước chân nàng hơi dừng lại, có chút do dự.

“Nương nương, mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Ngụy Đức Hải cung kính đứng ở một bên, hai mắt phát sáng nhìn động tác của Tân Cửu. Ngụy công công dường như đối với loại hình biến thái này có vẻ rất hứng thú.

Tân Cửu nhìn vẻ mặt hưng phấn của hắn ta một thoáng, ngoắc ngón tay.

Ngụy Đức Hải không do dự tiến lên phía trước một bước: “Nương nương.”

Tân Cửu nắm chuôi roi đưa cho hắn: “Người làm.”

“...” Ngụy công công ghen hờn trên trời, một tay cầm phát trần, một tay cầm roi, cái vẻ ngây người này thật sự không tính là đẹp mắt, hắn ta quay đầu, gương mặt nhẵn thành một đóa hoa cúc: “Hoàng, Hoàng Thương...cái này...”

“Người làm.” Vĩnh Hi để gật đầu thăm chấp nhận, tiện tay ôm Tân Cửu vào lòng.

Ngụy công công: “...”

“...Vậy, vậy cung nữ Lục Tỳ này, công công ta sẽ không khách khí nhé.” Ngụy Đức Hải nuốt ngụm nước miếng, từ từ nhắm hai mắt đi tới, vung roi ra.

Roi đánh lên cây cột, đầu cột rắn chắc lại bị gãy rơi lên người Lục Tỳ, trùng hợp đánh lên người nàng ấy, Lục Tỳ cắn răng rên một tiếng, trên trán cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

Ngụy Đức Hải thấy thế vội vàng chuyển sang bên phải, lúc này liền đánh mạnh lên ngực nàng ấy, Lục Tỳ lần nữa rên lên, đôi mắt có hơi mờ lung, dường như mang theo vài phần thích thú và khó tin, Ngụy Đức Hải lần nữa trút roi lên hai chân nàng ấy, lần này Lục Tỳ bắt đầu rên rỉ, thâm âm rất khẽ, giống như mèo kêu, kéo dài vô cùng dễ nghe.

Thậm chí, vành tai của nàng ấy cũng lập tức biến hồng.

Mỗi lần vung roi đều rên rỉ một tiếng, vết thương trên người nàng ấy đã chảy máu, dù sao cũng rất đau đớn, nhưng nhiều lần từ trong cổ đều biến thành tiếng thở dài đầy thỏa mãn. Lục Tỳ cảm thấy tình trạng bản thân có chút không đúng, vì sao mỗi lần bị đánh trong nội tâm nàng lại có thứ cảm giác thỏa mãn đây?

Đôi mắt nàng ấy thẳng tắp nhìn chòng chọc vào dây roi trong tay Ngụy Đức Hải, lại không biết trong nội tâm của Ngụy Đức Hải vào lúc này lại là nước sôi lửa bỏng...Nào có người mỗi lần bị đánh lại phát ra cái loại âm thanh này chứ, cũng may hắn không phải là nam nhân, không, phải nói là cũng may hắn không phải là nam nhân chân chính.

“Tiếp tục...” Âm thanh khàn khàn vang lên trong phòng, giọng nói của Lục Tỳ đã không còn dễ nghe như trước mà lại có một loại mê hoặc khác, giống như âm thanh phát ra lúc động tình.

“Dừng.” Tân Cửu vội vàng hô ngừng, không để ý tới cái nhìn giận dữ của Lục Tỳ mà giật giật tay áo của Vĩnh Hi đế: “Có thể hỏi rồi, nàng ta nhất định sẽ khai ra, nếu không Ngụy công công sẽ không quất roi nàng ta nữa.”

“Ta khai...thì ngươi sẽ lại để cho hắn đánh ta?” Đôi mắt Lục Tỳ đã có chút sung huyết rồi, thân thể của nàng ấy bị dây thừng trói vào cột, cả người dịch về phía trước như muốn căng đứt dây thừng.

“Sẽ thế.” Tân Cửu gần như sắp không vui nổi, trong nội tâm càng thêm sùng bái Vĩnh Hi đế, nữ nhân hot như vậy lại có thể bỏ mặc không giữ ở bên người, thực sự là không đành lòng nhìn thẳng!

Sử quan quan sát không nhầm, người này thực sự là kẻ biến thái a.”

“Ta là người của Bách Hoa hội, xâm nhập hậu cung từ nhỏ, chẳng qua là vì giúp phụ thân là đường chủ Thiên Hương đường của Bách Hoa hội để hoàn thành đại sự mà thôi, lần này con trai của Thành vương đào thoát chính là ta giúp, lệnh bài là ta trộm lấy, hiện tại giấu ở dưới giường trong căn phòng thứ ba ở lãnh cung. Tôn chỉ của Bách Hoa hội chính là lật đổ chính quyền Đại Khánh, thành lập quốc gia mới, mỗi một cứ điểm đường khâu đều là Bách Hoa các. Ta chỉ biết được nhiều đó, hiện tại có thể để hắn đánh ta chưa.” Về mặt Lục Tỳ bình thần khi nói những bí mật đau khổ này ra, cuối cùng dùng ánh mắt như gặp tình nhân mà nhìn Ngụy Đức Hải.

Ngụy công công tóc gáy dựng đứng, dòng máu đang lưu động lập tức chảy ngược chiều.

Tân Cửu và Vĩnh Hi đế nhìn nhau, sau đó thấy rõ vẻ mặt khẳng định của đối phương, liền nói: “Theo như nàng nói mà làm, đánh đi.”

Âm thanh đánh rơi trong căn phòng tràn đầy mùi máu tươi, Lục Tỳ lần nữa phát ra âm thanh rên rỉ trầm thấp, Vĩnh Hi để mặt không biểu tình vươn tay ôm Tân Cửu vào lòng, lập tức đi ra ngoài xa mười mét, ngón tay hướng về phía cửa vẽ một đường, từ đầu ngón tay phát ra một luồng khí đánh lên chốt cửa, hai cánh cửa như bị thứ gì đẩy ra mà “kéo kẹt” một tiếng rồi bị mở ra từ bên trong.

Vĩnh Hi để đạp một chân xuống đất, bỗng mang theo Tân Cửu phi thân lên.

Trong phòng, âm thanh vung roi một khắc cũng không ngừng, nương theo âm thanh khàn đặc nôn nóng, không ngừng thúc giục của Lục Tỳ, Ngụy công công tay chân tê tái, nội ngư đầy mặt*.

*nội ngư đầy mặt (): chính là đây – TheoBaikBaidu.

32. Chương 32

Dường như là bị Lục Tỳ kích thích, đợi Tân Cửu kịp phản ứng thì tiếng gió đã vù vù ở bên tai, lại phát hiện mình đang bị nâng mông ôm vào trong ngực, đôi bàn tay kia còn tản ra nhiệt độ nóng bỏng, tựa như đã thú nơi rừng sâu, khiến cho Tân Cửu không khỏi căng cứng cả người lại. Bàn tay dưới mông cách một lớp vải mà giao nhau giữa hai đùi, bầu không khí bỗng dưng tăng thêm vài phần mập mờ, thậm chí ngay cả hơi thở mát lạnh trên người Vĩnh Hi để cũng chẳng biết từ lúc nào đã trở thành hơi men làm say mê lòng người.

Hai gò má Tân Cửu ửng đỏ, cả người bị đặt trước ngực nam nhân, nghe tiếng tim đập vững vàng, nhưng lại không có cách nào quên đi bàn tay đặt trên mông kia, thậm chí ngay cả từng ngón tay đều có thể cảm giác rõ ràng, mà lúc này, những ngón tay thon dài lại hết sức nhàn rãi chạm lên nơi mềm mại kia đầy khiêu khích dụ dỗ với loại ý vị không rõ, Tân Cửu khép chặt hai chân, cố gắng chuyển dời sự chú ý của mình đi, chỉ là chuyển dời sự chú ý vào lúc này rõ ràng càng thêm khó.

Một đường bay đi, đôi tai như bạch ngọc của nàng cũng đã trở nên đỏ hồng.

Tân Cửu giật giật cơ thể, cảm nhận được xúc giác không có lúc nào là không xuất hiện dưới thân Vĩnh Hi để, lập tức khóc không ra nước mắt: “Ta...tự mình đi là được rồi.”

“Lại để cho trăm nghe thứ giọng quyến rũ đó lâu như vậy, dù sao cũng phải có người đến phụ trách dập lửa. Ngoài nàng ra, trăm không cần những người khác.” Khinh công dưới chân Vĩnh Hi để không ngừng, chỉ hôn lên cái miệng mềm nhỏ của nàng mà ra sức mút, lời nói ầm ạch cứ vậy mà thoát ra từ giữa kẽ răng.

Xem kiểu này chắc là bị ghen dữ lắm rồi, ít ra thì sau khi khai trai, người này còn chưa từng ghen lâu như vậy. Cái loại âm thanh kia của Lục Tỳ, Ngụy Đức Hải có thể không bị ảnh hưởng, nhưng hẳn lại bị hại thực thắm, chớ nói chi là nữ nhân mình yêu thích còn đang ở bên người, thậm chí còn là khoảng cách trong tầm tay...Vậy nên, chỉ vừa nghe vài tiếng rên rỉ đã làm hắn suýt thì dục hỏa đốt người, trong cơ thể gần như bộc phát kích thích càng khiến hắn khó mà chống đỡ được.

Cũng may khoảng cách đến tấm điện tương đối gần, Vĩnh Hi đế cũng không muốn phải đợi quá lâu, trực tiếp tại thư phòng ở gian ngoài đặt nàng lên mặt bàn. Tân Cửu trực giác thấy không đúng, vội vàng thử giấy dựa để tách vòng ôm của Vĩnh Hi đế, nhưng không ngờ càng dùng sức cánh tay nam nhân càng siết chặt lại, gần như đem cả người nàng tiến nhập vào trong cơ thể, tuy hai mà một.

Vĩnh Hi đế dùng răng cắn mở cổ áo, đối với bộ ngực xinh đẹp vùi đầu nếm mút, đôi tay lưu loát cởi sạch nàng.

Áo vải mềm mại trải lên mặt bàn, giấy bút rơi đầy đất.

Vĩnh Hi đế cởi đai lưng xuống, cầm hai tay Tân Cửu áp lên đỉnh đầu, dưới thân cũng tìm đúng chỗ mà mạnh mẽ đâm vào.

“Chậm, chậm một chút...”

Tân Cửu thốt giọng rên rỉ, nàng ngửa cổ thon ra sau đè lên mặt bàn, như thể lộ ra một đoạn gấm trắng sáng.

“Trầm sẽ chậm một chút...”

Hô hấp nóng bỏng của Vĩnh Hi đế phả vào tai Tân Cửu, bên môi gợi ra một nụ cười xấu xa, dùng tay đỡ lấy người nàng, thân thể chuyển động lại càng nhanh hơn mấy lần.

Vĩnh Hi đế nhắm mắt lại hôn lên, theo đó âm thanh của Tân Cửu cũng bắt đầu đứt quãng, gần như không thể nghe thấy. Nh* tiêm màu hồng phấn ôn nhuận xinh đẹp hơi ưỡn cao, lồ lộ trong không khí còn khe run rẩy. Phần thân của Vĩnh Hi đế dung hòa trong cơ thể nàng, càng trưởng càng lớn như muốn căng trưởng bụng nàng, thứ cảm giác cơ thể được lấp đầy gần như khiến nàng ngất đi.

Lúc này, Tân Cửu nằm yên trên bàn sách.

Sau lưng nàng kê sát quần áo mềm mại vừa cởi, nơi da thịt tiếp xúc với không khí có hơi run. Răng nàng cắn chặt môi dưới, hai chân bởi vì cơ thể tiếp nhận cơn đau mà hướng lên ôm lấy eo Vĩnh Hi đế, bắp chân trắng ngần ở sau lưng hằn giao nhau, khe giọng thở gấp theo những nơi trên cơ thể được tay hắn mơn trớn.

Gương mặt tuần tú của Vĩnh Hi đế đắm chìm trong sóng tình, ôm chặt Tân Cửu trong lồng ngực của mình mà không để lộ một kẽ hở, ra sức mạnh mẽ chuyển động, lập tức phóng thích dịch thể, thời gian như trở nên ngưng đọng, Tân Cửu phát ra âm thanh đứt quãng từ trong cổ, sự chuyển động càng lúc càng nhanh khiến nàng khó mà kiềm nén, lại khiến cho bản thân và nam nhân càng thêm khăng khít, khoái cảm th** nh* giao hòa* chiếm lấy ý thức của Tân Cửu, lại nói ban đầu không kháng cự là vì nàng cũng ưa thích, có điều bởi vì sự tồn tại của hệ thống mà không có cách nào xác định tâm ý của mình.

th** nh* giao hòa: chú thích ở cuối chương.

Đơn giản là đã đến đây một lần thì cứ xem như một giấc mộng mà thôi.

Tân Cửu ôm chặt người ở trên, cố gắng nghênh hợp với động tác của hắn, nàng thấy Hoàng Đế đã cởi bỏ xiêm áo, lồng ngực cường tráng lay động ở trước mắt, nàng giãy ra hai tay, từ phần bụng căng chặt của hắn trượt lên ngực, hôn từng chút từng chút lên ngực của hắn, cho đến khi bởi vì động tác của nàng mà hầu kết không ngừng lên xuống, Vĩnh Hi để cúi đầu hôn lên trán nàng, trong nội tâm đều nổi lên ý tình âm áp, mang tư thế như muốn phá ngực mà ra, lại khiến cho động tác của hắn tăng thêm vài phần cuồng dã.

“Ân...chàng nhẹ một chút...” Tân Cửu cố gắng tách hai chân ra, eo thon uyển chuyển cũng đau nhức vô cùng, cuối cùng vẫn không lên giường, trên bàn dù được trải quần áo cũng vẫn cảm thấy cứng rắn, da mịn tay non của Tân Cửu bị mặt bàn cọ tới đỏ hồng, không thoải mái mà hừ một tiếng.

“Là mạnh thêm chút? Trẫm nghe thấy rồi...” Thanh âm khàn khàn mang theo tiếng cười khê của Vĩnh Hi để vang lên, Tân Cửu giận véo lên cánh tay hắn một cái, có điều vì đang chịu đau nên không mạnh gì, cơ bản là chưa làm ra vết thương đau đớn gì cho Vĩnh Hi để, ngược lại khiến hắn cảm thấy mèo con nhà mình xù lông rồi, đáng yêu đến mức muốn nuốt luôn nàng vào bụng.

Hắn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy luôn.

Tự mình trải nghiệm, vẫn luôn là phong cách làm việc của Vĩnh Hi để.

Vĩnh Hi để xoay người nàng lại, cơ thể hai người vẫn đang giao hợp, chân dài bước tới, tốc độ vẫn nhanh như cũ, mỗi một lần va chạm đều gần như tiến đến nơi sâu nhất, tới lúc trước một giây phóng thích, Tân Cửu thấp giọng kêu một tiếng, tê dại nằm trong ngực Vĩnh Hi để, tiểu huynh đệ của Vĩnh Hi để chịu kích thích cũng theo đó mà phóng ra dịch thể đã tích lũy hơn hai mươi năm, mỗi lần phun ra dòng nhiệt đều nhiều đến mức thông đạo gần như không cách nào chống đỡ, thậm chí đa phần đều dọc theo đôi chân run rẩy chảy xuống, nhưng vẫn còn một phần nhỏ lưu lại bên trong.

Toàn bộ bụng dưới của Tân Cửu đều bị chất lỏng trương đầy, thậm chí còn hơi phồng lên.

Nàng nhắm mắt lại, vô lực ôm lấy cổ Vĩnh Hi để: “Chàng mau ra ngoài! Thật là khó chịu...Đi tắm rửa...”

Khó chịu? Đôi mắt Vĩnh Hi để quét xuống dịch thể chảy trên đất, lại chuyển tới bụng dưới hơi phồng lên của nàng, bàn tay đặt lên trên, dùng nhiệt độ nóng bỏng khẽ vuốt ve lên da thịt mịn màng, thần sắc trên mặt hắn càng thêm nhu hòa, dường như nghĩ đến điều gì, lại giống như đang toan tính điều gì mà ngay cả khóe môi trong ngày thường rất ít khi cười cũng theo đó mà vẽ lên một độ cong tràn đầy vui vẻ: “Không, lại chờ một lát, bây giờ thì chưa được...”

Hắn ôm trọn người Tân Cửu, đỡ mông nàng ngồi lên ghế dài mềm mại, cơ thể hai người vẫn kề sát nhau, thậm chí sau khi Vĩnh Hi để xuất ra tích lũy hơn hai mươi năm, phân thân mới rồi còn mềm ở bên trong lại đứng lên, phần đỉnh của gốc rễ thô to dường như đang hút lấy nơi sâu nhất, khiến Tân Cửu lập tức giật mình.

Nàng vội vàng hôn loạn lên cằm của hắn, đáng thương nói: “Đừng nữa mà, đừng nữa có được không...”

Vĩnh Hi để tiếp nhận nụ hôn của nàng, đầu lưỡi ở khắp nơi trong miệng nàng tìm kiếm nước bọt ngọt ngào, một sợi tơ bạc lướt xuống bên môi Tân Cửu, ở trên da thịt bạch ngọc càng tăng thêm vẻ quyến rũ mê hoặc, Vĩnh Hi để cùng lưỡi nàng triền miên, sau hồi lâu mới còn chưa thỏa mãn mà rời ra: “Không muốn trăm làm người, vậy sinh hài tử cho trăm, sinh bao nhiêu trăm sẽ nuôi bấy nhiêu...”

“Hài, hài tử?” Tân Cửu khô khốc lặp lại cái từ này, mờ mịt suy nghĩ, thật ra nàng cũng không quá mong đợi có một hài tử, dù sao tương lai hoàn thành nhiệm vụ...vẫn phải rời đi, nếu như có thêm một hài tử, có phải sẽ làm nàng không yên tâm mà rời đi hay không?

Còn chuyện sinh bao nhiêu nuôi bấy nhiêu...nếu như bây giờ mình nói cho hắn biết rằng một đứa mình cũng không muốn sinh thì sao? Có phải sẽ bị người nam nhân này tức giận mà bóp chết hay không? Tân Cửu sờ lên cổ, cảm thấy hoàn toàn có khả năng đấy, vì vậy bắt đầu hoảng hốt, ngắc ngứ ngậm miệng không nói.

Vĩnh Hi để quan sát vẻ mặt của nàng, nét tươi cười dần dần biến mất: “Nàng không muốn sinh con với trăm?”

Tân Cửu do dự một chút, khẽ gật đầu.

“Tại sao?” Cũng không giống như trong tưởng tượng mà bộc phát lửa giận, Vĩnh Hi để rất là nhân tình mà hỏi một câu, có điều giọng nói của hắn cũng không quá ôn hòa, hiển nhiên là tình cảnh sơn vũ dục lai phong mãn lâu *.

*sơn vũ dục lai phong mãn lâu (): “dục” là “sắp đến”, ví von dấu hiệu và bầu không khí của thế cục sắp có biến hóa lớn. Hiện tại dùng để ví von không khí khẩn trương trước khi có xung đột hoặc chiến tranh phát ra. Câu này có xuất xứ từ tác phẩm “Hàm Dương Thành Đông lâu” của thi nhân đời Đường – Hứa Hồn (khoảng 791 – 858): “Khê vân sơ khởi nhật trăm các, sơn vũ dục lai phong mãn lâu.” Theo BaikeBaidu.

Tân Cửu trầm mặc: “...Ta còn quá nhỏ.” So với em gái ở kiếp trước thực sự là quá nhỏ rồi, ở hiện đại đâu có cô gái nào mới mười sáu mười bảy tuổi đã lập gia đình? Bình thường đều là hơn hai mươi tuổi mới là đến tuổi lập gia đình, chớ nói chi là sinh con nữa. Đương nhiên, Tân Cửu hiểu rõ bản thân cũng không phải là vì lý do đó, hiện tại cứ vậy mà tùy tiện tìm ra một lý do, lại làm cho nàng cảm thấy vừa khan vừa khổ, đáy lòng còn sinh ra cảm giác áy náy.

Không ai xa cách quên hương mà không nhớ, chứ nói chi là nàng, một cô gái từ hiện đại xuyên về cổ đại, lại nói biết rõ có một tia hy vọng có thể về nhà, đoán chừng là ai cũng không muốn buông tay. Ở nơi tứ cố vô thân này, lại phải giúp ngựa giống giải quyết sạch hoa đào cho hắn.

Tân Cửu sụt sịt mũi, nước mắt bắt đầu tí tách rơi xuống.

Giả vờ đáng thương gì đó, ngàn lần đừng có nhắc đến chuyện hài tử nữa.

Vĩnh Hi để nhin một bụng tức, đem nàg đặt lên mặt ghế hung hăng làm thêm một lần, đen mặt nhìn thấy tức phụ ngất đi, vươn tay gạt đi nước mắt trên khóe mắt nàng.

Nước mắt trên đầu ngón tay cùng với ánh mặt trời chiếu vào thư phòng giao nhau, long lanh ánh sáng, bất quá trong chốc lát đã tự động tiêu tán vào không khí. Vĩnh Hi để ôm Tân Cửu vào lòng đi về phía phòng tắm, trong nội tâm lại rối loạn không chịu được.

Không phải nói, cách nữ nhân yêu một người nam nhân chính là sinh hạ hậu đại cho hắn hay sao? Hắn cho Cửu nhi cơ hội yêu hắn tại sao nàng lại không quý trọng đây?

Cửu nhi cũng không phải là không có cảm tình với mình.

Hay là...chẳng lẽ là bản thân còn chưa cho nàng cảm giác an toàn đủ đầy? Hiện tại, hắn làm được những điều này còn chưa đủ sao?

*chú thích – th** nh* giao hòa (ru-): từ thành ngữ “nhũ thủy giao dung” (rǔ shuǐ jiāo róng). “Dung” là “dung hợp”, như nước và sữa dung hòa với nhau. Ví von tình cảm rất hòa hợp hoặc sự kết hợp vô cùng chặt chẽ. Xuất xứ từ tác phẩm Đoàn Mộc Hồng Lương của Tào Tuyết Cần.

33. Chương 33

Sau buổi tảo triều, chưởng viện Hàn Lâm viện Tần Chính Ca lại một lần nữa bị Hoàng Thượng gọi đến Ngự Long điện.

Trong lòng trong mắt Tần Học sĩ đều nghĩ đến phải làm sao để nói ngắn gọn ý kiến của bản thân về việc xử lý Ninh gia và Tiêu gia, suy tư vượt cạm đối với cái đèn tường Cửu Long mà ngày người trong chốc lát.

Dựa theo ý tứ của Hoàng Thượng, chuyện của Ninh gia không cần phải quá lo lắng, lực lượng của Hoàng Thượng cũng không phải là một thế gia nho nhỏ có thể rung chuyển được...Sở dĩ, tất cả chuyện này làm người khác khó mà ra tay vẫn là do có sự xuất hiện của Bách Hoa hội. Nếu đúng như lời đã nói mỗi một Bách Hoa các chính là cứ điểm của tặc tử Bách Hoa hội, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, Bách Hoa các nhất định đã bí mật phát triển ở khắp nơi trên cả nước.

Mà mục tiêu của bọn họ, lại là cả vương triều Đại Khánh.

Tần Học sĩ nhú mày, loại tổ chức này cũng không phải trong một sớm một chiều là có thể lập ra được.

Vĩnh Hi để diễm nhiên như không cầm quạt xếp tinh xảo ở trên bàn, xoay chuyển một vòng trên đầu ngón tay, nhàn hạ mở miệng nói: “Tần ái khanh...đã có người trong lòng chưa?”

Tần Chính Ca ôm quyền, đang muốn nói gì đó, sau khi nghe thấy lời Vĩnh Hi để nói ra đột nhiên giống như bị kẹt lại, đại não lập tức ngừng hoạt động: “...” Không phải đến bàn luận về chuyện Ninh gia hoặc là Bách Hoa hội sao? Làm sao lại...đột nhiên rẽ hướng chạy đến thể loại tình tình ái ái đây?

“Chưa từng.” Tần Chính Ca học ra một ngụm khí đục, vấn đề Hoàng Thượng hỏi tới thực khiến cho mắt người ta co giật, có loại cảm giác vô lực như hắn ta đâm một kiếm vào không khí.

Vĩnh Hi để hình như rất thất vọng, trên mặt vốn dĩ không có biểu lộ gì cũng hơi hiện vẻ bức bối, bất quá vẫn là chưa từ bỏ ý định mà hỏi một câu: “Ái khanh có biết nữ tử trên thế gian này...yêu thích dạng phu quân gì không?”

“Nữ tử đại khái là yêu thích phu quân có thể đối với mình toàn tâm toàn ý, nếu như trừ điểm ấy đi cũng không phải là không được, dù sao trên đời này không có gia đình nào thê nhất chi nhân*, có thể nói đã ít lại càng ít. Chỉ cần nam tử có thể cất công lập nghiệp lại không ái thiết diệt thê, thì vợ hắn xem như là có phúc rồi.” Tần Học sĩ vẫn tự mình lý giải để phổ cập cho Vĩnh Hi để một phen, sau đó cảm thấy Hoàng Thượng ước chừng là dùng bản thân so sánh, vì vậy lại thêm một câu sau cùng, tóm lại vẫn xem như giải thích thỏa đáng.

*thê nhất chi nhân (): chỉ có một người vợ.

Vĩnh Hi để vô thức vuốt ve quạt xếp, “xoạch” một cái lại mở ra khép lại, ánh mắt dao động bất định. Toàn tâm toàn ý, cất công lập nghiệp, hiển nhiên bản thân đều có. Nữ nhân đầu tiên của mình là nàng, hiện tại vẫn là nàng, cũng không muốn thay đổi tâm ý, đây không phải là toàn tâm toàn ý sao? Mà cất công lập nghiệp...thân là Hoàng Đế, so với người trong thiên hạ mà nói đã xem như là một phần công tích vĩ đại, này vẫn không tính là nam nhân có thành tựu à?

Nghĩ xong, Vĩnh Hi để lạnh lùng liếc nhìn Tần ái khanh: “Còn gì nữa không?”

Tần Học sĩ trầm tư suy nghĩ: “Nghe nói Quốc Tử Giám tế tửu* Lý Hồng Lục, Lý đại nhân thường vui thích cùng phu nhân của hắn đi dạo phố, hoặc là mua một ít món ăn dân gian mang về, nhiều năm qua vợ chồng vô cùng ân ái.”

*Quốc Tử Giám tế tửu (): một trong những chức quan của chính quyền chính phủ ở Trung Quốc cổ đại, bắt đầu từ thời Tây Tấn, Vũ Đế quốc tử tế tửu, sau đó được Bắc Tề, Tùy Đường, Minh Thanh tiếp nối và thay đổi. Vì vậy là chức quan cơ bản lệ thuộc triều đình, cao nhất học phủ: Quốc Tử Giám. Nhiệm vụ chủ yếu là chương quản pháp luật đại học và cuộc thi. Theo BaikeBaidu.

Vĩnh Hi để “a” một tiếng, chuyện của Lý Hồng Lục hắn cũng có nghe thấy, thực sự là vợ chồng ân ái khiến người ta ghen chết, có điều...dạo phố?

...Nói cách khác là phải xuất cung?

Tần Chính Ca ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Vĩnh Hi để ngồi trong thư phòng vuốt ve quạt xếp, vẻ mặt lại

như có điều suy nghĩ. Hiển nhiên là bởi vì lời hắn ta vừa nói mà vô cùng xúc động.

Tần Học sĩ nhíu mày, này không phải là Hoàng Thượng muốn lấy lòng vị phi tử nào đấy chứ? Nếu không cần gì phải hỏi mấy thứ này...Có thể nào, Hoàng Thượng thân là thiên hạ chí tôn, phi tử không lo vội vàng nhiệt tình thổ lộ thì thôi, nào lại cần được Hoàng Thượng đi hao tâm tổn trí lấy lòng? Ngẫm tới lại cảm thấy thật sự rất không có khả năng.

Tần Học sĩ cảm thấy bản thân gần đây nghiên cứu vụ án Bách Hoa hội, tâm lý gây ra tư duy của bản thân đều bị vụn vẹo, Hoàng Thượng mang loại tính tình “ta mặc kệ hắn là ai” này, hắn ta còn không rõ à?

Có lẽ cũng chỉ là tùy ý hỏi một chút thôi.

Cho đến khi đi ra Ngự Long điện, Tần Học sĩ “chưa từng có người trong lòng” vẫn tiếp tục nghĩ cách.

Bên trong thiên điện mờ tối, có người gõ vang cửa điện.

Ngụy công công thở hổn hển vùng vọt xong, bàn tay run rẩy lau đi hàn khí trên người, lúc này mới mở cửa cho người bên ngoài. Mùi hương nồng đậm đường như còn kèm theo vị máu phả vào mặt, người gõ cửa ngừng một chút, ngửi thấy được hương vị này có hơi mê muội chốc lát, bất quá may là biết rõ người bên trong có chức vị cao hơn mình, cho nên cũng không làm ra chuyện thất lễ gì.

“Ngụy công công, Vinh Phi nương nương gọi tiểu nhân tới giúp ngài một tay.” Một tiểu thái giám mặt trắng đứng ở ngoài cửa, trên cánh tay vắt một cây phát trần tương tự, thoạt nhìn trước kia cũng là một nội thị có thân phận.

Ngụy Đức Hải ôm roi gần như lệ rơi đầy mặt, vẫn là Vinh Phi nương nương thương tiếc người khác.

“Vinh Phi nương nương gọi người tới sao? Nhanh, mau cùng tạp gia đi vào.” Ngụy công công nhiệt tình mời đón, kém chút trực tiếp khoác tay lên vai đối phương mà xưng huynh gọi đệ, thậm chí lúc này, ngay cả nụ cười trên mặt hắn cũng như đoá cúc Ba Tư* trước nay chưa từng có.

*cúc Ba Tư (): hoa Sao Nhái - *Cosmos bipinnatus*

Văn công công giặt mình.

Gã là công công của Lễ Nghi tư, ngày đó Hoàng Thượng đăng cơ từng giao tiếp với Vinh Phi nương nương, còn giúp chiếu cố Vinh Phi nương nương, không ngờ, Vinh Phi nương nương lại phát đạt, gã liền muốn đi theo hầu hạ. Không nghĩ tới Vinh Phi nương nương cũng dễ nói chuyện, trực tiếp để gã đi theo trợ giúp Ngụy công công.

Phải biết Ngụy công công chính là người bên cạnh Hoàng Thượng a! So với bọn họ mang phận tiểu nhân có thể nói là cách biệt một trời, Vinh Phi nương nương quyết định giúp gã như vậy có thể nói là ban ân tái tạo.

Văn công công tức thì kích động mà lệ nóng doanh tròng, hận không thể mọc thêm một đôi cánh bay qua, vì vậy khi ra cửa điện liền theo tiểu thái giám dẫn đường, chạy bước nhỏ đến cung điện có vẻ hẻo lánh này, Ngụy công công ở bên trong?... Cũng không biết Ngụy công công đang làm gì? Văn công công vốn là chờ mong vạn phần, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ tươi cười của Ngụy công công, gã cảm thấy, cảm thấy trong nội tâm đột nhiên có chút rờn rợn...

Bước vào căn phòng mờ tối, bên trong có ánh lửa chói mắt.

Văn công công không thích ứng nhắm mắt lại, lúc mở ra thì nhìn thấy phía trước là một người bị dây thừng trói lại trên cây cột, tóc dài đen nhánh phủ lên vai, trên người trên mặt đất tràn đầy vết máu, Ngụy Đức Hải vuốt vuốt mi tâm, đưa roi tới tay Văn công công đứng bên cạnh truyền đạt: “Người tới đi, tạp gia ở bên cạnh hỗ trợ động tác của người.”

Văn công công run rẩy cầm roi, miệng lớn nuốt từng ngụm nước bọt: “...Cái, cái gì?!”

Suy nghĩ cẩn thận tiền căn hậu quả, Văn công công có hơi hoảng sợ rồi.

Có điều, đầu hấn ngược lại hiện lên linh quang, lập tức đã nghĩ ra một cái cơ tốt, vì vậy đặt roi lên mặt bàn, đến gần Ngụy Đức Hải nói: “Ngụy công công, theo tiểu nhân thấy, việc này không thích hợp cho những người như chúng ta làm ah...”

“Làm sao lại không thích hợp hả? Vì Hoàng Thượng phân ưu chính là chức trách của công công chúng ta.” Ngụy công công kiêu ngạo nheo mắt, lại nghiêng mắt liếc gã từ trên xuống dưới: “Không cần kiểm cỡ nữa, bên trên phân phó thế nào thì chúng ta cứ làm thế ấy là được.”

“Không phải ah Ngụy công công, người xem, chúng ta cũng không phải là người học võ, nào biết được huyết vị ở đâu, cũng không biết đánh chỗ nào có thể khiến người ta đau đến chết đi sống lại, việc này còn phải tìm người biết công phu mới được.” Văn công công là người của Lễ Nghi tư, cũng thường xuyên giao thiệp một chút với đội Cẩm Vệ quân, vì vậy nhân tiện nói: “Theo tiểu nhân thấy, tìm Cẩm Vệ quân đại nhân thì có hiệu quả hơn so với hai người chúng ta là công công và tiểu nhân.”

Ngụy công công “xì” một tiếng, sờ sờ cằm, cảm thấy cũng thật có lý, trong đầu cũng không khỏi hiện lên dáng vẻ của tên thống lĩnh Cẩm Vệ quân kia. Võ công của người này ngược lại không tệ, nghĩ chắc cũng rất nguyện ý vì Hoàng Thượng làm việc đấy.

Thống lĩnh Cẩm Vệ quân lúc này còn không biết mình bị cho vào tròng mà đang tươi cười vui vẻ sắp xếp việc Hoàng Thượng xuất cung, tháng này ngoài cung vừa lúc có hội hoa đăng, đến lúc đó bờ sông trong thành Khánh An được lên đèn rực rỡ, phong cảnh chắc chắn rất đẹp, Hoàng Thượng và nương nương nếu thấy được cảnh đẹp kia chắc cũng sẽ cảm thán chuyến đi này không tệ.

Một tiểu thái giám từ đằng xa chạy tới, chào hỏi: “Thống lĩnh đại nhân.”

Thống lĩnh Cẩm Vệ quân miệng ngậm nhàn nhã, nghiêng người nằm tựa trên nhánh cây, lúc này cổ tay hắn khoắc lên trường kiếm bên hông, cực kỳ có phong cách đem mũi kiếm nhấn vào thân cành cây, một luồng gió mát thổi tới, phát lên tóc mái hơi dài của hắn, nhận thấy vẻ rậm mắt to này so với đám con cháu thế gia nhân mô cầu dạng ngoài cung kia cũng không thua kém bao nhiêu.

“Chuyện gì.”

“Nguy công công thỉnh ngài cùng tiểu nhân đi một chuyến đến thiên điện, nói là Hoàng Thượng giao việc còn cần thống lĩnh đại nhân giúp đỡ.” Tiểu thái giám cũng là hiểu lễ, đến khoảng cách xa hai mét thì dừng lại, còn khom lưng cúi người, cho Thống lĩnh Cẩm Vệ quân đủ thể diện.

Trong lòng người nằm trên cây đầy vui vẻ, xoa xoa đôi bàn tay, thầm nghĩ quả nhiên nơi nào cũng cần có mình giúp đỡ. Thống lĩnh Cẩm Vệ quân nhất thời tự đắc mà còn chưa biết bản thân đã hoàn toàn rơi vào tròng, dương dương tự đắc nói: “Chuyện gì mà lại cần bổn thống lĩnh giúp đỡ a? Bất quá, nếu là do Hoàng Thượng phân phó hẳn là chuyện quan trọng, vậy người lên trước dẫn đường đi.”

“Vâng.”

Tân Cửu, đã giải quyết xong sáu đóa hoa đào, vào ngày thứ hai lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, nhưng mà lần này kỹ năng hệ thống ban thưởng cũng không sao được như ý...Ít ra thì nàng không biết là hữu dụng thế nào. Nhất là so sánh với mấy kỹ năng trước đó mà nói, hoàn toàn có thể nói là gân gà: Độc Thư Bách Biến (thư khổ mệnh mông như biển sẽ làm cho tư duy của người nhanh nhạy, làm cho tâm hồn người được hưởng thụ).

Độc Thư Bách Biến...Đây là đang hoàn thành nhiệm vụ chứ không phải đi thi trạng nguyên, Tân Cửu gần như là sau một giây nhận được kỹ năng này liền quyết định đem nó phong tỏa ở ngoài tầm mắt của mình, hoặc là đợi đến lúc cần tới, có thể lấy kỹ năng chưa sử dụng này đổi với hệ thống thành “nửa khắc đồng hồ”, thêm vào cho kỹ năng lúc trước nhận được.

Về phần những điểm số khác, điểm mị lực thành 100, mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ là 64%, kim tệ là 800, cuối cùng là độ hảo cảm của Đế Vương, mặc dù có chút tăng lên nhưng cũng tăng không nhiều, vừa mới đạt tới 89, vẫn chưa đột phá 90. Dựa theo cách nói của hệ thống, điểm mị lực và độ hảo cảm có tác dụng phụ trợ với nhiệm vụ tiêu diệt hoa đào, hai thứ này có giá trị càng cao thì nhiệm vụ càng dễ hoàn thành, Tân Cửu sâu sắc thừa nhận - nếu như không phải bản thân chiếm được tiên cơ, lấy được tín nhiệm của Vĩnh Hi đế, chỉ e ngoại trừ hai đóa hoa đào trước đó, sau này muốn thành công thực sự là muôn vàn khó khăn.

Mười lăm tháng này, con đường bên bờ sông thành Khánh An treo cao một dải đèn màu. Mặt trời vừa xuống núi, trên đường phố liền đầy ắp người, đợi đến lúc ánh trăng xuất hiện, sắc trời đã rất tối, nhưng trên đường phố vẫn tấp nập người như cũ, rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, tài tử giai nhân tìm tới hội đồ đèn,

không ngừng thảo luận đến thất chủy bát thiết*.

*thất chủy bát thiết (): hình dung bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, người nói không giống nhau. Cũng hình dung vẻ lấm mồm, lấm miệng. Ở đây chỉ nhóm người rôm rả thảo luận đối đáp. Theo BaikeBaidu.

Lúc Vĩnh Hi đế và Tân Cửu đi tới con đường bên bờ sông này, nơi đó đèn đã tụ tập trăm người.

Tân Cửu và Vĩnh Hi đế nắm tay nhau từ trong dòng người đi qua, ánh mắt lơ đãng lóe lên, nhanh quay đầu lại, sau lưng đã không thấy rõ bóng người vừa rồi, chỉ có mấy tài tử quần áo sang trọng đang chọn đèn lồng ngâm thơ đối đáp.

34. Chương 34

So với cảnh lên đèn rực rỡ ở bên bờ sông Tần Hoài, Khánh An nơi đây có bờ sông tuy nhỏ một chút, nhưng giống như chim sẻ, tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ, càng không nói đến nơi này nằm dưới chân Thiên Tử, khách thương lai vãng tiêu dùng hoa đăng không gì không giỏi, đều là từ các họa sĩ có trình độ cao làm ra, trời nước một màu, đèn lồng hỉ màu đỏ treo đầy bờ sông, ánh trăng dường như cũng cảm thấy thẹn thùng, nửa bên mặt bị làn mây mỏng che khuất, ánh sáng trong suốt cùng với quang cảnh dưới mặt đất, kỳ bất khả kiến*.

*kỳ bất khả kiến (): hình dung sự vật sự việc nhỏ bé, ít thấy, hiếm khi gặp phải. Theo ZhidaoBaidu.

Thanh niên lai vãng đang đưa cây quạt, tay áo lay động, hai bên bờ sông như được vẽ rồng điểm mắt.

Tuy nhiên, trong mắt Tân Cửu, những người này có thể có học thức phong phú, có tướng mạo anh tuấn, có ăn mặc hoa mỹ, nhưng rốt cuộc khi so với bản chất bên trong mỗi người lại mất đi màu sắc.

Hoa đăng được treo trên các phòng ốc đầy hai bên đường, dải lụa đỏ buộc đủ loại đèn lồng màu đỏ đơn giản ở giữa không trung, mà cái người môi khê mỉm cười, tay cầm quạt xếp, một thân áo trắng phong thái tuấn lãng này khi bị sắc đỏ chói mắt phản chiếu lên người vẫn như cũ không bị che khuất vẻ hoa quý trên người hắn.

Có vài người, cho dù là động hay tĩnh, đều nhất định có thể hấp dẫn ánh mắt của người bên cạnh, vạn người chú ý.

Cũng có vài người, mặc dù ẩn trong đông đảo chúng sinh, nhưng vẫn có thể khiến người khác nhận ra sự khác biệt của hắn, giống như ngọn lửa trên bầu trời đêm, mỗi lần đều tỏa sáng rực rỡ nơi chân trời.

Điều này tuyệt đối không phải vì Tân Cửu tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.

“Theo ta thấy, chỗ này phải là chữ ”Điền“.” Chỗ đổ đèn phía trước truyền đến một giọng nói thanh thúy, Tân Cửu ngưng mày ghé mắt, chỉ thấy trên đài cao là một nữ tử áo trắng không biết đi lên từ lúc nào, thân người cao gầy, nhìn bóng lưng cũng chỉ khoảng mười sáu xuân xanh, mà dù là cách ăn mặc hay trang sức đều vô cùng gây chú ý.

Thấy Tân Cửu đến là hào hứng, Vĩnh Hi để trực tiếp nắm tay của nàng rồi đến gần một chút.

Trên đài cao được treo hoa đăng sắc màu rực rỡ, ánh lên bóng người nàng ta mờ ảo, đợi đến gần hơn chút mới nhận ra nàng ta thực sự là vô cùng tú lệ, một đôi mắt cười khê cong sáng ngời trong bóng đêm, lúc nhìn người khác, ánh mắt chuyển động như mang tình ý dịu dàng, dáng điệu nàng ta uyển chuyển, giọng nói thanh thúy, ngôn từ sạch sẽ, hai đầu mày là vẽ quuyến rũ trời sinh.

Mà ở trong lòng nàng ta lại vừa lúc ôm một con thỏ, cách trang diện lần này ngược lại thật giống như Hằng Nga ở trên cung trăng trong truyền thuyết.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy nữ tử, nam tử dưới đài đều rung động trong lòng, có không ít người gọi thẳng Tiên Tử, tuy Tiên Tử là không có khả năng, nhưng nhìn tướng mạo nàng ta lại thấy, xưng hô như vậy cũng không đủ.

“Cô nương, cửa đầu tiên ngài đã giúp vị công tử này vượt qua, vậy cửa tiếp theo, trong hai ngài ai đến đáp đề?” Ông chủ gọi người làm đem tới một cái đèn lồng, hắn ta dán lên trên một tờ giấy, là giấy vàng được làm ra ở thành Khánh An, chất giấy tinh tế cũng thực dụng, đồng thời giá thành cũng không rẻ.

Cô nương ôm thỏ bất mãn liếc người còn lại ở trên đài, giận nói: “Ai giúp hắn, là ta tự mình đáp được đề, hắn đã thua, vẫn là gọi hắn xuống chứ.”

“Đúng vậy, sao có thể chiếm tiện nghi con gái người ta!”

“Vị công tử này nên xuống đây đi!” Bên dưới có người tiếp lời hòa theo kêu gào, vị công tử trên đài đỏ bừng mặt đi xuống, sau đó không nói một lời đi ra ngoài, trên đường đi nhận được không ít ánh mắt khinh bỉ.

Nữ tử áo trắng khê cười một tiếng, mở ra câu đố của cửa thứ hai trên hoa đăng. Chỉ thấy nàng ta đọc ra miệng: “Thu diệp phiêu linh lạc ốc tiền.” Con thỏ trong lòng nàng ta bỗng nhúc nhích, dường như cũng muốn nhìn rõ tờ giấy, có điều lúc này nàng ta cũng đã buông tờ giấy vàng xuống, biểu lộ vẻ tú mỹ: “Hắn là chữ ”Cứ” (cái cửa) nhỉ? Trò đố chữ này ngược lại rất thú vị.”

“Lại đúng rồi, cô nương quả thật tài trí nhạy bén.” Ông chủ tiếp tục đưa lên một cái hoa đăng: “Thỉnh cô nương lại xem cửa thứ ba, vẫn là đố chữ như trước, nếu như cả ba cửa đều qua, sẽ được nhận một chiếc thỏi đăng*.”

*thỏi đăng (): là một loại hoa đăng, nhưng đa dạng về kiểu dáng và màu sắc hơn. Theo BaikeBaidu.

Đề mục của cửa thứ ba chính là “Nam Sơn hữu nguyệt quang.”

“Chắc chắn chữ ”Sơn” không đơn giản như vậy...” Nữ tử áo trắng dường như không trả lời được, suy tư thật lâu, mi tâm cũng nhíu sâu hơn nhiều.

Thấy nữ tử trên đài nuốt không trôi*, Tân Cửu chớp mắt, chọc chọc eo Vĩnh Hi đế, kể tai thì thầm: “Đề này phải là chữ gì?” Nàng cũng không nghĩ là chữ “Sơn”, đáp án đơn giản như vậy có chút không phù hợp làm đáp án cho cửa thứ ba.

*nguyên văn là Cật Biệt (): tiếng địa phương chỉ sự khuất phục, nhận thua. Theo BaikeBaidu.

Vĩnh Hi đế cười khẽ một tiếng, dường như đối với khoảng cách hai người gần nhau như vậy rất là thỏa mãn, vì vậy khẽ phả hơi thở nói: “Rất muốn biết? Lấy năm chữ lần lượt phân tích là được...Chẳng qua là chữ ”Than” thôi.”

Hơi thở hai người tương giao, lời nói bên tai lại tràn ngập cảm giác ái muội.

Sau tai Tân Cửu ửng đỏ, mặt không đổi sắc dịch sang bên cạnh một bước.”

“Là chữ ”Than:.” Nữ tử áo trắng dường như quét mắt về phía bên này một thoáng, sau một khắc liền nói ra đáp án, theo lẽ dĩ nhiên, chiếc hoa đăng này tất thuộc về nữ tử.

Tân Cửu nhìn chằm chằm vào nàng ta một hồi, nhưng mãi không nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Chẳng lẽ...Đây không phải là đóa hoa Nhài thứ sáu lúc trước nhìn thấy? Nhớ đến lúc ấy, khi ở trên xe ngựa phát hiện ra hoa Nhài, tuy rằng ở xa xa nhìn thấy khá là mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhận ra khuôn mặt cực kỳ tương tự với nữ tử này.

Nếu là cùng một người, vậy hệ thống không thể nào không có phản ứng. Mà nếu như không phải là cùng một người, vậy lẽ nào là song sinh? Có phải chỉ là hai người lớn lên giống nhau thôi?

[Đinh! Bởi vì Kí Chủ thay đổi làm kịch bản lần này ảnh hưởng rất lớn, tạm thời không mở ra phần giới thiệu tóm tắt và yêu cầu kịch bản, mục tiêu lần này là “Hoa Nhài” Bích Tiêu ở phía trước, có giá trị vũ lực cực cao, xin Kí Chủ chú ý an toàn của bản thân.]

Sau khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, còi báo động trong lòng Tân Cửu lập tức réo vang. Hiện tại, chỉ cần nàng vừa phát hiện nữ tử có “giá trị vũ lực cực cao” là tinh thần tập trung cao độ, bởi vì gặp được vị nữ sát thủ Tiêu Họa Tình ở trong khách điểm đối với nàng tạo thành ảnh hưởng thực sự quá lớn, cho dù là ám tiễn phóng tới với tốc độ cực nhanh hay là hệ thống muốn bản thân ngăn đỡ mũi tên cho Vĩnh Hi đế, đều không phải là hồi ức tốt đẹp gì với Tân Cửu.

Mang theo thỏi đăng bước xuống, Bích Tiêu trực tiếp đi về phía Tân Cửu, ánh mắt nàng ta lưu chuyển qua lại trên người Vĩnh Hi đế, cuối cùng dừng lại trên người Tân Cửu, trong mắt hiện lên sự kinh diễm. Sau, khẽ nở nụ cười: “Đa tạ công tử tương trợ.”

Tay trái Vĩnh Hi đế vẫn đặt bên hông Tân Cửu, lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, rõ ràng là hắn đang nói chuyện với Cửu nhi, lúc nào thì tương trợ cho nữ nhân này vậy?

Thấy Vĩnh Hi đế hờ hững với mình, Bích Tiêu cũng không để ý chút nào, lại quay đầu nói với Tân Cửu: “Xin hỏi cô nương có phải là phu nhân của vị công tử này? Công tử đã giúp đỡ ta, mặc dù ta được hoa đăng, nhưng dù sao cũng là mưu mẹo, trong nội tâm khó tránh khỏi áy náy, vì vậy mong rằng...phu nhân có thể thu nhận chiếc hoa đăng này.”

Tân Cửu ngăn lại hoa đăng nàng ta đưa tới, thản nhiên nói: “Không cần, cô nương đã được hoa đăng, cứ việc nhận lấy. So với cái đèn này của cô nương, nếu như ta muốn, vẫn có thể nhờ phu quân tiếp tục giải đoán ba cửa ải, chẳng phải là càng thêm vui vẻ.”

Vĩnh Hi đế nghe nàng nói vậy, nhéo nhéo eo nàng, thấp giọng nói: “Thực là muốn...chiếc thỏi đăng kia?” Lời nói này trăm hồi biến chuyển, dường như có một kiểu ý vị khác.

“Không muốn.” Tân Cửu một phát bắt được cái tay không an phận của hắn, hừ lạnh một tiếng, dường như tưởng rằng nàng không biết gã ngựa giống này đang suy nghĩ cái gì.

Bích Tiêu đứng một bên xấu hổ cười cười: “Ngược lại là ta suy nghĩ không thỏa đáng, để phu nhân chê cười rồi.”

“Không sao.” Tân Cửu tựa lên cánh tay của Vĩnh Hi đế, nhẹ nhàng cười. Tuy rằng không biết cái đóa hoa Nhài này rốt cuộc là đang nghĩ gì, nhưng khi hệ thống chưa mở kịch bản ra, bản thân nhất định cần cần thận thì hơn, một đóa hoa đào có công phu cao lại toan tính đến gần mình, nghĩ thế nào thì trong lòng đều kinh hoảng cả.

Tân Cửu và nàng ta đi lướt qua nhau, Bích Tiêu đi được hai bước thì chậm rãi xoay người lại, đột nhiên cầm thỏi đăng trong tay ném tới Tân Cửu ở bên cạnh đang đưa lưng về phía nàng ta, trong chớp mắt một làn khói đặc bay ra từ trong thỏi đăng, làn khói xám thình lình bay lên. Vĩnh Hi đế biến sắc, đưa tay kéo Tân Cửu vào ngực, mang theo nàng bay vút lên mái nhà.

Hoa đăng trên đường bấy giờ rối loạn không thể tưởng, mấy vệt bóng đen rất nhanh vọt đến bên cạnh Vĩnh Hi đế, mắt lạnh nhìn quanh những người vốn nguy trang thành dân chúng bình thường, lúc này lại là thích khách rút ra trường kiếm từ bên hông.

Tân Cửu bị biến cố này làm cho hoảng sợ trợn mắt há mồm, trong nháy mắt đối với suy đoán về Bích Tiêu nâng lên một tầng cao mới, trước là nữ tử văn nghệ có võ công cao cường nay biến thành kẻ mưu toan thay đổi triều đại.

Nếu như không đoán sai, nàng ta hẳn là người của Bách Hoa hội.

Hiển nhiên, Vĩnh Hi để cũng nghĩ đến điểm này, sắc mặt hắn đen kịt, không nghĩ tới Bách Hoa hội cũng dám động thủ trong hoàng thành? Có lẽ những ngày gần đây, động tác chớp nhoáng của hắn đã ép Bách Hoa hội đến mức chó gấp cũng nhảy tường, chủ quản của Bách Hoa các ở khắp nơi trên cả nước tử thương gần trăm, cũng khó trách những người này muốn vùng dậy phản kháng. Có điều, bọn hắn thực cho rằng lúc hắn xuất hành bên cạnh sẽ không có người hay sao?

“Ta vốn không muốn gây chiến, thế nhưng các người lại không nhận hoa đăng của ta, mà lại muốn khơi lên sự tức giận của ta.” Bích Tiêu giang rộng hai tay, như chim đại bàng mà nhảy lên ngọn cây, hai ngón tay nàng ta vuốt ve lọn tóc đen trước vạt áo, dáng vẻ thực sự xinh đẹp, nhưng lời nói lại cực lạnh: “Hoàng Thượng đã dám động đến Bách Hoa các ta, không phải là cho rằng người trong các chúng ta đều chết hết rồi đấy chứ!”

“Người trong mắt trẩm chính xác thì sớm đã là người chết cả rồi.” Vĩnh Hi để mở quạt trong tay, một luồng sức mạnh từ tay của hắn trong nháy mắt phát ra, thoáng chốc đánh vào nơi dưới chân Bích Tiêu.

Cảnh liều đột nhiên gãy rơi.

Bích Tiêu giật mình bay lên, ở giữa không trung làm một chiêu Diêu Hâu xoay người, đáp xuống mặt đất rồi lui về sau hai bước.

Ám vệ nghe tiếng mà động, ám vệ mặc hắc y cùng với đám người Bách Hoa các giả trang thành thường dân chiến đấu thành đoàn.

Tân Cửu tùy Vĩnh Hi để đem nàng bảo hộ ở bên người, nàng nhú nhú mày, bên tai dường như nghe được âm thanh “tê tê” nhả lưỡi của rắn.

Thanh âm này càng lúc càng lớn, nghe như tiếng chèn ép cuống họng khiến cho người ta ghê tởm, nắm lấy tay Vĩnh Hi để đang đặt ở bên hông, áp lòng bàn tay lại với hắn mới dần dần cảm thấy an tâm.

Không biết tại sao, Tân Cửu vẫn luôn có loại dự cảm không tốt.

Nhân thủ của Bách Hoa các dù sao cũng là tử sĩ đã trải qua trăm lần huấn luyện mà thành, tuy không so được với công phu của ám vệ, nhưng thắng ở nhiều người, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể cùng ám vệ khó phân thắng bại.

Tân Cửu chịu đựng âm thanh “tê tê” ở trong đầu, nhìn quanh trái phải thì thấy một đám khói xanh bay lên từ một thân cây ở phía xa, sau đó lan đến mái nhà, chất lỏng màu xanh dính dấp thấm ướt cả người.

[Đinh! Chúc mừng Kí Chủ kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến thứ tám: tiêu diệt “Tình Hoa*” của Đế Vương.]

Tóm tắt giới thiệu kịch bản:

Nàng, là Miêu nữ Nam Cương - Tang Hoa, đồng thời cũng là công chúa của diệt quốc Nam Cương.

Chiến mã của địch nhân san bằng lãnh thổ quê nhà, một khi Nam Cương bại trận, đành nhập dưới trướng Đại Khánh.

Hắn, là địch nhân lớn nhất của nàng - Vĩnh Hi đế, là quốc quân của Đại Khánh phong tư tuần lã.

Vào tiết hoa đăng, nàng trong vòng hỗn loạn phóng Tương Tư Cổ lên người hắn, tự sát ở Nam Cương Miêu trại, trở thành sự ràng buộc sâu nhất ở đáy lòng hắn. Ước nguyện cả đời của nàng, chỉ là vì hoàng thất Nam Cương báo mối huyết cừu này.

Một làm công chúa, quốc tan nguyện hy sinh.

Hai làm nữ tử, lòng mang ngàn vương vấn.

(Tang Hoa: nếu không phải vì cổ độc, hẳn chắc chắn sẽ không liếc nhìn ta một cái, này cũng không có gì.)

*Tinh Hoa (): cũng được gọi là Mạn Đà La, xuất xứ từ “Thần Điêu Hiệp Lữ” của Kim Dung. Trên cây hoa có gai, trong gai có độc, nên được gọi là Độc Hoa Tinh. Tán hoa có hình dạng phễu, cũng được gọi là hoa Phong Cầ, hoa Dương Kim, hoa Cà Núi. Hoa Mạn Đà La toàn bộ đều có độc, trong trái cây và hạt giống có độc tính mạnh nhất, trong khi lá, hoa, quả và thân cây có thể dùng làm thuốc. Theo BaikeBaidu.

PS: Đối với những bạn vẫn chưa biết về sự khác biệt giữa cách gọi về hoa Mạn Đà La, hoa Cà Độc Dược, hoa Bỉ Ngạn. Ở VN, chúng ta gọi hoa Bỉ Ngạn (tên TQ) là Mạn Đà La, còn Mạn Đà La (tên TQ) là hoa Cà Độc Dược. Suy ra, ở TQ hoa Mạn Đà La không phải là Bỉ Ngạn mà là Cà Độc Dược ạ. Tuy vậy, nhiều người TQ cũng hay nhầm lẫn giữa tên gọi mấy loài hoa này.

35. Chương 35

Thân là thế lực của Bách Hoa các, nếu không tính số người mai phục cũng sẽ không chỉ có mấy chục người như vậy, bằng không cho dù ám vệ không ở đây, một mình Vĩnh Hi đế cũng có thể giải quyết được, mặc dù trong ngục hắn còn có một nữ nhân cần phải bảo vệ, cả hai tất nhiên cũng sẽ không vui thấy nơi đây.

Võ công của Vĩnh Hi đế cũng không yếu như vậy, so với trong tưởng tượng của người ngoài, hắn còn mạnh hơn thế.

Thân là một Đế Vương, hắn cũng chưa từng lấy hết át chủ bài của bản thân ra dùng.

Trừ khi liên quan đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Chính xác mà nói, bởi vì người của Bách Hoa các cũng không ra chiêu như lẽ thường, trực tiếp làm rối loạn phương thức xuất chiêu của hắn, cho đến khi chất dịch màu xanh loăng nhạt gần như không khí dính lên làn da, hắn mới giật mình phát giác - chiêu thức của địch nhân cũng không sợ bị dùng hết, nhất là thời điểm phóng độc.

Thông thường, trong một cuộc đối chiến, kẻ vọng tưởng đoạt lấy tính mạng của người chắc chắn sẽ có biện pháp phóng ra ba bốn loại độc khác nhau, ví như loại có hình dạng sương mù phát tán trong không trung, hoặc giống như loại dịch sền sệt thông thường, hoặc như kiểu lặng lẽ không một tiếng động.

Người sử dụng độc hoàn toàn sẽ không để cho người phát hiện hắn ra tay như thế nào, thậm chí có khi ngay cả hình bóng của hắn người cũng không thấy được. Bởi vì tuyệt chiêu của hắn là dùng độc, mà không phải là võ công.

Chất lỏng loăng nhạt màu xanh lá lóe lên trước mắt rồi biến mất, trong nháy mắt dính lên khắp người khiến làn da hơi lạnh, sau đó một thứ cảm giác không thích hợp lan ra toàn thân.... Nhưng tại một nơi khác, một sức mạnh khó hiểu từ trong máu thiếu chảy đến gần như không còn.

Đợi đến lúc Tân Cửu khôi phục lại như thường rồi ngẩng đầu lên cẩn thận xem xét cũng không thấy được nửa bóng người.

Dù sao nàng cũng chỉ là người bình thường, không có nội lực tất nhiên tai mắt cũng sẽ không tinh.

Tay Vĩnh Hi để cầm theo nhuyễn kiếm có hơi run, sắc mặt có chút xanh xao, nhưng không bị Tân Cửu nhận ra, hắn đem nàng gắt gao siết lại vào lòng, giống như chỉ sợ buông lỏng tay ra là nàng sẽ bị rơi xuống mái nhà. Hắn hướng nhuyễn kiếm xuống mà dùng sức, ngay lúc đó căn phòng được xây bằng gạch ngói ở dưới chân, từ trên xuống dưới chỉ còn là những mảnh ngói mỏng, như lợi kiếm như tên bay, trong khoảnh khắc theo hai bên mặt và cổ của mười mấy người đang vây công mà tập kích.

Ám vệ đã có chút không chống đỡ nổi.

Bọn họ không phải là nội lực không tốt, mà là đám sương mù màu xanh thực sự kỳ dị, dường như có thể rút giảm khí lực con người, từ gân tay đến gân chân đều chậm rãi trở nên bủn rủn, thậm chí ngay cả trường kiếm ở trong tay cũng đã sắp không giữ nổi.

Cũng may tình thế phát triển vẫn chưa tính là nghiêm trọng, bên nhóm người Bách Hoa các hình như cũng có chút không ổn rồi.

Bích Tiêu kinh nghi bất định mà quét mắt nhìn về mặt Vĩnh Hi để, lại không thể từ vẻ mặt không biểu tình kia nhìn ra được gì, nhưng điều này khiến nàng ta hoài nghi, nếu như không phải đã biết từ trước, thì người này tại sao lại bình tĩnh như thế?

Bích Tiêu trong nháy mắt đã cảm giác mình nắm được trọng điểm, nghiêng rằng nghiêng lợi oán hận nói: “Quả nhiên là...giỏi thủ đoạn, các người dùng độc gì?!”

“Độc này không đến nửa nén hương sẽ xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng các người.” Vĩnh Hi để mặt không biểu tình thản nhiên nói, phảng phất như làn sương xanh này chính là hần sai người phóng.

Làm hoàng tử nhiều năm sau lại lên làm Hoàng Đế, Vĩnh Hi để chứng tỏ bản lĩnh rất là quen tay hay việc.

Vốn dĩ biến hóa xảy ra đã nắm chắc trong tầm tay, vậy nên tình huống hiện giờ, cũng chỉ có bản thân cần phô trương thanh thế mới có thể lui địch. Dù sao, theo như biểu hiện của Bích Tiêu mà đoán, người phóng lục vụ (sương xanh) cùng với đám người Bách Hoa các...cũng không phải là cùng một nhóm người.

“Hoàng Đế thật gan dạ, vì bắt giữ chúng ta mà ngay cả ám vệ của mình cũng có thể vứt bỏ ngay lập tức.” Bích Tiêu “hừ” lạnh một tiếng, nhãn lực nàng ta khá tệ, trên người của mấy ám vệ càng thêm vô lực nào có thể mất phần của nàng ta.

“Loại độc này gọi là Lục Vụ, Hoàng Thượng đã dám phóng, tất đã cho bọn họ phương thức giải độc, cô nương lo xa rồi.” Tân Cửu mỉm cười. Nàng vốn đã cực kỳ xinh đẹp, tuy là người bình thường, lại vẫn mang sắc mặt hồng hào, dáng vẻ dường như cũng không có trúng độc, ngược lại càng giúp chứng thực lời nói dối của Vĩnh Hi để.

Hai người phối hợp, có thể nói là tương đắc ích chương*.

*tương đắc ích chương (): tương đắc: phối hợp với nhau, làm nổi bật; ích: càng thêm; chương: rõ rệt. Chỉ hai người hoặc hai sự vật phối hợp với nhau, năng lực và tác dụng của hai bên càng biểu hiện rõ rệt. Theo BaikeBaidu.

Vĩnh Hi để lại nắm chặt tay nàng ở sau lưng, tay hần cảm nhuyến kiếm dần xiết lại có phần không lên nổi khí lực, nhưng hần vẫn muốn ôm lấy Tân Cửu, nhất là thời điểm đại địch đối mặt. Dù cho Tân Cửu giống như không mang dấu hiệu trúng độc, hần cũng vẫn muốn che chở cho nàng.

Ít nhất, không thể như ở trong khách điểm đêm đó.

Đôi mắt hần tựa như đầm lạnh vực sâu, đen nhưng tỏa sáng, dường như có thể phản chiếu bóng người.

Tân Cửu dựa vào bờ vai của hần, ngón tay từ bên hông từ từ rút ra cái gì đó. Tay của nàng cực kỳ đẹp mắt, lòng bàn tay tựa như bạch ngọc, ngọc chỉ như được điêu khắc mà thành, từng ngón tay đều rất mỹ cảm, mà khi cánh tay này bắt đầu chuyển động, cũng chỉ là nhẹ nhàng phất một cái, tựa như liễu phong quét vào mặt.

Tiếng đao kiếm che đậy động tác của nàng, để nàng có thể nhìn rõ kỹ năng tự mình hoàn thành.

[“Qùy Hoa Bảo Điện + ”Thiện Xạ” = Xe Chỉ Luân Kim, một kích tất trúng.]

Kỹ năng dùng châm thêu hoa kết hợp với kỹ năng xạ tiễn.

Sau một khắc, ngân châm mang theo vĩ tuyến màu đỏ xuyên thẳng vào không trung với biên độ cực kỳ nhỏ, thậm chí thời điểm xuyên đi cũng không kịp phát ra tiếng xé gió, sợi tơ màu đỏ mang theo thể sét đánh xuyên qua giữa mi tâm Bích Tiêu, tại phần giữa hai đầu mày như họa của nàng ta nhuộm ra màu đỏ tươi chói mắt, cùng một nơi với sợi chỉ trần trụi vẽ mỹ cảm cực tịnh.

[Đinh! Thiện Xạ, bắn trúng mục tiêu +1]

[Đinh! Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 80%, thành công tiêu diệt Hoa Nhài. Ban thưởng kim tệ 100, ban thưởng điểm mị lực +10, bởi vì lần này nhân vật Kí Chủ sử dụng kỹ năng trực tiếp mưu lợi, khẩu trừ một lần sử dụng kỹ năng, đổi thành ban thưởng: “Nửa chén trà nhỏ (thời gian làm lạnh)”, về phần thưởng thỉnh Kí Chủ chú ý kiểm nhận.]

Trên đường phố, một con thỏ màu trắng rúc mình tại một nơi hẻo lánh, sau đó chân sau dùng sức, bật nhảy tiến vào một khoảng sân nhỏ, dường như đối với tình hình sau lưng không hề quan tâm, cũng không cho chủ nhân trước kia dù chỉ là một chút chú ý.

Nữ tử áo trắng vẫn như trước miệng khẽ mở đầy nghi hoặc, tựa như không rõ bản thân tại sao lại đột nhiên bỏ mình dưới tay một nữ tử bình thường.

Nên biết rằng, cho dù ở Bách Hoa các, cũng không có mấy người có thể gây tổn thương nàng ta, bởi vì võ công của nàng ta đủ cao, dù cho cơ thể vô lực cũng mạnh hơn nhiều so với người khác - tương tự với tình trạng của Vĩnh Hi để lúc này, mặc dù trúng độc, nhưng vẫn như trước có thể lấy khí thể nguy trang thành kẻ mạnh nhất, thậm chí cả khí tức cũng vẫn như lúc ban đầu, giả như muốn vùng kiếm là thực sự có thể vùng kiếm lên được.

Người của Bách Hoa các âm âm ngã rạp xuống đất, Vĩnh Hi để thẳng người đứng nguyên tại chỗ như thường, qua một hồi lâu, cánh tay hần ôm Tân Cửu có hơi run rẩy, ngón tay vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, môi hôn đầy săn sóc, muốn nổi giận lại chung quy khó mà kiềm chế giọng nói khàn đặc: “Nàng lại không đem lời nói trước kia của trẫm để trong lòng...Làm như vậy rất nguy hiểm nàng không biết sao.”

Nếu như Bích Tiêu không bị Tân Cửu một kích mà chết, chờ đến lúc nàng ta phản ứng kịp, Vĩnh Hi để căn bản không dám cam đoan bản thân có thể dùng nội lực cực nhanh lùi lại để hoàn toàn bảo vệ tốt Tân Cửu.

“Chàng có lẽ đã trúng độc rồi.” Tân Cửu không trả lời hần mà nói, ngược lại đưa ra suy đoán của mình: “Ta nghĩ ta có thể thử xem xem, có thể dùng phương pháp châm cứu giúp người giải hết hay không.”

Làn sương xanh lúc này cũng không đơn giản.

“Ân.” Vĩnh Hi để giật mình, trong đôi mắt nhiễm lên một sắc màu ám.

Vĩnh Hi để thuận theo trị liệu của Tân Cửu mà trích ra hai giọt máu đen từ ngón tay, nội lực khôi phục, cổ độc vẫn còn lưu lại trong cơ thể, nói cách khác, hiệu quả trị liệu của Bách Thảo Thần Châm đối với cổ độc cũng không tốt. Kỹ năng mà ngay cả bệnh dịch cũng có thể trị được hết, hôm nay lại khiến Tân Cửu toàn thân vô lực. Nàng chỉ có thể tự an ủi bản thân ở đáy lòng, có lẽ đó cũng không phải là một cổ độc đơn giản, có lẽ cũng không quá nghiêm trọng.

Thứ này gọi là Tương Tư cổ.

“Nương nương, ngài làm sao biết được đây là cổ độc?” Lão thái y đã rất già rồi, trên mặt nhăn nhúm thậm chí đến con mắt cũng gần như không mở ra được, ông ta vuốt chòm râu vừa rậm vừa dài của mình, thở dài rồi lắc đầu: “Nương nương quả thật kiến thức sâu rộng, nếu không phải thềm lúc còn trẻ đã từng gặp được một vị người Miêu, chỉ e lúc này đây còn phán không ra đây là độc gì.”

“Trong người Hoàng Thượng đích thật là cổ, hơn nữa còn là Tương Tư cổ bá đạo nhất trong các loại cổ độc. Nó bá đạo ở chỗ, nếu như Miêu nữ đem nó cấy vào cơ thể nam tử, chỉ cần nam tử hành phòng* cùng nữ tử ngoài nàng ta, nam tử chắc chắn sẽ đau đớn khó nén. Vậy nên, Tương Tư cổ này, còn có tên là Tình cổ.”

*hành phòng (): chỉ chuyện phòng the.

Sắc mặt Vĩnh Hi để không thể nào dễ nhìn được. Cái gì gọi là “nữ tử ngoài nàng ta”? Miêu nữ Nam Cương, quả nhiên không biết liêm sỉ, thừa cơ phóng bẫy cổ không nói, còn khiến hắn không thể cùng Cửu nhi hành phòng.

Tân Cửu nhíu mày: “Vậy làm sao để giải?”

“Chỉ có uống máu trong tim của Miêu nữ mới có thể tiếp xúc với cổ độc, chỉ là máu trong tim này cần phải là máu của người sống, nếu như chết rồi, cho dù là vừa mới chết đi, máu trong tim này có dùng cũng không được.” Lão thái y đối với chuyện này coi như có nghiên cứu, nhưng cho dù biết rõ biện pháp giải cổ, trong tay cũng không có phương pháp giải cổ ngay lập tức.

Mà Miêu nữ hạ độc, chỉ e sau khi phóng sương xanh xong đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Dù khó tìm, chỉ cần chưa chết thì nhất định có thể tìm được.

Nhóm người Vĩnh Hi để có lẽ cho rằng có đủ thời gian tìm kiếm Miêu nữ, nhưng Tân Cửu lại biết, ả Miêu nữ hạ độc đã sớm quyết định trở về tìm chết rồi. Đến lúc đó, cổ độc của Vĩnh Hi để thật sự là không cách nào giải được rồi.

Không được, bọn họ nhất định phải tìm được Miêu nữ trước khi nàng ta tự vẫn.

Tân Cửu siết chặt nắm tay, lần đầu tiên cảm thấy vì hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, bản thân cả người từ trên xuống dưới đều tràn ngập ý chí chiến đấu.

36. Chương 36

Lão thái y dường như bởi vì y thuật của mình không thể giúp Hoàng Thượng giải độc mà hổ thẹn trong lòng, thở dài đeo hòm thuốc đi ra ngoài. Đây vừa vào hoàng cung, đủ loại chứng bệnh gì đó cũng đều xuất hiện, mấy thứ kỳ độc quái độc của Tiên Đế hồi ấy là do đám cung phi tử tử nơi khi ho cò gáy moi ra được, thậm chí còn có loại độc tương sinh tương khắc, cũng may đều là cung phi trúng độc, nhưng đến Hoàng Đế hiện tại, ngay cả cổ độc Tây Cương tuyệt tích đã lâu cũng xuất hiện.

Ni mã*, có còn để cho lão già ông sống hay không chứ.

Nếu không phải thần kinh của ông khá là mạnh mẽ, sợ là cả đời này phải nhận đả kích quá lớn.

*Ni mã (): từ chữ thê.

...

Trong phòng, nhiệt độ có chút thấp.

Tiểu cô nương cúi thấp đầu, nhìn qua đối với cổ độc rất là lo lắng, cũng tỏ ra rất là an tĩnh. Vĩnh Hi để nàng ngồi ở trên chân mình, nhắc tay lên ôm người vào lòng, không kiềm được lại hôn hôn lên đỉnh đầu nàng, thầm nghĩ cho dù Tây Cương cổ độc này thực sự khiến hấn đau đớn khó chịu, cũng tuyệt đối không cản trở được hấn sủng ái nữ nhân của mình.

“Không sao.” Vĩnh Hi để nắn nắn bàn tay nhỏ bé của nàng, an ủi: “Sở học châm pháp của nàng không phải vụn vặt, không trị hết cổ độc cũng không sao, Cửu nhi của trẫm...đã rất lợi hại rồi.”

Tân Cửu dịch người một chút, một cái tay khác giờ ra giữ chặt sau lưng, mặc dù có lớp vải màu đen che chắn, nhưng nơi đó vẫn gồ lên, chính là giống một cái lều nhỏ, Tân Cửu di chuyển móng nhỏ, liền cầm cánh tay hấn ra sức cắn một cái, sau đó lấy ngón tay chọt rồi chọt ở ngực hấn, miệng nói từng chữ một: “Không nghe thái y nói sao, trước khi tìm được Miêu nữ hạ cổ thì không thể hành phòng.”

Vĩnh Hi để kéo kéo cổ áo của nàng, cúi đầu vào ngực nàng gặm cắn da thịt mềm mại, trong giọng nói lạnh lùng kèm theo chút bất mãn và không biết làm sao: “Vậy hải tử của chúng ta chẳng phải là xa xôi vô vọng sao?”

Thần sắc Tân Cửu tối tăm, sờ sờ phát quan của Vĩnh Hi để, sợi tóc đen nhánh mang cảm giác như tơ lụa, mềm mại sáng bóng, lúc nàng lấy tay sờ lên đều có chút không nở buông tay. Trên thực tế, nếu như nàng hoàn thành nhiệm vụ sau lựa chọn muốn rời khỏi, vậy thì nàng cũng không muốn có hài tử. Bất quá lúc này...hoặc giả có thể trước khích Vĩnh Hi để đi Tây Cương một chuyến: “Nếu như Miêu nữ kia tự vẫn, chàng không giải được cổ, chúng ta cũng không thể có hài tử...”

Vĩnh Hi để vừa nghe lời ấy, vậy nhưng lại nhớ đến chuyện khác.

Hắn ngược lại không sợ cái gì mà đau đớn khó chịu, chẳng qua là trong cơ thể hắn có cổ độc, nếu như bắt chấp cùng Tân Cửu hành phòng, có phải sẽ có ảnh hưởng với cơ thể nàng hay không? Mặc dù hắn cũng từng mơ hồ biết Tân Cửu dường như có thể chất bách độc bất xâm, nhưng hắn đồng thời cũng biết, bất cứ chuyện gì đều không thể kết luận quá sớm... Giống như ngân châm trong tay Tân Cửu đã không trị được hết cổ độc vậy.

Chuyện không nắm chắc không thể làm.

Nhất là chuyện liên quan đến tức phụ.

Lúc này, Vĩnh Hi để rốt cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Hắn cau mày mím môi, đường cong trên mặt cũng dần dần cương lạnh: “Người Nam Cương, nghĩ đến hắn là bộ hạ cũ còn sót lại của hoàng thất Nam Cương, bởi vì nàng ta mà hoàng nhi của trẫm đến muộn vài ngày, một khi tìm được ả Miêu nữ đáng chết kia, trẫm nhất định phải đem nàng ta nghiền xương thành tro.”

Chấp niệm của Vĩnh Hi để đối với hài tử khiến Tân Cửu kiếm không được mà lú lười, nghĩ tới nghĩ lui, nàng lại hơi ngưng ngừng trong lòng.

Nếu như hắn biết mình vẫn luôn giữa thai, có phải cũng muốn đem nàng nghiền xương thành tro hay không? Nghĩ tới nếu không phải vậy, chắc cũng không sai biệt lắm muốn đem nàng nhai nuốt vào bụng đi.

Hoàng Đế giả lần thứ hai sau khi bị bắt vốn nghĩ rằng mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng Hoàng Đế hiện tại hiển nhiên có đường về não* khác biệt với Hoàng Đế các triều đại khác, đợi sau khi nghe được Vĩnh Hi để muốn hắn làm chuyện gì, Hoàng Đế giả thậm chí còn cho rằng lỗ tai của mình rất mất rồi.

*đường về não (): là từ ngữ mạng chỉ hành vi, dòng chuyển của não có vấn đề, phản ứng chậm chạp.

“Người...người, cái gì? Người muốn ta tiếp tục làm Hoàng Đế?” Đáng thương cho con trai Thành vương, nửa đời ngây ngô đại đột không làm rõ thân phận của mình đã theo chân Bách Hoa hội làm mưa làm gió, nửa đời sau biết được thân phận thâm của bản thân, khi đang chờ bị Hoàng Đế xử tử thì đột nhiên vị

Hoàng Đế này nói miễn tội cũng như để hấn tiếp tục giả làm Hoàng Đế lần nữa.

Chính là giống như một diễn viên chuyên nghiệp: Người có chuyện muốn xuất cung một chuyến, ta giúp người diễn nhân vật Hoàng Đế, chờ người trở lại ta lại đem vị trí này trả cho người.

Rất hiển nhiên, bất luận là tướng mạo có vẻ tương tự hay là diễn kỹ cao siêu kia rõ ràng đã từng có nghiên cứu về Vĩnh Hi đế, con trai của Thành vương cũng đã vượt qua kiểm tra, bởi vì trước đó hấn không chỉ lừa được các đại thần trên triều đường, thậm chí ngay cả hậu cung phi tử cũng có thể bị hấn gạt đến mức cho rằng - hấn chính là Hoàng Đế thật.

Vĩnh Hi đế rất là vui mừng lúc tìm ra con trai Thành vương từ trong Bách Hoa các, trước đó không có lấy kiểm kê chết Hoàng Đế giả này, nếu không lúc này chính mình đi Nam Cương, chỉ e triều đình lại không có người trấn giữ. Mà đối với con trai Thành vương kẻ giả trang mình, Vĩnh Hi đế cũng không yên tâm. Có ám vệ ở một bên theo dõi, trên triều đình đại đa số cũng đều là người của mình, Hoàng Đế giả nhất định không dám làm ra cái thiêu thân gì.

Ninh gia và Tiêu gia lúc này đã gần suy thoái, ước chừng đang chuẩn bị đánh một trận cuối cùng.

Vĩnh Hi đế trực tiếp giao chuyện này cho Tần Chính Ca, chương viện học sĩ do hấn thân phong này bên ngoài là người có học phong độ nhẹ nhàng văn chất lịch sự, thực tế lại là người nắm giữ toàn bộ phận giám sát thể lực, vừa vận dùng để giám thị động tĩnh của Ninh gia và Tiêu gia, một khi hai người này muốn tạo phản, lúc đó đem đến cho bọn hấn chính là tai họa ngập đầu.

Chưa bao giờ đánh khi không nắm chắc trọng, đây là tín điều mà Vĩnh Hi đế luôn chinh chiến sa trường tin tưởng, dùng trên triều đình cũng thích hợp.

Đến khi Vĩnh Hi đế hoàn toàn an bài thỏa đáng, đã là chuyện của ba ngày sau đó.

Tân Cửu tạm biệt hoàng cung không ở được bao lâu, theo Vĩnh Hi đế gấp rút lên đường đến Nam Cương bằng đường tắt, trên xe ngựa Tân Cửu yên lặng xem hết đoạn phim sau khi được tóm tắt, nói chung đối với Miêu trại của Nam Cương có chút ấn tượng.

Miêu trại không giống với hoàng cung, so với hoàng thất Nam Cương, Miêu trại vốn là thánh địa Nam Cương thờ phụng, nhưng càng giống như một nhóm dân chúng bình thường vậy. Bọn họ ở trong nhà cỏ tranh, ngày thường cũng đa phần là lo chuyện nhà chuyện cửa, chẳng qua duy chỉ có một chút khác biệt đó chính là rắn trong Miêu trại đặc biệt nhiều, sâu cũng đặc biệt nhiều. Ngày qua ngày luôn có tiếng đào đất sột sột soạt soạt hoặc là động tĩnh của vật gì đó chuẩn lủi trong bụi cỏ.

Nhìn qua vô cùng nguy hiểm.

Nếu như có người không quen thuộc địa hình tiến vào Miêu trại, chỉ e lập tức sẽ bị trúng độc đến không ra hình người.

Nhớ tới trước khi làn sương xanh xuất hiện là âm thanh tê tê ở trong đầu, sau khi xem xong đoạn phim, hiện tại Tân Cửu có thể lập tức kết luận đó là tiếng kêu của rắn cất giấu trên người Miêu nữ. Tóm lại, ả Miêu nữ này xem ra không có bị mất trí quá mức, hoặc là ả ta sợ để lộ bản thân, hoặc chỉ là đơn thuần không nghĩ đến hại tính mạng người khác, cũng may ả ta không thả rắn ra lúc mọi người bị mất sức, nếu không đến lúc đó nhóm người Vĩnh Hi để có thể trở về hoàng cung được hay không cũng thực sự khó mà nói, chỉ e kết quả sau cùng chính là tiếp tục đấu với Bách Hoa các đến người chết ta sống.

Tân Cửu xem tới xem lui đoạn phim, sau khi đến được Kính Lam trấn, nàng mới bị Vĩnh Hi để ôm ra khỏi xe ngựa. Hai người lại là trụ tại cùng gian khách điểm đó, lần trước Tân Cửu ở chỗ khách điểm này bị thương, vết thương ở trên bả vai, Tiêu Họa Tình kia ra tay quá độc, đến bây giờ bả vai dường như vẫn còn đau âm ỷ.

Vĩnh Hi để nhìn nàng sờ bả vai như có điều suy nghĩ, tất nhiên biết nàng đang suy nghĩ điều gì...Nghĩ đến, hẳn cũng là sau ngày đó mới thực sự bắt đầu động tâm.

Đỉnh! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +5

Tân Cửu kinh ngạc nhìn hắn một cái, chẳng lẽ thăm lại chốn xưa còn có thể gia tăng độ hảo cảm?

Cái này dễ thôi...Tân Cửu ung dung thản nhiên nghĩ lại nghĩ, trực tiếp cùng ông chủ yêu cầu căn phòng lúc trước, nắm lấy tay áo Vĩnh Hi để kéo lên trên lầu. Vĩnh Hi để không hiểu cho nên đạp bậc thang đi theo lên lầu, đẩy cửa của gian phòng trước kia, chiếc đèn hình hoa sen lớn trong suốt treo giữa không trung, rung động rung động...

Tân Cửu thậm chí cho rằng bản thân trong nháy mắt đã trở lại thời hiện đại.

Đồ vật mang đậm hơi thở hiện đại này là từ nơi nào xuất hiện đây!

Sao lại luôn có cảm giác cái thế giới này mỗi giờ mỗi khắc đều đang đổi mới...

Thấy Tân Cửu chăm chú nhìn đèn hoa sen tới lui, Vĩnh Hi để cho rằng nàng đối với vật này rất là hiếu kỳ, vì vậy liền nhẹ nhàng nói: “Đây là thủy tinh chế phẩm, vật dụng quá đơn giản, nhìn đẹp mắt nhưng không tinh thuần. Cửu nhi nếu yêu thích loại phẩm sức này, sau khi trở về cung trẫm sẽ đem kim cương mà Ba Tư tiến cống ở trong nội khố đưa cho nàng.” So với kim cương, thủy tinh đúng là quá rẻ mạt, Tân Cửu tất nhiên biết, chẳng qua...Trọng điểm căn bản không phải là cái này a.

Tân Cửu bị cổ nhân phổ cập một ít tri thức hiện đại, luôn cảm thấy có chút thần kỳ. Rõ ràng lần trước đến Kính Lam trấn vẫn chưa có đèn hoa sen thủy tinh, làm sao mà lần thứ hai đến đây đã thần tốc xuất hiện chứ? Thời đại phát triển cùng với tân tiến cũng quá nhanh đi? Hơn nữa Vĩnh Hi để xem ra dường như cũng đối với thứ “thủy tinh” này rất hiếu biết.

“Hệ thống, có phải xuất hiện bug chỗ nào rồi không?”

Đinh! Hệ thống kiểm tra, tất cả đều bình thường.

Tân Cửu: “Luôn cảm thấy có vẻ như không đúng chỗ nào.”

[Thỉnh Ký Chủ không nên hoài chí số thông minh của hệ thống, loại vật bug này đối với hệ thống mà nói thuộc về tỷ lệ một phần của một trăm triệu.]

Thấy hệ thống biện hộ cho chỉ số thông minh của mình, Tân Cửu xoắn xuýt chấp nhận thời đại biến hóa, đồng thời cũng quên mất phải cùng Vĩnh Hi để nhớ lại nơi cũ để kiểm độ hảo cảm.

Chờ đến tối khi nằm ở trên giường, Tân Cửu cởi áo khoác ở trên giường lăn một vòng, đó là một giường nệm vô cùng mềm mại, thậm chí...bên dưới cái nệm lại có tính đàn hồi?! Tân Cửu vểnh mông úp sấp trên giường tìm kiếm, rốt cuộc ở vài chỗ mò được sự tồn tại của lò xo, trong chớp mắt, Tân Cửu cảm thấy bản thân thực giống như chẳng biết chút gì.

37. Chương 37

“Làm sao vậy?” Vĩnh Hi để thấy khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ khó tin lục lọi giường, cởi áo khoác nằm ở bên người nàng, nam nhân tháo đi phát quan xoa xuống một đầu tóc đen, cả người lộ vẻ nhu hòa không ít, thậm chí khi hỏi chuyện ánh mắt rất sáng trong, phá vỡ hình tượng lạnh lùng trước giờ, nhìn qua sinh động hơn nhiều.

Tân Cửu không chú ý tới những thứ này, chẳng qua là vẻ mặt khó khăn lắc đầu một cái.

Tinh thần của nàng không mấy phấn chấn, sắc mặt cũng không tốt, dường như có chút buồn bực không vui.

Vĩnh Hi để không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì trong lòng, chỉ cho là nàng bởi vì chuyện Miêu nữ mà trong lòng không vui, hấn cầm tay nàng ủ trong lòng, tựa như an ủi mà xoa xoa ngón tay nàng.

Bởi vì đã thu Nam Cương vào bản đồ Đại Khánh, Tân Cửu và Vĩnh Hi để rất thuận lợi tiến vào lãnh địa Nam Cương. Chẳng qua, Nam Cương không thể so với Đại Khánh vốn là bình nguyên dễ đi, nơi này phần nhiều là đường núi và hiểm địa - giống như nơi vách đá mà Vĩnh Hi để và Tân Cửu từng cùng nhau rơi xuống, đó chính là một nơi hiểm địa của Nam Cương, mà nơi tương tự như vậy thì có rất nhiều. Có lúc, người ngoại địa đi vào đường núi Nam Cương thậm chí sẽ bị lạc đường, mà nếu như gặp ngày mưa nhiều, cho dù là người bản xứ, cũng rất có thể phân biệt không được phương hướng.

Vốn dĩ Tân Cửu vì phòng ngừa Miêu nữ hạ cổ sẽ tự vẫn ở Miêu trại, cho nên kéo Vĩnh Hi để cùng mình

chạy tới Nam Cương một chuyến...Nhưng bây giờ đến nơi này rồi lại có chút hối hận.

Bởi vì sau khi dùng đường núi bên ngoài tiến vào Miêu trại, ách phu dẫn đường đột nhiên bắt đầu choáng váng chuyển hướng.

Nguyên nhân chẳng qua là hôm trước có một trận mưa, cũng không phải là mưa dầm liên miên, mà là mưa như thác lũ, khiến cho toàn bộ ký hiệu mà ách phu tạo ở trong núi bị tách rời. Trong số đó, cho dù là vết khắc ở trên cây to hay là vật chôn trong đất, cũng đều bị hủy thất thất bát bát, thậm chí ngay cả vật chỉ đường cũng chỉ không ra phương hướng.

Ách phu rất khổ não, đi theo phía sau ông ta là một nhóm khách du lãm, ông ta lại không thể chạy trốn một mình, cũng không thể không quản không lo gì đến bọn họ, bởi vì ông ta không biết võ công, mà trong số những người ở phía sau lại có đến mấy người biết võ nghệ.

Lúc này, ách phu đang bị một người túm cổ áo lên nói chuyện, sau lưng người đó chính là một đại hán để lộ cánh tay.

Cánh tay màu đồng làm cho đại hán thêm vài phần tráng kiện, bất quá biểu tình trên mặt hắn lại rất dữ tợn: “Cho một câu chính xác, nhóm người chúng ta rốt cuộc có thể đi ra ngoài hay không đây? Người kẻ cầm này không phải tự xưng là người rành vùng sơn dã sao? Giờ mới đi được hai ngày đã bắt đầu không phân được đông tây rồi, còn không mau nói rõ ràng cho gia?!”

Đại hán vừa dứt lời, sau lưng liền có người tiếp lời nói theo: “Trở ngại lão tử, còn tưởng rằng vào núi có thể tìm chút bảo bối, bây giờ tốt rồi, chớ nói những sơn trôn lâu năm có thể thành tinh luôn, bây giờ ra cũng không đi ra được, ta nói người này lão tiểu tử, đừng nghĩ rằng mình là một kẻ cầm mà có thể không cần giải thích!”

...

Vĩnh Hi để khoanh tay tựa lên một thân đại thụ, mắt lạnh nhìn đám người này giống như cái chợ ồn ào rêu rao, không nói một lời, nhuyển kiếm bên hông hắn được nguy trang thành một cái đai lưng lớn được cột ở trên thắt lưng, một thân bạch y lộ vẻ cả người rất là vô hại.

Vĩnh Hi để biết kiểm chế nên không tham gia tranh cãi, nhìn dáng vẻ cũng không nóng nảy, Tân Cửu lại vì hắn mà rất lo lắng. Vĩnh Hi để không biết đến kịch bản, nhưng mà nàng biết. Nếu không sớm tìm được Miêu trại, đến khi Miêu nữ Tang Hoa thật sự tự vẫn...cổ trùng của Vĩnh Hi để cũng đừng nghĩ giải được hết.

Vốn tưởng rằng tìm được một người Miêu có kinh nghiệm đi đường núi phong phú có thể bớt chút phiền toái, không nghĩ tới một trận mưa lớn đến quá không phải lúc, bây giờ tất cả mọi người đều bị lạc đường.

Người cùng nhau đi vào núi phần lớn đều là tới tìm kiếm được liệu trong núi

Nam Cương bị Đại Khánh đánh bại, núi rừng Nam Cương chính là địa phương được thần dân Đại Khánh thích thú thăm dò nhất.

Khác biệt với thương đội Nam Cương, những thứ này người thường đều tự mình tìm được được liệu quý giá ở trong núi đều đi tới chợ đen, trực tiếp âm thầm giao dịch, giao dịch thế này ở chợ đen mặc dù so với định giá của quan viên thì rẻ hơn, nhưng giữ riêng cho mình cũng kiếm được rất nhiều tiền bạc. Được liệu quý báu và giá cả hấp dẫn khiến dân chúng bình dân đổ xô vào.

Trừ Vĩnh Hi đế và Tân Cửu là muốn tìm người của Miêu trại ra, còn lại hoặc nhiều hoặc ít cũng là mang mục đích vào núi lấy bảo.

“A a, a a a.” Ách phu hai tay ra dấu viết mấy chữ trên mặt đất, chữ cong cong queo queo, nhưng không khó để nhận ra là chữ viết của Đại Khánh, đại ý của ông ta ước chừng chính là xin mọi người tin tưởng ông ta nhất định sẽ tìm được đường vào núi hoặc rời núi.

Ách phu trời sinh đã câm, trừ nói chuyện không được tiện ra, còn lại hành động cũng giống người bình thường.

Nhìn thấy có không ít người dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, ách phu lui về sau hai bước, dùng nhánh cây dưới đất vẽ ra một vòng tròn lớn. Ông ta lấy từ ống tay áo một túi giấy màu vàng, rồi sau đó mở túi giấy ra, từ bên trong vung ra một chút bột, vừa vắn rơi lên vòng tròn lớn vừa vẽ.

Làm xong những chuyện này, ách phu thu lại túi giấy nhỏ, hướng ra sau vẫy vẫy tay.

“Ý của hần là bảo chúng ta đi qua nghỉ ngơi.” Tân Cửu lập tức lĩnh hội được ý của ách phu, kéo tay áo Vĩnh Hi đế một cái.

Hai người dẫn đầu đi tới, Vĩnh Hi đế vẫn là dáng vẻ mặt không biểu tình, chẳng qua là đi tới vén ống tay áo lên, lúc ngồi xếp bằng trên hòn đá, thuận tay kéo một cái, đem Tân Cửu ôm vào ngực.

“Đi một ngày rồi.” Hần đặt cằm trên đỉnh đầu nàng cạo một cái: “Ngủ chút rồi đi.”

Ách phu thận trọng nhìn hai người một cái, thần sắc có chút quái dị, dường như đang kinh ngạc tại sao lại có loại tổ hợp kỳ dị một nam một nữ cùng nhau vào rừng thế này, bất quá, ông ta lòng hiếu kỳ tuy nặng, nhưng cũng biết người vào rừng đều có bí mật của mình, lúc đến chủ nhà cũng đã nói cho ông ta, chỉ cần dẫn đường cho tốt, những thứ khác không cần hỏi nhiều cũng không cần suy nghĩ nhiều.

Ách phu ngồi ở vị trí chếch phía sau Vĩnh Hi đế chừng ba bốn thước, ánh mắt thi thoảng lơ đãng quét tới.

Những người khác cũng hoặc nhiều hoặc ít nhìn đến chỗ này mấy lần, trong lòng đối với chuyện Vĩnh Hi đế ôm mỹ nhân trong ngực có chút hâm mộ, dù sao không phải nương tử nhà ai cũng có vẻ ngoài đẹp mắt như vậy đi. Dung mạo Tân Cửu tuy không tính là tuyệt đẹp, nhưng so với mỹ nhân khác thì đẹp mắt hơn

nhiều, hướng chỉ mị lực điểm trên người nàng đã đạt tới 100 điểm, khiến cho ngũ quan tinh xảo và vẻ mị hoặc tăng lên rất nhiều, vậy nên cho dù ở trên đời có người có dáng vẻ giống Tân Cửu như đúc, nhưng cũng có thể làm cho người khác nhận ra được vẻ chênh lệch giữa hai người.

Tân Cửu đối với chuyện này không có cảm giác gì, thành thành thật thật vùi vào lòng Vĩnh Hi để, khe khẽ ngáp một cái.

Nàng đổi sang một cơ thể nhu nhược như này, lại đi đường núi trong thời gian dài như vậy, nửa đường còn gặp phải một trận mưa, không lên cơn sốt cảm mạo đã là may mắn lắm rồi.

Cho nên bây giờ là thật sự có chút buồn ngủ.

Chỉ cảm thấy đau đầu chóng mặt, ánh mắt cũng có chút không mở nổi nữa.

Vĩnh Hi để dùng tay sờ gương mặt hồng hào của nàng một cái, cởi áo khoác xuống đắp lên người nàng, ánh mắt dừng lại trên người nàng thật lâu. Tiện tay nhắc cổ áo khoác mềm mại dịch lên cổ Tân Cửu, trong tay vòng lấy thân thể ái nhân, trong lòng khó tránh khỏi được lấp đầy, cảm giác tràn trề hạnh phúc.

Trong rừng núi cây cối trở thành bóng râm, ánh mặt trời bị che khuất, chỉ còn lại những vết loang lổ nhỏ vun, thoảng chốc tiếng gió lên cao, mảng lớn mây đen như mực bao trùm ở phía chân trời, khiến toàn bộ rừng núi âm u đến mức ảm đạm không ánh sáng.

Tiếng ếch và tiếng công trùng kêu vang bên tai không dứt, bụi cỏ bên người khẽ lay động, sương trắng từ trên mặt đất bốc lên. Bởi vì nghỉ ngơi nên ai cũng không ý thức được rằng trên mặt đất sẽ bốc lên khói mê, chỉ đành phải trở mắt cảm giác được mũi mình hít vào khói mê, vận công nhưng cũng không loại bỏ được tí gì. Loại sương mù kỳ dị này tựa như làn sương xanh đã gặp phải ở hội hoa đăng vậy, tựa hồ vô khối bắt nhập, chỉ cần không cẩn thận hít vào trong cơ thể, sẽ khiến cả người yếu nhược không thể dùng sức.

Cơ thể của Vĩnh Hi để khẽ lắc lư, hần đường như nhớ ra điều gì, ánh mắt giãy giụa ảo não một hồi mới dần dần trở nên vô thần...Hắn chậm rãi nhắm mắt, tấm lưng thẳng tắp hơi có vẻ thả lỏng, cho đến cuối cùng, ngay cả cánh tay và ngón tay đang ôm Tân Cửu cũng dường như không còn chút khí lực mà rũ xuống.

Từ lúc bắt đầu ngồi xếp bằng dưới đất cho đến về sau ẩn núp trong bóng tối, ách phu dưới chân đạp trúng cành khô “răng rắc” một tiếng, nhưng không chút kinh hoảng. Ánh mắt ông ta phức tạp nhìn chằm chằm gương mặt Vĩnh Hi để, trong ánh mắt có hâm mộ, có tiếc than, có vùng vẫy, có lo lắng.

Ông ta khẽ cắn răng, hồi lâu quay đầu một cái, xoay người đi ra.

Nửa khắc sau, ách phu mặc bộ y thô xám bước theo nhịp chân trái phải bất đồng tránh đi cạm bẫy trong rừng, một mình ông ta từ trong rừng đi ra mà từ đầu đến cuối cũng không đụng phải cái bẫy nào, đủ để thấy được trình độ quen thuộc của ông ta đối với địa hình, quả thực giống như là chủ nhân trong núi vậy.

Mấy ngọn cây sau lưng ông ta luôn có một chiếc lá xanh rung động với biên độ khá lớn, lá xanh cuộn theo chớp nhọn của lá mắc ở trên cây run run rẩy rẩy, có vẻ không bị rơi xuống.

Vĩnh Hi để ôm lấy eo Tân Cửu đứng ở trên ngọn cây của một thân cây cao nhất, nhìn xuống là thấy được ách phu nhân nhà giống như đang đi ở trong hậu hoa viên nhà mình vậy, ở giữa rừng núi vòng tới vòng lui, đến lúc đi tới một nơi rất giống làng trại.

Người ở bên trong, nam nam nữ nữ đều là thân mặc áo ngắn vải thô, ở trong làng trại cười đùa vui vẻ.

Ách phu đi vào, rất quen thuộc cùng họ chào hỏi.

Ở nơi này không tìm được đường á, đây rõ ràng là biết đường, nhưng lại khiến bọn họ mê man.

Tân Cửu trong lòng có hơi run rẩy, không nghĩ đến một ông lão nhìn có vẻ bảo thủ như vậy cũng sẽ gạt người, thậm chí còn có thể lừa nhiều người xoay vòng vòng như vậy, nếu không phải Vĩnh Hi để đủ cảnh giác, nàng suýt nữa thì đã tin tưởng ông ta rồi.

“Lão già này...quả nhiên nhìn người không thể chỉ xét bề ngoài a...” Tân Cửu trong lòng xúc động, miệng cũng không khỏi nói ra tiếng.

Vĩnh Hi để sờ đầu của nàng, nhưn một bên lông mày, dường như phát hiện chuyện thú vị gì: “...Lão già? Cũng không hẳn là một lão già thực sự.”

38. Chương 38

Vĩnh Hi để thần thần bí bí nói một câu khiến cho Tân Cửu xuyên không trước đó đoán được tình cảnh tương tự.

“Không phải lão già? Chẳng lẽ là dịch dung?” Tân Cửu nổi lên hứng thú trong lòng, cặp mắt thẳng tắp nhìn chăm chặp bóng người phía trước - trên da mặt, nếp nhăn chồong chất, gương mặt già nua hốc rãnh nhấp nhô hoàn toàn giống với những ông lão khác như đức, Tân Cửu nhìn xung quanh, nhưng cũng không nhìn ra dấu vết dịch dung chút nào.

Vĩnh Hi để vỗ vỗ đầu nàng, thuận tiện vuốt ve sợi tóc của nàng, trong giọng nói mang theo chút ngạc nhiên: “Nàng ngược lại thông minh, còn biết dịch dung.”

Tân Cửu híp mắt cười một tiếng, cũng không đáp lời. Chẳng lẽ nói cho hắn, tự xem phim trên TV với tiểu thuyết đã thấy nhiều rồi? Xuyên qua rồi, chớ nói chẳng qua là thuật dịch dung hay mặt nạ da người gì đó, cho dù thật sự thấy được biến thân thuật trong truyền thuyết nàng cũng sẽ không bị dọa, nhiều nhất cũng chỉ là kinh ngạc một hồi mà thôi.

“Hắn dịch dung thành hình dáng của một ách phu, làm người tham quan rừng núi hôn mê, còn bỏ lại chúng ta mà về trại một mình, có thể là sợ Miêu trại bị người ngoại giới phát hiện...Nghĩ đến rốt cuộc cũng không phải là kẻ xấu tâm, chẳng qua là không hy vọng cuộc sống bình yên của mình bị quấy rầy mà thôi.” Tân Cửu suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân có chút hiểu cách làm của ách phu.

Nếu như có người mơ ước quê hương của mình, hơn nữa còn mưu toan phá hỏng hoàn cảnh sinh hoạt chung quanh mình, sợ rằng năng cũng sẽ làm như cách của ách phu kia.

Vĩnh Hi để “ừ” một tiếng, cũng nghĩ đến một điểm này, chẳng qua khác với Tân Cửu chính là, hắn luôn cảm giác mình càng đến gần ách phu, tốc độ lưu thông máu trong cơ thể luôn bộc phát tăng nhanh. Mà hiện tượng lần này quả thực tựa như bị người kia dẫn dắt, dường như chỉ cần vừa nhìn thấy đối phương, hắn sẽ có loại cảm giác xung động.

Chuyện này rất kỳ lạ, cho nên hắn đối với một thân phận khác của ách phu có chút hoài nghi.

Trước đó, người này phóng khói mê xem ra chắc không chỉ là vì Miêu trại.

Ngoài ra, cổ độc trên người mình nhất định cũng có liên quan đến ông ta.

Mi tâm hắn không kiềm được nhăn một cái, vận nội công tung người bay lên đuổi theo đến bên trong trại. Sau lưng, hoa lá bị đạp dưới chân hắn chỉ khe khẽ lay động, một chút tiếng vang cũng chưa từng phát ra.

Nam Cương thay đổi rất nhiều, hai ngày này đều là sáng sớm mưa rơi, buổi trưa nhiều mây, hôm nay tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, lúc này bầu trời bị bao trùm bởi một đám mây đen khổng lồ, không để lộ một tia sáng nào. Ách phu đạp giày vải màu xám đậm lên bãi cỏ từng bước từng bước, những hạt sương đọng trên đầu ngọn cỏ theo từng nhịp bước dưới chân hắn mà rung động, cong xuống mặt đất. Cỏ ở Miêu trại khác biệt với nơi khác, cho dù là loại cỏ thông thường ở chỗ này khi mọc ra cũng là xanh phát lam.

Thường những người có kinh nghiệm giang hồ thấy trên lưới kiếm hoặc trên lưới đao thấy phản chiếu màu xanh lam, chắc chắn sẽ biết trên đó có kịch độc tồn tại.

Mà suy ra có thể thấy được, đất ở nơi này đều có độc.

Không hổ là Miêu trại truyền thừa mấy trăm năm ở Nam Cương.

Ách phu vốn bị công lưng nay ưỡn thẳng người, đi thẳng đến phía đông bên trong trại. Nhà ở Miêu trại phân bố vô cùng hỗn loạn, từ trên cao nhìn xuống thất linh bát lạc không ra hình dáng, nhưng lại tựa như mê cung, nếu không phải có ách phu dẫn đường phía trước, e rằng Vĩnh Hi đế và Tân Cửu nếu muốn thăm dò địa hình còn phải phí một hồi công sức thật lớn.

Giày vải màu xám dính phải sương, có chút ẩm ướt.

Ách phu đi vào một tòa trúc lâu, từ bên ngoài cửa sổ nhìn vào trong có thể thấy bóng dáng hần bước theo cầu thang lên lầu hai, đoạn trúc kéo kết khẽ vang, bên trong cửa sổ trúc thoáng cái đã được châm đèn cầy. Ánh nến đèn đưa, ở bên ngoài mờ tối nhìn vào chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có bóng người lay động, dường như đang thay quần áo. Bởi vì bên trong cửa sổ trúc còn cách một tấm rèm nhẹ mỏng, hai người Tân Cửu cách ở xa cũng không nhìn rõ.

Bất quá, cũng may là không nhìn rõ.

Vĩnh Hi để mặt không biểu tình nhìn Tân Cửu một cái, có chút vui vẻ mà nghĩ như vậy.

Sau nửa giờ, đèn cầy ở lầu hai tắt đi, ánh nến sắc xanh lập lòe hai cái “phụt” một tiếng mới tắt hẳn, thay đi đôi giày vải màu xám, thiếu nữ chân đạp guốc mộc “cộp cộp cộp” đi xuống lầu, sắc trời tối mờ, ánh vào mắt là mái tóc đen như mực so với mây đen còn thuần sắc hơn, xoa xuống như thác chạm đến bắp chân, trên người thiếu nữ mặc xiêm áo thuần trắng, thời điểm xoay người lại, một gương mặt nhỏ nhắn có đầy đủ đặc điểm của người Nam Cương, da thịt trắng nõn như kiều sinh quán dưỡng*, chân mày lá liễu mắt phượng hoàng, bờ môi anh đào nhỏ nhắn, minh mâu hạo xỉ*.

*kiều sinh quán dưỡng (): giải nghĩa “kiều - sủng ái”, “quán - nuông chiều”. Tức là từ nhỏ đã được yêu thương chiều chuộng. Mang hàm nghĩa xấu. Theo BaikeBaidu.

*minh mâu hạo xỉ (): ý là đôi mắt sáng ngời, hàm răng trắng sạch, hình dung nữ tử có dung mạo xinh đẹp. Theo BaikeBaidu.

Trừ vóc dáng không cao ra, còn lại không có chút gì gọi là phẩm chất mỹ nữ không phù hợp.

Mà gương mặt này hiển nhiên cũng rất quen thuộc, cùng với gương mặt trong đoạn phim về đóa “Tình hoa” thứ tám mà hệ thống đưa ra có tỷ lệ thể nhưng rất cao.

Tân Cửu kinh ngạc ngây người, trong khi đại não vẫn chưa hoàn toàn tiếp thu chuyện một lão già trong nháy mắt biến thành mỹ nữ, bên này đã trực tiếp nghiêng đầu, hận hận nhéo thịt mềm bên hông của nam nhân ở bên cạnh một cái.

“...Sao vậy?” Vĩnh Hi để kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, lúc thấy biểu tình trên mặt nàng đầy vẻ “Người nhìn xem đó chính là tình nhân bé nhỏ nhà ngươi”, trên mặt khẽ cười.

Tân Cửu cắn răng nghiêng lợi, nhịn rồi nhẫn, cuối cùng than thở một tiếng uể oải ngã lên người hần, bắt lấy chéo áo của hần, thần sắc mệt mỏi nói: “Không có gì, chính là cảm thấy nàng ta rất khả nghi mà thôi.”

“...”

Vĩnh Hi để cổ họng giật giật, cúi đầu xuống, chính xác hôn lên đôi môi của nàng, xúc cảm thơm thơm mềm mềm khiến cho nam nhân đã cấm dục nhiều ngày khô nóng cả người, trong miệng trong cổ họng cũng khô

khốc như lửa cháy, hận không thể cầm một bầu nước lạnh tưới lên đầu. Ngay cả rầm rì tức giận cũng khả ái như vậy.... Trước kia luôn cảm thấy những hình dung của Tân Cửu về Phượng Hoàng nên đặt lên người nàng mới phải, trong lòng hẳn nghĩ vậy, môi ấn xuống không lưu tình, trực tiếp hôn lên mặt lên môi nàng đến đỏ hồng.

Đôi môi căng mọng trước mắt bị hôn mút có hơi sung, phía trên mọng nước ướt át, tất cả đều là dấu vết mà hắn lưu lại vừa rồi.

Vĩnh Hi để bành mặt, eo căng lên, hạ thân cương cứng lại đau.

Nếu không phải thời điểm lúc này không thích hợp...địa điểm cũng không đúng, hẳn nhất định đem nàng toàn bộ nuốt vào bụng.

“Nàng ta ra rồi.”

Tân Cửu đẩy lồng ngực đang dính chặt trên người mình ra, không để ý tới sắc mặt đang biến đen của Vĩnh Hi để, chỉ tay về phía thân ảnh yếu diệu xách giỏ mộc ở trên đường nói: “Còn không mau đuổi theo.” Mặc dù nàng biết người phía trước này chắc chắn chính là Miêu nữ Tang Hoa, nhưng thực tế trước mắt lại không có chứng cứ xác thực, nàng cũng không thể cứ như vậy mà trực tiếp kết luận.

...

Đối với Tang Hoa mà nói, thân là công chúa từ nhỏ đã sinh sống ở Miêu trại, nàng ta đối với hoàng thất Nam Cương cũng không có tình cảm quá nhiều, chỉ là người hầu hạ bên cạnh nàng ta thường xuyên nhắc nhở nàng ta rằng thân mang trọng trách của một công chúa, cho dù lúc này hoàng thất Nam Cương đã sớm không còn tồn tại, nàng ta vẫn là công chúa Nam Cương.

Không thể trách được, nàng ta nhất định phải cho thân nhân hoàng thất đã chết một câu trả lời thỏa đáng.

Tang Hoa đi tới sau núi của Miêu trại, chỗ này xếp bảy tám mộ phần, trong đó trên một cái bia mộ lớn nhất viết chính là tên họ của hoàng đế Nam Cương, người này nàng ta không quá quen thuộc, bất quá người là phụ thân của mình, cho dù ông ta chưa từng thực hiện trách nhiệm của một phụ thân, để nàng ta tới dâng nén hương cũng không sao cả.

Nàng ta thần sắc lãnh đạm lấy nhang từ trong giỏ mộc ra, từng cây một cắm vào hương tro trong lư hương, lấy ra hỏa chiết tử để nó theo gió mà bốc cháy, rồi sau đó đốt lên đầu nén nhang.

“Ta không có giết chết hoàng đế Đại Khánh, có điều trước đó vài ngày đã hạ Tương Tư cổ lên người hắn, đây xem như là rút cuộc cũng cho các người một câu trả lời thỏa đáng rồi.” Tang Hoa lạnh lùng nhìn mấy ngôi mộ trước mắt. “Dân chúng Đại Khánh quả thực so với thần dân Nam Cương nhìn qua thì tốt hơn nhiều, cho dù không muốn thừa nhận, hắn cũng là một hoàng đế hiếm có, cho nên ta vốn phải lấy tính mạng của hắn...nhưng lại không kiềm được mà thả hắn một con ngựa. Cái này cũng không là gì, chỉ cần không giải được Tương Tư cổ, hắn sau này cũng sẽ không dễ chịu gì.”

Lúc cùng những nữ tử khác hành phòng, tim sẽ đau đớn khó nhin, tất nhiên sẽ không dễ chịu.

Nhớ tới Vĩnh Hi để lúc vào núi đã giả trang thành một thiếu hiệp bình thường, bên gò má của Tang Hoa không kiềm được lộ ra tia cười yếu ớt, nghĩ đến hắn cả hai lần đều là luôn bảo vệ người hắn thương yêu trong lòng, chẳng qua phần tình yêu này rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu? Tương Tư cổ của nàng ta khác biệt với Tương Tư cổ của nữ nhân khác, chỉ cần người nào trúng cổ này, đều sẽ dần dần quên đi người họ vốn yêu thương, nếu như nàng ta chết, cổ độc tương tự cũng trở nên không thể giải, người nọ sẽ dần dần trở nên vô tâm vô tình.

Có điều, hoàng đế như vậy mới thực sự là hoàng đế cần có của Nam Cương.

Một người không thể bị chiếm giữ quá nhiều tình lực, trong lòng ít đi đàn bà, có thể làm được rất nhiều chuyện.

Tang Hoa cười một tiếng, thuận tay buông giỏ ở trên khuỷa tay xuống.

Sắc trời dần dần sáng lên, mây đen trên đỉnh đầu tản ra rất nhiều, nhưng vẫn chưa soi rõ được bóng người trên mặt đất, Tang Hoa xoay người, một luồng kinh phong đánh tới mái tóc của nàng, tóc mái trên trán phát lên, Tang Hoa nheo mắt lại, trên ngực xuất hiện một chuôi nhuyễn kiếm khắc hoa văn phức tạp, nhìn hình dáng rất cổ xưa, từ chuôi kiếm đến lưỡi kiếm sắc bén không gì không tốt.

Nàng ta nhận ra chuôi nhuyễn kiếm này, ngay tại tiết hoa đăng ngày đó, thời điểm nàng ta phóng độc, kinh ngạc liếc một cái, tình cờ thấy rõ trên nóc nhà, người nọ để ngang thanh kiếm trước ngực, chẳng qua là lần này cách gần hơn chút.

“Máu trong tim.” Vĩnh Hi để nói từng chữ một, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm vào biểu tình của Tang Hoa.

Biểu cảm của Tang Hoa một chút cũng không đổi, chỉ là có hơi kinh ngạc: “Các người không trúng khối mê?”

“Trúng phải lần đầu tiên sẽ không trúng lần thứ hai.” Vĩnh Hi để nhàn nhạt nói: “Nghe nói chỉ có máu trong tim của chủ nhân Tương Tư cổ mới có thể giải cổ. Lấy máu trong tim rồi, người chắn chắn phải chết.”

Hắn cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, hắn chẳng qua là muốn chứng thực. Nếu như cổ độc thực sự phải giải như vậy, hắn sẽ không chút do dự đâm kiếm vào ngực nàng ta, lấy máu trong tim; nhưng nếu cổ độc cũng không phải giải như thế, so với cái mạng nhỏ...Vĩnh Hi để cảm thấy Tang Hoa hắn biết lựa chọn thể nào.

“Ta không muốn giết người, người cũng không nên giết ta.” Tang Hoa ngẩng đầu mỉm cười.

“Người hạ cổ, mà cổ độc này chỉ có thể dùng máu của người để giải, nay người lại nói như vậy, chẳng lẽ chờ

đến lúc người hại chết hẳn, hẳn mới có thể tìm người để lấy mạng sao? Vậy chẳng phải là quá buồn cười.” Tân Cửu duỗi móng vuốt nhỏ, hừ lạnh một tiếng: “Tạo nhân gì mà kết quả gì, nếu không phải người hạ cổ, chúng ta cũng sẽ không tới lấy máu trong tim người.”

Tang Hoa nhìn nàng một cái, mím môi, vung ống tay áo lên, thuốc bột lẫn với lam quang vấy lên quanh người Tân Cửu.

Tân Cửu: “...” Xem đi, nói với trẻ con của dị quốc không thông, ngay cả tu dưỡng cơ bản của thực nữ động miệng không động tay cũng không biết, rõ ràng là dã nhân chưa được khai hóa, không biết lễ giáo.

Vĩnh Hi để nhú mày, dùng kiếm đánh lên người Tang Hoa té xuống đất. Tân Cửu ở một bên búng thuốc bột ở trên người, há miệng một cái, vẫn là không có đem sự thật rằng bản thân căn bản không sợ độc nói ra.

[Nếu người đem thổ tào trong lòng người nói ra miệng, có lẽ nàng ta sẽ tự động phun ra một ngụm máu trong tim.]

Hệ thống ăn tết nổi bọt ngoi lên, Tân Cửu trong lòng cười nhạt: “Có đôi lời đặc biệt muốn nói cho người, thật ra thì trong lòng ta, người cũng tương tự là một dã hệ thống chưa được khai hóa đấy.

39. Chương 39

Trông thấy Tân Cửu vẫn vô ngại, Tang Hoa quả nhiên rất khiếp sợ.

Theo lý mà nói, Tân Cửu là một nữ nhân không biết võ công, không có nội lực tuyệt đối không thể nào tránh được độc nàng ta hạ, nhưng sắc mặt Tân Cửu vẫn như thường mà hồng hào, trên người bị dính thuốc bột nhưng ngay cả một chút choáng váng cũng không có, rõ ràng chính là không e ngại độc phần trong tay nàng ta.

Tang Hoa té xuống đất, phổi của nàng ta bị Vĩnh Hi để dùng kinh lực đả thương, bên môi trào ra mấy giọt máu tươi.

Tân Cửu nhú mày một cái, lấy máu trong tim mặc dù nói thì dễ, nhưng thực sự phải giết người lấy máu lại là một chuyện rất ác độc, Tân Cửu sờ cằm, ưu nhã ngồi xổm xuống, cánh tay khoác lên đầu gối bên đùi phải, môi đôi mắt trong suốt sáng ngời hữu thần nhìn thẳng vào Tang Hoa.

Tang Hoa: “...”

“Các người muốn lấy máu, bây giờ thì có thể ra tay.” Tang Hoa ngồi xếp bằng thẳng người trên bãi cỏ, trên mặt lại là nụ cười nhàn nhạt: “Ta tuy không hận các người, nhưng phải báo thù cho phụ hoàng và mẫu

phi, muốn giải trừ cổ độc chỉ có một phương pháp duy nhất. Đáng tiếc bây giờ cho dù lấy máu, người cũng không cứu được hẳn.”

Nàng ta nói câu sau chính là nói với Tân Cửu, dường như vô cùng tự tin – xem như cho dù hôm nay Vĩnh Hi để dùng kiếm chĩa về phía trái tim nàng ta, nàng ta cũng chắn chắn rằng Tương Tư cổ trên người Vĩnh Hi để sẽ không giải được vậy.

“Người giả trang thành ách phu, khiến người vào núi tìm bảo hôn mê, có hai mục đích. Một là muốn trảm và Cửu nhi bị vây hãm ở trong núi, hai chính là để phòng ngừa có người tìm được Miêu trại. Người từ nhỏ sinh trưởng ở trong mảnh núi rừng này, tất nhiên đối với người của Miêu trại có cảm tình, nơi này có lẽ cũng có sư phò dạy người sử dụng độc, người xem bọn họ như thân thích mà đối xử, cho nên không muốn để cho người ngoài tìm đến nơi này.”

Từng lời của Vĩnh Hi để cực kỳ chậm rãi, từng chút từng chút quan sát biểu tình của Tang Hoa, trông thấy thần sắc của nàng ta thoáng hiện vẻ hoảng hốt, liền giương môi tiếp tục nói: “Trong rừng có một ít trận pháp mà tiền bối của người thiết lập, còn có vật kịch độc, người cho rằng trảm tiến vào đó, lại không có người chỉ đường, cuối cùng hoặc là may mắn rời khỏi, hoặc là táng thân trong bụng độc vật, nhưng không nghĩ đến trảm lại một đường đuổi theo, còn biết được người chính là người hạ cổ, có phải vậy không?”

Tang Hoa hít sâu một hơi: “Không sai.”

Vĩnh Hi để thu nhuyển kiếm về thuận tay giắt trở lại bên hông, giọng nói nhẹ nhàng tựa như đang hỏi thời tiết hôm nay như thế nào vậy, hần quắp hai tay ra sau lưng: “Rất tốt, nếu như người không muốn giải cổ cho trảm, trảm sẽ sai người đốt cái Miêu trại này.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Tang Hoa tái đi.

Đối với một người không sợ chết hoặc là căn bản thấy chết không sờn mà nói, tổn hại thứ trần quý trong lòng nàng ta so với việc đơn giản dùng cái chết ép buộc thì hiệu quả hơn nhiều.

“Bọn họ là vô tội.” Tang Hoa qua hồi lâu mới tìm lại được tiếng nói của mình, nàng ta có chút kích động, quật cường lại không cam lòng nhìn Vĩnh Hi để: “Bọn họ cũng không có tham gia vào chiến tranh, cũng chưa từng giúp hoàng thất Nam Cương, Tương Tư cổ là do ta hạ, để tự mình ta tới đền mạng. Người là hoàng đế, nếu như lạm sát người vô tội tất sẽ bị trời phạt.”

“Ngu xuẩn.” Vĩnh Hi để khẽ “xùy” một tiếng: “Bọn họ và trảm có quan hệ gì đây, người vô tội thì trảm sẽ bỏ qua ư? Huống chi nếu không phải bọn họ truyền thụ, người làm sao có thể nuôi được Tương Tư cổ, còn có cơ hội phóng lên người trảm.”

“Còn như bị trời phạt thì phải nói...” Vĩnh Hi để dừng một chút, giọng nói càng trở nên lãnh đạm: “Trảm từ lúc cập quan đã bắt đầu chinh chiến sa trường tay nhuộm máu tươi, nếu muốn nói về báo ứng, sớm đã phơi thây nơi hoang dã, hôm nay sao có thể trở thành hoàng đế?”

Cả người Tang Hoa run rẩy, không thể chối bỏ, Vĩnh Hi để nói đúng sự thật, mà từ góc độ của Vĩnh Hi để có thể thấy được, hần uy hiếp như vậy chính là phương thức thông minh nhất, thông minh đến mức khiến cho nàng ta ngay cả lựa chọn khác cũng không có.

Miêu trại, chính là là nơi mà nàng đặt ở trong lòng, thân phận công chúa phần nhiều là trách nhiệm, mà Miêu trại là bằng hữu cùng nàng lớn lên, là thân nhân tuy không có quan hệ máu mủ.

Tang Hoa mấp máy môi: “Ta không có lựa chọn nào khác, nhưng mà, ta không có cách nào...giải cổ, máu của ta căn bản không cứu được người, bởi vì...” Nàng ta trầm mặc một hồi, không nói tiếp nữa.

Nhưng loại thái độ tiêu cực này khiến cho Vĩnh Hi để và Tân Cửu đều có chút lạnh cả người.

Tân Cửu giữ tư thế ngồi xổm, nhân lúc hai người nói chuyện với nhau mà lấy ra một cái hà bao nhỏ bên hông, trước tiên lấy ra bình ngọc nhỏ đã chuẩn bị từ trước, sau lại rút ra một cây kim, nàng cầm kim hoa tay múa chân lung tung trước mặt Tang Hoa mấy lần, ngân quang lờ lờ. Tang Hoa không hiểu nàng muốn làm gì, nói chính xác, nàng ta cho là Tân Cửu muốn tùy tiện cắt một đường trên mặt nàng ta, nhưng thực tế thì Tân Cửu chẳng qua là vẽ mặt lạnh nhạt xoa xoa đầu ngón trỏ của nàng ta, sau đó dùng kim nhẹ nhàng châm vào phần bụng ngón trỏ.

Châm vào ngón tay rất đau, nhưng lại không đau bằng cảm giác đâm nhuyễn kiếm vào tim.

Từng giọt lớn máu tươi đậm đặc nhỏ vào trong bình ngọc.

“Ngón trỏ và tim tương liên, lấy huyết dịch nơi này cũng coi như là máu trong tim, nhưng mà...” Tân Cửu nhìn máu tươi tích tụ thành một mảng nhỏ, ngẩng đầu nhìn Vĩnh Hi để, mong tìm ra lời thích hợp để hình dung máu tươi ở trong bình: “Máu...rất kỳ lạ.”

Là máu màu đen, hơn nữa màu đen trong đó rất đậm.

Vĩnh Hi để nhận lấy bình ngọc, nghiêng bình búng một cái, một giọt máu tươi rơi xuống mặt đất, ngọn cỏ nhỏ hiện màu u lam trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, trên mặt đất đồng thời bốc lên một luồng khói nhẹ, máu của Tang Hoa...có lực tàn phá rất kinh người.

Tang Hoa cười khổ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía rừng sâu cây cối um tùm ở phía xa xa, giải thích: “Ta từ nhỏ đã ngâm dược để tắm, ăn độc dược để luyện thành thể chất bách độc bất xâm, trên người ban đầu vốn đã chứa kịch độc, nếu như chuẩn bị lấy máu của ta để giải cổ, chỉ sợ hoàng đế Đại Khánh người không sống quá ba ngày.”

Vĩnh Hi để nhắm hai mắt, hận không thể dùng một tay bóp chết nàng ta.

Cũng may hần giữ vững lý trí, chẳng qua là trối Tang Hoa lại, điểm huyết lên người nàng ta, đến khi ba người xuống núi, Vĩnh Hi để sau khi hỏi rõ về chuyện phòng the biết được chỉ khiến cho mình thống khổ mà

không có bất kỳ ảnh hưởng gì với Tân Cửu, người nam nhân này lần nữa mất đi năng lực tự chủ vốn dĩ như băng sơn, ánh mắt nhìn về phía Tân Cửu luôn mang theo lửa nóng, tựa như muốn đốt cháy cùng nàng vậy.

Thời điểm Tân Cửu đi ở bên người hắn luôn tận lực cách xa hắn một chút.

Nàng bây giờ cũng phải ở trong kỳ an toàn, hơn nữa lúc ra ngoài không có chuẩn bị biện pháp tránh thai, nếu quả thật để cho hắn được như ý, chỉ e bản thân phải bắt đầu khổ não mất.

Tang Hoa bị điểm huyết cam, không thể nói gì bị ám về vác ở trên lưng, xét thấy trên người nàng ta, thậm chí huyết dịch trong cơ thể cũng hàm chứa kịch độc, ám vệ vác nàng ta có thể nói là vô trang đầy đủ đến tận răng, khuôn mặt sau lớp vải đen chỉ để lộ một đôi mắt sáng ngời, hình dáng của hắn so với con dơi ở trong đêm có chín phần giống nhau. Không biết những ám vệ khác có cười nhạo hắn vì hình tượng này hay không, tóm lại Tân Cửu cảm thấy rất buồn cười, nhưng cùng với cảm giác buồn cười đó vẫn là không kiềm được mà ầm ập trong lòng.

Vĩnh Hi để mặc dù có chút máu lạnh, nhưng thuộc hạ bên cạnh cho tới bây giờ đều không mất đi sự trung thành.

Một vị quân chủ đáng tin cậy, luôn cho người khác cảm giác an toàn.

”Ngón tay trắng nõn của Vĩnh Hi để dây dưa lưu luyến bên eo thon của Tân Cửu, trên đường cái có thể thấy một vài tiểu thư vận xiêm y quý giá hoặc người giàu có, trên cổ tay hoặc trên cổ đeo trang sức chế tạo từ thủy tinh trong suốt, một ít được đánh bóng bề mặt, hình vẽ gì cũng có. Nếu như đoán không sai, hiện tại ở trên thế giới này nhất định còn có một cô gái xuyên không khác, hơn nữa cô gái này còn dốc sức phát triển buôn bán, chế tạo ra các loại đồ dùng như thủy tinh, giường lò xo để tạo phúc cho xã hội.

Trước mắt, phố lớn ngõ nhỏ đều mở đầy hiệu may, màu vải và hoa văn ở bên trong đều vô cùng đẹp mắt, ngẫu nhiên nhìn qua mặt tiền cửa hàng còn có thể nhìn thấy trang phục tương tự sườn xám, chỉ là sửa lại cho bảo thủ một chút, càng thích hợp với thói quen ăn mặc của người cổ đại.

Thấy đồ vật quen thuộc của quê hương, Tân Cửu thở dài thật mạnh, nếu không phải còn có một người xuyên không khác để so sánh, nàng cũng không biết bản thân tương tự là một người xuyên không rồi cuộc là thất bại cỡ nào, từ sau khi nàng xuyên không, dường như không có gì thay đổi cả, cũng không có để lại bất kỳ vết tích gì khác, so với vị đồng hương kia cố gắng phát triển buôn bán, nàng càng giống như tiểu thư cổ đại khuê cát hơn, thêu thùa hoa nháy nháy múa, thỉnh thoảng có thể bán cái mũi tên, làm chút đồ ăn gì đó đều là kỹ năng mà hệ thống ban tặng.

Trông thấy Tân Cửu rõ ràng là đáng vẻ mặt hờn, cánh tay đặt ở ngang hông nàng càng siết chặt thêm chút.

Tân Cửu lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ tới, có lẽ cũng không phải là không có gì thay đổi – ít nhất gã ngựa đực Vĩnh Hi để cho tới bây giờ cũng chỉ có mình cô gái là nàng đó thôi.

“Mau, mau chạy tới xem náo nhiệt, nữ nhi của Vương Tài Thần muốn ném tú cầu chiêu rể kìa, ta nói chứ, làm con rể của Vương Tài Thần hẳn, nửa đời sau đảm bảo có thể ăn ngon uống tốt đó, bạc ở nhà đếm cũng không đếm hết!” Một giọng nói lớn từ phía sau hấp tấp chạy tới, cả con đường cũng có thể nghe thấy giọng nói của hắn ta.

Đám người lập tức sôi trào.

“Vương gia Đại tiểu thư muốn chiêu rể à?! Không phải trước đó nói muốn gả cho con trai Huyện lệnh sao?”

“Con trai của Huyện lệnh chúng ta là cái mặt hàng gì chứ, cỡ to cũng không nhìn được một cái, này cũng thôi đi, mấu chốt còn là một kẻ đần...Bây giờ khuê nữ của Vương Tài Thần rơi vào trong hồ đại nạn không chết, còn giống như được Phật tổ phù hộ sau khi tỉnh dậy đã nghĩ ra nhiều phương pháp kiếm tiền như vậy, Vương Tài Thần nào cam lòng gả nàng ta ra ngoài? Dĩ nhiên phải tìm con rể tới cửa mới đúng!”

“ ... ”

...

Tân Cửu được Vĩnh Hi để che chở trong lòng, nhìn đám người chen ép cùng hướng tới một nơi, trong đầu sàng lọc lời nói vừa mới nghe được: Đại nạn không chết, sau khi tỉnh dậy đã nghĩ ra phương pháp kiếm tiền.

Đây chẳng phải là cảm hứng miêu tả chân thực về cô gái xuyên không sao?

Chẳng lẽ vị nữ nhi của Vương Tài Thần kia chính là đồng hương cùng xuyên không đến?

40. Chương 40

Vương Ngũ Kiều hai tay vịn lan can từ Thái Bạch cư đối diện nhìn xuống đám người ở dưới lầu nhà Vương gia, biểu tình trên mặt như tuyết mùa đông tan ra trong nhúm muối to, so với đáng ghét thì còn bị thương hơn.

Những người xuyên không khác khi xuyên tới không phải là nữ nhi của quyền thần thì chính là hoàng thân quốc thích, nếu không thì diễn vở lịch sử phần đầu của thứ nữ, tương tự cũng cần một người cha có chức vị cao...Hoặc chính là khi xuyên không tới, vừa mở mắt ra thì gặp một lão già râu trắng hỏ khu nhất chấn*, uy phong bát diện* làm sư phụ, từ đây võ công trong tay, hành tẩu giang hồ thiên hạ vô song. Nhưng không thấy người nào xuyên không lại giống như nàng ta ta lâm vào bi thảm như vậy.

*hỏ khu nhất chấn (): ý chỉ sự giật mình, nhưng trên internet lại mang một nghĩa khác rằng “khi thân hỏ bị chấn động, toàn thân toát ra bá vương khí” dùng để biểu thị nhân vật chính dùng kỹ năng chỉ mình

họ có, tăng cao khí thế của mình, tiến hành uy áp tinh thần đối với người khác, khiến người đó phải hàng phục, hoặc làm cho nhân vật nữ chính bị rung động mà yêu mến. Xuất xứ từ Đại Đường song long truyện và Tầm Tần Ký. Theo BaikenBaidu.

*uy phong bát diện (): hình dung người vô cùng khí thế, thanh thế mạnh mẽ. Bất cứ phương diện nào cũng rất oai phong. Theo BaikenBaidu.

Hồi đó, vừa mới xuyên tới, cả khuôn mặt nàng ta đều sưng lên, nhớ đến lần đầu tiên soi gương, nàng ta suýt chút nữa thì bị dọa ngất đi, khuôn mặt sưng vù, dáng người tím bầm kia, còn có chất giọng bị vỡ như một cái ống bể vậy. Trong lòng Vương Ngữ Kiều đều là hai chữ “ngọa ~ tào ~” thực to, em gái này lớn lên đặc biệt như thế rồi cuộc trước kia sao lại có dũng khí để sống tiếp vậy!

Cũng may, lão thiên gia vẫn còn có chút tâm.

Thông qua nhiều nơi hỏi thăm ra được kết luận, mặt bị sưng của em gái Vương gia cũng không phải là trời sanh, mà là từng bị người ta bắt tới trong ngõ hẻm trộm túi lại đánh một trận mới bị sưng mặt, hơn nữa, lấy trình độ y học trước mắt mà đoán, hoàn toàn có khả năng khôi phục lại dung mạo như người bình thường – này là Vương Ngữ Kiều nước mắt lưng tròng nắm tay đại phu xác nhận nhiều lần với ông ta. Từ khi xuyên không đến nay, mỗi ngày nàng ta cũng sống trong sợ hãi, cho đến lúc này nàng ta mới mạnh mẽ thở phào nhẹ nhõm, xem như là hoàn toàn yên lòng.

Nàng ta cũng không cầu cao về người cha quyền cao chức trọng gì đó, chỉ cần cho nàng ta một thân thể với khuôn mặt bình thường, nàng ta coi như đã cảm ơn trời đất rồi.

Nhưng mà...nàng ta thực sự là yên tâm quá sớm, nếu như sớm biết sau này sẽ phát sinh nhiều sự kiện không bình thường như vậy, nàng ta nhất định sẽ không mở mắt ra trong khoảnh khắc xuyên không tới, mà cố gắng đi chết lần nữa!

Sau khi vết thương đã lành, trở thành Vương gia Đại tiểu thư – Vương Nhị Nha, Vương Ngữ Kiều trước tiên tìm cha của thân thể này, kín đáo nói lên suy nghĩ đổi danh tự Vương Nhị Nha này thành tên mình ở hiện đại. Vương Tài Thần mặc dù chữ to không biết được mấy cái, lại có năng lực giám thưởng rất cao, vừa nghe danh tự “Vương Ngữ Kiều” này, hiển nhiên có thể rõ ràng cảm giác được một luồng hơi thở trời xuân tuyết trắng phả vào mặt, vì vậy tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

Sau đó, sự việc liền không thể liệt kê cặn kẽ nữa. Trong mắt Vương Tài Thần, sau khi đổi tên khuê nữ “Vương Nhị Nha” nhà mình dường như nhặt được lòng tin lần nữa, bắt đầu vén tay áo lên tham gia vào phương diện công việc buôn bán của Vương gia, từ chỗ nhỏ mà bắt tay vào tạo ra lợi nhuận rất phong phú, sáng lập ra rất nhiều việc lớn ơn dân – đầu tiên là xà bông, sau đó là chiếc giường được mệnh danh là “Tịch Mộng tư” và một loạt đồ dùng trên giường, cuối cùng là làm ra chế phẩm bằng thủy tinh mà nhân sĩ thượng lưu yêu thích, loại trang sức nhỏ bằng thủy tinh sáng lấp lánh cùng với bên trong thuần túy không tạp chất đánh vào lòng người ở tầng lớp trên, trở thành một trong những món trang sức được phụ nhân và tiểu thư yêu thích nhất.

Vương Ngữ Kiều cho rằng tương lai bản thân ít nhất sẽ trở thành một đời kỳ thương. Nàng ta có thể địa vị thân phận không cao, có thể không học được cái gì gọi là võ công tuyệt thế, nhưng nàng ta vẫn có thể

dùng đầu óc và hai tay của mình chế tạo ra một vương quốc thương nghiệp.

Nhưng mà, vào tháng thứ ba sau khi Vương Ngũ Kiều nhúng tay vào thương nghiệp Vương gia, thất phẩm Huyện lệnh đại nhân của huyện Giao Cảnh mang con trai tìm tới cửa, Vương Tài Thần bấy giờ mới nói cho Vương Ngũ Kiều rằng nàng ta từ nhỏ đã có một hôn sự được chỉ phúc vi hôn, đối tượng chính là con trai Huyện lệnh – Tào Đại Hổ.

Nhìn thấy Huyện lệnh đại nhân lúc ấy cười mỉa mắt cùng với nhi tử sau lưng gã mang dáng vẻ lưu manh hận không thể nhếch mồm thẳng lên bầu trời, Vương Ngũ Kiều đột nhiên hiểu được cái thế giới này mang theo ác ý sâu đậm như thế nào đối với mình, việc đã đến nước này, Vương Ngũ Kiều quyết định thu thập quần áo bỏ nhà ra đi, đáng tiếc trong viện Vương gia vừa mới nuôi một con cho mực lớn không biết thuộc giống loài gì, nửa đêm thấy bóng dáng Vương Ngũ Kiều lén lén lút lút trực tiếp nhào tới gâu gâu sủa bậy, vẫy đuôi cắn lấy quần nàng ta không nhả.

Tất nhiên là, Vương Ngũ Kiều bị bắt lấy rồi.

Cũng may Vương Tài Thần cũng là người thương khuê nữ, trong lòng biết khuê nữ không ngốc nữa, người thông minh ra, sau khi mặt tiêu sưng đỏ dập cũng tốt, vì vậy cũng cảm thấy Tào Đại Hổ có chút không xứng với nàng ta.

Vương Tài Thần cứ thế mà suy ngẫm, bỗng dưng thoái hôn sẽ bị người ta phỉ nhổ, nhiều lắm thì chỉ có thể đi theo phương diện khác mà thay đổi.

Có câu nói dân không đấu với quan, nếu như Vương Tài Thần thực sự đỉnh đạc đi tới nha môn lùì hôn sự này xuống, chỉ sợ cũng như đánh một cái tát lên mặt Huyện lệnh, người trong nha môn còn không lập tức cho rằng hắn đây là đánh quyền trong kiện, quá không biết điều rồi?

Vậy nên mới có chuyện Vương gia tiểu thư ném tú cầu chiêu thân này.

Vương Tài Thần một bên cùng Huyện lệnh bảo đảm đến lúc đó chỉ để cho Vương Ngũ Kiều ném tú cầu về phía Tào Đại Hổ, giành được sự tác hợp của ông trời, một bên dặn dò Vương Ngũ Kiều bắt lấy cơ hội lần này, chọn người thấy thuận mắt.

Vương Ngũ Kiều dựa vào bên cửa sổ xoa xoa mi tâm, càng cảm thấy chuyện ném tú cầu chiêu hôn cũng không phải là chuyện gì tốt.

Dựa vào kinh nghiệm xem phim cổ đại trên TV và đọc tiểu thuyết ngôn tình trên mạng, đuổi theo tranh tú cầu đại khái đều là bình dân bách tính thích xem náo nhiệt hoặc những người đi đường rảnh rỗi vô sự, hoặc là đám nhị thế tổ giống như Tào Đại Hổ thích dắt chó đá chim kia. Bình thường, người thực sự có thân phận có hoài bão đều sẽ không đến tham gia náo nhiệt.

Muốn ném trúng một người thanh niên tài giỏi đẹp trai, so với việc bọ ăn phân biến thành chim sẽ còn khó hơn.

Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào thiên mệnh.

Vô cùng nhàm chán liếc nhìn đám người đông đúc, Vương Ngữ Kiều hít sâu một hơi, giẫm chân, bình tâm tĩnh khí mà thấy chết không sờn đứng lên, thuận tay cầm hoa tú cầu lớn ôm vào ngực. Hôm nay, nàng ta mặc hồng y, trên mặt cũng tự mình trang điểm, cơ thể này không tính là xấu xí, chưng diện lên cũng thành giai nhân thanh tú, hôm nay phong thái và biểu hiện của nàng ta không có một chút đáng về ngu ngốc thuộc về Vương Nhị Nha, giữa hai đầu mày chỉ có sự khôn khéo riêng biệt ở Vương Ngữ Kiều.

...

Trong lầu các Thái Bạch cư đối diện của Vương gia treo một dải lụa hỉ màu đỏ thêu hoa văn chỉ bạc, đèn lồng đỏ treo ở hai góc xà nhà, từ trong hành lang hai tầng lầu các xuất hiện một nhóm nha hoàn trẻ tuổi, từng bờ môi son má hồng, tuy không tính là đẹp bao nhiêu, nhưng bởi vì là nha hoàn của nhà có tiền, quần áo trên người tất cả đều là làm từ vải bông, chỉ kém hơn tơ lụa một chút, có câu nói người nhờ y trang Phật nhờ kim trang, vậy nên cùng một lối ăn mặc, nhóm nha hoàn vừa ra sân cũng không khỏi khiến cho người ta phải sáng mắt lên.

Bên dưới có người nhìn thấy không kiềm được mà bắt đầu chảy nước miếng.

Vương Ngữ Kiều từ hiện đại đem đến phục trang mà một khi sửa đổi đặt tại Đại Khánh vương triều này chính là thiết kế thần cấp, cho dù có chút mới mẻ khác biệt nhưng cũng không ngăn được điểm sáng của phục trang.

“Nha hoàn đã xinh đẹp như vậy, tiểu thư sẽ có đáng về ra sao a?” Không ít người bắt đầu xì xào bàn tán, nhưng mà người từng bắt gặp chuyện xấu của Vương Ngữ Kiều có thể nói được một hai ý, người nào chưa từng nhìn thấy cũng theo đó mà nói năng bậy bạ, nghe xong cuối cùng ai cũng không rõ lắm, tóm lại mọi người mồm năm miệng mười cái gì cũng nói...Nhưng bất luận họ cho rằng là đẹp hay xấu thì những người này vẫn hưng trí bừng bừng mà vây quanh lầu các Vương gia mong mỗi chờ đợi.

Vương Ngữ Kiều núp ở phía sau đài, ánh mắt quan sát tường tận đám người ở dưới lầu từng tác một, nàng ta suy tính để nhóm nha hoàn của Vương gia ra sân trước, một là vì khởi động sân đài một chút, thuận tiện lược bỏ không ít kẻ háo sắc, hai là vì tranh thủ cho bản thân thêm chút thời gian, trước quan sát bên trong sân đài một chút xem có thanh niên nào đẹp trai mang khí chất cao đẹp nhẹ nhàng hay không.

Mặc dù biết rõ khả năng không lớn, nhưng Vương Ngữ Kiều vẫn quyết định phải cẩn thận tra tìm.

Thứ khí chất này rất kỳ lạ, có vài người đứng ở trong sân, cho dù họ mặc trang phục áo vải như những người khác, người vẫn sẽ cảm thấy hẳn khác biệt với họ.

Đáng tiếc là, Vương Ngữ Kiều nhìn từ đông sang tây vậy mà không nhìn thấy một nam nhân nào có khí chất “hạc trong bầy gà” cả, nhưng ngược lại lơ đãng tìm ra chỗ đứng của con trai Huyện lệnh, Tào Đại Hổ.

Đợi lát nữa tuyệt đối sẽ không ném tú cầu về cái hướng kia, Vương Ngữ Kiều âm thầm quyết định trong

lòng.

Vương Tài Thần cùng với một nhóm nha hoàn ở sau lưng đi vào lầu các tầng hai, mặt hướng về phía đám người, nâng hai tay lên để áp chế bên dưới, hôm nay ông ta mặc một bộ áo lão gia màu đỏ, tóc chải không chút qua loa, thân hình mập mạp tựa hồ cũng mang theo một sự vui mừng vô hình, Vương Tài Thần cười híp mắt nói xong lời mở đầu, tiếp đến là Vương Ngũ Kiều hai tay nâng tú cầu đi ra.

Tào Đại Hổ cùng với phần lớn người xung quanh nhìn mà sáng mắt, Vương Ngũ Kiều ăn vận trang điểm lên cũng là nhan sắc xinh đẹp hiếm thấy.

“Ai nha, ra rồi kìa.”

Tào Đại Hổ lúc này cũng sẽ không khiêu mi liếc mắt, vốn hắn ta đối với vị tiểu thư Vương gia được chỉ phúc vi hôn còn có chút nhìn không thuận mắt, bất quá lúc này thấy nàng ta sửa đổi bản thân như vậy, đáng dấp cũng không phải là không gặp người được, ngoài miệng tắc lưỡi một tiếng, Tào Đại Hổ trong lòng đã bắt đầu xôn xang động tình, hắn ta vội vàng giơ cao tay vẫy vẫy, cùng với đám người hô to.

Vương Ngũ Kiều nâng tú cầu trong lòng bàn tay, lần nữa quét mắt nhìn đám người, trong mắt không kiềm được lộ vẻ thất vọng. Đối với một thiếu nữ hiện đại mà nói, bất kể là chỉ phúc vi hôn hay ném tú cầu chọn phu quân đều khiến nàng ta khó mà chịu được, nếu như thực sự không còn lựa chọn nào khác – Vương Ngũ Kiều dừng ánh mắt trên người một thư sinh yếu đuối mặc áo xanh, tướng mạo xấu xí ở phía đầu đông, cắn môi đỏ mọng lại than thở một tiếng, nàng ta nâng tay lên, chuẩn bị nhắm đúng phương hướng ném qua.

Trong đám người lại truyền tới tiếng kinh hô.

Chỉ thấy từ trong ngõ xuất hiện một cặp nam nữ, cô nương mặc áo vải xanh nhạt thêu hoa, vải lụa màu lam nhạt mát lạnh như nước phủ trên làn da ngọc ngà, rất dễ tưởng tượng, mọi hành động của nàng đều cực kỳ hấp dẫn sự chú ý của người khác, cũng khiến cho người ta chuyên chú mà xúc động, còn người đàn ông đi bên cạnh nàng dùng ngón tay tùy ý phe phẩy chiếc quạt, cao quan bạch ngọc buộc lấy mái tóc đen như mực, cả người mặc bạch y sáng như ánh trăng.

Vương Ngũ Kiều đứng ở góc độ trên tầng hai chỉ có thể thấy gò má như ẩn như hiện của hắn dưới ánh đèn lồng, nhưng loại ý vị đặc biệt lại yên tĩnh sâu sắc kia khiến người khác không kiềm được mà khắc vào đáy lòng.

Vương Ngũ Kiều ở trong lòng điên cuồng hét lên một tiếng, thực sự là buồn ngủ đưa tới gối đầu, đây chính là cực phẩm a.

41. Chương 41

Vương Ngữ Kiều cảm thấy bản thân tựa như một du khách gian khổ lang thang trong sa mạc, trước mắt lại đột nhiên hiện ra một nguồn cam tuyến, không hề nghi ngờ, đó nhất định là hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Ánh mắt nàng ta sâu thẳm như lang sói đặt trên người Vĩnh Hi đế.

Tân Cửu như cảm giác được mà xoay đầu lại, chuyển mắt liền trông thấy hồng y cô nương ở trên lầu hai của Vương gia các.

Kiểu tóc trên đầu của cô nương này là kiểu ngũ chỉ (năm ngón tay) được búi cong ở sau đầu, dùng năm trụ tròn màu vàng kim để chống đỡ, sau gáy là mấy chục mảnh vải màu đỏ bị cắt lung tung vừa mỏng vừa dài, lúc gió thổi tới, mấy chục mảnh vải đỏ cũng từ trên ngũ chỉ sơn kia mà bay tới bay lui. Đôi mày của nàng ta đầy anh khí, giống với người đàn ông trung niên phát tướng có đôi lông mày kỳ quặc ở bên cạnh, chiếc mũi xinh xắn khéo léo ước chừng là giống mẹ, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hơi giương, lúc này đang trừng to mắt nhìn Vĩnh Hi đế ở bên cạnh Tân Cửu, trong miệng như đang tiết ra chất lỏng gì không rõ.

Tân Cửu: “...”

Vị tiểu thư Vương gia này thực sự là chuyển kiếp tới à?

Nàng, sinh viên đại học bình thường Vương Ngữ Kiều, một lần xuyên việt, lại trở thành khuê nữ Vương Nhị Nha của một thổ tài chủ!

...Ni mã, cái tên tục như vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Cái này không khoa học! Phải đổi tên!

Cái gì? Nàng còn có một vị hôn phu mang dáng vẻ lưu manh giống như thiếu niên bất lương? Hừ, cho dù là chỉ phúc vi hôn thì thế nào? Từ chối! Con trai Huyện lệnh thì sao chứ, đợi nàng phát triển dây chuyền thương nghiệp toàn quốc thì cho dù là quan to ở kinh đô cũng phải cho nàng thể diện!

Nàng đường đường là một cô gái xuyên không, tự mình có thể lợi dụng 5000 năm văn minh ở Địa Cầu để làm rạng rỡ gia nghiệp, cần gì phải lập gia đình sớm như vậy? Cho dù là gả, nàng cũng phải gả cho một nhân trung long phượng!

Được rồi, kế hoạch tạm thời là cử hành một đợt ném tú cầu chiêu hôn trước.

Aiz, chờ đã...Mới rồi người bị tú cầu trong tay nàng ném trúng tên là gì? Anh tuần tiêu sái, phong tư tuấn lãng, khí độ bất phàm như vậy, người này tên là Sở Dịch? Emma, vừa nghe đúng là cái tên hay! Vội vàng ôm đi!

Xuyên việt nữ không hổ là xuyên việt nữ, ngay cả giới thiệu tóm tắt nội dung cũng có trình độ khác biệt so

với mấy nữ nhân trước đó...Màn hình hệ thống “xoẹt” một cái xuất hiện trước mắt Tân Cửu, đến khi từng con chữ được Tân Cửu thu tất cả vào đáy mắt, khóe miệng nàng giật một cái, lại nhìn ánh mắt của tiểu thư Vương gia phía trên, lập tức chuyện gì cũng rõ.

Thì ra đóa hoa thứ chín là một cô gái xuyên không. Có điều... loại “Hoa Cúc” mang hai tầng hàm nghĩa tiêu biểu hiếm thấy này thực sự không phải là từ ác ý của hệ thống đây chứ?

Vào lúc Tân Cửu sờ cằm suy nghĩ, Vương Ngữ Kiều đã phong tỏa mục tiêu.

Mục tiêu này tất nhiên là Vinh Hi để mặc bạch y nhẹ nhàng ở trước mắt. Người này trên triều đình chính là mặc huyền sắc ung dung, mà lúc hành tẩu giang hồ lại thích mặc bạch y, hơn nữa hần giả trang với bạch y trong cái nhìn của dân chúng, cho dù thần sắc vẫn duy trì vẻ không biểu cảm nhưng vẫn tao nhã lịch sự như cũ, nổi bật bất phàm.

Vương Ngữ Kiều híp hai mắt lại, hai tay cầm tú cầu từ từ đổi thành một tay.

Ngay trong nháy mắt, trong đầu nàng ta vô cùng nhanh chóng tiến hành một loạt phân tích lợi hại.

Vị ở phía đông kia, thân là thư sinh yếu đuối, cả người mang phong độ của dân trí thức quá nặng, không thích hợp cùng người làm thương nhân như nàng ta chung sống; mà vị công tử vừa tới kia cho dù là dung mạo hay khí chất đều là đẳng cấp, so với vị thư sinh phía đông kia mạnh hơn nhiều, nhất định phải tóm lại.

Trước mặt truyền đến tiếng gió vù vù khiến những dải vải đỏ phía sau đầu Vương Ngữ Kiều dính lên trên mặt, thực sự là có loại cảm giác phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy Hàn* hay bánh bao thịt đánh chó* điu hiu kia.

*phong tiêu tiêu hề Dịch Thủy Hàn (): có xuất xứ từ tác phẩm thơ ca “Dịch Thủy ca” của thích khách Kinh Kha nổi tiếng trong thời kỳ chiến quốc, nói lên quyết tâm ám sát Tần Thủy Hoàng của Kinh Kha với các bằng hữu trong tiệc tiễn đưa bên bờ sông Dịch. Nguồn BaikeBaidu và Kinh Kha.

* bánh bao thịt đánh chó (): nguyên văn là “nhục bao tử đả cầu”.

Lúc này, Tân Cửu kéo tay Vinh Hi để, hai người mười ngón tay đan xen.

Trước kia, Vinh Hi để không thích tiếp xúc với người khác ở khoảng cách gần như vậy, nhưng hôm nay đổi thành Tân Cửu ở bên cạnh, hần không kiềm được mà nghĩ muốn gần thêm chút nữa, có lẽ ở bên người mình thích chính là mang tâm tình như thế, chẳng qua là không biết nàng nghĩ thế nào...Vinh Hi để mang biểu tình nhàn nhạt liếc Tân Cửu một cái, chỉ mơ hồ nhìn thấy trên mặt nàng như có hơi đỏ.

Tân Cửu kiễng mũi chân, hàng mi như nhánh lông vũ lướt qua làn da mềm mại so với cánh hoa còn mịn màng hơn, ở đáy mắt rợp một cái bóng mờ nhỏ. Nàng thuận theo tay phải cùng với lực độ nắm tay của Vinh Hi để, ôm lấy cổ hần, chóp mũi cùng Vinh Hi để chạm nhau, sau đó nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

Hô hấp của Vĩnh Hi để dừng lại.

Xung quanh dường như đã không còn âm thanh, trong thiên địa chỉ còn lại cái hôn nhẹ nhàng đó, hẳn thậm chí còn có thể nghe được từng tế bào trong cơ thể mình đang điên cuồng kêu gào.

Muốn nàng.

Muốn chiếm hữu nàng từng chút từng chút một.

Cho dù cổ độc chưa giải nhưng vẫn không thể khiến hắn không chế được tình ý của mình.

Xúc cảm mềm mại lướt trên môi hắn, dòng nước tràn vào làm dịu đi vết hầu khô khốc như muốn phun ra lửa, thư thái đến mức khiến người ta không nhận được mà tán thán. Vĩnh Hi để trường mắt nhìn, đôi môi mím lại trên vẻ mặt không biểu cảm, đôi mắt hẹp dài tràn đầy sự nguy hiểm nhìn nữ nhân trước mắt. Hắn dường như...đã thật lâu thật lâu chưa chạm đến nàng. Nhưng mà, chờ đợi một đời lại dài đằng đẳng, hẳn xác định, mình đã không chờ nổi nữa.

Tân Cửu cố ý dừng ở trên môi Vĩnh Hi để hồi lâu, nụ hôn chuồn chuồn lướt nước cứ như vậy mà kéo dài.

Trên đài dưới đài cũng thấy rất rõ ràng.

Tình cảnh chắc hẳn là cực kỳ rung động.

Trước kia, ở phi trường nhìn thấy đôi trai gái ôm hôn lẫn nhau, Tân Cửu cũng sẽ cảm thấy rung động, nay ở trước mặt cổ nhân mà ôm hôn, sự kinh ngạc của mọi người có thể tưởng tượng được.

Có điều, lúc này Tân Cửu cũng không lo được nhiều như vậy.

Nàng quả thực không muốn cùng đồng hương xuyên không đến lục đục đấu trí so đũa khí với nhau, biện pháp có thể làm duy nhất đó là dán tem lên người Vĩnh Hi để. Đều là người xuyên không, nàng đại khái có thể biết được suy nghĩ của vị cô nương ở trên đài kia, thân là một em gái đến từ hiện đại, dù không có sĩ diện không có giới hạn thế nào thì cùng lắm thấy mỹ nam sẽ hoa si một chút - nhưng nàng ta tuyệt đối sẽ không đi yêu thích một người đàn ông đã có vợ, cho dù người này trông rất ưu tú khiến người ta khó mà chống cự.

Hoa tiền nguyệt hạ, dưới ánh đèn chập chùng, nam nhân khí chất cùng nữ nhân xinh đẹp thâm tình thắm thiết đối mặt hôn nhau.

Vương Ngũ Kiều rõ ràng nghe thấy lòng mình rắc rắc rắc mấy tiếng, vỡ thành một đồng rau Hoàng Hoa Thái đông đá lạnh như băng, trong lúc nhất thời không có một chút phản ứng, quả tú cầu quần đầy vải đỏ vải vàng sửa sang một tí là có thể biến thành cái sư tử đầu (món thịt viên) trong tay nàng ta đột

nhien thẳng tắp rơi từ lòng bàn tay xuống, quả tú cầu tựa như trái bóng da bịch bịch nảy lên hai cái, rồi sau đó rất nhanh hạ xuống mặt đất trống, sau lại bắn lên trên....Đám người cũng theo âm thanh phát ra từ quả tú cầu này mà lên lên xuống xuống, trong chốc lát đã ùn ùn kéo nhau đem Tân Cửu nóng đầu tạo ra tình cảnh lúng túng che lại.

Vĩnh Hi để không chú ý đến tú cầu, mà trong nháy mắt khi môi nhỏ của Tân Cửu dời đi liền thuận thể hôn lên, hơn nữa nhân tiện tách ra hàm răng của nàng, cường ngạnh nuốt lấy nước bọt trong miệng nàng.

Trăng sáng đêm dài.

Tối nay, trên bầu trời đêm cũng không có Harry Potter cười chối đột nhiên xuất hiện, dưới bóng trăng tròn vành vạnh, chỉ thấy nam nhân đem Tân Cửu vác lên vai, thân hình khỏe mạnh đập khình công như giương cánh bay vào một biệt viện yên tĩnh.

Cả người Tân Cửu bị ném lên giường, ván giường kéo kẹt một tiếng, chăn nệm mềm mại bị phồng lên một mảng, Tân Cửu hơi ngửa đầu, tiết khớp bên dưới liền bị kéo xuống, vật * chống đỡ tại miệng hoa tâm ướt át đâm thật sâu vào trong.

Tân Cửu rên lên một tiếng, dưới biên độ chấn động gần như không phát ra được âm thanh nào.

Trong đầu Tân Cửu là một vòng hồ loạn, đến khi xung kích từ sau lưng cho nàng chút thời gian để thở dốc.

Một đôi bàn tay nắm lấy eo nàng.

Cả người Tân Cửu đổ mồ hôi lạnh.

“Kia, cũng không biết cuối cùng là ai nhận được tú cầu của tiểu thư Vương gia...” Hai tay Tân Cửu chống xuống đệm giường bò về phía trước mấy bước, đáng thương ngóng trông muốn nói sang chuyện khác, dời tầm mắt của nam nhân chuyển sang tú cầu của tiểu thư Vương gia.

“A.” Hiển nhiên rất là không thành công, hứng thú của Vĩnh Hi để cũng không ở đấy.

Hắn rút ra * của bản thân, không để ý đến mình đang trướng đau, ngược lại giơ ngón trỏ xoa xoa lên chỗ mẫn cảm ở hoa tâm, Tân Cửu cắn môi, thân thể run lên rõ ràng, Vĩnh Hi để dào dạt giường môi cười cười, như thể phát hiện ra chuyện gì thú vị.

Rốt cuộc cũng đã không còn là xử nam thuần khiết nữa, Vĩnh Hi để tại phương diện tình sự là không thầy cũng biết sau đó tiến triển thực nhanh, eo và bắp đùi của Tân Cửu là nơi mẫn cảm mà hắn tự mình tìm được, mà nay lại phát hiện một chỗ khác.

Cả người Tân Cửu được ôm lấy, gắng gượng vui mình vào trong chăn, luồng cuồng tay chân ô a kêu lên.

Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân đã làm một chuyện ngu ngốc.

Vì không muốn cùng đồng hương đấu đá trong thời gian dài nên tự mình dâng lên, đây dường như không phải là một quyết định thông minh gì.

42. Chương 42

Biệt viện này là nơi được sửa lại thành chỗ cư trú của hoàng gia năm xưa, cũng coi như là một nơi nghỉ dưỡng kín đáo, nhất là phòng ở, không những so với nhà khác lớn hơn, mà bên trong căn nhà mỗi một vật trưng bày đều vô cùng tinh mỹ. Thế nhưng, trong đó tinh xảo nhất chính là chiếc giường lớn ở bên tường rộng chừng năm người nằm. Trên giường chăn đệm bừa bộn, mi gian Vĩnh Hi để nhẹ nhàng, giơ ngón tay hướng về nơi mềm mại ở dưới thân nữ nhân mà khuếch trương, tiếp tục đem lửa nóng của chính mình một lần nữa tiến vào. Lần thứ hai so với lần đầu tiên ôn nhu hơn, nhưng chôn vào càng sâu hơn, gần như sắp đâm đến miệng tử cung.

U cốc được vật cương cứng nóng bỏng ủi nóng ma sát đến ướt át.

Hai tay Tân Cửu vô lực, phản kháng không xong, cuối cùng đành phải mặt đỏ tới mang tai đem đầu mình che kín ở trong chăn, dù có gọi thế nào cũng không chịu chui ra.

“Cửu nhi...” Vĩnh Hi để cố ý phả hơi thở lên gáy Tân Cửu, hài lòng thấy nửa bên mặt lộ ra ngoài tấm chăn của tiểu cô nương cùng với toàn bộ xương quai xanh đều trở nên hồng hồng, trong suốt thấu phần, giống như tôm bị luộc chín, màu sắc cũng giống, động tác cũng giống. Lại nhìn một chút, cả người nàng tê liệt ở trong ngực mình, yêu kiều khả ái.

Vĩnh Hi để thầm cười ra tiếng, vén một sợi tóc của nàng vương ở ngoài chăn, giọng nói mặc dù nhẹ nhàng lại nghe thấy được một chút ý chế nhạo: “Nàng có biết một loại chim to ở dị quốc?” Hắn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Đầu to mà dẹt, cổ dài linh hoạt, đôi mắt như chuông đồng, mỏ thẳng mà ngắn, dưới chân có hai chi...Quan trọng nhất là khi chúng gặp kẻ địch thì thích chôn đầu xuống đất cát...”

Diễn hình của việc lo đầu không lo mông, lo trên không lo dưới.

Loài sinh vật này...ngoại trừ đà điểu thì còn gì nữa?!

Vì vậy, lời Vĩnh Hi để còn chưa dứt, đã thấy vật phồng phồng vốn được bọc đệm giường kín kẽ bị người nọ lật “phần phật” một tiếng, Tân Cửu phồng đôi má đỏ hồng, run tay chỉ thẳng vào Vĩnh Hi để, hồi lâu mới khạc ra một ngụm trọc khí: “Người mới là đà điểu.”

Nàng là đà điểu, vậy hắn là cái gì?

“Ừ, trẫm là đà điều.” Nam nhân dùng là câu trần thuật, kỳ lạ lại không có phản bác.

Tân Cửu liếc trộm hần một cái, thấy vẻ mặt nhàn nhạt, lúc này mới dần dần yên lòng, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng bỗng nhiên có loại dự cảm xấu.

Quả nhiên, ngay lúc nàng đang chìm vào suy nghĩ, một đôi tay bắt được eo nhỏ của nàng, sau đó dưới thân liền bị va chạm mạnh mẽ hai cái, cuối cùng chính là đến tốc độ và tần suất nhấp nhô. Tân Cửu vùng vẫy một cái, cả người nàng đau nhức, sau cùng chỉ có thể giống như bạch tuột nằm bên dưới Vĩnh Hi để thích ứng với tốc độ của hần ở trên người. Cặp chân dài trắng nõn khoác lên hai bên cánh tay nam nhân, nội lực ướm át khó kìm nổi, hai tay Vĩnh Hi để căng chặt một chút, một dòng nhiệt lưu liền tràn vào trong cơ thể Tân Cửu.

Tân Cửu ghen một hòng khí, nhũn ở trên giường thở từng ngụm từng ngụm. Vĩnh Hi để lại rên lên một tiếng, ôm ngực ngã xuống bên cạnh Tân Cửu, kéo Tân Cửu cùng lật người theo.

Nhịp tim của hần đột ngột tăng nhanh, trên mặt cũng chuếch choáng, hiện ra sắc ửng đỏ không bình thường, nhất là ở ngực, quả thực nóng rất như bị nung cháy vậy! Tân Cửu đặt ngón tay ở trên người hần sờ một cái, chỉ cảm thấy trên làn da giống như bị lửa thiêu. Nàng giật mình, đột nhiên nhớ tới lúc trước lão thái y và Tang Hoa nói đến đặc tính của Tương Tư cổ –

“Một khi cùng nữ nhân ngoài người hạ cổ hành phòng, tim sẽ đau đớn khó kiềm chế”....

“Hoàng Thương, đây là Tương Tư cổ phát tác?” Tân Cửu vuốt vuốt mồ hôi trên trán Vĩnh Hi để, cổ sức nâng bàn tay mang theo hơi lạnh đặt lên ngực hần. Nhiệt độ cơ thể không bình thường thiêu đốt lòng bàn tay Tân Cửu, nhưng nhìn thấy từng giọt mồ hôi lớn trên người Vĩnh Hi để, cùng với cơn đau tim khó nhịn kia, lúc này nàng lại không cảm thấy nóng bao nhiêu.

Vĩnh Hi để cau mày nhịn đau, ôm Tân Cửu vào lòng, cọ cọ lên tai nàng, thở ra nhiệt khí lên cổ nàng, mang theo độ ẩm ái muội khách thường.

Hần nhìn nàng chăm chú, ngữ điệu đều đều nói ra hai từ, lại mang theo tình tự không chút hoài nghi: “Sở Dịch.”

“ ... ”

Cho là nàng không nghe rõ, Vĩnh Hi để tiếp tục lặp lại: “Sau này cứ gọi tên của trẫm.” Vừa nói hần vừa tìm đúng vị trí nhẹ nhàng vỗ xuống móng nhỏ thơm mềm của nàng, bất mãn nói: “Mau gọi.”

“...Sở Dịch.”

“Ừ.” Sắc mặt của nam nhân dịu xuống một chút, giống như ngay cả cơn đau mà Tương Tư cổ tạo ra cũng từ từ giảm đi nhiều, hần sờ lên mái tóc dài mềm mượt của Tân Cửu, giống như đồ hải tử: “Tiếp tục gọi.”

Tân Cửu thấy dường như có tác dụng, cũng liền nghiêm túc bắt đầu gọi tên Vĩnh Hi để hết lần này đến lần khác: “Sở Dịch.” “Sở Dịch.”...Mỗi lần gọi tên, Vĩnh Hi để sẽ luôn vô cùng nghiêm túc đáp lại, giống như không phải đang đáp lời, mà là đang đáp lại một cái hôn hương thuần điềm mỹ - ánh mắt của hắn đen mà sáng, bên trong tràn ngập đều là tình triều tuôn trào.

“Sở Dịch, chàng ổn rồi sao?” Tân Cửu kề bên tai Vĩnh Hi để nhẹ giọng nói, nàng tỉ mỉ nhận ra được nhiệt độ nơi lòng bàn tay dần dần giảm xuống, nói không lo lắng là giả; chẳng qua, bất luận là Tang Hoa, người tự mình hạ cổ, hay kỹ năng Bách Thảo Thần Châm của nàng đều không có biện pháp giải quyết tai họa ngầm Tương Tư cổ này, về sau nếu chuyện này lại xảy ra, loại đau khổ này sẽ còn xuất hiện.

Cho nên biện pháp duy nhất chính là để Vĩnh Hi để cảm dục.

Rất hiển nhiên là không có khả năng.

Sắc đỏ nóng rất lui đi, sự tỉnh táo trong ánh mắt Vĩnh Hi để chưa giảm nửa phần, ngược lại lộ ra vẻ tức giận, Tân Cửu bày tỏ có thể hiểu tâm tình của Vĩnh Hi để lúc này, dù sao cũng không có ai thích lúc đang làm chuyện kia lại lập tức bị đâm xuyên tim từ phía sau, Tương Tư cổ mà Tang Hoa hạ giống như trái bom không biết lúc nào thì nổ, sở không được chạm không được, thỉnh thoảng lại nhảy ra xoát cảm giác tồn tại.

Nếu như đổi thành Tân Cửu, nàng nhất định sẽ không chọn cách làm như Vĩnh Hi để.

Vĩnh Hi để đạm nhạt nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục.”

Tân Cửu: “...”

Đêm nay, Vĩnh Hi để trong sự ngọt ngào kiều diễm cùng với ác ý của Tương Tư cổ mà vượt qua. Âm vệ làm hết phận sự canh giữ biệt viện ở bốn phía, ngày thứ hai nghỉ hoặc nhìn chủ tử nhà mình đen mặt từ trong nhà đi ra, thẳng đến phòng giam nơi tạm giam Tang Hoa, hung hăng bóp cổ nàng ta ném lên tường, mặt không biểu tình phủ kín sương lạnh, về phần hai người nói cái gì, bởi vì gió quá lớn lại cách xa nên nghe không rõ lắm, bất quá rõ ràng lúc Vĩnh Hi để rời đi sắc mặt còn khó coi hơn.

Lúc Tân Cửu thanh thanh sáng sáng bước ra khỏi phòng vừa lúc nhìn thấy Hoàng Đế nhà mình nghiêm mặt thối, tiến lên nắm lấy bàn tay của vị nam sĩ chưa được thỏa mãn dục vọng, dùng giọng điệu như đồ Phượng Hoàng nói: “Được rồi, không giận nữa, hôm nay thần thiếp làm điểm tâm cho Hoàng Thượng ăn có được không?”

Ánh sáng trong mắt Vĩnh Hi để chợt lóe, khẽ giương mí mắt: “Tối qua gọi trẫm như thế nào?”

Tân Cửu hừ hừ như muỗi: “Sở Dịch.”

“Trẫm bồi nàng cùng đi.” Áo bào rộng lớn của Vĩnh Hi để che khuất bàn tay giao nhau của hai người, Tân Cửu chỉ cảm thấy bàn tay của mình được nắm vững vàng, hốc mắt nóng lên, đột nhiên thoáng nhớ lại con

đường chuyển kiếp đau khổ tới nay, nghĩ đến mình vì Vĩnh Hi để mà không màng sinh tử đuổi đi chín đóa hoa đào...Thật là quá không dễ dàng, nếu như còn có kiếp sau, hy vọng mình nhất định không có lại bị thứ hệ thống này quẩn lầy.

Còn ngựa giống Vĩnh Hi để này thì....Tân Cửu sờ cằm một cái, suy nghĩ, rốt cuộc có muốn gặp hay không thì còn phải nghiên cứu a.

Một ngôi nhà, luôn phải có một người phụ nữ.

Nếu không không thể coi là một ngôi nhà hoàn chỉnh.

Đây là đạo lý mà Vĩnh Hi để cho đến hôm nay mới ngộ ra, suy nghĩ này lấp đầy cái đầu chỉ toàn quốc sự chính vụ của hắn, khiến hắn thoải mái đến mức phải khẽ cười ra tiếng.

Vĩnh Hi để lười biếng dựa lên cửa phòng bếp, đầu bếp đứng bên cạnh bị hơi lạnh xâm nhập đến mức muốn dựng tóc gáy, từ đầu bếp bên trong đến phụ bếp bên ngoài dưới sự chỉ huy của Tân Cửu tẩy rửa nồi chén gáo chậu bận rộn sục sôi ngất trời. Theo ý nghĩa trên mà nói, hôm nay quả thật không có chuyện gì cần đầu bếp. Nhìn bóng người bận rộn vì mình, tâm tình Vĩnh Hi đến cuối cùng cũng bình ổn. Xem ra, đi ra ngoài một chuyến cũng tốt, nếu không tức phụ chỉ lo làm thức ăn cho chó cho Phượng Hoàng, lại quên mất phu quân nhà mình rồi.

Nghĩ đến con chó nhỏ kia mới vừa mở mắt ra đã cướp Tân Cửu với mình, Vĩnh Hi để không vui hừ lạnh một tiếng, đầu bếp đang rửa chén ở bên cạnh rốt cuộc không chịu được khí lạnh “bịch” một tiếng té xuống đất. Vĩnh Hi để không ném cho hắn ta nửa ánh mắt, thẳng thắn đi vào, từ trong làn khói mù trắng nhạt vòng lấy eo Tân Cửu.

“Trẫm cùng làm với ngươi.” Hoàng Đế chưa bao giờ xuống nhà bếp nói lên yêu cầu tự mình tới nấu cơm như lễ đương nhiên, thậm chí còn nhượng hàng mày dài đến tóc mai đầy cao quý lãnh diễm, đẹp mắt không chịu được.

Nhưng mà sắc đẹp cũng không thể làm cơm ăn a.

Tân Cửu hoài nghi nhìn hắn một cái: “Muốn ăn cái gì?”

“Cá chiên.” Nam nhân không chút do dự, gọi tên thức ăn đã tương đối thuận miệng, vì che giấu nội tâm đầy chờ mong, biểu hiện bình tĩnh cùng giọng nói lãnh đạm ăn nhịp khác thường.

“Phì...Bữa sáng tanh dầu không tốt, ăn thanh đạm chút đi.” Tân Cửu khẽ cười một tiếng, thầm nghĩ người này ngược lại thật sự có cùng khẩu vị với Phượng Hoàng.

“Vậy thì tùy ý đi.” Vĩnh Hi để chân chờ một chút, đột nhiên nghĩ tới mình cũng không cần cố chấp với cái món này, dầu sao chỉ cần là Cửu nhi tự tay làm thì chính là mỹ vị nhân gian, không ném thử hần cũng biết.

Tay Vĩnh Hi để bị nhét vào một cái cán dao, cầm trái dưa leo vừa rửa sạch, dùng kiếm chiêu của mình “xoẹt, xoẹt, xoẹt” cắt mấy đường, hai mắt của đầu bếp cùng phụ bếp nhìn chăm chăm từng động tác của Vĩnh Hi để mà trở mắt ghen hòng, hận không thể được học một hai phần một tay đao công này của hần, chẳng qua công phu của Vĩnh Hi để là thật, nhưng không phải người khác nhìn một chút là có thể nắm giữ được đi?

Trên tấm thớt bày một hàng dưa leo cắt chỉnh chỉnh tề tề. Đến lúc cắt xong Vĩnh Hi để còn buồn bực không thôi, rõ ràng có nhiều rau cải như vậy, vì sao tức phụ lại muốn mình đến cắt dưa leo chứ.

Ban đầu hình dáng đó...rất kỳ quái.

43. Chương 43

Đội ngũ mang theo Tang Hoa nhanh chóng rời đi nơi mà đóa hoa đào thứ chín đang ở, trở lại tòa hoàng thành Khánh An này. Hoàng đế giả ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân đang làm bộ làm tịch hết lần này đến lần khác nhường mình ngồi lên ghế rồng ở trước mắt, trong lòng giận dữ và kinh hoảng gần như cân bằng nhau, cuối cùng hóa thành vẻ ẩn nhẫn.

Vĩnh Hi để khoác tay đứng ở bên cửa liếc hần một cái, ung dung hừ lạnh một tiếng: “Tuyển tú?”

Lúc hần không có ở đây, cho dù trên cổ khoác đao của ám vệ, người này vẫn là dám ngồi trên long ỷ làm mưa làm gió? Nên nói hần ta là không biết sợ hay là không thấy rõ vị trí của mình đây?

Giọng nói của Vĩnh Hi để hoàn toàn biểu hiện rõ hần rất bất mãn.

“Chính xác là Ninh gia đề xuất tuyển tú trước...” Con trai Thành vương cười khở một tiếng, sờ lên gương mặt có tám phần tương tự Vĩnh Hi để, trong giọng nói cũng khó tránh khỏi lộ ra vài tia cô đơn: “Nhưng ta đã sớm không phải là con cờ của bọn họ, chuyện tuyển tú chính là quần thần thương nghị ra sau đó, Hoàng Thượng cần gì phải tức giận?”

Sắc mặt Vĩnh Hi để càng lạnh thêm mấy phần, nhìn về phía buồng trong của Ngự Long điện, nhíu mày một cái. Suy nghĩ của Vĩnh Hi để rất đơn giản, hần có Tân Cửu là đủ rồi, còn về những nữ nhân khác...

Nếu như nữ nhân trong cung quá nhiều, nghĩ tới lại bực mình.

Tất cả mọi người đều hướng tới việc làm Hoàng Đế, người mang lòng mưu phản có mục đích duy nhất bất quá cũng chỉ là ba thứ địa vị, tài sản, và nữ nhân, hần từ nhỏ chính là Hoàng Tử, cho nên tiền tài không

thiếu, vả lại bởi vì thuở thiếu niên trải qua cung đấu, đối diện với nữ nhân mang gương mặt dịu dàng nhưng tâm như rắn rết lại là chán ghét, tài sản và nữ nhân có lẽ người trong thiên hạ đều muốn, nhưng hắn không hề hứng thú.

Trong cuộc đời nhàm chán, cũng chỉ gặp được một người hợp tâm duy nhất, những người khác sao có thể khiến hắn đặt vào mắt? Có điều...vừa nghĩ đến Tân Cửu có thể sẽ vì vậy mà ăn chút giấm, Vĩnh Hi để trong lòng khẽ động, âm thầm suy tính, tuyển tú, thật ra thì cũng không phải là một phương pháp không tốt.

Tương tự, kích thích càng lớn càng có thể để cho nàng biết rõ nội tâm của mình.

Từ đó suy ra cũng giống với suy bụng ta ra bụng người, liên tưởng đến dục vọng chiếm hữu của bản thân đối với Tân Cửu, Vĩnh Hi để đột nhiên cũng muốn hưởng thụ dục vọng chiếm hữu của Tân Cửu một chút. Đây hoàn toàn là suy nghĩ bộc phát ngoài dự đoán, nhưng cẩn thận ngẫm lại chuyện này rất đáng để làm, ý tưởng muốn làm Tân Cửu ghen cứ vậy mà tựa như hạt giống ở trong lòng nảy mầm, khỏe mạnh mà lớn lên.

Ánh mặt trời tản mạn chiếu vào phòng.

Phượng Hoàng vui sướng phe phẩy cái đuôi nhỏ đi theo Tân Cửu đặt chân nhỏ ngồi trên thảm nhung hướng tới trước mà ngồi, đầu mũi nhỏ ướt ướt, cùng một cái lại một cái, tận lực biểu đạt sự hân hoan của bản thân. Cách thời gian không gặp lâu như vậy, đối với thân nương ôn nhu thích làm thức ăn ngon cho nó, Phượng Hoàng không lúc nào là không biểu đạt sự thân mật của bản thân.

Tuy nói lần đầu tiên Phượng Hoàng mở mắt là nhìn thấy Vĩnh Hi để, nhưng con chó nhỏ này đối với Vĩnh Hi để cũng không có hứng thú thân thiết là bao. Đại khái là ban đầu bị vị hổ cha Hoàng Đế này làm cho thê thảm rồi, bởi vậy mà bây giờ vừa nhìn thấy Vĩnh Hi để liền không kiềm được mà phát run, thậm chí còn nức nở hai tiếng, hai tai cụp xuống đầy vẻ đáng thương, giống như đang cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình.

Vĩnh Hi để đối với nó cũng không đặt vào mắt, ăn ngon lành làm không nói, còn chỉ biết núp sau lưng tức phụ Tân Cửu của mình, hoặc là vô sỉ vẫy đuôi đòi ôm, nằm ở trong ngực tức phụ mà lộn xộn.

Nếu không phải Tân Cửu có lòng tốt, hắn sớm đã ném nó ra ngoài điện.

Vĩnh Hi để tiến vào buồng trong lạnh lùng nhìn Phượng Hoàng một cái, cong người ôm tiểu cô nương nằm trên thảm đặt lên giường, Tân Cửu ngáp một cái, buồn ngủ mơ mơ màng màng, đương muốn chìm vào giấc ngủ, nhưng dường như đột nhiên nhớ đến cái gì, cố gắng mở to hai mắt, rốt cuộc cũng không quên hỏi một câu: “Thái y nói thế nào? Có phương pháp nào không?”

“Không cần để ý.” Vĩnh Hi để trầm mặc một hồi: “Cổ độc dẫu sao cũng chỉ là ngoại lai, người trúng cổ nếu như tâm chí kiên định, cổ độc cũng tuyệt đối không làm gì được.” Lúc đầu sau khi trúng cổ, trong lòng hắn dần dần có thể cảm giác được bản thân đã bị thứ gì đó kiềm chế, sau đó nhìn thấy Tang Hoa thì luôn luôn không quên được nàng ta, lúc này cho dù là người trì độn đi nữa cũng cảm giác được không ổn.

Vĩnh Hi để đối với tính cách của bản thân rất rõ ràng, hắn nếu đã có Tân Cửu, thì nhất định sẽ không thích Tang Hoa, cho nên sau khi hiện tượng quỷ dị này xuất hiện, hắn mơ hồ có thể phát hiện ra đại khái là có liên quan đến Tương Tư cổ.

Chẳng qua là có hoài nghi, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Hắn không cho phép một vài điều phát sinh ngoài ý muốn mà không phải từ sự tự nguyện.

Nhưng bản thân loại cổ độc mang đặc tính bổ sung này Tang Hoa căn bản không giải được, mà ngay cả thái y trước đó có tìm hiểu một chút về nguồn gốc của Tương Tư cổ cũng thúc thủ vô sách. Vĩnh Hi để âm thầm căn rằng, nếu không phải giết ả nữ nhân Tang Hoa này có thể sẽ khiến cho cổ độc trong cơ thể mình không cách nào giải được, hắn đã sớm tự mình động thủ rồi.

Bất quá, cũng may bây giờ Tang Hoa không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với hắn, để cho ý tưởng cực đoan này của hắn dần dần khôi phục trở lại. Từ sau lần quan hệ giữa hắn và Tân Cửu ở biệt viện, lúc đó tuy rằng Vĩnh Hi để trải qua triệu chứng đau tim khó chịu đựng được, nhưng sau này cũng dần dần có thể khống chế được tình cảm chân chính của mình.

Có được tất có mất, một khi cùng nữ nhân khác giao hợp, chạm đến ranh giới cuối cùng của cổ độc, hảo cảm kỳ dị từ đáy lòng hắn đối với Tang Hoa rốt cuộc cũng được áp chế, cũng bị hắn một tay đánh tan từ trong lòng, biến mất vô ảnh vô tung.

Cho nên nói, mặc dù mang Tang Hoa toàn thân đều là máu độc đen ngòm về căn bản vẫn không thể khiến thái y phối ra giải được, Vĩnh Hi để ngoại trừ lúc cùng người khác hành phòng sẽ bị đau tim như bị giằng xé ra, thời gian còn lại cũng chỉ bình thường.

Tân Cửu nhíu mi, đối với kết quả không thể giải cổ này không hề hài lòng: “Lão thái y dù sao cũng từng tìm hiểu về chuyện này, nói không chừng mấy ngày nữa là có thể nghiên cứu ra giải được.”

Vĩnh Hi để nghiêng người nằm ở bên người nàng, hô hấp ổn định, đối với lời Tân Cửu nói không ôm hy vọng gì. Hắn nghiêng mặt sang bên, một bên hàng mày đẹp mắt khẽ nhíu một cái: “Mấy ngày nữa chính là tuyển tú, Cửu nhi có gì muốn nói không.”

Tân Cửu ngây ngẩn, Vĩnh Hi để trong lúc hiếu kỳ đã tiến hành một lần tuyển tú, trong đó trúng tuyển có Tân Cửu, hôm nay vẫn còn trong ba năm hiếu kỳ lại cử hành lần tuyển tú thứ hai, có thể thấy cảm tình đối với Tiên Đế rốt cuộc đơn bạc ra sao. Dựa theo chế độ tuyển tú trước kia của triều đại này mà xem, bình thường đều là mỗi bốn năm tuyển một lần, chọn lựa một ít nữ tử có tướng mạo tài học đầy đủ tiêu chuẩn để bổ sung hậu cung, cũng để thỏa mãn “khẩu vị” và “nhu cầu” của Hoàng Thượng.

Nhưng mà, mỗi năm tuyển một lần...cũng có chút quá thường xuyên rồi.

Tân Cửu khẽ thở dài một cái trong lòng, kỳ quái, nàng suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, nghĩ xong, nàng trầm tư một phen, mở miệng nói: “Cũng không có gì đặc biệt để nói, đến lúc đó Hoàng Thượng nhớ chọn

vài người ngực lớn mông to, dễ sinh dưỡng.” Nàng tận lực để cho giọng nói của mình tỏ ra bình thản một chút, rõ ràng giải quyết mười đóa hoa đào xong thì nàng phải rời đi, bản thân cũng không thể mãi độc chiếm Vĩnh Hi để không buông tay, dấu sao thân là một Hoàng Đế ngựa giống được ghi lại trên quốc sử Đại Khánh, thật là làm khó hần đến bây giờ cũng chỉ có mỗi một nữ nhân là nàng.

“ ... ”

Khóe miệng Vĩnh Hi để giật một cái, không nghĩ rằng nàng sẽ nói ra ý kiến nhận xét như vậy, nhưng mấu chốt là...Ai hỏi nàng để tham khảo ý kiến chứ! Hơn nữa...giọng điệu này cũng thực có hơi bình thản, không quá giống với dáng vẻ ghen tuông.

Ngón tay Vĩnh Hi để giật giật, cổ kiềm chế không dè lên người nàng ép nàng nói ra mình đang ghen, hần bất động thanh sắc nhìn chăm chú biểu tình của nàng, trong lòng lại giống như bị móng vuốt mèo cào cào.

“...Nghĩ tới hình dáng cũng phải vượt qua kiểm tra mới được, dù sao cũng không có ai hy vọng người bên gối lại là nữ nhân giống Như Hoa vậy, nga, Như Hoa chính là cô nương bán bánh nướng cách vách nàng Tây Thi bán đậu hũ trước kia; cầm kỳ thư họa mặc dù có thể bồi dưỡng tình cảm, nhưng nếu chỉ là học chút bề ngoài nhưng có hoa không có quả thì cũng không cần thiết đâu, giống như ta cho đến bây giờ không cần những thứ này để phụ trợ bản thân...” Tân Cửu đang nghiêm túc tỉ mỉ, nhưng nàng thực sự rất buồn ngủ, nói xong thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều: “Dòng chảy Bạch Liên Hoa thánh mẫu ngàn lần không thể dính vào, đồ vật hại người này...Đừng thấy ta thỉnh thoảng lại thánh mẫu một chút, thực ra thì đó không phải là ý định của ta...” Đều là họa mà hệ thống gây ra.

Ngủ vào ban ngày dường như có chút không hợp với trào lưu đại chúng của vương triều Đại Khánh, nhưng Tân Cửu ngủ rất say, mí mắt cũng không mở nổi.

Sắc mặt Vĩnh Hi để đen đến đòi mạng, Tân Cửu để ý tới chuyện tuyển tú như vậy hần càng không thoải mái trong lòng, rõ ràng, nàng hần phải không vui...Cho dù Vĩnh Hi để chưa từng hỏi suy nghĩ của Tân Cửu về tình yêu, nhưng cũng biết vô luận Tân Cửu muốn cái gì, tóm lại cũng không thoát khỏi một đời một đôi đầy tốt đẹp, tại sao lại chịu đẩy hần cho người khác?

Hần dùng tay túm thịt mềm trên cổ Phượng Hoàng đang nằm dưới giường, nhắc lên cùng nó đối mặt hồi lâu, Phượng Hoàng ngốc ngốc mặc hần túm, uốn bụng ợ một cái.

Vĩnh Hi để: “...”

Im lặng buông Phượng Hoàng không có chút hình tượng nào xuống, Vĩnh Hi để duỗi tay một cái đem Tân Cửu ôm vào ngực, muốn đánh mông nàng hai cái, nhưng lại thu tay, ở bên gò má nàng cọ một cái, tháo tóc xuống rồi cũng nhắm hai mắt lại.

Tân Cửu ở trong mộng mơ thấy một đám nữ nhân trang điểm lộng lẫy ngồi trong tiểu hoa viên của hoàng cung.

Nhìn một đám nữ nhân câu được câu không nói chuyện phiếm, nàng không khỏi cảm thấy có chút không thoải mái trong lòng. Tân Cửu nắm chặt tay lại, hung hăng cắn nắm tay nhỏ của mình một cái.

44. Chương 44

Chưa từng vào hoàng cung nên khó tránh khỏi sẽ đối với người đứng đầu thiên hạ này ôm ấp nhiều mong đợi, mà ngay khi nguyện vọng này trở thành sự thật, kèm theo đó là kích động và hưng phấn nhưng cũng khó che giấu sự lo âu đối với tương lai. Hoàng cung không hợp để tiến vào, tương tự cũng không ổn để thoát ra, dù có một vài nữ tử dân gian nhiều lần thăm dò sau cũng nghe đồn về những tối tăm của hậu cung.

So sánh với lời đồn đang loan truyền trên phố thì quan gia tiểu thư đối với tình huống thật sự hiểu biết nhiều hơn một chút, kinh nghiệm nhiều đời nói cho các nàng biết, nữ nhân hậu cung đều là kẻ ăn thịt người không nhả xương.

“Cũng không biết nương nương bên trên tính tình có tốt hay không.” Nói chuyện chính là đích nữ của Quang Lộc tự, trên vai nàng ta là vòng cổ áo màu trắng nhưng nhưng, tôn lên gương mặt đỏ hồng, một đôi mắt khi giương mi nhìn người khác luôn mang theo hơi nước mông lung, tự nhiên khiến cho vẻ yếu kiều trong sáng trên gương mặt sinh ra mấy phần quyền rũ.

“Ngoại trừ Ninh Quý Phi trước kia được sủng ái phô trương hơi lớn một chút, những nương nương khác đều dễ nói chuyện...Còn về vị được phong phi kia, ta lại không nắm chắc.” Đứng ở bên người nàng ta là biểu muội Nghệ Vân của Cổ Uyển Uyển, phụ thân là một Tri Châu tòng Ngũ phẩm, tài năng cũng không lớn, song nàng ta có một biểu tỷ ở trong hậu cung, vì vậy tin tức biết được so với người ngoài thì chính xác hơn một chút.

Có thể nói, hậu cung của Vĩnh Hi đế là hậu cung yên bình và an tĩnh nhất trong các triều đại, rất ít khi truyền ra có vị phi tử nào bị hại hoặc là tên thái giám cung nữ nào đó đột nhiên mất tích cách không ít ngày mới mò ra thi thể từ trong giếng vân vân, cũng cực ít truyền ra các loại tin tức về phi tử nào đó được sủng ái.

Chỉ trừ hai người.

Một người là đích nữ Tĩnh Khang Hầu phủ vừa mới vào cung đã được phong làm Vĩnh Phi, một người khác chính là con gái độc nhất Ninh Viện Viện của Ninh Thái Phó, tất nhiên trong đó có một số việc vẫn tương đối mang ý tứ sâu xa, Ninh Viện Viện là sau khi từ trong cung truyền ra chuyện Vĩnh Phi rơi xuống nước bị chết đuối mới bắt đầu được sủng ái, mà khi Vĩnh Phi “chết đi sống lại” xuất hiện ở trong cung hoàn hảo không bị thương, Ninh Viện Viện lại bị đuổi về Ninh gia.

Hai chuyện này dường như không có chút liên quan nào, người ngoài nhìn ra lại có ý khác, sau đó mọi người thống nhất một cách nói, kịch tình lại nhiều thêm một phiên bản - sau khi Vĩnh Phi xảy ra chuyện, Vĩnh Hi đế bởi vì dung nhan hoặc phương diện khí chất của Ninh Viện Viện có nét tương tự với Vĩnh Phi nên được phong làm Quý Phi, dùng hoài niệm cùng với sự áy náy đối với Vĩnh Phi mà an ủi chính mình, sau đó đến khi Vĩnh Phi hàng thật xuất hiện, hàng giả tất nhiên ảo não bị đuổi ra đường.

Lời đồn đãi có rất nhiều sơ hở, nhưng vô cùng đáng tin, vì vậy truyền ra rất có mắt có mũi.

Vì vậy, Vinh Phi ở trong mắt Nghê Vân là một ngọn núi không thể vượt qua, những nương nương khác thì dễ nói, chỉ có vị Vinh Phi nương nương này từ đầu tới cuối đều rất được sủng, nàng ta có hơi không nắm chắc.

Nghê Vân vươn tay ra khỏi ống tay áo dày rộng, siết chặt cổ áo.

Ngày thu cây cỏ héo tàn.

Theo lý thì mùa này cũng không thích hợp để tuyển tú, nhưng đây chính là trận chiến sống mái cuối cùng của Ninh gia và Tiêu gia, Vĩnh Hi để sẽ không có không cho bọn họ cơ hội.

Vì vậy, sau khi Vĩnh Hi để trở lại cung được hai tháng, tuyển tú đúng kỳ hạn cử hành.

...

“Cây trâm cài đoan chính chút, đừng có hạ khí thế xuống, nương nương trong cung đều dễ nói chuyện, đến lúc đó cố gắng biểu hiện mình, cũng chưa hẳn là không thể như nguyện. Nghe nói, ngày đó Vinh Phi nương nương chính là dựa vào một điệu múa tay áo cùng với kỹ năng thêu kinh diễm tức thì, trở thành người đứng đầu trong nhóm tú nữ tài nghệ.” Nghê Vân an ủi cô nương đứng bên cạnh, khẽ thở ra một hơi, thời điểm đi tới ngoài cửa, vừa lúc nhìn thấy Cổ Uyển Uyển mang theo cung nữ đi tới.

Cổ Uyển Uyển ăn vận tinh tế, vẻ mặt lại dường như có chút mệt mỏi nhợt nhạt.

Nghê Vân ngăn ra, bước chân tiến vào điện cũng lập tức dừng lại: “Biểu tỹ?”

Cổ Uyển Uyển dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nghê Vân một cái: “Chuyện người vào cung ta đã nghe phụ thân nói, chẳng qua tuyển tú hôm nay chính là Hoàng Thượng tự mình xem xét, ta vị phân quá thấp, không giúp được người bao nhiêu, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính người...Nếu như không được chọn, bên ngoài vẫn có người nguyện ý cầu cưới với người.” Nàng ta dừng một lúc, giữa đầu mày hơi nhíu, hồi lâu mới cười một tiếng, từng bị người khác uốn nắn một tác lại một tác, dường như hằn trên gương mặt không phải là vẻ tươi cười mà thêm mấy phần khổ sở. Nàng ta nhẹ giọng nói: “Nếu như được chọn, cũng không có gì tốt.”

Nghê Vân tất nhiên không hiểu ý tứ trong lời nói của Cổ Uyển Uyển, chỉ coi như nàng ta đang lăm bằm lầu bầu.

“Biểu tỹ, vị Vinh Phi nương nương kia là người thế nào?” Nghê Vân đi vào một bước, hạ thấp giọng hỏi.

Cổ Uyển Uyển trầm mặc một chút, lắc đầu một cái: “Ta không biết.”

Nàng ta là thật sự không biết.

Trong mắt Nghê Vân, giọng của nàng ta có thể xem như là tối tăm vô lực, giống như tất cả kiêu ngạo ban đầu ở Cổ gia đều không còn tồn tại vậy.

Nghê Vân không khỏi nghĩ đến hai năm trước nhìn thấy Cổ Uyển Uyển, thân là đích nữ của quan to nhất phẩm, sự cao quý và kiêu ngạo trên người nàng ta so với bây giờ thật sự là khác nhau một trời một vực.

Chẳng lẽ hoàng cung thực sự có thể khiến cho một người phụ nữ nhanh chóng trưởng thành, từ một thiếu nữ tươi sáng trở thành một phụ nhân lòng đầy sầu muộn? Thật là không thể hiểu được.

Cổ Uyển Uyển không mấy hứng thú bước vào trong điện, sau đó lại đến mấy vị nương nương, nhìn qua sắc mặt ngược lại bình thường hơn nhiều, thấy tú nữ ăn mặc xinh đẹp mê người cũng không có phản ứng gì quá kích động, chỉ xem như không nhìn thấy.

Lúc Nghê Vân được thông truyền vào điện, ánh vào mắt là đại điện uy nghiêm, nàng ta cúi đầu, thậm chí sau khi hành lễ, lúc ngẩng đầu lên cũng không dám nhìn Hoàng Đế ngồi trên cao, chẳng qua là hơi liếc thấy một bóng người ở vị trí đầu tiên bên tay trái hần, nàng ta vốn nghĩ rằng nương nương trong cung đều mang dáng vẻ tú mỹ nhưng lại thích nghiêm mặt giả vờ uy nghi, mà vị nương nương này lại tươi cười nhẹ nhàng. Trên mặt nàng ấy dường như chưa từng trang điểm gì cả, nhưng màu da lại trắng nõn, mi mục mỏng manh.

Là một mỹ nhân hiếm thấy a.

Thần sắc Nghê Vân bình tĩnh, đột nhiên nhớ lại lời đồn đãi nghe thấy lúc trước, nghĩ đến vị này chính là Vinh Phi nương nương vô cùng được sủng ái đi? Nàng ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Đế ngồi bên trên, không biết Vinh Phi nói điều gì, chỉ thấy hần nghiêng mặt, ánh mắt nhu hòa nhìn Vinh Phi, dáng vẻ vô cùng chuyên chú.

“Người biết tài nghệ gì?” Nhắc nhở của Ngụy công công gọi tỉnh Nghê Vân, liền vội vàng nói: “Thần nữ vũ nghệ không tinh, ngày thường đối với thi thư có chút tìm hiểu.”

Chờ lúc nàng ta đang muốn nói sẽ làm một bài thơ, vị Vinh Phi nương nương ngồi trên kia lại đột nhiên như nghĩ đến cái gì mà hỏi: “Người thường ngày có thích xem y thư không?”

Nghê Vân sửng sốt một chút: “Cũng từng...xem qua một ít.” Nàng ta không biết vị sủng phi nương nương này vì sao chỉ đặt câu hỏi với mình, nhưng lời chưa đi qua não, chờ đến lúc tỉnh hồn lại, lại phát hiện bản thân đã nói ra rồi.

Tân Cửu rốt cuộc bắt đầu nhìn thẳng: “Xem qua loại y thư nào? Còn các bản y thuật chép tay đơn lẻ thì sao?”

Thấy Tân Cửu liên tục ra câu hỏi, Vinh Hi để cũng đưa ánh mắt nhìn sang.

Nghê Vân chỉ cảm thấy ánh mắt đó giống như thanh đao đặt lên người mình vậy, lúc này thì còn nhu hòa cuối cùng thì một chút cũng không thấy. Lúc này, nàng ta đối với lời biểu tở nói ở trước cửa đã mơ hồ có chút linh ngộ.

“Bản đơn chép tay cũng có mấy quyển.” Nghê Vân mặc dù không biết Vinh Phi nương nương tại sao lại chú ý đến mình như vậy, nhưng vẫn có thể nghĩ tới chuyện này dường như có liên quan đến bản thân từng xem một ít y thư. Trong nhà nàng ta thật sự có một vài y thư đơn lẻ, nàng ta đã từng đọc không ít, thỉnh thoảng hứng thú nổi lên thì giúp hạ nhân trong nhà xem ít bệnh vật trên người, lâu ngày cũng tập được một ít y thuật dễ hiểu. Chỉ là...lẽ nào hiện giờ tuyển tú còn phải kiểm tra y thuật của tú nữ như thế nào sao?

Đôi mắt Tân Cửu dần dần sáng lên: “Bản y thư người xem có cái nào từ Nam Cương truyền tới không?”

Tân Cửu cười đặt câu hỏi, rồi sau đó trong lòng yên lặng hỏi: “Hệ thống, nàng ta có phải là đóa hoa đào thứ mười hay không?” Cổ độc của Vinh Hi để nhất định có thể giải, trong suy đoán của Tân Cửu, hệ thống bắt mình làm một vài chuyện nhìn thì không có chút gì khác thường, trên thực tế từ đầu tới cuối đều bảo vệ lợi ích của Vinh Hi để, nhiệm vụ để nàng cản đao thay Vinh Hi để mặc dù thù lao không ít nhưng cũng bớt đi đau khổ thể xác cho Vinh Hi để, sau đó Bách Thảo Thần Châm và Bách Bộ Xuyên Dương trên người nàng cũng rất thuận tiện trợ giúp Vinh Hi để giành được Nam Cương, xem như là vì chiến tích của hần mà thêu hoa trên gấm.

Hiện nay, Vinh Hi để trúng phải cổ độc của đóa hoa thứ tám là Tang Hoa, mà hoa đào thứ tám và hoa đào thứ chín sau đó đều không thể giải cổ cho Vinh Hi để, vậy thì dựa theo tư duy nhất quán của hệ thống mà đoán, nhất định có một cơ hội có thể làm cho cổ độc của Vinh Hi để được giải trừ, cơ hội này có khả năng nhất chính là đóa hoa đào thứ mười mà nàng chưa từng gặp mặt.

Nữ nhân có thể đến gần Vinh Hi để cũng có thể giải độc cho hần, vốn dĩ trong cung cũng không có người nào để chọn được, vì vậy chỉ có nhóm thiếu nữ mới vào cung là có khả năng nhất.

Xem như là vì Vinh Hi để, nàng cũng phải nhanh chóng tìm được đóa hoa đào thứ mười. Trong lòng nàng nghĩ là bản thân vì hoàn thành nhiệm vụ mới vội vàng như vậy, nhưng từ đáy lòng luôn có một thanh âm nói với nàng rằng: Đừng tự lừa mình dối người nữa. Nàng nghĩ, là, nguyên nhân mà nàng vội vàng như vậy đúng là có một phần nhỏ là bởi vì Vinh Hi để.

Bởi lẽ, dẫu sao đã từng cùng nhau chiến đấu, cũng từng thân thiết da thịt, thân thể đối phương không bệnh tật gì, lúc nàng rời đi cũng có thể yên tâm.

Bên này, lời của Tân Cửu vừa ra khỏi miệng, Vinh Hi để gần như lập tức hiểu rõ, ngón tay hần khoắc lên trên tay vịn khẽ giật, trong đầu hết lần này đến lần khác tái diễn cảnh Tân Cửu đặt câu hỏi, một cảm giác ầm ập từ từ tản ra ở trong lòng.

Hệ thống ghen một hồi, sau đó thì không lên tiếng. Nhưng mà phương thức nói một nửa giữ một nửa này lại làm Tân Cửu vô cùng nóng nảy: “Trái lại là thể nào?... Có thể nói luôn một hơi hay không? Đừng có thử dài a.”

Giọng điện tử thanh thúy của hệ thống có chút uể oải: *

*trong bản raw, chỗ này bị bỏ trống.

Cảm nhận được tâm tình của hệ thống có hơi suy sụp, Tân Cửu rũ mắt, không biết phải an ủi như thế nào, nhưng có thể cảm giác được hệ thống dường như bị chấn động rất mạnh bởi tin tức mà mình thăm dò được. Nàng trừng mắt nhìn, trong lòng hỏi: “Là ai?”

Lần này, hệ thống qua hồi lâu cũng không lên tiếng.

45. Chương 45

Bên trong đại điện so với trước đó thì an tĩnh hơn nhiều.

Rất nhiều tú nữ trước khi vào cung đã từng nghe nói tới vị Vinh Phi nương nương Tân Cửu này được sủng ái nhất hậu cung, Tân Cửu năm nay mười sáu mười bảy tuổi, thậm chí so với đại đa số tú nữ lần này còn trẻ hơn rất nhiều, song đã leo lên phi vị. Nhưng đến khi nàng tuổi xuân không còn, mọi người ở đây cũng vậy, trước lúc đó, ai cũng không dám bảo đảm Tân Cửu ở dưới mí mắt mình còn nhận được thánh sủng.

Tân Cửu cứ vậy mà liên tục đặt câu hỏi với một tú nữ, không biết rốt cuộc là y thuật của tú nữ kia tốt, hay là có tâm muốn hạ thấp khí thế của nhóm tú nữ.

Nghê Vân đứng ở giữa đại điện, không kiềm được mà gương mặt nhìn thần sắc của vị Vinh Phi nương nương ngồi bên trên một chút. Tân Cửu yên lặng khiến cho bốn phía an tĩnh hơn nhiều, một mình Nghê Vân đứng ở nơi này dưới mí mắt của một vài quý nhân, mỗi thời mỗi khắc đều cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn mình chằm chằm, không kiềm được mà cảm thấy da đầu tê dại.

Nàng ta khẽ giật môi, trong lòng thấp thỏm, có hơi không nắm bắt được ý tứ của Vinh Phi.

Tân Cửu tất nhiên không phải đang ra oai phủ đầu với ai, nàng bây giờ đều đặt tinh thần lên hệ thống, người không nên trở thành đóa hoa đào thứ mười...sẽ là ai? Chỉ còn lại một đóa hoa đào cuối cùng, hệ thống có thể nào ngăn vạn lần dừng xảy ra vấn đề a...Tân Cửu lặng lẽ suy nghĩ, trong lòng cũng đang không ngừng thúc giục hệ thống.

Nữ nhân xuyên việt sau đó sẽ là nữ nhân trọng sinh?

Tân Cửu trợn mắt há hốc mồm, nàng là xuyên tới một cái thời không nào đây a!

“Vậy, vậy phải làm thế nào? Chắc không cần ta đền mạng chứ?” Tân Cửu cau mày suy nghĩ, oan hồn của

nguyên chủ là bởi vì hệ thống quá nhiều nên mới có thể bị đánh tan, trên thực tế thì không có chút quan hệ gì với mình, dựa vào cái gì mà muốn nàng đền mạng?

Nàng mặc dù không sợ chết như thế nào, nhưng cũng không thể chà đạp tính mạng của mình như vậy.

“Cho nên chỉ vì nhiệm vụ của người mà muốn ta phải can đảm hiến thân hay sao?” Tân Cửu dĩ nhiên không vui. Nàng học theo dáng vẻ như cười như không của Vĩnh Hi Đế khi lặp lại những lời này, cố ý tăng thêm hai chữ “người” và “ta”, ngược lại khiến cho hệ thống cũng có chút áy náy. Vì vậy, nó rất nhân tính hóa mà do dự một chút, lần nữa bày tỏ nguyện ý tăng thêm nhiều lợi ích.

Giọng nói điện tử thanh thúy của hệ thống vừa mới dứt, trước mắt Tân Cửu liền hiện ra một màn ảnh trong suốt màu xanh da trời, tương tự với trò chơi giao diện cửa hàng, bên trong phân loại vô cùng đầy đủ, từ thứ bay trên trời đến chạy trên đất rồi bơi dưới nước, chiếc nhẫn trữ vật, hắc ma pháp, thậm chí còn có tác phẩm luyện kim của đại sư luyện kim ở dị giới, mỗi một thứ vật phẩm ở trong mắt Tân Cửu đều là loại có tiền mà không mua được, thậm chí nàng còn nhìn thấy ở dưới góc phải có một thanh công cụ thuyết minh một vài thông tin liên quan đến hệ thống cửa hàng.

Trong đó có hai quy định không thể thay đổi. Một là người có Điểm Mị Lực không đạt tới 100 thì không được phép tiến vào cửa hàng, thứ hai là mỗi một món vật phẩm trong cửa hàng đều không thu tiền mặt hiện ngân, chỉ có thể dùng kim tệ mà hệ thống ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ đến đổi. Tân Cửu không nhìn được mà đưa ánh mắt nhìn về phía bảng tư liệu nhân vật, nhất là Kim Tệ trước kia luôn cho rằng không có nhiều tác dụng nhất.

1 - Điểm mị lực: 120

2 - Độ hảo cảm của Đế Vương: 94

3 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 8/10

4 - Kỹ năng: Điểm Đạm Đáng Yêu, Cao Quý Lãnh Diễm, Lưu Vân Phi Tụ, Quỷ Hoa Bảo Điển, Bách Thảo Thần Châm, Bách Bộ Xuyên Dương, Mãn Hân Toàn Tịch, Độc Thư Bách Biến, Đạp Tuyết Vô Ngân, Thời gian làm lạnh “Nửa Chén Trà”.

5 - Mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này: 80%, 0%

6 - Mức độ hoàn thành tất cả nhiệm vụ: 79%

7 - Kim tệ: 1000

Trên màn hình hiện ra, cho đến bây giờ nàng chỉ có 1000 kim tệ, mà 1000 kim tệ mua sắm ở cửa hàng... Tân Cửu dùng cách tra tìm dựa theo giá tiền, màn hình xoẹt xoẹt xoẹt xuất hiện một hàng chữ “xin chờ”, sau đó từng dãy vật phẩm trải qua sàng lọc được sắp xếp chỉnh tề trên màn hình.

Những vật phẩm này đều được thu nhỏ hình dáng lại, mỗi một bức ảnh cũng trông rất sống động, có thể nhìn ra hình dáng cụ thể của vật phẩm rõ ràng, mà sẽ không khiến cho những người lần đầu tiến vào cửa hàng bị lóa mắt với tên của vật phẩm.

Trong đầu nàng không chế màn hình lật qua từng trang một, nhìn từng món vật phẩm hoa lệ xuất hiện trước mắt rồi biến mất, cho đến khi lật qua trang thứ mười sáu, ở trước mắt có vật gì đó lóe lên.

Tân Cửu theo thói quen không chế “lật” trang mạng qua, cho đến khi kéo tới trang tiếp theo nàng mới bỗng nhiên sững sốt. Hình như vừa rồi nàng nhìn thấy trên trang mạng trước đó có một chai nước thần kỳ đến từ dị giới, mà công dụng của nước này...vừa lúc vô cùng hữu dụng đối với nàng.

Nàng dừng lại hai giây, lập tức chỉ huy lật trang mạng trở lại.

Trên hình ảnh thu nhỏ là một bình nước màu trắng giống với chiếc bình ngọc trong tay Quan Âm, chất lỏng bên trong xanh trong xanh trong, trong suốt giống như đang hút cạn tinh hoa màu xanh trên trời. Tân Cửu rung động. Nội tâm nàng hoảng sợ không phải bởi vì màu sắc của thứ nước này, mà là bởi vì tên của nó: Nước giải cổ.

Có thể giải bất cứ cổ độc nào trên đời, có giá kim tệ là 300.

Mặc dù có nhiều bảo vật kỳ lạ hiếm có khiến người khác hận không thể thu vào mình, nhưng duy chỉ lúc Nước Giải Cổ xuất hiện, những vật phẩm khác trong mắt Tân Cửu trong phút chốc đều trở nên ảm đạm.

Bảo vật luôn có, nhưng cơ hội thì chỉ có thể gặp không thể cầu.

Tự đáy lòng Tân Cửu vì vận khí tốt của Vĩnh Hi Đế mà tán thán, sẵn khoái đáp ứng trao đổi lợi ích mà hệ thống đã nói, cũng lập tức tiêu phí ba trăm kim tệ mua Nước Giải Cổ.

Hệ thống nhận được tin đồng ý từ Tân Cửu, dường như cũng thả lỏng không ít, vì vậy sung sướng cười điên hai tiếng đoạn bận rộn thu thập một đồng đồ vật cùng Tân Cửu xuyên trở về hiện đại.

Thời điểm hệ thống vận hành với cường độ cao sẽ tiêu hao khí lực của Kí Chủ, cho nên sau khi Tân Cửu và hệ thống thống nhất ý kiến, cả người Tân Cửu như mất thăng bằng, không ra được chút sức lực nào, mà cơ thể nàng bởi vì mất sức nên chân mềm nhũn, rồi trực tiếp té xuống từ trên ghế.

Suýt chút nữa làm người đối diện quỳ rạp.

Nghê Vân đang chờ Tân Cửu lên tiếng thì há miệng kinh ngạc: “...”

Vĩnh Hi Đế luống cuống tay chân tiếp lấy người nàng. Môi hắn mím chặt, hai đường vân môi gần như biến thành một. Đúng lúc này, ngoài cửa có thị vệ hoảng hốt tới bẩm báo rằng bên ngoài cung, tư binh của

Ninh gia và Tiêu gia đã canh giữ bên ngoài hoàng cung, hai người dùng danh nghĩa tiêu diệt Thanh Quân trắc* nên không chịu rời đi. Thanh Quân trắc, lời tuy nói như vậy, nhưng trên thực tế người nhận được tin đều hiểu, Ninh gia và Tiêu gia xem tình hình này là muốn bức cung rồi.

*Thanh Quân trắc (): là danh từ mang tính chính trị trong văn hóa chữ Hán thời cổ, hàm nghĩa chủ yếu của nó là “Thanh trừ loạn thần tặc tử bên cạnh quốc quân”, có nguồn gốc từ Trung Quốc. Danh từ này được nhìn thấy sớm nhất trong kinh thư “Công Dương Quyền” ở phần “Địch công thập tam niên”. Theo Wikipedia.

Vĩnh Hi Đế lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa một cái, đôi mắt hần giống như đầm lạnh giếng sâu, cho dù nghe thấy chuyện Ninh gia và Tiêu gia bức cung thì thần sắc cũng không chút chấn động, như thể đã sớm biết chuyện này vậy. Vĩnh Hi Đế siết chặt cơ thể mềm nhũn của Tân Cửu trong ngực, nhẹ nhàng phân phó nói: “Truyền thái y.”

Một đám hề nhảy nhót mà thôi, nếu dám có gan điều động toàn bộ, thì cũng đừng trách hần một lưới bắt gọn.

Vĩnh Hi Đế ôm Tân Cửu xoay người, Ngụy Đức Hải ở phía sau nhìn tú nữ ở trong điện một chút, mặt đầy nghi hoặc: “Hoàng Thượng...này, tuyển tú vẫn chưa kết thúc mà?”

“Ninh gia và Tiêu gia dùng tuyển tú để thu hút sự chú ý của trẫm, trẫm còn phải thực sự để cho bọn họ lợi dụng sao?” Vĩnh Hi Đế hừ lạnh một tiếng: “Trông chừng các nàng cho trẫm, sau khi lòng bất phản tặc thì để họ trở về.”

Còn như...Vĩnh Hi Đế rút cuộc ghé mắt nhìn phi tử có phẩm cấp cũng có mặt một chút, trầm giọng nói: “Các người cũng trở về đi, không có chuyện gì thì đừng lắc lư bên cạnh trẫm.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Ngụy Đức Hải lúc này mới hiểu ra, khó trách trong toàn bộ quá trình tuyển tú, Hoàng Thượng luôn tâm thần bất an, thì ra vốn dĩ đồng ý tổ chức tuyển tú là vì muốn dẫn dụ đội ngũ của hai nhà Ninh Tiêu ra.

Hần ta cúi đầu xuống, đem phát trần phát qua nâng trên cánh tay, phân phó đôi câu với tiểu thái giám ở sau lưng, rồi hướng về phía Vĩnh Hi Đế một đường chạy tới.

Nhìn dáng vẻ kia của Vinh Phi nương nương, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chẳng lẽ là đêm qua bị cảm lạnh?

Trong đại điện, mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết là vì hai nhà Ninh Tiêu to gan mà tặc lưới tầm tặc, hay là vì lãnh ngôn lãnh ngữ của Vĩnh Hi Đế mà hoảng sợ, hoặc là đều có cả.

46. Chương 46

“Không thoải mái?” Giọng nói mềm mại của nam nhân vang lên bên tai.

Tân Cửu nắn nắn chiếc bình chứa Nước Giải Cổ đột nhiên xuất hiện trong tay, bỗng có chút xoắn xuýt. Tuy nói trên người mình sẽ luôn xuất hiện những kỹ năng kỳ kỳ quái quái, nhưng đối với chuyện mấy ngày trước hãy còn thúc thủ vô sách với Tương Tư cổ, mấy ngày sau lại là hiện tượng có thể lấy ra giải được đây vô căn cứ, cho dù là người ngu ngốc đi chăng nữa cũng có thể cảm giác được không đúng, huống chi đối phương lại là Vĩnh Hi Đế.

Tân Cửu liếc trộm hắn một cái, vừa che chiếc bình nhỏ đồng thời còn gắng sức nhướn người lên, giống như động tác của Phượng Hoàng khi nhào đầu và chén cơm nhỏ vậy, nàng cũng lập tức nhanh chóng dựa lên bả vai Vĩnh Hi Đế.

Hai cánh tay thon như ngó sen của nàng vòng lên cổ hắn, cầm tựa lên vai hắn, giống như muốn dung hòa bản thân vào trong cơ thể của đối phương vậy.

Trong lòng than thầm một tiếng, làm chút chuyện tốt thực không dễ mà.

Sợi tóc mượt mà bên má Tân Cửu rơi lên gò má của Vĩnh Hi Đế, hắn nâng cơ thể đầy hương thơm trong ngực, nơi khoe mắt chỉ có thể nhìn thấy gáy tóc đen mượt của nàng, trong lòng Vĩnh Hi Đế cảm thụ sự âm áp lướt qua, hắn không phải quân tử ngồi yên không động, nhưng hôm nay ôm người thương yêu trong lòng hắn lại không mang quá nhiều dục vọng như trước kia, ngược lại thần sắc lộ vẻ yên bình.

Trên tay phải là chiếc bình cổ dài bụng tròn đựng Nước Giải Cổ, chất lỏng màu xanh thắm đầy mê hoặc, xem qua sách hướng dẫn, màu sắc của loại thuốc này ở dị giới là hết sức phổ biến, mặc dù nhìn không giống như thứ giải cổ, nhưng hiệu quả trị liệu lại thực sự tốt đến kỳ lạ.

Tân Cửu rót nước thuốc vào miệng, hai tay tạo khoảng cách với Vĩnh Hi Đế, ngay sau đó đôi môi đỏ thắm liền hôn lên đôi môi hắn, đầu lưỡi xin xắn ở bên khoe môi hắn khe khẽ lả lướt, sau đó thuận theo khớp hàm hé mở mà quất quýt lấy đầu lưỡi mềm mại bên trong, một thứ hương vị ngọt ngào phiêu tán giữa hai người, từng giọt chất lỏng thơm nồng từ trong miệng Tân Cửu trượt vào miệng Vĩnh Hi Đế.

Bình ngọc nhỏ chứa Nước Giải Cổ không còn giải được màu xanh thì rạn nứt từng mảng, vật này tựa như mang theo kỹ năng dưỡng hóa vậy, chất lỏng bên trong không còn, bản thân chiếc bình của nó ở trong tay phải Tân Cửu trực tiếp hóa thành bột, thậm chí ngay cả mảnh vụn cũng không lưu lại.

Bản thân những thứ ở bên trong cửa hàng lấy ra ngoài đã đủ nghịch thiên, cho nên sau khi bình ngọc nhỏ chứa đựng nước thuốc được sử dụng sẽ làm theo trình tự tiêu hủy tự động cũng là hợp tình hợp lý. Loại hiện tượng đột phát này, nếu đổi lại là những người khác có lẽ sẽ tiếc nuối một phen, bất quá đối với Tân Cửu mà nói, bình ngọc có thể lập tức tiêu hủy thực sự là không thể tốt hơn nữa.

Trong tay nàng nắm giữ vật này, chung quy vẫn là sợ bị người khác phát hiện.

Muốn Tân Cửu tự động dâng lên nụ hôn cũng là rất không dễ dàng gì.

Vĩnh Hi Đế ngây ngẩn, hơn nữa là mừng rỡ trực tiếp ngừng động, đoạn nâng lưng nàng lên, ngẩng đầu mạnh mẽ mút lấy miệng lưỡi của nàng một phen, cho đến khi hai người từ từ đỏ mặt đến mang tai mới ngừng lại.

Vị ngọt trong miệng còn chưa tan đi, lúc đầu chỉ cảm thấy hương vị này nồng nàn xa xôi, rằng môi lưu hương, sau đó mới phát hiện khi hấp thu chất lỏng trong miệng rồi nuốt xuống ngay cả thân thể cũng theo đó mà nhẹ nhàng hơn, Vĩnh Hi Đế từ trong miệng hiểu ra, hồi thần lại thể nhưng phát hiện Tân Cửu lại đang mệt mỏi ngủ mất.

Mấy ngày nay, Cửu nhi lúc nào cũng động một chút là mệt mỏi rồi, có lúc cùng Phượng Hoàng chơi đùa cũng có thể mệt ngủ, buổi tối cũng bắt đầu lên giường thật sớm, có lúc khi hắn phê duyệt xong tấu chương Cửu nhi đã mơ màng lim dim, cái dáng vẻ ủy khuất giãy dụa muốn tỉnh lại từ trong mộng nhưng làm thế nào cũng không tỉnh táo được, Vĩnh Hi Đế thật sự là yêu cực dáng vẻ giường vuốt mèo nhỏ rầm rầm rì rì bất đắc dĩ đó của nàng...

Ánh mắt Vĩnh Hi Đế hơi chuyển, lúc Tiên Đế còn sống, từng có phi tử mang thai cũng có triệu chứng như vậy...Mỗi ngày đều hận không thể thời thời khắc khắc được ngủ, lại rất dễ mệt mỏi.

Chẳng lẽ là?

Vĩnh Hi Đế nắm lấy hai tay Tân Cửu cẩn thận hơn mấy phần, ánh mắt hắn ôn nhu quan sát ở bụng nàng, hắn cố gắng như vậy, tất nhiên là vì nguyên nhân này, huống chi từ lúc hai người thân thiết da thịt cho đến bây giờ đã tròn một năm, hài tử xuất hiện lúc này tính ra thì thật sự là chậm.

Bất quá...hài tử của hắn và Cửu nhi, tất nhiên là quý giá nhất. Chẳng qua là hoàng nhi a, khi không người để phụ hoàng đợi lâu như vậy, phụ hoàng trái lại thì không sao, ngày sau cũng không thể giẫy vò mẫu phi người.

Không, hắn là mẫu hậu mới đúng, Cửu nhi sẽ là mẫu hậu của hoàng nhi.

Vĩnh Hi Đế nghĩ tới nghĩ lui, thậm chí tới sau hôm nay hai gia tướng Ninh Tiêu không còn tồn tại, đến lúc đó hắn nhất định phải phong Cửu nhi làm Hậu, chẳng qua là nếu hai người thực sự một lần là trúng, trong bụng Cửu nhi có hài tử của hắn, vậy đại diện phong Hậu phải dời ngày cử hành.

Sự thật chứng minh, có một số việc chính là cứ tới như vậy khiến cho người ta không kịp phản ứng.

Thái y tư lịch sâu y thuật cao mãi mãi đều mang theo một chòm râu to, đi đường run rẩy, giống như cây cao lương trong đồng ruộng vậy. Lão thái y trong Thái Y viện hai tháng trước vừa có được Miêu nữ Nam Cương, đang cần cù siêng năng bắt chắp ngày đêm nghiên cứu độc tính trong huyết dịch của nàng ta, chính là để giải cổ độc trên người Hoàng Thượng. Bản thân Tương Tư cổ đã nan giải, lại gặp loại người từ nhỏ đã bị độc được dưỡng thành độc nhân nuôi cổ, tuy biết rõ giải pháp nhưng bởi vì huyết dịch kịch độc nên

không biết phải ra tay từ đâu.

Lão thái y gần như sàu đến bạc tóc.

Lần này bị Ngụy công công khẩn cấp truyền tới, ông ta còn nghĩ rằng Tương Tư cổ trong cơ thể Hoàng Thượng lại trở nên trầm trọng, không nghĩ tới quay đầu lại thấy Hoàng Thượng sắc mặt hồng nhuận, không giống với dáng vẻ như cổ độc phát tác.

“Hoàng Thượng.” Lão thái y chậm rãi chào một cái, sắp sửa trình trọng quỳ xuống dập đầu, Vĩnh Hi Đế phát phát tay, trực tiếp để cho ông ta đi vào phòng.

Căn phòng trải thảm dày nhìn qua vô cùng ấm áp, khoan khoái dễ chịu.

Trên bệ cửa sổ còn bày rất nhiều cây nhỏ xanh tươi, hiện giờ cây cỏ đa phần đều mang màu sắc khô héo, hoa cỏ đặt ở bên phòng có nhiệt độ đảm bảo, nên không đến nỗi giống như bên ngoài mà biến sắc, bất quá nhìn qua cũng có chút ử rũ, đoán chừng qua một thời gian ngắn nữa cũng sẽ suy tàn đi nhiều.

Một con chó trắng như tuyết nài thanh nãi khí kêu, hai cặp chân nhảy nhót chạy tới, cái đuôi nhỏ vẫy vẫy vui sướng. Có lẽ là trên người lão thái y mang theo vị thuốc sơn sâm hoang dại tương đối nặng, hơn nữa trong ngày thường còn chú ý dưỡng sinh, nên Phụng Hoàng đối với vị thái y đã đến đây hai lần này có hảo cảm kỳ lạ, so với thái độ của Vĩnh Hi Đế thì tốt hơn không chỉ nhất tinh bán điểm.

Vĩnh Hi Đế cau mày nhìn vật nhỏ bên dưới, tùy tiện dùng chân đẩy nó qua một bên, đồ chơi này cả người rụng lông không nói còn luôn không coi ai ra gì, xem ra cần phải để Ngụy Đức Hải tự mình giáo dục một chút, cái gì gọi là lễ phép tôn ti. Vĩnh Hi Đế sắc mặt lạnh nhạt híp mắt một cái.

Phụng Hoàng: “...” Đi ngang qua xin chú ý dưới chân, nó chẳng qua chỉ là một con cún nhỏ.

Lão thái y từ trên mạch chằm* thu tay về, vuốt ve chòm râu giống như lão gia gia bán kẹo hồ lô trên đường, vừa nói lời chúc mừng vừa cho Vĩnh Hi Đế một câu trả lời xác định.

*mạch chằm (): chiếc gối để người bệnh kê tay lên khi bắt mạch.

Dù đã sớm có hoài nghi, nhưng khi thực sự nghe thấy khó tránh khỏi kinh ngạc.

Vui sướng cùng với tình thương của người cha trong nháy mắt xông lên não, giống như hận không thể nảy mầm, loại tình cảm mãnh liệt này khiến cho Hoàng Đế luôn luôn khắc chế lần đầu tiên trở nên bối rối.

Hắn cần phải bình tĩnh.

Biểu tình trên mặt Vĩnh Hi Đế tương đối khó đoán, cuối cùng trực tiếp từ trên mép giường đứng dậy chấp tay sau lưng đi ra nội thất, sai người ở ngoài cung thông truyền Học sĩ Hàn Lâm viện Tần Chính Ca.

Hoàng hôn vừa khuất, trong cung đã gần đến giờ nghiêm cấm vào đêm.

Tần Chính Ca vốn đã lên giường từ sớm lại bị một lời khẩu dụ của Hoàng Thượng kéo ra từ trong chăn, hắn ta xoa xoa huyết thái dương, suy nghĩ một chút vài chuyện rắc rối trên triều đình gần đây, ngoại trừ chuyện hai nhà Ninh Tiêu mưu nghịch có hơi nghiêm trọng, còn lại...hình như cũng không đến mức sẽ khiến Hoàng Thượng hơn nửa đêm triệu mình đến a.

Tần Đại Học sĩ vẻ mặt mờ mịt đi theo tiểu thái giám dẫn đường tới Ngự Lung điện.

Đèn tường Cửu Long cao lớn lấp lánh như sao, ngoài phòng còn hơi tỏa sáng, bên trong Ngự Lung điện cũng đã được lên đèn.

“...Hoàng Thượng.” Tần Chính Ca bị Vĩnh Hi Đế nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, bất đắc dĩ chấp tay: “Hoàng Thượng, mệnh thần đã tới, có chuyện gì cần phân phó ạ.”

“Không có chuyện thì trăm không thể triệu người đến hay sao.” Huyền bào Đế Vương trầm mặt, rất có tư thái một lời không hợp liền rút đao choảng nhau.

Tần Đại Học sĩ thấy rõ thần sắc của Hoàng Thượng, trong lòng buồn bực không thôi, vẻ mặt không gợn sóng, biểu tình này so với ngày xưa thì bình thản hơn, chẳng lẽ hôm nay ai khiến Hoàng Thượng bực bội rồi?

“Hoàng Thượng có mệnh, thần không dám không nghe theo.” Tần Đại Học sĩ cũng là một người có thể co dãn, mặc dù sẽ không tỏ ra a dua nịnh nọt này kia, bất quá đối với đạo lý vua tôi vẫn rất học hỏi, như Vĩnh Hi Đế giết cha trăm huynh có tính khát máu*, có thể cùng hắn làm bạn, tương tự cũng phải là người có thể đối đáp biểu lộ ra tính cách thật, cho nên vừa là bề tôi vừa là bạn của Vĩnh Hi Đế, Tần Chính Ca chính là người đó.

*nguyên văn là “sát” (thị = thích, nghiện; sát = giết). Ý nói tính cách của VHĐ khá cuồng bạo, khát máu.

Dường như đã sớm biết lời giải thích của người đối diện, Vĩnh Hi Đế hừ lạnh một tiếng, nâng bầu rượu ở trên bàn ném cho hắn ta, còn bản thân mình thì phi thân lên mái nhà.

Ở giữa mái đình bốn góc, huyền bào Đế Vương ngồi nghiêng trên ngói lưu ly, cầm bầu rượu trong tay rót vào miệng, Hoàng Đế uống đương nhiên là rượu ngon, nhưng khi nhìn thấy rượu chảy xuống từ trên cổ Vĩnh Hi Đế, Tần Đại Học sĩ liền đau lòng, hành động này là phỉ của trời cổ nào a.

Bất quá...vẫn là lần đầu tiên thấy một mình Hoàng Thượng tĩnh lặng uống rượu, cứ giống như không phải đang uống rượu, mà là một loại tâm tình vô cùng kiềm nén.

Tần Chính Ca khẽ than một tiếng: “Hoàng Thượng có phải là có chuyện phiền lòng?”

Trong mắt hắn, chuyện khiến Vĩnh Hi Đế phiền lòng chắc chắn phải cao đến trình độ quốc tế, bởi vì người như Sở Dịch, hắn chưa bao giờ vì chuyện vặt vãnh mà buồn phiền, có thể khiến hắn kiềm nén kiểu này, nhất định là quốc gia đại sự vô cùng nghiêm trọng.

Tần Chính Ca đã sẵn sàng rửa tai lắng nghe.

Nhưng không nghĩ tới Vĩnh Hi Đế chẳng qua là lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, hừ một tiếng: “Người thì biết cái gì, trăm đang rất cao hứng.”

“A, đúng rồi...” Vĩnh Hi Đế dừng một chút, đột nhiên vô cùng xấu xa nhếch môi, nghiêng ngẫm cười một tiếng: “Người chưa từng cười vợ như người...đúng là sẽ không hiểu được.”

Nói xong câu này, tâm tình vui vẻ mà thần nhiên phóng dao, Vĩnh Hi Đế nắm bầu rượu cười khẽ một tiếng, sau đó rốt cuộc không nhìn được mà càng cười càng lớn.

Hắn thực sự, cao hứng vô cùng.

47. Chương 47

Lần này, Tân Cửu ngủ rất lâu, có lẽ là hệ thống mở cửa hàng cần năng lượng quá lớn, trực tiếp rút hết thể lực còn dư lại không nhiều của nàng, vì vậy, lúc nàng tỉnh lại lần nữa, trời đã hoàn toàn tối mịt.

Chỗ này là nội thất bên trong Ngự Lung điện, không có khẩu dụ thông truyền của Vĩnh Hi Đế, không ai dám đi vào.

Vậy nên trong phòng vắng vẻ, không có ai.

Tân Cửu vén chăn lên, chỉ thấy bên ngoài phòng có mấy bóng người đang đứng, mơ hồ còn có thể nhìn ra hình dáng của họ qua ánh đèn từ ngoài phòng rọi vào, làm cho Tân Cửu đang đắm mình trong bóng đêm hơi chút an lòng.

Chiếc chăn hơi ma sát trên mặt giường, phát ra tiếng vang khẽ khàng, sau đó trên mặt đất giống như có vật gì đang phập phồng cánh mũi hô hấp thô nặng, tiếng ma sát cùng với tiếng thở dồn dập giống như đang chạy về phía nàng.

Càng cách càng gần, mơ hồ có thể thấy rõ trước tiên là hai móng vuốt nhỏ trắng như tuyết, móng vuốt giống như đóa hoa mai nhỏ, từng bước từng bước đạp bịch bịch lên thảm nhưng, vô cùng khả ái.

“Nhi tử?” Tân Cửu cúi thấp người, đối diện với ánh mắt lạnh lợi của Phượng Hoàng, động vật nhỏ mang bộ lông trắng như tuyết ngửi mùi liếm láp lên ngón tay Tân Cửu, bề mặt lưỡi của nó có chút xù xì, không trơn nhẵn như con người, phía trên ẩm ướt, liếm lên ngón tay Tân Cửu đều là nước miếng của nó.

Phượng Hoàng “ô ô” nhỏ hai tiếng từ trong cổ họng, nó không giống như ngày thường vui vẻ ngẩng cao “uông uông” sủa to, tinh thần cũng không phấn chấn như biểu hiện vào ban ngày.

Phải biết rằng từ khi phát hiện mình có thể sửa loạn đầy trung khí mười phần, mỗi ngày Phượng Hoàng đều sẽ “uông uông” mấy tiếng, để chứng minh cảm giác tồn tại của mình, thời điểm an tĩnh như này thật đúng là hiếm thấy.

Giống như trẻ con vào buổi tối giầy vò đủ rồi, ban ngày sẽ không chịu được mà buồn ngủ vậy.

Phượng Hoàng đại khái là mệt mỏi.

Tân Cửu nghĩ thầm.

Hiện tại trời đã tối, nàng đã ngủ bao lâu rồi?

Tân Cửu nhắm mắt suy nghĩ một chút, hình như là hệ thống có tự nhủ câu gì, sau đó ý thức của mình liền chìm vào một vùng tối tăm, bốn phía dường như đang xoay tròn, thậm chí trong lỗ tai còn vang lên âm thanh ong ong, giống như một người một đêm không ngủ cho dù có mở to mắt cũng xuất hiện triệu chứng choáng váng vậy, trong phế phủ sản sinh cảm giác khó chịu như muốn thoát ra ngoài.

Bất quá, nàng vẫn nhớ là mình rời đi tại nơi tuyển tú.

Nàng và Sở Dịch rời đi cùng nhau, nhưng Sở Dịch không có ở đây, cũng không biết sau khi tuyển tú sẽ làm gì? Hay là do những cung phi khác “liên đường hội thẩm”? Hoặc là hắc...sau khi đưa mình về Ngự Lung điện rồi quay trở lại tiếp tục tuyển tú?

Thế nhưng, dù cho có khả năng là điều thứ nhất hay có thể là điều thứ hai, trong lòng Tân Cửu đều có chút cảm xúc phức tạp khó mà nói ra được.

Vĩnh Hi Đế dù sao cũng là một Hoàng Đế, cho dù nàng không hiểu hết về Hoàng Đế Trung Quốc cổ đại nơi này, nhưng cũng là một Hoàng Đế trong một không gian song song. Xưa nay, người mang quyền cao chức trọng, luôn muốn có nhiều nữ nhân.

Mình cần nhiều hoa đào của hắc như vậy, chỉ là bởi vì hệ thống yêu cầu, không có lý nào hiện tại nhiệm

vụ đã hoàn thành ngay cả việc hoàng cung tuyển tú cũng muốn ngăn cản.

Sau khi cho Vĩnh Hi Đế uống Nước Giải Cổ, hệ thống thông báo đóa hoa đào thứ tám cũng bị tiêu diệt thành công, ngoại trừ 100 kim tệ và 10 điểm mị lực, hệ thống còn ban thưởng kỹ năng “Kỳ Môn Bát Quái” có liên quan đến bói toán.

Tên như ý nghĩa, trận pháp và đoán mệnh, đều là huyền học.

Huyền học, trong nhận thức của Tân Cửu vẫn luôn là thứ rất kỳ diệu, mặc dù trước khi xuyên không nàng đã từng đọc một cuốn sách “Chu Dịch” do tổ tông truyền lại, nhưng đáng tiếc rằng, quyển sách này dù rất hay, nhưng nàng một chút cũng không hiểu, cho nên tâm tư muốn học tập cũng phai nhạt rất nhiều. Nếu như không phải lần này hệ thống ban thưởng kỹ năng Kỳ Môn Bát Quái, phỏng chừng nàng cũng không nhớ nổi bản thân đã từng si mê thứ này.

Chẳng qua là, bây giờ có được kỹ năng bói toán, rõ ràng có cơ hội có thể thử nghiệm một chút, nhưng nàng lại không muốn dùng đến.

Bói một quẻ cho Vĩnh Hi Đế, xem sau này phải chăng Đế Hậu an hòa, con cái sung túc? Hay là vì mình? Cuộc sống sau khi trở lại Địa Cầu có được thuận lợi? Đường như cũng không cần gì phải thế.

Tân Cửu kéo chăn lên che mặt một chút, trên đó có hương vị của Sở Dịch, cũng có hương vị của Tân Cửu, hòa vào một chỗ tựa hồ phá lệ hài hòa. Tân Cửu ngủ một chút thì đặt xuống, nàng tùy ý sửa sang lại mái tóc dài khoác ở trên vai một chút, đoạn phủ thêm kiện áo khoác màu đỏ nhạt rồi bước ra ngoài.

Đang đứng bên ngoài canh giữ là Văn công công, còn có ba bốn cung nữ đầu búi Āi kế đang cúi đầu.

Văn Tam Toàn phản ứng cực nhanh bước đến gần, thấy dáng vẻ Tân Cửu dường như là vừa mới dậy, giọng nói vốn chói tai cũng cố gắng hạ thấp đi nhiều, thanh âm của hắn ta không lớn không nhỏ, nghe nhu hòa, sẽ không làm cho người mới thức dậy không thích ứng được cảm thấy chói tai mà tức giận, cũng sẽ không thấp khiến cho người khác nghe không rõ, Văn Tam Toàn cười đoạn cúi người: “Nương nương.”

Tân Cửu: “Hoàng Thượng đang ở đâu?”

Văn Tam Toàn do dự một hồi, muốn nói lại thôi.

Giống như muốn nói, nhưng không biết có nên nói hay không.

Tân Cửu thấy rõ biểu tình của hắn ta, thần sắc cũng trầm tĩnh lại, có cái gì mà không thể nói với nàng đây? Chẳng lẽ nàng không thể đến nơi Vĩnh Hi Đế đang ở? Vì vậy nàng nghĩ đến hai chữ “hầu hạ” thật to này mà tạm ngừng một chút, sau đó thì hoàn toàn đứng lại.

Đúng vậy, sau kỳ tuyển tú, đương nhiên sẽ có tú nữ lưu lại hầu hạ.

Nàng nên sớm nghĩ tới.

Tân Cửu cười tự giễu một tiếng, cảm thấy bản thân thật là càng sống càng thụt lùi, sự thật đã rất rõ ràng tại sao luôn không nghĩ đến chứ.

Nàng phất tay một cái, vừa muốn nói mình không hỏi nữa, lại thấy vẻ mặt Văn công công đứng đối diện thấp thỏm một hồi, trước khi Tân Cửu mở miệng thì nói: “Hoàng Thượng dặn, sau khi nương nương tỉnh lại nô tài nhất định phải đi thông báo trước, nếu nương nương muốn gặp Hoàng Thượng bây giờ, nô tài phải ở phía trước dẫn đường cho ngài, chẳng qua là....nương nương ra ngoài phải ngồi bộ niện*, nếu không nô tài nhất định sẽ bị trách phạt.”

*Bộ niện (): cũng giống với Bộ liễn () đều là phương tiện mà người của Hoàng Thất dùng để di chuyển. Sau đời Tần, phương tiện này được Vua và Hoàng Hậu dùng thay cho cỗ kiệu. Theo BaikeBaidu.

Văn công công nói mơ mơ hồ hồ, khiến cho người khác nghe như rơi vào sương mù, không quá rõ ràng ý trong lời hắn nói. Chẳng qua là thấy mặt Văn Tam Toàn e sợ trước cường quyền, đáng vẻ cố gắng che giấu việc muốn nói lại nói không được, Tân Cửu cũng không định làm khó hắn.

Chỉ đành phải nén sự nghi ngờ trong lòng xuống, gật đầu một cái, coi như đồng ý.

Văn Tam Toàn khẽ thở ra một hơi, trên mặt mang nụ cười nhẹ nhàng, hai tay chấp lại như con gấu mèo: “Như vậy mới phải, nương nương phải bảo trọng thân thể mới được.”

Mấy cô cung nữ bên ngoài cũng len lén thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là tinh thần thả lỏng rất nhiều.

“...” Tân Cửu: “Ân.”

Kỳ quái, nàng lúc nào lại trở thành động vật trân quý gì đó vậy?

Nhìn cung nhân trái phải ân cần dâng noãn lô và bộ niện, Tân Cửu xoa xoa mi tâm, có cảm giác ngủ một giấc ngủ lâu đến mức cảm thấy khi tỉnh lại thì thế sự đã đổi dời.

Ngồi trên bộ niện không lâu lắm đã đến Ngự Thư phòng, thời điểm Tân Cửu bước xuống bộ niện, năm ba thị vệ đeo đao gấp rút chạy tới, hộ ở bên người nàng, trong lúc nàng thần kinh căng thẳng tập trung cao độ lại có thể nghe rõ âm thanh vỗ kiếm bị ma sát khi họ thu lại trường kiếm bên hông, mũi kiếm đánh lên vỏ kiếm, cứ mãi đình đình đương đương nhẹ vang.

Tân Cửu bọc kín áo khoác nhạt màu trên người lại.

Gió đêm lạnh lẽo như giọt mưa rơi đáp lên bàn tay. Có chút lạnh. Nơi này là hiên chắn gió, cho nên người nào đứng nơi đầu gió nhất định là càng lạnh.

Sở Dịch vận trường bào huyền sắc vì vu đón gió, theo vạt áo cuộn cuộn từng đợt sóng màu đen, những chỗ khác như bọc lấy gió, phồng lên như muốn giương cao, cho đến khi uốn lượn rồi bỗng tách rời.

Trước mặt hắn là hàng dài quân sĩ xếp chữ thập, những người này mặc thiết giáp đặc biệt của quân đội Đại Khánh, trường mâu trong tay nhắm vào người Sở Dịch từ các phương hướng, mâu nhọn bằng sắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Tân Cửu không nghi ngờ gì, những trường mâu này cùng với những vũ khí lạnh được tồn trữ ở biên giới giống nhau như đúc, từng lướt qua gió, còn nhuộm qua máu người.

Nếu những thanh trường mâu giống như mũi tên này duy trì quỹ tích không đổi mà đâm tới, vị Hoàng Đế mới lên ngôi gần một năm là Sở Dịch đây hẳn sẽ không bình an đứng tại chỗ như bây giờ, chỉ sợ đã sớm thành cái rở.

Tân Cửu đứng ở bên phải bộ niệm, Sở Dịch như cảm giác được mà nhìn sang.

Môi đôi mắt đen thâm trầm cùng đối mặt với nàng cách hơn nửa trăm thước.

Mặc dù không thấy rõ thần sắc trên mặt hắn, nhưng Tân Cửu có thể cảm giác được, trong giây phút khi nhìn đến nàng, tâm tình trong ánh mắt hắn biến đổi thành lo lắng.

Phương thức gặp mặt tối nay càng giống như một bộ điện ảnh do trong và ngoài nước góp vốn, ngôn tình và kịch tính sâu sắc.

Đồng dạng là một đôi mắt màu đen, nhưng lại khác biệt với cặp mắt như lưu ly trong suốt của Phương Hoàng, trong ánh mắt của người nọ truyền tải rất nhiều điều, sốt sắng mà vui sướng.

Như đầm lạnh giếng sâu gần như muốn đem cả người nàng ngay cả xương và thịt đều nuốt mất.

Tân Cửu đứng ở nơi khuất bóng, cho nên người ở đối diện Sở Dịch cũng không phát hiện sự tồn tại của nàng. Ninh Thái phó tay cầm chuỗi kiếm, hai hàm răng trắng sáng lộ rõ, trên mặt che kín nếp nhăn đã sớm không còn trẻ trung. Dáng dấp của ông ta cũng coi như là một người trung niên nho nhã, chẳng qua là phần nho nhã này tại thời điểm ông ta tay cầm chuỗi kiếm mà cười gần đã biến mất toàn bộ hầu như không còn.

Một khi đã trải qua sự thúc đẩy khát vọng từ đáy lòng, người, đã không còn là người nữa, họ chỉ là một nô lệ bị lệ thuộc vào dục vọng, bị nắm thật chặt ở trong tay mà cũng không tự biết.

“Người làm sai một chuyện.” Tự cho là người thắng cuộc, Ninh Thái phó vượt qua hàng lính xếp thành chữ thập đi lên trước, đứng đối mặt với Sở Dịch, ông ta mang nụ cười của kẻ chiến thắng: “Người làm Hoàng Đế rất tốt, nếu như không phải bởi vì làm sai chuyện này, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không thành công.”

Sở Dịch “Nga” một tiếng.

“Người phát hiện con trai của Thành Vương, biết rõ kế hoạch của ta, nhưng hoàn toàn cho rằng ta sẽ vì thế mà lùi bước, ngu xuẩn biết bao!”

“Nếu như ta là người, tuyệt đối sẽ không cho địch nhân bất cứ cơ hội nào để thở.” Ninh Thái phó này năm đó trước mặt Tiên Đế là một bề tôi trung hậu thành thật, cuối cùng tự đáy lòng vào năm đăng cơ thứ hai lộ ra rằng nanh che giấu ở trong miệng, ông ta định dùng ngôn từ sắc bén để rối loạn nội tâm của Sở Dịch: “Mà người, lại cho ta cơ hội hết lần này đến lần khác.”

“Cục diện hôm nay, không nên trách ai khác, tất cả đều là sự tự đại của người mà ra.”

Tiêu Kính Văn đứng ở sau lưng Ninh Thái phó, trên mặt không mang chút biểu tình. Kết cục tốt nhất chính là giết chết Vĩnh Hi Đế, hậu quả xấu nhất chính là cùng Vĩnh Hi Đế cá chết lưới rách, ông ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ sớm.

Ninh Thái phó nói lời này cũng là thâm dĩ vi nhiên*.

*thâm dĩ vi nhiên (): dĩ vi = cho rằng; nhiên = đúng, như vậy, như thế; suy ra câu này có nghĩa là “tự cho mình là đúng”.

Vĩnh Hi Đế lại dưỡng hổ vi hoạn*, bọn họ chính là con hổ kia, mà Vĩnh Hi Đế chính là người nuôi hổ.

*dưỡng hổ vi hoạn (): nuôi hổ gây họa.

Sở Dịch nghe đến chỗ này, thản nhiên cười một tiếng, nụ cười vô cùng rực rỡ sáng ngời: “Ninh đại nhân, lời như vậy, cũng là trầm phải nói với người.”

Ninh Thái phó khinh thường cười một tiếng, xoa xoa mi tâm, dường như đối với sự không hiểu lý lẽ của Sở Dịch mà có chút khổ não, một người thiếu niên từ sau lưng ông ta chui ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn thấy long ý màu vàng óng ánh ở bên trong Ngự Thư phòng đang rộng mở, vội vàng lắc lắc cánh tay của Ninh Thái phó: “Cha, mau giết hắn, hài nhi muốn nhanh nhanh làm Thái Tử.”

Ninh Thái phó ha ha cười to: “Được, hôm nay cha sẽ đoạt vị trí Thái Tử này cho người.”

Sở Dịch dùng ánh mắt âm lãnh, hoang đường như nhìn người chết mà nhìn thiếu niên kia một cái, một đứa con của kỹ nữ cũng dám mơ ước Thái Tử vị? Thái Tử...nằm trong bụng Cửu nhi của hắn không phải chính

là Thái Tử của Đại Khánh ư.

Nếu không muốn sống, hẳn có thể tiến gã một đoạn đường trước.

Khóe môi Vĩnh Hi Đế hơi nhếch, ngón cái khẽ nhúc nhích, ở góc Đông Bắc trên mái hiên Ngự Thư phòng đột nhiên bắn ra một mũi tên, “xoẹt” một tiếng xuyên qua mi tâm thiếu niên, bàn về sự chính xác cũng không kém kỹ năng mà Tân Cửu kiếm được chút nào.

Một đóa hoa màu đỏ nở rộ trên mi tâm thiếu niên, trên mặt hãy còn mang theo thần sắc khát vọng, thẳng tắp ngã xuống.

Chẳng biết từ lúc nào Sở Dịch đã đi tới bên cạnh Tân Cửu, bàn tay có vẻ khô ráo che kín mắt nàng cùng với nửa gương mặt nhỏ nhắn, cánh tay khác kiên cố vòng ở bên thắt lưng nàng, ma sát bụng nàng một chút, hồi lâu mới khàn giọng nói: “Không nên nhìn, đối với đứa trẻ trong bụng nàng có ảnh hưởng không tốt.”

48. Chương 48

”Dưới ánh mắt khiển trách của Hoàng Đế, Văn công công lặng lẽ cúi thấp đầu xuống, mặc dù trước đó đã được nhắc nhở rằng sau khi Vinh Phi nương nương tỉnh lại phải đi thông báo, không được phép mang nàng ra ngoài để phòng ai đó không biết nặng nhẹ mà đụng phải, nhưng khi thực sự nhìn thấy cảnh tượng người chết kia, Văn Tam Toàn mới phát hiện mình đã suy nghĩ quá đơn giản. Thì ra Hoàng Thượng phân phó như vậy chính là bởi vì có phản thần toan tính mưu nghịch, dẫn quân bức cung.

Cơ thể Văn Tam Toàn hơi co rúm lại, hẳn ta rốt cuộc vẫn không bằng Ngụy công công có thể suy đoán được mấy phần thánh ý, hôm nay biết mình phạm vào sai lầm lớn, trong lòng thấp thỏm không yên.

Cũng may Vĩnh Hi đế chỉ là trừng trừng nhìn hắn một cái, tâm trí cả người toàn bộ đều đặt lên người Tân Cửu.

Nhưng khi nghe lời của Sở Dịch, Tân Cửu nhất thời không cẩn thận suýt chút nữa thì bẻ gãy móng tay mình, qua một hồi lâu từ cổ họng khô khốc mới có thể khó khăn nặn ra một chút âm thanh.

Nàng điều chỉnh biểu tình trên mặt, cố gắng để bản thân trấn định: “Hoàng Thượng, người không nên đùa như vậy chứ...” Nàng sẽ khiếp sợ đến mức hít thở không thông đấy.

Cho dù nàng mơ hồ ý thức được lời hắn nói dường như là thật. Vĩnh Hi Đế không phải là một người sẽ thích đùa, tương tự, thời điểm muốn đạt được mục đích gì, hẳn sẽ trực tiếp dùng năng lực của mình mà làm, chứ sẽ không vòng vèo quanh co.

Nhưng bây giờ nàng tình nguyện rằng người này bôi mặt ngoài miệng, toàn nói lời mê sảng. Nàng rõ ràng

có nhớ phải ngừa thai, tuy rằng cũng có người trúng số vào kỳ an toàn, nhưng nàng không cảm thấy mình sẽ “may mắn” như vậy.

“Không phải đùa giỡn.” Hắn mặt lạnh vẽ lên một nụ cười nhẹ nhàng, còn rất hảo tâm nghiêm túc nhắc nhở: “Đêm ở biệt viện đó.”

Hình ảnh chần nệm xốc xếch, bị hôn đến chết đi sống lại, còn có cổ độc phát tác sau đó... Từng hình ảnh tại thời điểm Sở Dịch vừa dứt lời hiện ra ở trong đầu Tân Cửu. Suy nghĩ kỹ một chút, hai tháng này kinh nguyệt dường như cũng tới ít hơn nhiều so với bình thường, nàng vốn cũng không để trong lòng, nhưng lúc này khi nghe Sở Dịch nhắc tới, lại phát hiện hiện tượng khác thường này cùng với triệu chứng khi phụ nữ “mang thai” lại không hên mà hợp.

Chưa ăn qua thịt heo cũng từng gặp heo chạy, ở thời điểm hiện tại, tùy ý bật lên một bộ phim truyền hình cũng có thể phổ cập kiến thức về việc mang thai, Tân Cửu tất nhiên cũng có chút hiểu biết.

Lòng nàng trầm xuống.

Hệ thống mới vừa nói linh hồn nàng phải rời thân thể, thân xác qua đời, nhưng nàng hiện giờ có đứa bé, một khi nàng chết, vậy đứa bé của nàng phải làm sao đây? Hệ thống chắc sẽ không để cho nàng một xác hai mạng chứ?

Trong lòng nàng có chút phức tạp.

Nghĩ đến đây là máu thịt của mình, nếu như bởi vì nguyên nhân là mình mà mất đi, chung quy không nở được.

Trong lòng nàng hò hét gọi hệ thống, nhưng thật lâu cũng không có trả lời, chỉ còn lại một giọng điện tử được chương trình mặc định dùng chất giọng bình thường mà nói rằng năng lượng của trí năng số một đã dùng hết, hiện đang tích trữ năng lượng. Đây cũng chính là nói, thời gian sắp tới nàng sẽ không tìm được hệ thống, cũng không thể thảo luận bất kỳ chuyện gì với hệ thống, vì chỉ số thông minh đã đi ngủ đông rồi, còn lại chỉ là một âm tần được mặc định đơn giản không đến mức có chút sức thuyết phục nào.

Con trai độc nhất của Ninh Thái phó chẳng qua vừa mới lộ diện đã bị thế lực trong bóng tối của Hoàng Đế bắn chết, điều này làm cho đội ngũ quân sĩ xông vào cấm cung giật thót trong lòng, Ninh Thái phó ngày thường đa mưu túc trí thái độ thực sự đáng tin, nhưng hôm nay đến bức cung, lại vừa phải đối mặt với việc con trai độc nhất bị bắn chết, người mà ngay cả con trai cũng bảo vệ không thành, có thực sự đáng tin hay không?

Cùng ngày người cũng bao gồm Ninh Thái phó, ông ta chính mắt nhìn thấy trên trán của con trai nở ra một đóa hoa tươi đẹp máu văng tung tóe, gần như cho rằng đó là do có người dùng bút mực đỏ vẽ lên, nhưng vào giây phút đầu của người nọ ngã vào ngực mình, dòng máu nóng bỏng từ gò má non nớt của Ninh công tử chảy xuống, nóng đến mức gần như đốt cháy hai tay của ông ta.

Ninh Thái phó trợn to hai mắt nhìn con trai trong ngực mình. Thật vất vả nuôi con trai lớn lên nhưng vào ngày bức cung lại bị giết hại, ông ta sớm đã dặn dò con trai phải đợi ở trong nhà cho tốt, nhưng không chịu được đối phương nài nỉ, chỉ đành phải mang theo hấn tới, không nghĩ rằng lại thúc đẩy một tấm bùa đòi mạng cho đứa con trai duy nhất.

Ông ta đoạt đế vị rồi, trăm năm sau, ai sẽ thừa kế?

Như bị người ta trực tiếp chém một đao vào ngực, con trai Ninh Thái phó chính là nhược điểm lớn nhất của ông ta. Người khát vọng quyền lực một mặt là muốn thỏa mãn dục vọng thăng tiến của chính mình, mặt khác thì hy vọng con cháu tiếp tục truyền thừa cơ nghiệp mà mình gây dựng, nhưng con cháu truyền thừa không còn, giang sơn hấn gây dựng sao có thể truyền thừa tiếp được?

Ninh Thái phó hai tay run rẩy ôm thi thể của con trai mà rống lớn một tiếng, ngoan lệ mà nhìn Tân Cửu ở sau lưng Vĩnh Hi Đế, một đôi mắt âm lãnh bạo ngược, đáng vẻ hận đến mức muốn Tân Cửu làm người thay thế.

Đôi mắt Sở Dịch ác liệt, giơ tay lên ôm Tân Cửu vào ngực, ống tay áo rộng lớn đem dáng người nhỏ bé của nàng che lại trong lòng, bàn tay hơi khô ráo che lại sau lưng nàng, lòng bàn tay đầy nóng bỏng. Hấn đem đầu nàng tựa vào hõm vai mình, vuốt ve mái tóc sau ót nàng. Nô tài bên dưới ra quyết định mang Tân Cửu đến đây, hôm nay Ninh Thái phó lại vừa mất con, nhất định là bởi vì hấn mà theo dõi Cửu nhi, hấn phải bảo đảm nàng thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh mình.

Tức phụ và hài tử đều không thể xảy ra chuyện.

Binh mã của Ninh Thái phó đều là chiêu tuyển từ bên ngoài thành Khánh An, thậm chí nửa nhân số cũng chỉ là nghe từ chỉ thị, trong hoàng cung tất cả những chỗ lớn bé có thể giấu người đã sớm bị thị vệ trong cung chiếm cứ, hôm nay một tiếng khẩu lệnh bắn tên từ trong bóng tối khiến cho Ninh Thái phó một phen ngã xuống bị tiêu diệt, mũi tên trong hoàng cung cũng là chế tạo từ thép nguyên chất, khi ước lượng trong tay có thể cảm giác được mỗi một mũi tên đều vô cùng có trọng lượng, cho nên người trong quân phản loạn khi trúng một tên rất ít khi có thể đứng lên tiếp tục liều mạng.

Dưới sự ra hiệu của Ninh Thái phó, Tiêu Kính Văn dẫn nhân mã của Tiêu gia lên ra phía sau xâm nhập vào hoàng cung, trên một con đường mòn thông tới Ngự Lung điện, một bóng đen từ trên đỉnh đầu họ lướt qua, trường kiếm trong tay rời vỏ, ngân quang dưới ánh trăng vừa mới chợt lóe, trong khoảng khắc đã cắt bỏ không ít đầu người.

Vết máu đỏ đậm văng ra đầy đất, khác với mũi tên tư sát ở ngoài cửa Ngự Thư phòng, người này nội lực cao cường lại có khinh công cao minh, như một quỷ hồn đáp xuống đất nhẹ nhàng lướt tới, đồng thời dùng kiếm lưu loát, rời vỏ tất nhuộm máu, không tới một khắc đã khiến cho nơi đây thấy khắp nơi phơi thây.

Ám vệ tất nhiên là cao thủ, còn là cao thủ trong cao thủ, một điểm này cho dù là Ninh Thái phó hay Tiêu Kính Văn đều không biết, đã từng tùy tiện đem Hoàng Đế giả đổi vào hoàng cung, bọn họ đã tính toán sai lầm về thực lực của ám vệ, thậm chí có thể nói là không biết gì cả. Nếu như ám vệ có thực lực như vậy, ngày đó sao có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ mang Hoàng Đế giả đổi vào hoàng cung, thậm chí còn làm Hoàng Đế mấy tháng?

Đáng tiếc, Vĩnh Hi Đế tuyệt đối sẽ không giải thích cho bọn họ điều gì.

Vì vậy hiểu lầm vẫn luôn tiếp tục.

Nhóm người Tiêu Kính Văn người trước gục ngã người sau tiến lên rồi bị bắt giết, một tiểu đội trưởng ở sau lưng ông ta dưới một tiếng “a” mà tinh thần tan vỡ, đem trường mâu cầm trong tay giơ qua đỉnh đầu, “keng toong” một tiếng quỳ trên mặt đất, hô to một tiếng: “Đừng giết chúng ta, chúng ta đầu hàng.”

“Tiêu đại nhân trước đó cũng không có nói là muốn bức cung, chúng ta đều là bị lừa tới...” Sau lưng ông ta thì nhau vang lên những âm thanh đầu hàng, binh khí trong tay đập xuống đất phát ra từng tiếng vang nặng nề.

Trên đỉnh đầu, bóng đen khê “a” một tiếng, tiếng gió gào thét, trên cành liễu phía trước là một đôi ủng màu đen vải mềm đập lên cành liễu, theo cành liễu mà hơi đung đưa, nội lực nhẹ nhàng giống như cao thủ trong chốn giang hồ đại phái vậy.

Người phía dưới ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám.

Binh lính dẫn đầu ném binh khí xuống sớm nhất dường như bị khí tràng đó áp đảo đến không thở nổi.

“Cho các ngươi cơ hội một lần, lấy công chuộc tội.” Giọng nữ khàn khàn từ chỗ ngọn cây truyền tới, lúc này mọi người mới phát hiện, âm vệ mặc quần áo đen che mặt...lại là một nữ tử.

Muốn bức cung phải tự mình làm đủ chuẩn bị, nhưng thời gian chưa qua được bao lâu, Ninh Thái phó hoảng sợ phát hiện phía sau mình cũng nhận lấy công kích! Hơn nữa dựa theo nhược điểm của bố cục để tấn công ông ta không phải ai khác, ngược lại tất cả đều là nhân thủ của Tiêu Kính Văn!

Người mà Tiêu Kính Văn dẫn vào cung cũng không có nhiều, người trong cung nghênh ứng ông ta cũng ít, chẳng qua là đánh tới như vậy từ sau môn Ninh Thái phó, đối lại là ai cũng không chịu nổi. Dù là tướng quân dũng mãnh cũng sợ đao của người bên cạnh mình.

Ông ta đột nhiên ý thức được mình vốn là có suy nghĩ quá mức khinh thường đối phương, giống như loại người như Vĩnh Hi Đế vậy, nếu có thể dùng thủ đoạn máu tanh đoạt được ngôi vị Hoàng Đế, cũng chưa hẳn là sẽ không gài bẫy ông ta, để cho người Tiêu gia vờ đến gần ông ta, từ đó buộc ông ta đi vào khuôn khổ, đến khi phán cho ông ta một tội danh rồi sau đó đem Ninh gia giết giam cầm tộc một lưới bắt hết.

Trong lòng Ninh Thái phó dần dần lạnh lẽo.

Nhìn Vĩnh Hi Đế được loạn quân bảo hộ ở chính giữa, cả người nam nhân này, bào phục huyền sắc, cực kỳ

tôn quý, biểu tình trên mặt hần nhàn nhạt, thần sắc cũng không có hốt hoảng như người bình thường nên có.

Hiển nhiên là đã nắm chắc phần thắng.

Nếu đổi lại là lúc trước, Ninh Thái phó còn cảm thấy đây là bởi vì Vĩnh Hi Đế giả vờ trấn định, hiện giờ ông ta thể nhưng nửa điểm cũng không dám nghĩ như vậy. Ông ta nắm chặt kiếm trong tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ, mỗi một mạch máu như muốn tách da nổ tung vậy, ông ta ngàn lần không nên coi thường Vĩnh Hi Đế.

Cho dù ông ta cho là mình đã đủ cẩn thận, nhưng vẫn không chống cự lại được vị Đế Vương trẻ tuổi vừa mới đăng vị được một năm.

Vĩnh Hi Đế còn chưa đứng vững, mà ông ta thì đã từ từ già cỗi. Hiện tại, Hoàng Đế đương nhiệm còn đáng sợ hơn nhiều so với Tiên Đế. Cánh tay Ninh Thái phó từ từ rũ xuống, sự không cam lòng và tức giận nhanh chóng bốc cháy nơi đáy lòng.

Mà toàn bộ đội ngũ không có sự chỉ huy của Ninh Thái phó, mười đội binh mã cùng với tư binh của Ninh gia bắt đầu tác chiến mà không theo phương pháp gì, không lâu sau đã hoảng loạn cả lên.

Trên mái hiên Ngự Thư phòng, ba bốn bóng đen như sao rơi mà bay tới, mạnh mẽ đem một đội năm người chém chết trên đất, tốc độ nhanh đến mức ngay cả tiếng rên rỉ thống khổ của họ cũng không nghe thấy.

Mũi tên từ phía Tây Bắc không tuân thủ theo bất cứ quy luật thống nhất nào mà bắn rơi từng hàng đội ngũ.

Con ngựa của Ninh Thái phó hí lên một tiếng, cả người ông ta ngã nhào xuống đất, trên người dính đầy bùn đất, ngón tay đâm đũa máu tươi hòa với bùn lầy, giống như là người chết mới từ trong đất chui ra, sắc mặt tái xanh.

Ông ta quay đầu nhìn tư binh của Ninh gia người ngã ngựa đổ*, ôm thi thể của con trai lão đảo đứng lên. Không biết là bị ai đâm cho một đao, ngực ông ta cuộn cuộn chảy máu.

*người ngã ngựa đổ: nguyên văn là “nhân ngưỡng mã phiên - ()”. Có xuất xứ từ tác phẩm “Hong Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần. Theo BaikeBaidu.

Thứ mùi này di tán trong không khí, Tân Cửu khó chịu nhíu mày nhăn mũi, tựa đầu càng sát lại gần lồng ngực Sở Dịch, quần áo trên người hần đều mang theo mùi vị của hần, không phải là huân hương, mà là một loại hơi thở mát lạnh, giống như có thể khiến cho đầu óc người ta thanh tỉnh.

Ninh Thái phó hàm hồ trong miệng nhìn về phía Vĩnh Hi Đế không biết nói câu gì, đột nhiên hai chân vô lực, quỵ xuống đất thối một tiếng huyết sáo, giống như tiếng còi ngắn ngủi dùng để huấn luyện chim ưng,

dồn dập mà chói tai.

Trên mặt đất, bùn đất đã biến thành màu đỏ nhạt.

Văn Tam Toàn thấy rõ ràng một tia sáng trắng lướt qua trước mắt, đó là một thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn, đang hướng về phía thất lưng của Vinh Hi Đế mà đâm tới.

Linh cảm trong lòng Văn Tam Toàn nổi dậy, trước khi đầu óc kịp phản ứng, bước chân đã dịch sang chấn ở bên người Tân Cửu, sau đó một âm thanh cắt thịt ở eo ếch vang lên, thịt ở bên hông hắn ta chợt lạnh, sau đó là cảm giác đau đớn tột cùng. Văn Tam Toàn đau đến nhe răng nhếch miệng. Gần như có thể đoán được, một khi chủy thủ này mà đâm về phía Vinh Hi Đế, như vậy Vinh Phi nương nương ở sát bên cạnh Vinh Hi Đế tất sẽ khó thoát khỏi một đao này, Văn Tam Toàn so với bất kỳ ai đều biết hiện tại Vinh Phi nương nương là người mang thai, nếu như trúng một đao vậy thì còn gì nữa?

Ám vệ bên cạnh Vinh Hi Đế kinh hoảng trong lòng, vội vàng đạp bay chủ nhân của chủy thủ ra ngoài, kẻ nọ “phụt phụt” liên tiếp ra hai ngụm máu to, bất tỉnh trên đất. Võ công của kẻ đánh lén không cao cường gì, nhưng Quy Tức* lại luyện đến trình độ cao nhất, nếu không phải Văn Tam Toàn tinh mắt phát hiện ý đồ của kẻ nọ, chỉ e đến lúc thanh chủy thủ kia đâm tới, dù có phát hiện cũng đã muộn.

*Quy Tức (): hay còn gọi là Quy Tức công (), là một loại công pháp tu luyện nội công mà Võ Đang Đạo gia tu luyện, còn có tên là “Huyền Vũ định”. Theo BaikeBaidu.

Thời điểm Tân Cửu hoàn hồn lại, Văn Công Công đang che cái eo chảy máu không ngừng mà ai ui ai ui kêu to, đáng vẻ thực sự thống khổ, nhưng trong lòng hắn ta lại là đau cũng vui vẻ.

Có thể nghĩ, hôm nay hắn ta có công cứu giá, lại che chở chủ tử nương nương và tiểu hoàng tử, đủ để đền bù lại sai lầm trước đó hắn ta chống lại thánh ý mà mang Vinh Phi nương nương đến nơi này.

“Kết thúc đi.” Sở Dịch ra hiệu cho thị vệ đi thu thập tàn cuộc, trong lòng vẫn còn sợ hãi ôm lấy Tân Cửu bước nhanh rời khỏi phạm vi của Ngự Thư phòng. Mùi vị trong không khí dần dần phai nhạt đi, sắc mặt của Tân Cửu cũng tốt lên không ít.

Sở Dịch cúi người xuống, đem Tân Cửu ôm ngang lại, vận khí khinh công phi thân lên nóc nhà.

Chỗ mái hiên rất cao, nhưng cũng không khiến người ta sợ.

“Sau khi sinh hài tử, liền làm Hoàng Hậu của trẫm có được không?” Sở Dịch mặt kề mặt với nàng, ôm lấy nàng, hai người cùng nhìn về phía bầu trời đêm đầy ánh sao, chân trời mênh mông vô tận, giờ phút này con người trở nên phá lệ nhỏ bé, Tân Cửu ở trong lòng hắn nhận lấy sự ấm áp, một chút cũng không cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng cũng không hiếm lạ gì việc làm Hoàng Hậu, tương đối thích làm thê tử của hắn hơn, bất quá, có lẽ

không có sau đó. Tân Cửu nháy mắt mấy cái, quyết định nói dối một lần cuối cùng: “Được.”

Nàng vuốt bụng một cái, trên bụng một chút độ cong nhô ra cũng không có, cảm giác bình bình thản thản như ngày thường, chẳng qua là có chút không giống nhau. Nàng biết rõ bên trong có một sinh mệnh nhỏ, như một mầm đậu nhỏ, mọc rễ, nảy mầm. Không biết mấy tháng sau đó, nàng có còn cơ hội sinh ra nó hay không.

49. Chương 49

Xa xa vẫn rực ánh lửa, dường như muốn nhuộm toàn bộ bầu trời đêm thành màu quả quýt. Đó là màu sắc từ cây đuốc, bên ngoài Ngự Thư phòng là từng nhóm đông thị vệ và công công.

Đế Vương vận bào phục huyền sắc đứng ở chỗ cao nhất trên mái hiên, ngói lưu ly dưới được ánh trăng sáng rọi rực rỡ mà lưu chuyển. Tay áo bào rộng lớn của hắn bọc lấy một cơ thể yếu kiêu mềm mại, từ cánh tay hắn trở lên lộ ra một mái tóc đen như thác nước ở sau gáy.

Sở Dịch đưa tay khoác lên ngang hông nàng, lòng bàn tay che chở bụng của nàng, dùng cánh tay cẩn thận ôm nàng.

Ninh Tiêu hai nhà đến đột ngột, chết lại náo động, binh bại thì hô hào nhưng cũng chỉ còn lại một bộ xương trắng, vậy mà lúc này tâm tư của Sở Dịch đã sớm không đặt ở nơi đó. Hắn nghiêng đầu vuốt mái tóc mềm mại của nữ nhân xuống lưng, lẳng lặng mà chăm chú ngắm gương mặt yên ổn ngủ say của nàng, chỉ cần nghĩ tới nữ nhân mà hắn yêu từ trong tim hiện tại đang mang đứa bé của bọn họ ở trong bụng, lòng của hắn liền trở nên ấm áp từng chút một, nóng bỏng đến mức khiến hắn khó mà tự kiềm chế.

Hai người thường thức cảnh đêm hồi lâu, cho đến khi Tân Cửu cuối cùng ngủ đến bất tỉnh nhân sự, Đế Vương trẻ tuổi mới khẽ cười một tiếng, khép chặt cổ áo nàng lại, đoạn ôm nàng phi thân xuống mái nhà. Bởi vì công công theo hầu ở trong điện chuyên canh giữ ở ngoài cửa đa số đều chạy tới Ngự Thư phòng, cho nên Ngự Lung điện so với xưa càng yên tĩnh hơn nhiều. Sở Dịch lấy một tay đẩy cửa nội thất, nhẹ nhàng đặt Tân Cửu lên giường.

Cuộc đời hắn từ khi là Hoàng Tử đến lúc làm Hoàng Đế, sinh ra đã tôn quý, trước nay chưa từng chiều cố ai, bất quá lúc này động tác của hắn vậy mà vô cùng tiêu chuẩn, cho dù là thời điểm ôm người vào lòng hay đặt lên giường, một chút cũng không khiến cho Tân Cửu cảm thấy tư thế khó chịu. Những thứ này cũng không phải do hắn tự học hay trời sinh đã biết, chẳng qua là một người từ nhỏ đã được cung nữ thái giám ân cần hỏi han chăm sóc, có vài thứ hắn thường nghe nhìn nhiều, tự nhiên cũng có thể làm tốt được.

Hoàng Đế trẻ tuổi đối với biểu hiện của bản thân rất là hài lòng, vì vậy cởi áo khoác của Tân Cửu xuống, vén chăn đắp lên người nàng.

Trong phòng hai ngọn đèn sáng, chớp sáng chớp tắt, chiếu lên gương mặt Tân Cửu đỏ hồng, có một phen tư thái say lòng người khác.

Sở Dịch cúi người mỗ nhẹ lên môi nàng một cái, chưa thỏa mãn mà liếm liếm đôi môi nhỏ thơm mềm của đối phương, thưởng thức được hương vị nồng nàn trên đó, cái loại cảm giác hấp dẫn mà quen thuộc khiến hắn mê muội không thôi. Hắn trực tiếp vươn đầu lưỡi luồn vào giữa hàm răng của nàng, quần lấy cái lưỡi mềm mại của nàng, chậm rãi dây dưa.

Tân Cửu trong sự mơ mơ màng màng mà đáp lại, cho đến khi cánh tay trắng nõn như ngó sen từ trong chăn vươn ra, ôm lấy cổ nam nhân, Sở Dịch mới thu hồi đầu lưỡi, từng chút từng chút khê hôn ở trên môi nàng, được mười mấy lần thì hắn mới kéo cánh tay trên cổ xuống, đặt lại vào trong chăn.

Hắn khê thở dài một cái, cố nén dục vọng đã nổi lên của mình, bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, chẳng qua mới có một chút đã có thể khiến bản thân nổi lên phản ứng, Cửu nhi đối với hắn có sức cám dỗ càng ngày càng lớn.

Bất quá, hiện tại hắn chỉ có thể nhẫn nại.

Hắn xoay người đi vào dục thất tẩy rửa bằng nước lạnh, một đường lúc trở lại dùng nội lực hong khô người, thuận tiện còn đem Phượng Hoàng im lặng nằm trong ổ, này giờ mở to đôi mắt đen mà nhìn hắn chuyển ra ngoài phòng, Phượng Hoàng ở bên ngoài không tình nguyện mà hừ hừ khịt khịt, vươn móng vuốt cào cửa, kết quả lại bị Sở Dịch dùng nội lực cách không mà bắn trở lại vào ổ, nghẹn ngào một tiếng, rúc móng vuốt nhỏ vào ổ cuộn thành một cục.

Tựa lên trên cánh tay ấm áp, Tân Cửu tự động chui vào lồng ngực của món đồ chơi* lớn, trong miệng hàm hồ không rõ mấy câu nói mớ, chân mày nhíu lại thật chặt, dường như trong mộng không được an ổn. Một đôi tay vuốt phẳng mi tâm của nàng, theo phần lưng nhẹ nhàng vỗ về như đang dỗ con.

*nguyên văn là “ngoạn cụ - ”. Ngoạn = chơi, cụ = đồ.

Cuộc sống mang thai tương đối khổ cực, ngoại trừ có hơi dễ dàng một mỗi rã rời ra, thì việc trở nên thèm ăn cũng nhận lấy ảnh hưởng rất lớn, vì vậy biến hóa đó khiến cho Tân Cửu tự cho là mình vẫn thực sự chưa thể thích ứng với tâm tình của người mẹ mà rốt cuộc ý thức được bản thân đã khác biệt.

Làm mẹ quả nhiên rất khổ cực.

Mới mang thai được hơn hai tháng, Tân Cửu chưa trải qua được mấy lần ốm nghén đã nghĩ như vậy đấy.

Cho đến sau tháng thứ tư, Tân Cửu đột nhiên phát hiện trong bụng mình hơi hơi lộ ra một cái bọc nho nhỏ tròn trịa, sờ lên còn thấy cứng cứng, hơn nữa rõ ràng ở trên cái bụng trắng nõn như ngọc của nàng còn nhô lên một cục tròn nhỏ. Tân Cửu vén y phục thật dày che ở trên bụng lên, một mình ở trong nội thất quay về phía cái kính Tây Dương mà Vương Ngữ Kiều xuyên không tới phát minh rồi quan sát hồi lâu, mặc dù mặt gương không phản chiếu rõ ràng như ở hiện đại, nhưng so với gương đồng thì tốt hơn rất nhiều.

Nghe nói cô gái xuyên không này cuối cùng gả cho một thư sinh. Bất quá cho dù là đã lập gia đình, tốc độ hốt bạc của Vương Ngữ Kiều vẫn không biến mất, ngược lại giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Nghĩ tới Vương Ngữ Kiều cũng biết năng lực cá nhân lớn hơn nữa vẫn kém với thực lực của quốc gia, cho nên hơn nửa phần lớn sản nghiệp của Vương gia đều có người của quốc gia quản lý, vì vậy bảy phần trong số tài sản kiếm được đều đi vào quốc khố.

Tân Cửu sờ cái bọc nhỏ phồng lên ở bên phải bụng mình, rốt cuộc xác định...Đây chính là đứa trẻ mà mình mang thai ba tháng.

Dưới tâm tình xoắn xuýt và hưng phấn phức tạp dẫn đường, buổi tối Tân Cửu liền đem việc này báo cho Vĩnh Hi Đế, cũng bắt lấy tay hắn sờ một cái phần nhô lên cứng cứng bên phải bụng mình. Xúc cảm mềm mại của bụng và một chút bất đồng rõ ràng kia khiến cho Đế Vương trẻ tuổi lập tức ngơ ngác ngay tại chỗ.

Hắn không thể tin mà trừng mắt nhìn. Mặc dù đã sớm biết hài tử ở trong bụng nữ nhân sẽ càng dài càng lớn, nhưng thực sự đổi thành nữ nhân của mình, đứa trẻ của mình, loại tình cảm lằng lằng khi nhận thấy lại không giống nhau.

Lần đầu làm cha, có lúc trong lòng hắn cũng thấp thỏm.

Cũng may trong cung có thái y và không ít y nữ, ít nhất cho tới bây giờ cũng không khiến hắn phải không biết làm sao rồi tay chân luống cuống.

Thấy rõ biểu tình của hai người, Tứ Mai, vốn đã trở về Tĩnh Khang Hầu phủ, nay lại được đón về để phục vụ chủ tử khi Tân Cửu mang thai, đứng ở một bên cười ra tiếng. Trước khi rời cung nàng ta đã thấy Hoàng Thượng đối với chủ tử nhà mình không được tốt lắm, nay chủ tử có thai, nhìn thấy Hoàng Thượng mang dáng vẻ khẩn trương, hiển nhiên là đã hoàn toàn bị chủ tử nhà mình nuốt trọn nhân tâm rồi.

Tứ Mai ôm lòng suy nghĩ một chút, trong số các đời Hoàng Đế của vương triều Đại Khánh không có một ai chung tình giống như Vĩnh Hi Đế đâu, chủ tử thật đúng là may mắn, có thể gặp đúng phu quân, đây chính là vận may của chủ tử.

Sở Dịch dùng ngón tay sờ một chút ở trên bụng Tân Cửu, dừng lại ở phần nhô lên ở bên phải, nghe nói trẻ con đều là từng chút từng chút khỏe mạnh lớn lên, bây giờ ở nơi này nhất định là huyết nhục của hài tử của mình, Sở Dịch cẩn thận che ở phía trên nhẹ nhàng vuốt ve, cái khối cứng cứng đó đột nhiên giật giật.

Giống như đứa trẻ trong bụng đang động đập vậy.

Tân Cửu “nha” một tiếng, biểu tình của phu thê hai người đều là ngạc nhiên.

“Hiện giờ còn chưa phải là động thai, thái y nói thân thể nàng hơi yếu, đợi đến nửa tháng sau mới xuất hiện động thai.” Nhìn ra sự kinh ngạc trên mặt Tân Cửu, Sở Dịch xoa xoa bụng nàng, giọng nói so với Tân Cửu thì trấn định hơn.

Tân Cửu gật đầu một cái, vẻ ngạc nhiên ở trong mắt lại không tiêu tán đi.

Từ sau hôm đó, Tân Cửu bắt đầu có ý thức che chở bụng mình, sau nửa tháng thứ tư, trong bụng quả nhiên bắt đầu có thai động rục rịch, có lúc còn làm cho nàng hơi ngứa, giống như có con cá nhỏ đang di chuyển vậy. Ngoại trừ lúc đầu khẩu vị có chút không ngon và hiện tượng đau hông bình thường sau khi bụng lớn hơn, quá trình mang thai của Tân Cửu so với những nữ nhân mang thai khác mà nói đã coi như là rất thoải mái rồi, nhưng vào lúc mang thai được sáu tháng, nàng luôn cảm thấy cơ thể mình mỗi một ngày so với trước lại yếu hơn.

Lúc này nàng đột nhiên nghĩ tới hệ thống.

Từ sau khi mở cửa hàng hệ thống, hệ thống liền tiến vào kỳ ngủ đông, nhớ tới trước khi hệ thống ngủ đông đã rút đi phần lớn thể lực của mình, Tân Cửu không thể không hoài nghi hệ thống hiện giờ đang chậm rãi hút lấy thể lực của nàng để cung dưỡng, hơn nữa vừa nghĩ đến bản thân mình chính là đóa hoa đào thứ mười, Tân Cửu có chút sợ hãi một khi hệ thống tỉnh lại từ kỳ ngủ đông, có phải sẽ lập tức đưa nàng rời khỏi cơ thể này hay không?

Loại suy nghĩ này theo cuộc sống từng ngày qua đi mà càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Tân Cửu rất hy vọng có thể trở lại thời hiện đại.

Nhưng mà...nàng dường như còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong.

Thời điểm bảy tháng, Tân Cửu gặp lại phụ thân trên danh nghĩa của mình ở trong cung là Tĩnh Khang Hầu. Năm ấy nàng xuyên không đến đây, người mà nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là Tĩnh Khang Hầu, bởi vì sợ lộ ra chân tướng mà nàng giả vờ mất trí nhớ, ngược lại khiến cho vị phụ thân nóng lòng vì ái nữ mà lo lắng thật lâu. Nói tới, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống thì người mà Tân Cửu cảm thấy áy náy chính là vị Tĩnh Khang Hầu này.

Hiện tại, hơn hai năm đi qua, Tĩnh Khang Hầu dường như đã già đi rất nhiều.

Tứ Mai dâng lên một ly trà cho Tĩnh Khang Hầu rồi lui sang một bên.

Một luồng hương trà dịu dàng ở trước mắt quán quýt dai dẳng, Tĩnh Khang Hầu nhấp một ngụm trà, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tân Cửu, cuối cùng dừng lại trên phần áo khác rộng lớn của nàng, đoạn nhìn lướt qua phần bụng nhô cao.

Ông không nghĩ tới hậu cung lớn như vậy, nhiều cung phi như vậy, nữ nhân mang thai đầu tiên lại là nữ nhi của mình. Hậu cung là đầm nước sâu, đứa bé này có thể bình an đến tháng thứ bảy nhất định là vô cùng khó khăn.

Hầu gia hiển nhiên không rõ ràng lắm việc Vĩnh Hi Đế xem trọng Tân Cửu.

Đừng nói là ông tưởng tượng chuyện các cung đưa tới thức ăn vãi vốc đã ngâm độc được, xem như là thức ăn từ Ngự Thiện phòng cũng là do tuyển lộ mà Vĩnh Hi Đế chỉ định để đưa tới, những nữ nhân khác trong cung đều hữu danh vô thực, tư thái của Vĩnh Hi Đế bày ở đó, cho dù là ai cũng không có khả năng mang tâm mưu hại vị sủng phi ngày một ngày thăng được ưu thế là Tân Cửu cùng với đứa bé ở trong bụng nàng.

“Vĩnh Phi nương nương...”

“Phụ thân không cần chú trọng những thứ hư lễ này, trực tiếp gọi tên nữ nhi là được rồi.” Tân Cửu không biết phải tiếp xúc với vị phụ thân của nguyên chủ này ra sao, mặc dù ông đối với nữ nhân ở hậu trạch không có quan thúc nhiều, nhưng ông là thực sự yêu thương người nữ nhi Tân Cửu này.

Tĩnh Khang Hầu giật giật môi, dường như muốn nói điều gì, nhưng chỉ đem bạc nặn ra một nụ cười, hồi lâu mới thấp giọng thở dài một cái: “Hoàng Thượng vừa cho phép cha vào cung gặp con, tất nhiên đối với con rất là coi trọng, con...vui vẻ là tốt rồi.

50. Chương 50

“Có nhớ nhà...thì trở lại thăm một chút, viện tử của con mỗi ngày đều có người dọn dẹp.” Ở thời đại này, về thăm viếng nương gia vẫn rất là khó khăn, nhất là nữ nhân ở hoàng gia, nếu không có thánh chỉ là tuyệt đối không có khả năng rời cung, nhưng nghĩ tới về mặt Vĩnh Hi Đế khi nhắc tới nữ nhi nhà mình, Tĩnh Khang Hầu đoán Tân Cửu xin một thánh chỉ hẳn là không khó.

Dù sao Tân Cửu là một sủng phi, mà không giống như những cung phi chỉ là tàng hình trước mặt Hoàng Đế.

Quan trọng nhất là, nàng còn mang thai một hài tử.

Tĩnh Khang Hầu nhìn bụng Tân Cửu một chút: “Đã bảy tháng đi.”

Tân Cửu ôm cái bụng như quả dưa hấu của mình, gật đầu một cái, trên mặt cũng mang theo một nụ cười nhu hòa. Nàng vốn nghĩ rằng mình có thể không đợi được đứa bé này ra đời, không nghĩ tới hệ thống mặc dù mỗi giờ mỗi phút đều hút lấy chất dinh dưỡng trên người nàng, nhưng lại không có chút dấu hiệu thức tỉnh.

Hệ thống vẫn chưa tỉnh giấc, nàng sẽ có thể ở nơi này lâu hơn một chút, cũng đủ để sinh đứa bé ra đời.

Tĩnh Khang Hầu tay phải nắm quyền ho khan hai tiếng: “Con mang thân nặng, bản thân ở trong cung phải cẩn thận một chút, nương con ngay lúc mang thai thì bị lạnh, lúc đó thân mình mới luôn không tốt, chưa được hai năm thì đi. Vốn là nghĩ con ở trong cung không được quen, nhưng nhìn con hôm nay trong bụng đã có hoàng tự...cha liền không lo lắng.” Hoàng tự đối với hoàng gia mang ý nghĩa gì có thể tưởng tượng được, thân là mẹ của hài tử đầu tiên trong hoàng cung, địa vị của Tân Cửu nhất định cao hơn nhiều so với

những cung phi khác, coi như ngày sau Hoàng Thượng lại sủng ái người khác, Tân Cửu cũng sẽ không bị người ta khi dễ đi.

Tân Cửu hơi sững sờ, cúi đầu không biết nên nói cái gì, chỉ lẳng lặng trả lời một câu.

“Cửu nhi nếu có nhớ nhà, trăm sẽ thông truyền Hầu gia vào cung nói chuyện với nàng nhiều hơn có được không.” Ngoài cửa, Sở Dịch sải bước đi vào, mép áo huyền sắc của hắn theo bước chân mà cuộn sóng đen, càng lộ ra dáng người tuấn tú cao ngất. Từ khi Tân Cửu có thai đến nay, mặc dù mỗi ngày ăn thức ăn rất nhiều, nhưng phần lớn chất dinh dưỡng đều phân cho hệ thống, phần ít thì dưỡng cho đứa bé, bản thân ngược lại gầy đi rất nhiều, Sở Dịch lo nghĩ trong lòng cũng bị liên lụy, theo đó mà gầy đi không ít.

Sở Dịch tùy ý miễn Tịch Khang Hầu và cung nữ thái giám hành lễ, trực tiếp đỡ thân thể sưng phù của Tân Cửu cùng ngồi lên tháp. Một bàn tay hắn tự nhiên khoác lên bụng nàng, cái bụng tròn vo của Tân Cửu hơi ấm nóng, lúc Sở Dịch nhẹ nhàng chạm vào, luôn luôn có thể cảm giác được đứa trẻ đang động, từ khi Tân Cửu mang thai đến nửa tháng thứ tư, hắn liền vô cùng tình nguyện dùng cách thức này để bầu bạn với đứa bé.

Có khi suy nghĩ một chút đều cảm thấy may mắn.

Nếu không phải hai người bọn họ mạng lớn, chỉ e ngày đó với bệnh dịch truyền nhiễm, rơi xuống vách đá, rồi cả thời điểm Bách Hoa hội phản kích thì bọn họ đã không còn tính mạng, nào còn có thể đi đến bước này như bây giờ.

Có một số việc hắn mặc dù có thể nghĩ thông tám phần, nhưng hắn luôn thích bí quá hóa liều, tự đưa mình vào vòng nguy hiểm, nhưng Tân Cửu lại chịu đựng mưa gió mà đi theo hắn một đường, cõi đời này đã có một phần tình cảm như vậy đọng lại nơi đáy lòng, khiến hắn dù nhìn nàng đã cảm thấy thương tiếc trong lòng.

Sở Dịch hôn gò má Tân Cửu một cái, cảm mát ô mai chua mà Ngự Thiện phòng mới dâng lên từng chút từng chút đứt cho nàng ăn.

Tân Cửu ăn một nửa, Sở Dịch thay nàng lau khóe miệng một cái, tiện tay ăn thức ăn còn dư lại một nửa.

Thái độ này của Sở Dịch làm Tịch Khang Hầu trợn mắt há mồm, thật lâu mới phản ứng được Sở Dịch vừa nói cái gì, nhìn thái độ này của Đế Vương trẻ tuổi, hiển nhiên là yêu thương nữ nhi vào lòng đi, Tịch Khang Hầu tay cầm ly trà hơi run, trong lòng không thể tin nổi cảnh tượng tự nhiên nảy sinh này... Chẳng lẽ là Hoàng Đế đời này còn là một người si tình?

Hầu gia hoàn toàn xác thực rồi.

Lúc rời khỏi hoàng cung, Tịch Khang Hầu vẫn không ngừng kinh thán, năm đó Vĩnh Hi Đế thí phụ sát huynh chính là không chút nương tay, nào ngờ tới một Hoàng Đế lãnh tâm lãnh tình như vậy mà nay lại biến thành nhiều chỉ nhu* bên người nữ nhi, thật giống như một giấc mơ không thực tế vậy.

*nhiều chỉ nhu (): đơn giản mà nói chính là “mềm dẻo đến mức có thể quán quanh đầu ngón tay”. Ý nói VHD đã được TC “uốn nắn” đến mức VHD chỉ có thể xoay quanh nàng, yêu nàng mà thôi. Theo BaikeBaidu.

“Phụ thân chính là đại thần trong triều, sao có thể thường thường ra vào hậu cung.” Tân Cửu cũng lấy một khối điểm tâm nhét vào miệng Sở Dịch, sắc mặt Đế Vương cứng đờ, bất động thanh sắc mà nuốt xuống, nhưng đã bị chua tới mức muốn rụng răng.

Sở Dịch yên lặng nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, không có chút gì gọi là hứng thú phong nhã thường thức nước trà.

Trong ngày thường, hắn không ăn những thứ này, nhưng sau khi Tân Cửu mang thai lại có khuynh hướng thích loại thức ăn chua ngọt này, hắn cũng phụng bồi cùng nhau dùng, chỉ vì để cho Tân Cửu có thể ăn nhiều hơn một chút.

Không biết tại sao, dường như dù hắn cho người làm biết bao món ngon phong phú, Tân Cửu ăn rồi đều không thấy mập chút nào, cả người gầy đi chỉ còn dư lại cái bụng tròn vo, nhìn từ phía sau chẳng qua là bước chân hơi tập tễnh một chút, còn dáng người thì vẫn yếu điệu. Truyền thái y đến xem nhưng lại không nhìn ra được gì, chỉ bảo là cơ thể quá yếu phải đại bổ, nhưng là thuốc thì có ba phần độc, thuốc bổ của thái y viện cũng không thể uống quá nhiều, nếu không thời điểm sinh sản nói không chừng còn phải chịu khổ nhiều hơn.

Sở Dịch đỡ Tân Cửu đứng lên, vòng qua eo nàng ở trong phòng di chuyển vận động: “Không sao, thường ngày trăm cũng thường xuyên triệu Tĩnh Khang Hầu đến bàn chính sự.”

Vĩnh Hi Đế thuần túy là mở mắt nói mò. Thường thì vào thời điểm xử lý chính sự hắn nhiều nhất cũng chỉ là nghe một ít ý kiến của Tàn Đại Học sĩ, thậm chí phút cuối rốt cuộc vẫn là chính hắn hạ quyết sách. Tĩnh Khang Hầu là một võ quan, bản thân đã không quen thuộc với chính sự, sao có thể sẽ thường được truyền vào cung bàn bạc?

Bất quá loại chuyện này Vĩnh Hi đế tuyệt đối sẽ không nói ra, hắn cũng không thể thực sự đồng ý để cho Tân Cửu thường trở về thăm viếng Hầu phủ...Nếu như trở về nhiều lần, hắn chẳng phải là sẽ độc thủ không phòng* đây bi thảm sao? Thăm viếng cái gì, nhất định phải tiêu diệt từ gốc rễ, phương thức tốt nhất là truyền Tĩnh Khang Hầu vào cung, cũng giảm bớt nhớ nhung của Tân Cửu về Hầu phủ, ở trong hoàng cung yên ổn không đi đâu.

*độc thủ không phòng (): dịch nghĩa là một mình trông phòng, ý nghĩa cơ bản chỉ người phụ nữ không có trợ thủ làm bạn. Xuất xứ từ Cổ Thi Thập Cửu Thủ. Theo BaikeBaidu.

Hắn nghĩ rất dài lâu, đem tương lai của hai người cũng trừ tính xong.

Tân Cửu nghi ngờ nhìn hần một cái, người này tuy nghiêm trang, nhưng lại luôn cảm thấy đáng vẻ này không đúng chỗ nào.

“Được rồi, không nên suy nghĩ nhiều chuyện quá, nếu không tinh lực trên người không đủ, thì sẽ ngốc đi đấy.” Biết rõ người nào đó nhất định không vui khi bị nói “ngốc đi”, Sở Dịch cũng vui vẻ dùng lý do này quăn năn, hần nhận lấy được thiện Tứ Mai đưa tới, dứt từ muống từng muống cho nàng: “Thân nàng quá yếu, được thiện mấy ngày mỗi tháng đều không thể không uống.”

Tân Cửu mặc dù đối với lời “ngốc đi” một chút cũng vô cùng không hài lòng, bất quá nàng cũng biết những điều này là tốt cho đứa bé, một ít thể lực của nàng nuôi hệ thống, còn dư lại một ít thì dưỡng đứa bé, nàng chỉ sợ đứa trẻ cuối cùng phát dục không tốt, sau khi sinh ra mà gầy teo nhỏ thì nàng làm mẹ cũng đau lòng.

Nhìn Tân Cửu ngoan ngoãn uống được xong, cũng không có nhổ ra, Sở Dịch buông chén thuốc xuống, hôn một cái lên đôi môi phần nộn của nàng.

Từ trong miệng hai người vang lên tiếng nước chắc chắc nặng nề, Sở Dịch trực tiếp hôn nàng đến hít thở không thông mới chịu rời miệng.

Tứ Mai bưng thuốc đi vào nhìn thấy Vĩnh Hi Đế ôn nhu dứt đồ ăn cho chủ tử, nhất thời đi không được mà ở lại cũng không xong, chỉ đành phải cúi đầu ở trong lòng vui mừng cho chủ tử một hồi, lúc sau lại cảm thấy lúng túng. Cuối cùng, cho đến khi nhìn thấy chén thuốc trống không, nàng ta mới nhanh tay đặt lên khay, nhưng ngay lúc đã rảnh tay, Tứ Mai lại nhìn thấy nửa màn Xuân Cung đồ.

Tứ Mai: “...”

Mặc dù đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng vẫn là cảm thấy thật khó xử.

So với Ngụy công công ở bên ngoài đối với loại chuyện này có thấy cũng không lạ gì, Tứ Mai bày tỏ con đường mà mình phải đi còn rất dài.

Ngụy công công ở bên ngoài canh cửa nhìn thấy Tứ Mai nâng khay, bước chân bối rối đi ra cửa điện, thấy hần ta thì hoảng đến không biết đường, chạy sang lối này rồi lại vòng trở lại chạy sang bên kia như điên, không nhìn được nghi ngờ mà sờ cảm một cái. Đại cung nữ Tứ Mai hôm nay bị làm sao vậy, sao lại giống như con ruồi mất đầu mà chạy loạn thế kia? Bị đá kích à?

Hoàng Đế hưởng thụ xong thì chuyên chú nâng đỡ, Tân Cửu lại vòng quanh phòng trong phòng ngoài ba vòng, nàng ôm bụng nện bước mỗi một, đôi chân giống như vất mìn càng đi càng mềm, sau đó vừa ngáp vừa bắt đầu buồn ngủ. Sở Dịch ôm lấy nàng đến gần nội thất, đặt vào trong chăn mềm, ngón tay thon dài đặt lên bắp chân nàng xoa bóp một từ trên xuống dưới một hồi, cho đến khi bảo đảm nàng sẽ không bị chuột rút mới thu tay.

Mang thai rất khổ cực, người sắp làm cha cũng rất khổ cực, bất quá hần như được ăn mật.

Toàn bộ mùa đông Tân Cửu đều bị quán thành một con nhộng to to mà sống qua ngày, trong phòng có noãn ngọc và lò than, bất quá ở nơi càng gần phương Bắc, có người phát hiện lửa than gây khói mù quá nhiều, còn không thuận tiện bằng việc đốt kháng, vì vậy Ngự Lung điện xuất hiện thêm một tấm “thổ kháng” làm lò sưởi, bên trong là hơi khói ấm áp, dùng tay sờ ở phía trên để sưởi ấm rất tốt, xông nhà cũng ấm áp dễ chịu.

Ở nơi này, dưới không khí ấm áp, Tân Cửu trải qua một mùa đông.

Xuyên qua được hai năm, mùa đông năm thứ nhất là trải qua ở Tĩnh Khang Hầu phủ, năm thứ hai là trải qua ở hoàng cung, có lẽ năm thứ ba...sẽ là ở hiện đại thế kỷ hai mươi mốt, mà không phải là ở bất cứ nơi nào tại vương triều Đại Khánh.

Tân Cửu mơ hồ có thể cảm giác được hệ thống có lẽ sẽ xuất hiện.

Nàng mong đợi thời gian trở về nhà thì hệ thống không phản ứng, đến khi nàng từ bỏ thì hệ thống lại nói với nàng rằng, nàng có thể trở về, chuyển đi này, cũng là không quay về được.

Tổ cha hệ thống.

Trong sự oán niệm của Tân Cửu đối với hệ thống ngày qua ngày, đứa bé trong bụng đã gần đến đủ tháng, gần đây Sở Dịch luôn dành nhiều thời gian hơn bởi ở bên người nàng, thậm chí ngay cả tấu chương tích lũy ở bên ngoài Ngự Lung điện cũng dần dần dâng cao.

So sánh với tức phụ và hài tử, những thứ này đều không quan trọng.

Chạng vạng tối hôm đó, vốn nghĩ đơn giản rằng chẳng qua chỉ là thai động, lại không nghĩ tới một dòng máu trực tiếp chảy ra, còn dính ướt áo lót màu trắng, Sở Dịch sợ hết hồn vội nâng người nàng đặt lên giường, vội vàng gọi người vào, ma ma tạm trú ở gần đó cũng vội vàng vàng mặc quần áo vào chạy tới.

Lúc một đám người tiến vào, chỉ thấy trên tay trên người Đế Vương trẻ tuổi đã dính đầy máu tươi, đứng ở bên giường nắm bàn tay Tân Cửu thật chặt.

“Hoàng Thượng, sinh hài tử đều là như vậy.” Một ma ma tuổi tác khá lớn trấn an hần mà nói. “Thai đầu tiên nhất định phải dễ thương. Thai đầu, đau một chút cũng là tất nhiên, sẽ không xảy ra chuyện.” Nhìn qua bụng của Vinh Phi nương nương, lấy kinh nghiệm của bà mà thấy thì, đây là từng

Editor: không phải mình edit thiếu đâu mà trong bản raw, đến chỗ đấy là hết rồi. Bộ này không còn ở trên Tấn Giang nữa mà chỉ còn lưu lại ở mấy trang copy đạo thôi, mà trang nào cũng đều bị thiếu như nhau cả.

51. Chương 51

Ma ma càng nói như vậy trong lòng Sở Dịch càng không yên.

Thời điểm phi tử của Tiên Đế sinh con, thái y và ma ma cũng nói như thế, chẳng qua là, cuối cùng, tuy đa số cung phi thuận lợi sinh hạ hoàng tử, nhưng thiếu số còn lại nếu không phải sinh hạ hài tử chảy máu quá nhiều mà chết, thì cũng là nửa chừng không còn sức lực, người lớn và cả đứa bé đều không giữ được một ai. Tuy rằng thường nhìn thấy loại chuyện này, nhưng đến lượt nữ nhân của mình, Vĩnh Hi Đế liền không thể giữ bình tĩnh được nữa.

“Nói thật cho trầm, nàng rốt cuộc thế nào.” Hoàng Đế trẻ tuổi hướng ánh mắt tối tăm nhìn lão ma ma, như hận không thể khoét ra một đóa hoa từ khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn của bà ta.

“...” Ma ma ở trong lòng ngựa mặt lên trời thở dài: “Hoàng Thượng, lời nô tì vừa nói là thật.”

Tân Cửu yên lặng nhắm mắt, cố nén đau đớn ở bụng, sau khi nghe những lời này, không biết tại sao lại cảm thấy người làm cha này chính là cố ý tới đây gây cười. Nàng muốn cười ra tiếng, lại bị một cơn đau co rút ập tới khiến cho khóe miệng vốn gương cao biến thành mím chặt, sắc môi lập tức tái đi.

Bàn tay Sở Dịch đặt ở trên đầu Tân Cửu, nhìn nàng cắn môi đau đến mức gần như không thể hô hấp, sắc mặt càng lạnh hơn.

“Hoàng Thượng, phòng này đầy máu tanh dơ bẩn, ngài vẫn là đi ra ngoài trước chờ cho thỏa đáng...Huống chi, ngài ở chỗ này các nô tì cũng không ra tay được.” Ma ma sờ vị trí của bào thai một chút, vị trí đầu và chân của đứa bé đều rất đúng, vì vậy về mặt thoải mái dịch dịch góc chăn cho Tân Cửu, thuận tiện cầm khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán Tân Cửu.

Sở Dịch sét đánh cũng không động, thời điểm đối xử với ma ma cũng không hề có một chút ý ôn hòa trên gương mặt, trực tiếp hừ lạnh một tiếng: “Khi không có trầm ở đây thì các người hẳn là thuận lợi.”

Ma ma ở trong lòng không nói gì, Hoàng Đế chính là vua của một nước, hôm nay ở phòng sinh một khắc cũng không ngừng phóng ra hơi lạnh, những nô tì như các bà làm sao có thể chống lại sự hiện diện của hắn?

“Chàng ra ngoài.” Hai mắt Tân Cửu mở ra một kẽ hở, rốt cuộc phân ra một chút tinh lực chú ý tới vị Hoàng Đế không nghe khuyên bảo này.

Sở Dịch càng siết chặt bàn tay nhỏ bé của Tân Cửu thêm mấy phần. Hắn mím mím môi, bắt đầu im lặng không nói lời nào, thậm chí còn cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình. Mục đích chính là vì có thể ở lại chỗ này.

Khi không nhìn thấy thì luôn lo lắng hơn so với việc nhìn thấy được, Sở Dịch rõ ràng biết mình phải làm cái gì, mà một khi hẳn nhận định chuyện gì, đều luôn vì mục tiêu mà cố gắng một phen.

Tân Cửu xoay đầu sang một bên, cũng không có thời gian để lo cho hẳn.

Nàng cần rằng tiết kiệm thể lực của mình, trước kia đọc trong tiểu thuyết, khi đọc tới cảnh nữ nhân xuyên không sinh con, luôn là gặp muôn vàn khó khăn mới có thể sinh ra đứa bé, mục đích là vì nâng cao sự thâm tình từ nam chính, nhưng loại chuyện này nếu như xảy ra trên người mình lại không hề dễ chịu gì. Cũng may, mặc dù có hơi đau, nhin một lúc thì vẫn có thể chấp nhận được.

Sắc trời dần sáng, bên ngoài phòng sinh trực tiếp cảm nghiêm, lòng bàn tay của Tứ Mai chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, trong phòng vẫn mãi tĩnh mịch, khăn tay được thấm ướt bằng nước nóng, nàng ta dựa theo yêu cầu của ma ma mà chuyên tâm lau mồ hôi cho Tân Cửu, đợi đến sau nửa giờ mới nghe được tiếng kêu đau đớn nhỏ vụn ở khóe miệng của chủ tử nhà mình.

Tứ Mân rõ ràng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hoàng Thượng ở bên cạnh chủ tử, mu bàn tay nổi lên gân xanh, lập tức trở nên khẩn trương.

Ma ma ôn nhu an ủi, chần nệm dưới thân Tân Cửu đã thấm ướt máu, trong nỗi mơ mơ màng màng, nàng co giật bả vai dùng sức một cái, bên tai liền truyền tới một hồi tiếng khóc.

Đứa trẻ oa oa khóc loạn, thanh âm non nớt truyền vào màng nhĩ, Tân Cửu muốn mở mắt ra nhìn một chút, nhưng cảm thấy trước mắt tăm tối, ý thức lập tức tiến vào một gian phòng tối đen, bên trong có một trần đèn cây đang sáng, ở phía trước là một vòng sáng mờ mờ, một cánh cửa được chậm chậm đẩy ra, bốn chữ Hệ Thống Cửa Hàng thổ hào chiếu sáng lấp lánh.

Đến lúc mở mắt ra lần nữa, Tân Cửu lúc này mới phát hiện bản thân đang ở trong hệ thống.

Hệ thống dùng giọng nói điện tử nói với nàng rằng đóa hao đào thứ mười đã bị tiêu diệt thành công, ban thưởng nhiệm vụ 200 kim tệ, 10 điểm mị lực điểm, tương tự, bởi vì hệ thống tuyên bố toàn bộ mười nhiệm vụ đã hoàn thành, ban thưởng 1000 kim tệ ngoài định mức.

Tân Cửu nhíu mày một cái: “Nếu người muốn đưa ta đi, thì ta còn cần kim tệ của hệ thống để làm gì?” Thật ra thì nàng đối với hệ thống vẫn có chút không cam tâm, một khắc trước vẫn còn ở Đại Khánh, một khắc sau đã đến lãnh địa huyền huyền dành riêng cho hệ thống, ngay cả quá trình thích ứng cũng không có, quan trọng hơn chính là, nàng bị cưỡng chế kéo tới, thậm chí ngay cả đứa bé mà mình sinh ra còn chưa nhìn rõ.

Cũng không biết đứa bé là con trai hay con gái.

Nếu hệ thống nói nhiệm vụ đã hoàn thành, vậy thân thể của nguyên chủ đã chết rồi?

...Cũng không biết, Vĩnh Hi Đế hiện giờ ra sao.

Tân Cửu: “...A a.” Hồn dẫn, ai thêm huy chương của người!

Tân Cửu giậm chân trong căn phòng trống, nghe thanh âm của hệ thống không biết từ nơi nào phát ra, đối với sự uy hiếp của nàng không để ý chút nào, nàng trầm mặc một chút: “Ta có thể trở về để nói lời từ giả hay không?”

“Sau đó ta sẽ lập tức rời đi?” Tân Cửu hít sâu một hơi, giãi giụa nói: “Trước khi trở về để cho ta quay lại nhìn một cái, có thể không dùng thân thể của nguyên chủ, cứ dùng thể hồn hiện tại cũng được.”

Trong sự nài nỉ cứng rắn dồn dập, mạch điện của hệ thống có chút không yên, nhận ra năng lượng dùng để mở cửa hàng hao phí quá nhiều, năng lượng hấp thu từ trên người Tân Cửu lại quá ít, cuối cùng hệ thống quyết định chỉ có thể để nàng ở lại ngoại giới thêm hai giờ nữa, nhiều hơn một giây cũng không được.

...

Triệu chứng ly hôn, tên như ý nghĩa, chính là nói hôn lìa khỏi xác trở thành cái xác biết đi. Mà đối với đạo gia mà nói thì, loại tình trạng này chính là do yêu tà gây ra, cho nên lão đạo sĩ trong Đạo quán quan sát tình tượng vào đêm, nhìn thấy bên cạnh Đế Tinh là một vì sao ảm đạm không ánh sáng, bấm ngón tay tính toán, chính là điềm báo ly hôn*.

*ly hôn là nghĩa ly hôn, ly dị ấy. Chỗ này nghĩa là Tân Cửu và Vĩnh Hi Đế bị chia tách khỏi nhau vì một người còn sống, một người đã chết.

Tân Cửu kéo hồn phách của mình từ bên trong căn phòng của hệ thống, xuyên qua từng mặt tường trở lại Ngự Lung điện.

Trong điện yên tĩnh, vậy mà một người cũng không có.

Tân Cửu buồn bực trong lòng, bước chân lại không dừng chút nào, ở trong phòng, bánh bao nhỏ mặc áo mỏng trên người nằm trên cái giường nhỏ của mình, cắn ngón tay hàm hồ không rõ y y nha nha kêu gọi. Tân Cửu tò mò tới gần, chỉ thấy dưới mi mắt là một đôi mắt như ngọc lưu ly đang bình tĩnh nhìn nàng, bỗng nhiên rút ngón tay ra, mặc cho nước miếng ở phía trên nhiều xuống người, nhìn Tân Cửu, hưng phấn giang tay ra a a kêu loạn.

Lòng Tân Cửu mềm nhũn, muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bánh bao nhỏ, nhưng hiện tại nàng chỉ là thân ảnh hư không, cuối cùng trực tiếp xuyên qua từ phía trên nắm tay nhỏ. Tân Cửu thử lại mấy lần, nhưng không cầm được gì, chỉ đành phải buông tay xuống an tĩnh đứng ở bên cạnh giường nhỏ, về mặt nhu hòa.

Cũng không biết tiểu tử này tên là gì.

Nhớ hồi trước nàng chọn hai cái tên nhưng đều bị Vĩnh Hi Đế bác bỏ, chẳng lẽ hắn có thể chọn cái tốt hơn? Tân Cửu giận dữ bất bình, cách khoảng không hôn gương mặt nhỏ của bánh bao nhỏ một cái, mặc dù không có cảm xúc gì, cũng không thực sự chạm vào khuôn mặt nhỏ, nhưng Tân Cửu vẫn ngọt đến tận đáy lòng.

Bánh bao mà mình sinh ra quả nhiên là khả ái.

Tân Cửu xoay người dùng thể hồn xuyên qua vách tường đi ra ngoại gian.

Sở Dịch đang chấp tay sau lưng đứng ở bên cửa sổ không biết đang nhìn cái gì, bóng lưng nặng nề. Tân Cửu một bước chân cũng không dám đến gần, trong lòng khó tránh khỏi có chút áy náy. Thật ra thì nếu như ban đầu hệ thống nói không có biện pháp giúp nàng trở về, nàng nhất định sẽ ở lại, nay hệ thống có biện pháp đưa nàng trở về, nàng có thể sẽ muốn đi, cũng có thể sẽ muốn lưu lại, thế giới này mặc dù xa lạ, nhưng so với thế giới trước kia của mình đều quan trọng, thậm chí nàng còn có một đứa con ở nơi này.

Nhưng, nếu nói trước đó nàng vẫn còn do dự không quyết giữa việc trở về hiện đại hay ở lại thì bây giờ, nàng chỉ có thể lựa chọn rời đi. Bởi hệ thống vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, phải để hồn phách nàng rời khỏi thân thể, nàng không có lựa chọn - Tân Cửu trong lòng tự an ủi mình như vậy.

Nàng chậm chạp đến gần Sở Dịch, đem thân ảnh của mình dung nhập vào thân ảnh của Sở Dịch, nàng yên lặng đưa tay ra, từng chút từng chút vượt qua mi mắt của Sở Dịch, lại bất ngờ chạm phải một đôi mắt, sau đó thành linh bị một đôi bàn tay lạnh như băng nắm lấy cổ tay.

Sở Dịch giống như có thể nhìn thấy nàng vậy, nắm lấy cổ tay nàng khẽ giọng cười một tiếng, trong tay chẳng biết tự lúc nào lấy ra một cái chuông.

Phía trên cái chuông dán một lá bùa, hình như là vật của Đạo gia, nó lạnh lạnh vang lên hai tiếng, Tân Cửu tức thì giống như bị cái gì đó trói lấy, toàn bộ hồn phách đều bị hút vào bên trong.

Trong một vùng tối, nàng mơ hồ nghe thấy âm thanh điện tử của hệ thống thở hổn hển: loài người quá gian trá mà!

Tân Cửu lắng nghe một chút, theo trực giác, nàng cảm thấy...hệ thống có thể là bị Hoàng Đế hoặc là người nào đó có liên quan tới nàng gài bẫy.

52. Chương 52

“...Hệ thống?”

Anh anh...

“ ... ”

Nhân loại gian trá!

Tân Cửu: “...Làm sao?” Đừng có mà vợ dũa cả nắm được không, cho tới giờ nàng mới là người khổ nhất đấy! Có điều đây cũng là phong thủy lưu chuyển, nếu như trước kia hệ thống không có gian trá như thế, bây giờ sao có thể bị khi dễ ngược lại được, quả nhiên là ác nhân tự có ác nhân trị.

Dường như có thể nghe thấy Tân Cửu đang thổ tào trong lòng, đối phương trực tiếp không lên tiếng, không biết hệ thống rút cuộc là nhin một bụng tức không nói ra lời, hay là bị lực lượng vô hình nào đó cách ly, vì vậy không truyền ra tiếng...

Bất quá theo như Tân Cửu đoán thì hẳn là cái trước chiếm phần lớn hơn.

Nàng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, lão đảo lắc lư bay tới bay lui ở trong không gian của cái chuông, giống như ma vậy. Trước kia, mặc dù nàng không có làm chuyện trái với lương tâm, nhưng buổi tối vẫn sợ ma, bây giờ bản thân biến thành quỷ hồn ngược lại cảm thấy so với thời điểm khi còn làm người thì không có gì khác nhau, ngoại trừ không có thực thể ra thì suy nghĩ gì đó hết thảy đều bình thường.

Cũng sẽ không có mấy chuyện linh dị như máu đỏ, móng tay dài, đầu lưỡi nhô ra...hay là con mắt chảy máu gì đó.

...

Thân ở trong chuông, bên tai gần như bốn phương tám hướng đều là tiếng chuông.

Tân Cửu ngẩng đầu lên, phía trước, sau một cái chớp mắt, bóng tối liền biến thành mấy trăm cái chuông lớn màu vàng kim lủng lẳng treo trên không trung, tựa như chuông gió mà bắt đầu ngân vang, nhưng khi nghe thấy âm thanh này, Tân Cửu lại không cảm thấy khó chịu gì, ngược lại cảm thấy cả người ấm áp, giống như được người ta ủ ấm trong lòng bàn tay vậy.

Bảy tám vị đạo sĩ cầm la bàn Âm Dương vây quanh gian phòng không biết đã được bày trận pháp gì, thỉnh thoảng có hai ánh sáng đen trắng lưu chuyển qua lại ở bên trong phòng, mà những chùm sáng này không có cái nào là không bị cái chuông trong tay Vĩnh Hi Đế hút lấy gần như không còn.

Sở Dịch nắm thật chặt cái chuông trong tay, môi mím thành một đường thẳng, không giống với vẻ tái nhợt vào một tháng trước, hiện tại trên gương mặt hắn mơ hồ có chút huyết sắc không bình thường, giống với dáng vẻ của một người bệnh nặng đã lâu vừa mới khỏi bệnh.

Cái chuông vàng nho nhỏ thể hiện tiềm chất khiêm tốn mà xa hoa, có nội hàm lại không thiếu tiềm chất thổ hào, giờ phút này đang ở trên bàn tay trắng nõn mà đỉnh đương vang dội. Hắn vốn không tin những lời mà đạo sĩ nói, dù tại thời điểm Tiên Đế trực xuất Đạo viện ra khỏi vương triều Đại Khánh hắn cũng không để tâm, chẳng qua mang tâm tính làm phản Tiên Đế mà trùng tu lại Đạo viện, nhưng không nghĩ đến lần này ngược lại lại giúp hắn một đại ân.

Có kẻ muốn dùng ngoại lực khiến cho thê tử của hắn phải ly hôn?

Vậy phải xem hắn có đồng ý hay không!

Vừa nghĩ đến việc hắn có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm lại được Tân Cửu nếu những đạo sĩ này đến trễ chút nữa, tâm tình Sở Dịch lúc này vui buồn lẫn lộn, vừa muốn dùng ngoại lực mà thiên đạo vạn quả kẻ đã dùng ngoại lực thúc đẩy Tân Cửu ly hôn, rồi lại vì rốt cuộc tìm được Tân Cửu mà nhẹ nhõm.

Hắn cắn răng, từ trong lồng ngực học ra một ngụm trọc khí. May thay, Tỏa Hồn chuông là pháp bảo được sư tổ của những đạo sĩ này truyền lại, hôm nay xem ra hiệu quả không chỉ tốt một chút.

Loại cảm giác vô lực này, hắn không muốn cảm nhận lần thứ hai!

Dùng chất lỏng trong suốt mà đạo sĩ đưa tới thoa đều lên hốc mắt, thời điểm khi hắn có thể nhìn thấy hồn phách của Tân Cửu, lòng hắn tưởng chừng như đang đánh trống vậy, một khắc cũng không ngừng nện mạnh vào chính mình, trong dư quang nhìn một làn sương mù quen thuộc muốn đến gần mình, dừng lại dưới mi mắt của mình, hắn tỉnh táo mà nắm chặt lấy năng.

Cho đến lúc này hắn mới thực sự yên ổn.

Thời điểm khi nắm bắt được cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Hoàng Thượng, xin hãy đặt Tỏa Hồn chuông ở bên gối của nương nương.” Ở trong phòng, đạo sĩ cầm la bàn Âm Dương nhảy một hồi lâu, một lão đạo sĩ có mái tóc dài và lông mày màu trắng, thân khoác đạo bào Âm Dương đi ra từ trong một đám đạo sĩ đang xếp hàng, vuốt râu đưa một bình nước trong suốt lên.

Loại bình này cũng không phải là bình thủy tinh, mà là bình ngọc, phẩm chất vô cùng tinh khiết, nhìn qua một chút tạp sắc cũng không có, như vậy có thể thấy thứ trong bình rốt cuộc trân quý như thế nào.

Chỉ có điều, ở thời điểm phục vụ thiên tử, rất ít người nghĩ đến bản thân được hay mất, nhất là Sở Dịch cũng chính là ân nhân của Đạo viện, việc hắn trùng tu Đạo viện, đối với nhóm đạo sĩ này có thể nói là có ân tái tạo.

Tương tự, Đạo gia chú trọng chuyện nhân quả, nếu như người khác giúp người, người cần phải trả phần ân tình này mới có thể xóa bỏ sự ràng buộc nhân thế.

Sở Dịch tay cầm chặt chuông, dẫn đầu đi vào một thiền điện, ở bên ngoài đại môn màu đỏ đã bị thấm nước, từng giọt từng giọt như hạt trân châu rơi từ phía trên xuống dưới mặt đất, hắn đẩy cửa ra, nhất thời một luồng khí lạnh phả tới, ngay cả Tân Cửu đứng ở bên trong cái chuông vàng nhỏ đang nghiên cứu địa hình cũng đột nhiên cảm thấy cả người lạnh buốt, giống như gió rét nhập vào cơ thể vậy.

Bên trong điện chất đầy những khối băng lớn, nhìn qua chính là hao phí nhân lực vật lực để chuyển tới, trong cung cũng có băng khối, chẳng qua là hôm nay nhiều băng như vậy có thể thấy đây là tiết tấu dọn sạch băng khối. Không biết Sở Dịch từ nơi nào mà biết được việc làm như vậy có thể giữ thi thể không bị mục rữa - mặc dù tình hình hiện tại của Tân Cửu cũng không tính là thực sự đã chết.

Cầm bình ngọc trong tay mở ra, từng giọt chất lỏng rơi vào miệng của thân thể nguyên chủ.

Tân Cửu khó hiểu mà cảm thấy một lực hấp dẫn từ bên ngoài, trong một thoáng choáng váng liền xuất hiện trong thiền điện lạnh buốt. Ánh mắt Sở Dịch sáng lên, bàn tay lần nữa bắt được cổ tay của nàng, bàn tay có nhiệt độ nóng bỏng cổ tay Tân Cửu, Tân Cửu thư thái mà ca thán một tiếng, nàng vẫn là lần đầu tiên khi đang ở thể hồn phách cảm nhận được sự ấm áp như vậy.

Nàng phác thảo từng biểu tình của Sở Dịch, thấy hắn chẳng qua là dắt mình đi về phía trước, đỡ nàng ngồi lên thân thể của nguyên chủ rồi ra lệnh: “Nằm lên đó.”

Tân Cửu làm theo.

Hồn phách như khuôn như dạng nằm lên thân thể đã sử dụng hai năm nay. Qua hồi lâu, lại ngẩng đầu lên, thân thể vẫn là thân thể, hồn phách vẫn là hồn phách, đây là dấu hiệu hai người họ vẫn chưa kết hợp lại.

Hiện tượng này hiển nhiên không chỉ mình Tân Cửu phát hiện....Hoàng Đế trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt như đao chém lên người đám đạo sĩ ở ngoài cửa, thanh âm này so với lúc còn ở ngoài thiền điện thì giá rét hơn nhiều: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

Mấy người đạo sĩ ở ngoài cửa trợn mắt há mồm, giống như không hiểu tại sao Tân Cửu không nhập vào thân thể được, trên mặt cũng không khỏi ngượng ngùng, nhất là người lớn tuổi nhất kia, gương mặt già nua đỏ lên như bị đánh phẫn vậy.

Một đám tiểu đạo sĩ đạo hạnh thấp muốn chết sao có thể biết lý hồn thuật của bản hệ thống chứ? Hừ, cũng chỉ có cái chuông vàng nhỏ kia có thể vậy khốn bản hệ thống mà thôi...Ghét.

Tân Cửu yên lặng hồi lâu: “Vậy làm sao bây giờ?” Là đi hay ở thì cho cái tin xác thực đi chứ, nàng ở chỗ này vào không được ra không xong cũng lúng túng quá.

Kí Chủ, người có muốn ở lại hay không?

“...Ta cũng không biết.” Tân Cửu xoay mặt lại nhìn về phía Vĩnh Hi Đế, người này vốn có ánh mắt hàm

chứa nụ cười nay toàn thân lại trở nên lạnh băng, đang trừng trừng nhìn về phía đám đạo sĩ ngoài cửa, gương mặt không cảm xúc, nhìn qua tâm tình thực không ổn, nhưng vừa nghĩ đến hẳn là bởi vì mình mới trở nên như vậy, trong lòng Tân Cửu lại xoắn xuýt: “Mặc dù rất muốn trở về, nhưng cũng muốn ở lại...”

Rốt cuộc ở lại hay không?

Hệ thống dường như rất nóng lòng muốn có được một cái kết luận từ nàng.

Tân Cửu cau mày, cuộc sống từ nhỏ tới lớn còn có hai năm này hòa vào một chỗ, khiến nàng khó mà lựa chọn, bàn tay nắm tay nàng lại chặt hơn chút, Tân Cửu ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy vị Hoàng Đế tuần tú lo lắng nhìn mình, mi tâm nhíu chặt lại giống như nàng, có lẽ là nghe đám đạo sĩ nói đối với chuyện này không thể ra tay được, vậy nên cả người hắn cũng hơi lộ vẻ yếu đuối.

Tân Cửu cắn răng, nhẹ giọng nói: “Nếu không thì...ở lại đi.” Sau khi nói xong, nàng rõ ràng cảm giác được bản thân dường như thở phào nhẹ nhõm. Quá trình rất khó khăn, nhưng quyết định lại rất đơn giản, nhưng một khi quyết định rồi, nàng mơ hồ ý thức rằng, mình có lẽ sẽ không còn cơ hội về nhà nữa.

Hệ thống trầm mặc một lúc, đột nhiên mở ra màn hình cửa cửa hàng.

Nếu người muốn ở lại, mua Hồi Hồn Đan ăn xong là có thể lần nữa trở lại trong thân thể này, bất quá nếu như người trở về, nhiệm vụ không tính là hoàn thành, chỉ có chờ đến lúc người qua đời mới có thể tính. Bất quá đến lúc đó người sẽ không còn cơ hội trở lại hiện đại nữa, người quyết định thế nào?

“...Vậy người thì sao?”

Bản hệ thống tất nhiên là tiếp tục ở lại nơi này!

Vịt chết còn mạnh miệng là hệ thống đây sẽ không nói cho Kí Chủ biết hiện tại nó rốt cuộc có bao nhiêu khổ bức, căn bản không thể nhúc nhích được thì có là gì, Kí Chủ chẳng qua là vào tầng ngoài cùng của Tòa Hồn chuông, mà nó, thân là trí năng đầy trí tuệ lại bị giam ở bên trong Tòa Hồn Đại Trận, sợ rằng không tới trăm ngàn năm thì căn bản khó mà thoát ra.

Sở dĩ hỏi Tân Cửu có lưu lại hay không, cũng chỉ là giả vờ khách sáo hỏi một câu thôi.

Tất nhiên, tình huống cụ thể thì Tân Cửu căn bản không biết gì.

Nàng trực tiếp tiêu 2000 kim tệ mua Hồi Hồn Đan, đối diện với Vĩnh Hi Đế rồi ngậm viên đan được màu tím này vào miệng. Bởi vì đối phương chẳng qua chỉ nhìn thấy một hư ảnh của nàng, mà không nhìn thấy đan được, nhưng từ cảm giác của lòng bàn tay nắm chặt mà thấy, Sở Dịch cảm nhận được, dường như chỉ trong chớp mắt đã có chỗ nào đó thay đổi.

Tân Cửu lần nữa ngay ngắn nằm lên thân thể nguyên chủ, trong nơi u minh của Tỏa Hồn chuông vang lên ba tiếng đình đình đình.

Ngón tay nàng khẽ giật, một cảm giác nặng nề thuộc về thân thể thành công mang theo suy nghĩ của nàng, Tân Cửu từ từ mở mắt ra, bị không khí lạnh lẽo từ bốn phía mà cống đến run rẩy, môi cũng tím tái.

Cả người Sở Dịch chấn động một cái, nhanh chóng xoay người lại: “Nàng tỉnh?!” Bên môi hắn rớt cuộc hiện ra một nụ cười, liều mạng ôm người lạnh băng trên giường không buông tay.

Ngoài cửa, Ngụy công công khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời trong xanh, thầm nghĩ trong đầu, trong cung...rất cuộc cũng sau cơn mưa trời lại sáng.

~Hoàn~

53. Chương 53: Phiên Ngoại 1

Sau khi Vinh Phi nương nương chết được một tháng....

Nàng lại sống lại!

Tin tức này vốn sẽ đưa tới sóng to gió lớn, nhưng sự thật thì cũng không phải như vậy. Trừ một phần nhỏ cung nhân “a” một tiếng cảm khái, còn lại cũng không tạo ra ảnh hưởng gì đến sau này.

Quách Uyển nghi đương tuổi thanh xuân ngồi trên ghế đá giữa trăm khóm hoa, ngắt lấy một đóa hoa mai nhỏ yêu kiều sắc vàng rực rỡ, xoay ở trước mắt ngắm nhìn, giống như đang cảm thán sự kỳ diệu của sinh mệnh, hoặc là do quá nhàm chán, chỉ có thể ngắm hoa tán gẫu cho qua ngày. Đối với chuyện lần này, vị Quách Uyển nghi này giải thích rằng: “Vị Vinh Phi nương nương này của chúng ta chết rồi sống lại cũng không phải là lần đầu tiên, các ngươi cảm thấy ngạc nhiên gì chứ?”

Mặc dù Quách Uyển nghi chỉ là một người qua đường Giáp, nhưng bởi vì phát ngôn của nàng ta quá sâu sắc, gần như chỉ trong một tối đã truyền khắp trong cung, kèm theo nhân khí của nàng ta cũng tăng lên không ít.

Lúc này người không rõ nguyên do mới nhớ tới đầu năm nay có lời đồn đại rằng Vinh Phi nương nương đuối nước mà chết, nhưng sau chuyện đó, Vinh Phi nương nương lần nữa xuất hiện trong tầm mắt cung nhân, vẫn tràn đầy sức sống sinh long hoạt hổ, thậm chí ngay cả dáng vẻ bệnh nặng vừa khỏi cũng không nhìn ra.

Cho nên lần này, mọi người đều ở đây chờ xem khi nào Vinh Phi nương nương với gương mặt hồng nhuận đi một vòng ở trong cung, để chứng minh tinh thần tiểu Cường* đập cũng không chết được của bản thân.

*cho những bạn nào không biết, tiểu Cường là con gián nhá.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, Vinh Phi nương nương vẫn chưa từng xuất hiện.

...

“Ta đã biết lỗi rồi...Thật...” Một cánh tay trắng như ngọc từ trong áo ngủ bằng gấm vươn ra, sau đó chính là nửa gương mặt nhỏ nhắn của Tân Cửu. Sợi tóc đen nhánh bởi vì thấm mồ hôi mà dính lên mặt nàng, giống như một cái ấn song hoa. Nàng cắn cắn môi, quay đầu rụt rè nói: “Ta có thể đi thăm bảo bảo không?”

Người phía sau hô hấp ngừng lại, lập tức một cảm giác nguy hiểm nổi lên.

“Nàng là vì Dao nhi mới ở lại, hay là vì trẫm? Hử?” Nam nhân hiển nhiên không nghĩ rằng sẽ tùy ý mà bỏ qua cho nàng như vậy, trực tiếp ôm người và chặn kéo một đường vào ngực, đè ở dưới thân, đôi mắt hẹp dài hơi nhú lại, giống như đèn pha mà lưu luyến trên mặt nàng, cuối cùng lưu giữ nàng trong ánh mắt.

“Đương nhiên là...” Tân Cửu nghiêm mặt cố gắng a a cười một tiếng: “Đương nhiên là chàng.”

Sở Dịch chớp mắt: “Nga.”

“Con được sinh ra, ta vẫn còn chưa thấy mặt của con...Đây chính là đứa con trai mà ta mang thai mười tháng vất vả cực nhọc sinh ra...” Tân Cửu làm bộ đáng thương nắm lấy chần, ánh mắt thẳng tắp bay về phía chiếc nôi của con trai ở bên kia.

Nghe nàng nhắc tới chuyện sinh con, trong mắt Sở Dịch lộ ra vẻ thống khổ.

Cánh tay hơi dùng sức nắm lấy eo nàng, Sở Dịch đột nhiên trở nên không chút biểu tình, giọng nói cũng tựa như rít ra từ giữa kẽ răng lạnh người: “Nếu không phải những người trong Đạo viện nói Ly Hồn thuật xảo diệu như thế cần được chủ nhân của thân thể nguyện ý trong lòng thì mới có thể thi hành, ta cũng không biết...nàng muốn rời khỏi ta như vậy...thậm chí...thậm chí ngay cả đứa con trai vừa mới sinh ra cũng không cần nữa!”

Tân Cửu ngẩn ra, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy giọng nói tàn khốc như vậy từ Sở Dịch, nhưng giữa quê hương và dị giới nàng cuối cùng đã lựa chọn cái thứ hai, cũng có nghĩa nàng đã sớm vi phạm ý nguyện ban đầu của mình, nàng đã làm ra nhượng bộ lớn như vậy, hẳn còn muốn nàng phải làm sao?

Eo bị nắm chặt khó mà thở được, giờ phút này sự ủy khuất và chua xót trong lòng lập tức đều xông tới.

Nước mắt trong suốt từ nửa bên mặt lên xuống gò má, rơi lên cánh tay của nam nhân đang đặt ở bên má nàng, Sở Dịch giống như bị thứ gì đó đã thương mà căng thẳng cánh tay, vội vàng kéo người từ trong lòng ngực ra.

Tân Cửu yên lặng chảy nước mắt, cuối cùng không nhìn được mà nằm sấp trên giường lớn tiếng khóc.

Đây cũng không phải là chơi trò chơi, chết đi rồi còn có thể sống lại lần nữa, cho dù nàng vác đại bác cũng không nhất định sẽ có cuộc sống bình an suốt đời ở cái dị giới khắp nơi đều là cao thủ này. Nếu như không phải bởi vì nàng vẫn còn lương tâm, nàng đã sớm chạy rồi, nào còn muốn trở lại nhìn một chút, thế cho nên đến phút cuối bản thân mới thật sự không muốn rời đi nữa...

Nhìn dáng vẻ Tân Cửu gào khóc như muốn khóc khô cả biển lớn, trong lúc nhất thời Sở Dịch hoảng hốt, có chút luống cuống...Có phải hắn đã nói nặng lời hay không?

Hắn chẳng qua là...quá sợ hãi thôi.

Tân Cửu cho hắn, cũng không phải là cuộc sống củi gạo dầu muối gì kia. Có lẽ những thứ này là không thể thiếu, nhưng thực sự có tác dụng thì chỉ có một phần nhỏ trong đó. Thời điểm khi phát sinh một vài chuyện không quan trọng lại ngẫu nhiên gặp được người quan trọng, mới là ngọt bùi cay đắng ở trong lòng mà hắn thực sự nếm trải.

Sở Dịch mấp máy môi, bàn tay vỗ nhẹ sống lưng thuận mao cho nàng.

“Đừng khóc.” Sở Dịch nhẹ giọng nói.

“Chàng...một chút cũng không biết...một người cứ như vậy mà ở dị giới...không có người thân không có hoàn quen thuộc không có gì cả, nơi này đối với ta mà nói chỉ có một mình chàng...Nếu như không phải bởi vì chàng và hài tử, ta cũng sẽ không...Chàng còn nghi ngờ ta...” Tân Cửu khóc nức nở, lời cũng không nói được trọn vẹn.

Sở Dịch cau mày, lời nói vụn vặt này hắn thực sự không nghe hiểu được, nhưng cũng không trở ngại hắn cảm giác được Tân Cửu muốn trút hết nỗi lòng, hắn dịch lại gần hôn lên nước mắt trên mặt nàng, cùng nàng mi tâm kề cận. Hô hấp nóng bỏng của hai người hòa vào nhau, Tân Cửu đóng đầy nước mắt sưng sờ một chút, Sở Dịch vừa nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng, vừa thử dò xét nói: “Cửu nhi, là ta sai rồi. Đừng khóc, ta ôm Dao nhi cho nàng nhìn được không?” Thời khắc máu chốt xách nhi tử ra tuyệt đối sẽ có được thu hoạch không tưởng.

Nhất là thời điểm chọc giận tức phụ, hiệu quả rất nhanh chóng.

Tân Cửu hơi há miệng, ngay cả khóc cũng quên, liền vội vàng gạt đầu: “Ân ân.”

Sở Dịch thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ biện pháp nào đó nhất lao vĩnh dật để trói chặt Tân Cửu ở bên người vĩnh viễn, không xác định sẽ giảm quá nhiều nhân tố, làm cho hắn vừa nghĩ tới đã không kiềm được mà sợ đến muốn nổi điên. Có lẽ...để Tỏa Hồn chuông vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, rồi nàng sẽ không đi được nữa.

Sở Dịch khẽ nhủ mảy, suy nghĩ về quyết định của bản thân, cảm thấy rất có thể thực hiện được.

...

Cuối cùng ôm được nhi tử mà mình tâm tâm niệm niệm, cơ thể mềm nhỏ gần như muốn hòa tan.

Tân Cửu nâng hài tử, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt nhỏ bé của con.

Sở Dịch ở một bên nhìn mà dở khóc dở cười, rõ ràng là đã làm mẹ nhưng vẫn chỉ là một thiếu nữ mới lớn, trong lòng lại ôm một đứa bé sơ sinh nho nhỏ, thấy thế nào cũng buồn cười.

“Dao nhi.” Tân Cửu điểm cái miệng nhỏ nhắn của con trai, đứa bé sơ sinh mặt vẫn còn hồng hồng, tiếng khóc ngược lại là trung khí mười phần, bất quá thời điểm không khóc thì tiếng nói lại giống như mèo vậy.

Tân Cửu không kiềm được mà nhớ tới biểu tình của Sở Dịch lúc mình khóc nháo vừa rồi, nàng ngượng ngùng liếc hắt một cái, đoán chừng người này trong một tháng qua đã bị Sở Dao giày vò một chết, khó trách nàng vừa khóc là hắt lại để nói chuyện như vậy, thì ra nguyên nhân là tại con trai - người có thể cùng trẻ sơ sinh nói phải trái sao?

“Nhìn Dao nhi xong rồi?”

Tân Cửu: “...Ân.”

“Có đẹp không?” Sở Dịch khoanh tay tựa ở bên giường, duỗi một chân dài ra, lạnh mặt nhìn tiểu hài tử ở trong ngực nàng dùng hàm lợi không răng gặm ngón tay. Dùng đứa trẻ để giữ Tân Cửu lại vẫn có thể xem là một biện pháp tốt...Chẳng qua là đứa bé này cũng có hơi quá ằm ỉ rồi.

Cứ luôn chiếm lấy thời gian ở chung của hắc và Cửu nhi.

Trong quan niệm của Sở Dịch, thời điểm hài tử chưa sinh ra còn tốt, nhưng sau khi sinh ra phải nuôi lớn từng ngày lại chính là phiền muộn. Trong một tháng này, do việc mất đi Tân Cửu và ôm ấp hy vọng đồng thời chèn ép, mỗi lần Sở Dao quấy khóc đều khiến hắc không chịu nổi phiền nhiễu.

Đứa nhỏ hư hỏng này cũng không có nhu thuận ở trước mặt mẫu thân của nó như bây giờ.

Nếu không phải vì đây là hài tử mà Tân Cửu sinh ra, không chừng hiện tại hắc đã ném đi nơi nào.

Tân Cửu rõ ràng cảm nhận được nam nhân đang không vui, vì vậy dịu dàng cười một tiếng: “Đẹp lắm, nhưng không đẹp bằng chàng.”

Sở Dịch hạ mi cười khê: “Trăm đẹp ở đâu?”

Tân Cửu: “...”

Thấy nàng không lên tiếng, Sở Dịch cũng không giận, chỉ cầm tay nàng, đặt lên trán mình, mi tâm, sau lại trượt xuống chóp mũi, nhân trung, bờ môi, rồi bỗng dừng lại: “Nơi này?” Đầu lưỡi của hắn phác thảo ngón tay trắng nõn của nàng, thấy ở phía trên còn dính nước miếng của hài tử, hắn cần phải tiêu độc một chút.

Tân Cửu: “...A a, đừng làm vậy...”

“Hay là...nơi này?” Trong mắt Sở Dịch hiện lên một tia sáng, từ từ dịch ngón tay nàng tiếp tục đi xuống, một đường lướt qua một điểm nào đó ở trên ngực, cơ ngực cường tráng, thẳng xuống bụng dưới hữu lực....

Sắc mặt Tân Cửu tái đi: “Ngừng, ta thích chỗ này.” Không muốn xuống nữa đâu...Xuống nữa thì trực tiếp không còn thích hợp với thiếu nhi rồi.

Thấy ánh mắt nàng rớt cuộc không còn nhìn tới nhi tử nữa, mà là thẳng tắp nhìn mình chằm chằm, trong lòng Sở Dịch rất được an ủi, nhu hòa cười một tiếng, ôn tồn nói: “Ngừng- xuống sao?”

—

—

54. Chương 54: Phiên Ngoại 2

Khi hài tử còn nhỏ, phụ mẫu đều hy vọng họ có thể bình an trưởng thành, sau đó lấy vợ sinh con, trải qua một đời hạnh phúc, mà hài tử thân ở Hoàng gia, chung quy vẫn có nhiều yêu cầu - ví dụ như sẽ phải đọc hiểu Tứ Thư Ngũ Kinh, đến khi lớn hơn chút nữa sẽ giúp phụ hoàng phê duyệt tấu chương, rồi tiếp tục truyền thừa giang sơn thiên hạ này.

Đối với một Thái Tử điện hạ thông minh mà nói, những thứ như trên quả thực hoàn thành quá dễ dàng, gần như một chút lực khiêu chiến cũng không có. Không thể không nói, thiên tính yêu thích sự kích thích từ trong xương của Sở Dịch ngược lại đã hoàn toàn truyền thừa cho nhi tử, Sở Dao từ sáu tuổi đã bắt đầu không thích sự dạy bảo từ Thái Phó, mà lại hay tìm học những thứ mà mình cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, Sở Dịch thường xuyên thấy nhi tử trong lúc rảnh rỗi cứ lắc lư trước mặt tức phụ, giống như một con bò nhỏ chưa dứt sữa vậy, quả thật thấy nàng là khóe mắt nhắm thẳng tới.

Không được, nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Ngày này, hoàng cung qua một thời gian lại bắt đầu tuyển tú.

Sở Dịch hiện nay đương lúc tráng niên, Sở Dao mới chỉ có mười lăm tuổi, người ở ngoài cung đều cho rằng Sở Dịch rốt cuộc cũng thông suốt muốn bổ sung hậu cung cho mình, nhưng không nghĩ rằng cuối cùng lại thành Thái Tử tuyển phi.

Nhóm các cô nương mười tám mười chín tuổi đều bị đưa trở về theo đường cũ, lưu lại đa số là những người mười bốn mười lăm tuổi, cô nương từ quan gia ít nhiều đều có chút giáo dưỡng, dù sao cũng là tuyển phi cho nhi tử mình, Sở Dịch cũng lưu tâm trước nhất.

Vì vậy, tú nữ đã được Sở Dịch đánh giá kiểm tra đều linh lợi xuất hiện ở trên đường mà Thái Tử diện hạ phải đi qua, nhóm tiểu cô nương này vừa lúc xuân xanh, kiều diễm tựa hoa, cười thế nào thì đẹp thế ấy.

Sở Dao một thân huyền bào, trường thân ngọc lập, lãnh đạm liếc nhìn cô nương to gan cản đường ở phía trước: “Mùi hoa lài cùng mùi thịt thối hợp lại, mùi trên người người nói cho ta biết, sáng nay người quên đánh răng.”

Cô nương: “...”

Cô nương anh anh anh bỏ chạy.

Cô nương thứ hai vào lúc hành lễ cố ý khê thở ra một cái, là mùi vị bạc hà rất tươi mát, nàng ta hôm nay đã cố ý chà răng nhiều lần mới đến.

Sở Dao: “Trên người người bôi ít nhất nửa cân phấn trên châu, nếu như thực sự không hài lòng với màu da của mình, cũng có thể đi phường nhuộm để nhuộm, không cần chạy tới đây hãm hại lỗ mũi của Bản cung.”

Đến phiên người cuối cùng, Sở Dao nhìn cô gái thanh xuân gầy yếu trước mặt từ đầu đến chân, phát phát tay gọi thị vệ bên người tới, nhàn nhạt phân phó nói: “Nhốt nàng ta vào thiên lao.”

Trong ngực cất giấu hương liệu chưa đốt, hỗn hợp với Long Tiên hương có thể tạo thành độc dược chết người.

Sở Dao xoa trán một cái, thật là một thiếu nữ ngu xuẩn, thực sự coi cậu là kẻ ngu sao?

Đột nhiên có chút nhớ nhung cái hôn thơm thơm mềm mềm của mẫu hậu rồi...

Sở Dao nhắm hai mắt lại bước chậm tới gần Ngự Hoa viên, bên trong Ngự Hoa viên có vài con đường nhỏ quanh co giao nhau, nếu không phải hàng năm ở trong cung, nhất định không thể nhận biết tất cả những lối đi này. Ngũ giác Sở Dao nhạy bén vượt xa người thường, cho dù là nhắm hai mắt cũng có thể tìm được đường chính xác.

Đi thông tới Ngự Lung điện, một đường đều là mùi thơm vô cùng trong lành nhưng thanh nhã mà cậu rất

quen thuộc.

Bỗng nhiên, cậu dừng bước chân lại.

Mi tâm nhú lại thật chặt, phụ hoàng vì muốn cậu cách xa mẫu hậu, lại tìm nhiều nữ nhân cho cậu như vậy, thực sự là khiến cho người ta không chịu nổi phiền nhiễu.

“Cho dù có tắm rồi cũng rửa không sạch mùi vị dịch thể đàn ông trên người, tạm biệt không tiễn.” Chuyện mà Sở Dao không muốn làm, càng ép cậu ý thức phản kháng càng mạnh.

Thời kỳ phản nghịch lúc thành niên, người hiểu mà.

“...” Người đối diện trầm mặc một hồi, dường như có chút không tin vào lỗ tai mình, một lát sau rút cuộc cắn răng nghiêng lợi: “Sở - Tiểu - Dao!! Con nói cái gì?!”

Giọng nói này...

Sở Dao đột nhiên có dự cảm xấu.

Cậu cũng không để ý nghĩ hương hoa gì nữa, vội vàng trốn mắt nhìn người mang lụa mỏng trên mặt, trên người là quần áo cung nữ giả trang lén lén lút lút - là mẫu hậu. Không chỉ thay đổi quần áo, ngay cả xà phòng tạo hương cũng đổi mùi hương, khó trách Sở Dao không nghĩ ra được đây là nương của mình. Thiếu niên họ Sở ngốc ngốc toét miệng cứng ngắc cười một tiếng, hấp tấp chạy tới ôm lấy Tân Cửu, cọ cọ ở trên hõm vai nàng: “Mẫu hậu, hài nhi thật là nhớ người.”

“Mẫu hậu, hài nhi muốn ôm một cái, muốn hôn hôn.” Bán manh gì đó, đều là độc quyền của trẻ con a, nhất là thời điểm nhi tử nũng nịu với nương, rất có tác dụng.

Sau lưng Tân Cửu đột nhiên hiện ra một bóng người, không nói hai lời mà túm cổ áo của Sở Dao ở trong ngực nàng kéo ra.

Người này tương tự là một thân huyền sắc, đôi môi hơi mím, nhàn nhạt lại thâm trầm nhìn nhi tử của mình, mặt không đổi sắc nói: “Người nếu biết trên người mẫu hậu người đều là dịch thể của trẫm, cũng không nên để mẫu hậu người ôm người hôn người. ”Đồ” mà trẫm đưa cho mẫu hậu của người, làm sao có thể để người đụng rơi được.”

Đụng rơi...Người coi đó là tương da à.

Sở Dao:...

Tân Cửu:...

“Chàng không được nói lung tung a...!!” Tân Cửu một tay bịt miệng Sở Dịch, sắc mặt đỏ bừng.

Người này sao lại không biết giữ mồm vậy chứ.

Sở Dịch tại góc độ mà Tân Cửu không chú ý tới, hướng về phía nhi tử lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, bàn về tuổi tác và da mặt, người còn non lắm.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 3

Công Công Thị Vệ Thiên

Năm thiếu niên Sở Dao được sáu tuổi, đã là một Thái Tử môi hồng răng trắng của vương triều Đại Khánh, cậu mặc y bào huyền sắc có chút khác biệt với của phụ hoàng, toàn bộ là hỗn hợp sắc đen đỏ, chậm chạp lẫn vào bụi hoa.

Sau lưng, Ngụy công công sốt ruột đuổi theo phía sau.

Cũng khó trách Ngụy công công lại chạy chậm như vậy.

Chủ tử trong cung đều có tính cách ưu nhã, sao có thể giống như tiểu tử tông này động chút là chạy tới chạy lui? Ngụy công công cắn răng lấy tư thái chạy ma-ra-tông mà lê cái chân giả bạch bạch bạch theo sau.

Tên tiểu tử Sở Dao này chân tuy ngắn nhưng chạy lại mau, càng đừng nói tới nhóc này đã tập võ từ nhỏ, khinh công dưới chân tuy không thể đạt tới cảnh giới đạp tuyết vô ngân, nhưng muốn trốn thoát khỏi một công công vẫn rất dễ dàng.

Lão nhân gia Ngụy công công dưới chân vấp phải một hòn đá, hồng hộc loạn choạng, đụng đầu vào cây liễu ở phía trước, phát ra một tiếng “đông” thật lớn.

Ngụy công công mắt mọc đầy sao, cứ cảm giác đây chính là lúc bản thân sắp thăng thiên.

Thống lĩnh thị vệ Liễu Tiểu Diệp ngậm một cành liễu trong miệng nhô đầu ra từ trên cây liễu, phụt một cái cười ra tiếng: “Ngụy công công, sao mà chỗ nào cũng được nhìn thấy tình cảnh bi kịch của ngài vậy a?”

Đơn giản là cười trên sự đau khổ của người khác.

Ngụy Đức Hải trực giác bản thân bị khinh bỉ cực kỳ, vì vậy học theo Sở Dao hỏ khu nhất chấn, uy phong ngồi ngồi một cái, gấp hai ngón tay lại chỉ về phía nhánh liễu nhọn ở trên cây: “Có gan thì người xuống.”

“Hắc, cứ không xuống đấy.” Liễu thống lĩnh mặt đầy vẻ “không thềm trúng phép khích tướng của người”.

Ngụy công công tức giận mà hừ hừ.

Ai u không đúng, hần còn phải đuổi theo tiểu chủ tử điện hạ mà.

Ngụy công công chống nạnh, gương mặt trông về phía xa, ngoài kia trống rỗng nào có hiện bóng người của Sở Dao đâu?

“Tiểu điện hạ ~~~” Ngụy công công bắt đắc dĩ vận khí nâng cao chất giọng chói tai, dồn khí đan điền, hô to một tiếng. Đường như vì đã có sự chuẩn bị từ trước, hôm nay thanh âm của hần truyền đi vô cùng xa xăm...

Liễu thống lĩnh gần như bị chấn động mà suýt rớt xuống cây.

“Nơi này trong trăm thước căn bản không có tiếng bước chân, nếu người có thể gọi được người thì ta sẽ cùng họ với người.” Liễu thống lĩnh nhở cành liễu từ trong miệng ra, dùng ngón út ngoáy lỗ tai một hồi, thanh âm này điệu bộ này...thực sự là muốn đâm thủng màng nhĩ.

“Chẳng lẽ...tiểu chủ tử nhanh như vậy đã chạy xa rồi?” Mắt Ngụy công công suýt chút đã thành mắt gà chọi rồi.

Liễu thống lĩnh khiêu mi: “Dĩ nhiên.” Hần còn thư thái mà làm một động tác đại bàng giương cánh.

Chỉ nghe “bành” một tiếng.

Lúc Ngụy công công ngửa cổ nhìn về phía phát ra âm thanh lớn kia, chỉ thấy phía trên là một bóng đen khổng lồ rơi về phía mình, Ngụy công công bị chói tới mức con mắt gần như suýt mở không ra, chỉ cảm thấy ánh mặt trời hôm nay thật rực rỡ...Một trận khói bụi ầm ầm, hai người nằm dưới đất môi răng tương giao, đồng thời trợn to hai mắt, Liễu thống lĩnh hãy còn duy trì động tác đại bàng giương cánh ban nãy.

Ngụy công công còn cảm thấy nét mặt của người phía trên trong nháy mắt...cứng ngắc.

Lúc này trên ngọn cây truyền tới một giọng nói giòn giã, Sở Dao nhàn nhạt nhìn hai người: “Người nào nói.” Ai nói cậu đã chạy xa, rõ ràng là cậu có thiên phú kinh người, tiếng bước chân của người bình thường thì không nghe được thôi.

Những người kiến thức nông cạn này a.

Sở Dao ngạo kiều giường cầm lên.

~~Hoàn trọn bộ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-diet-hoa-dao-cua-de-vuong>